

လင်း-ဖုန်းပေးပို့ပေး

ထောင်ပြေးစပိုင်

THE
SPRINGING
OF GEORGE BLAKE
SEAN BOURKE

“ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်၏ စကားနှင့် ဘလိတ် အပြုအမူကို ထိုနေရာတွင် တစ်ယောက် တည်း ရပ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ အမှန်စင်စစ် သူသည် ငြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ တွင် အမှုထမ်းရင်း တစ်ချိန်တည်းတွင် ဆိုဗီယက် ကေဂျီဘီ အရာရှိအဖြစ် ‘နှစ်ဖက်လွှဲ ခပိုင်’ လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ ဆိုသလို ‘နှစ်ဖက်လွှဲ’ ဆိုသည်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်ကိုရော ရုရှားကိုပါ ‘နှစ်ဖက်စလုံး’ ကို လှီးဖြတ်နေသူပါကလား ဟူ၍ ရုတ်ခြည်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။” [စာမျက်နှာ-၃၂၈ မှ]

“ကျောဘလိတ်အား အကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စေရန် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မည်ကဲ့သို့ စီမံကိန်းချ၍ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်များနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့အား အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ မည်ကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ခိုးထုတ်ခဲ့ပြီး မော်စကို ရောက်အောင် မည်ကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်များကို အသေးစိတ် ပြန်လည် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။” [မူရင်း စာရေးသူ၏ ဖိတ်ဆက် ... မှ]

“သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်များသာမက မမျှော်လင့်သည့် ဟားကွက်ကလေးများနှင့် ရင်မောဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ နှလုံးသား ခံစားချက်များကိုပါ ရသမြောက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပမာ ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။” [ပြန်မပြန်သူ၏ အမှာ... မှ]

လင်းယုန်မောင်မောင်

မုံရွာမြို့တွင် အဖ ဦးအောင်သိန်း၊ အမိ ဒေါ်လှကြည်တို့မှ ၇ ဧပြီ ၁၉၂၅ တွင် မွေးဖွားသည်။ ငယ်နာမည် မောင်ရွှေ ဖြစ်သည်။ မုံရွာ ဆရာလှ မြန်မာစာသင်ကျောင်းတွင် မူလတန်း၊ မိတ္ထီလာ အမျိုးသားကျောင်း၊ ရွှေဘို ချမ်းသာကြီး အလွတ်ပညာသင် ကျောင်းနှင့် ရန်ကုန် စိန်ပေါလ်ကျောင်းတို့တွင် အလယ်တန်း၊ ရန်ကုန် မြို့မကျောင်းတွင် အထက်တန်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (၁၉၄၅-၄၇) တွင် ဥပစာအထက်တန်း အထိ ပညာဆည်းပူး ခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက မုံရွာခရိုင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် “သခင်ရွှေ” အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဂျပန်ခေတ်တွင် မုံရွာခရိုင် အာရှလူငယ် အစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် လည်း ကောင်း၊ ၁၉၄၇-၅၇ ခုနှစ်များ အတွင်းတွင် နိုင်ငံရေးသမား အဖြစ် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် စာရေးဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင် ဦးစီး ထုတ်ဝေသော “လင်းယုန်ဂျာနယ်” ၌ အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန် ယူခဲ့ရာမှ “လင်းယုန်မောင်မောင်” ဟူ၍ ကလောင်အမည် ရလာ ခဲ့သည်။ လင်းယုန်သတင်းစာ၊ လမ်းစဉ်သတင်းစာ၊ ဗိုလ် တထောင် သတင်းစာ၊ မော်ကွန်းသတင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ချင်းတွင်း ဂျာနယ်၊ လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း စသည်တို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ၁၀ နှစ်ကျော်မျှ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယနေ့အထိ လုံးချင်စာအုပ် ၅၀ ခန့် ရေးသားခဲ့သည်။ ထင်ရှား သော စာအုပ်အချို့မှာ အိုက်စမန်း၏ ငရဲခန်း (၁၉၆၅)၊ ဟစ်တလာ(၁၉၆၅)၊ ကပ်စတရို(၁၉၆၆)၊ သွေးစွန်းသော နေ့ရက် များ(၁၉၆၆)၊ ယနေ့ကမ္ဘာ (၁၉၆၇)၊ ချေ့စွဲဗားရာ(၁၉၆၇)၊ မှောင်မိုက်သော နေ့ရက်များ(၁၉၇၁)၊ တောင်ကုန်းအမှတ် ၁၉၂ (၁၉၇၂)၊ ကြီးသုံးကြီး လုပ်ကြံရန် ဟစ်တလာ၏ အကြံ(၁၉၇၃)၊ အက်မ်ဘီအိုင်(၁၉၈၁)၊ ဂျူလီယာ(၁၉၈၁)၊ ဗေဏ္ဍာရှင်၊ ဇေတနာ ရှင်၊ ကရုဏာရှင် သူတော်စင် မာသာထရီဆာ (၁၉၉၉) တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး
 ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး
 “နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်”

- ပြည်သူ့သဘောထား**
- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

၂၀၀၁ နှင့် ၂၀၀၂ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၁၃၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ သူရဲကောင်းသုံးယောက်
- ၁၃၅။ စာရေးဆရာများ၏ စိတ်နှလုံးလွန်ပညာနှင့် စိတ်ပညာပဒေသာ
- ၁၃၆။ ဦးရွှေအောင်၏ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်
- ၁၃၇။ ဇော်ဂျီ၏ မဟာဆန်ချင်သူ
- ၁၃၈။ ဗိုလ်အေးမောင်၏ လူလော နာနာဘာဝလော (Invisible Man by H.G. Wells)
- ၁၃၉။ တင်မောင်မြင့်၏ မဒမ်ကျူရီ (Madame Curie by Eve Curie)
- ၁၄၀။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ မင်းသားလေး
- ၁၄၁။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဝသုံးလုံး
- ၁၄၂။ မြတ်ငြိမ်း၏ တီထွင်တွေး (Creative Thinking by Michael Le Boeuf)
- ၁၄၃။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ယက်စ်တူရင်ကို (ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ)
- ၁၄၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရုပ်ခွဲနာမ်ခွဲ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၅။ ခင်မျိုးချစ်၏ မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို
- ၁၄၆။ ကျော်အောင်၏ ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၇။ တင်မောင်မြင့်၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း အနုပညာ
- ၁၄၈။ ဦးရွှေအောင်၏ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း
- ၁၄၉။ မြင့်သန်း၏ ပရနို(စ) ကာ(ဖ)ကာ၏ စာ [၁၁၀၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် အပိုင်းအစများ]
- ၁၅၀။ ကြယ်နီ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၁၅၁။ မြသန်းတင့်၏ လွမ်းမောဖွယ် ကမ္ဘာစ
- ၁၅၂။ မောင်သိန်းအောင်(နိုင်ငံခြား၄၄)၏ ဟစ်တလာ၏ အမာခံလက်ရုံး ဒေါက်တာဂိုးဘဲလ်
- ၁၅၃။ မောင်ရဲခိုင်၏ ဆည်းဆာ (The Age of Discretion by Simone de Beauvoir)
- ၁၅၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်နှင့်အောင်မွှေး
- ၁၅၅။ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ ကုန်းဘောင်ရှင်းတမ်း
- ၁၅၆။ မောင်ထင်၏ ဂါလီဇာ၏ ခရီးစဉ်
- ၁၅၇။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ကိုယ်ရံတော်
- ၁၅၈။ ကြည်အေး၏ အိပ်မက်နှင်းဖြူ ဝတ္ထုတိုစု
- ၁၅၉။ သခင်ဘသောင်း၏ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်များ
- ၁၆၀။ ရဲမြလွင်၏ ကြီးကြာတစ်ထောင်

လင်းယုန်မောင်မောင်
(မြန်မာပြန်)
ထောင်ပြေးစပိုင်

THE SPRINGING OF GEORGE BLAKE
by Sean Bourke

၂၀၀၂ ခုနှစ် မတ်နှင့် ဧပြီတွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁၆၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
- ၁၆၄။ စာရေးဆရာများ၏ ဂေဘာရီယယ် ဂါဇီယာ မားကွက်စ်၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၆၅။ မောင်သူတ၏ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (မောင်ခင်မင်-တည်းဖြတ်)
- ၁၆၆။ ကမ္ဘာကြီးကျယ်ဆုံး သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် တီထွင်သူများ
- ၁၆၇။ ရွှေဥဒေါင်း၏ သုံးပေါက်ချွန်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၆၈။ စိုးမြိုင်(မြန်မာပြန်) မရုဏတောင်ကြား(ရှားလေ့ဟုမ်း ဝတ္ထုရှည်)
- ၁၆၉။ တက်တိုး၏ ကျွန်တော့် အတွေးအခေါ် မှတ်စုများ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း။ ၀၁-၂၉၆၆၇၁(အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၀(ဆိုင်)
[၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၂]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၆/၂၀၀၁ (၂)]

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၂/၂၀၀၁ (၁၁)]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၅) ငြိမ်းအေးစာပေ

ဒုတိယအကြိမ် - (ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၂) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စာရင်း [၁၀၀၀]

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်

အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃]၊ လောကစာပေ

အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း

ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ

ဝင်းမြင့်ဦး

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ	၉
- မူရင်း စာရေးသူ၏ မိတ်ဆက်	၁၂
၁။ ကျွန်တော့်ကို ထောင်က ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီမလား	၁၆
၂။ အဆောင် ဃာ မှ နောက်ဆုံးနေ့များ	၃၃
၃။ ပြင်ပကမ္ဘာသို့ ပြန်ရောက်လာသူတစ်ဦး	၄၅
၄။ ကျောဘာလိတ် မိသားစုနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်း	၅၈
၅။ ရေဒီယိုဖြင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ကြခြင်း	၇၄
၆။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ ပါလာကြပြီ	၉၀
၇။ ကျွန်တော် ထောင်က လွတ်ပါပြီ	၁၀၆
၈။ ဘရေးဘရွတ်လမ်းမှ လူသတ်မှုများ	၁၁၇
၉။ အိုင်ယာလန်သို့	၁၃၇
၁၀။ နောက်ဆုံး ပြင်ဆင်မှုများ	၁၅၅
၁၁။ ထောင်မှ ထွက်ပြေးခြင်း	၁၆၈
၁၂။ ထူးဆန်းသော ဆရာဝန်	၂၀၀
၁၃။ ပြေးနိုင်မှ လွတ်မည်	၂၁၆
၁၄။ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ထွက်ပေါက်နှစ်ခု	၂၄၅
၁၅။ ဘာလင်မှာ တစ်ထောက်	၂၇၂
၁၆။ မော်စကိုမှာ ကြုံခဲ့ရသမျှ	၂၉၄
၁၇။ သေမင်းနှင့် လောင်းကစားခြင်း	၃၃၀
၁၈။ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ	၃၅၆

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၄ ခုနှစ်က “ကျွန်မ ချစ်သော စပိုင်” (The Spy I Loved) အမည်ရှိ စာအုပ်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် “စပိုင်ဇာတ်လမ်းစုံ” (The World of Espionage) အမည်ရှိ စာအုပ်ကို လည်းကောင်း စပိုင် စာအုပ်နှစ်အုပ် ပြန်ဆိုရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယခု “ထောင်ပြေးစပိုင် ဂျော့ဘလိတ်” (The Springing of George Blake) သည် ကျွန်တော်၏ “တတိယမြောက်” စပိုင် စာအုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က ပြန်ဆိုရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော စပိုင်စာအုပ် နှစ်အုပ်သည် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် အသက်ထင်ရှား ရှိခဲ့ကြသည့်၊ ရှိနေကြသည့် စပိုင်များ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြသလို ယခု “ထောင်ပြေးစပိုင် ဂျော့ဘလိတ်” သည်လည်း တကယ်ဖြစ်ရပ်၊ တကယ်ဇာတ်လမ်း၊ တကယ်မှတ်တမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြပါရှိသော “မူရင်း စာရေးသူ၏ မိတ်ဆက်” နှင့် ဓာတ်ပုံအထောက်အထားများကို ဖတ်ရှုလေ့လာ သိရှိနိုင်ကြပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်အထက်ဖော်ပြပါ စပိုင်စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဖတ်ဖူးသူများအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာကျော် စပိုင်များအကြောင်း

ကို အတော်အတန် လေ့လာ ဖတ်ရှုထားကြသူများအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ ယခု ဤစာအုပ်တွင် အဓိက ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် “ဂျော့ဘလိတ်” ၏ အမည်ကို ကြားဖူးနားဝ ရှိလားကြပြီ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “ဂျော့ဘလိတ်” သည် ကမ္ဘာကျော် စပိုင်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ယနေ့မျက်မှောက်ကာလ ၂၀ ရာစုနှစ်များတွင် “စပိုင်” ဟူသော ဝေါဟာရသည် လည်းကောင်း၊ “စပိုင်” ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း လည်းကောင်း ထူးခြားသော ဝေါဟာရနှင့် ဆန်းကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ် တော့ပါ။ နေ့စဉ် အပတ်စဉ်၊ လစဉ် ထုတ်ဝေနေကြသည့် ကမ္ဘာ့စာနယ်ဇင်း၊ မြန်မာ့စာနယ်ဇင်းများတွင် “သည်ဝေါဟာရ” ကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ဖတ်ရှု နေကြရသလို “သည်ပုဂ္ဂိုလ်” များအကြောင်းကိုလည်း အမြဲလိုလို ကြားသိနေကြ ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးတွင် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် စစ်ရေး စသည်တို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသော အခါသမယမျိုး ၌ တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ အဘက်ဘက်မှ သူထက်ငါ သာအောင် ယှဉ်ပြိုင် နေကြသည်ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာ့အင်အားကြီးနိုင်ငံများတွင် ယနေ့ တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေကြသည့် ထောက်လှမ်းရေးသမား စပိုင်သူလျှို့များ၏ အရေအတွက် သည် တစ်နေ့တခြား များသည်ထက် များလာနေသည်ဟု သိရပါသည်။ ၁၉၈၃ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့ထုတ် တိုင်းမဂ္ဂဇင်းမှ ဖော်ပြချက်အရ ယနေ့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော ကေဂျီဘီ ခေါ် ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ၇၀၀,၀၀၀ (ခုနစ်သိန်း) ခန့် ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ထိုမျှလောက် အရေအတွက် များပြားလှသည့် စပိုင်များ အကြားတွင် ထူးခြားထင်ပေါ်၍ “ကမ္ဘာကျော်စပိုင်” အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရဖို့အရေးမှာ ပေါ့သေးလွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက် ဂျော့ဘလိတ် သည် ယနေ့ ကမ္ဘာကျော် စပိုင်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည်မှာ အကြောင်းရင်းနှစ်ရပ် ရှိနေပါသည်။ ပထမ အကြောင်းရင်းမှာ သူသည် ဗြိတိသျှအစိုးရ ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် “နှစ်ဖက်လွှ စပိုင်” (Double Agent) လုပ်နေခဲ့ရာမှ ဗြိတိသျှအစိုးရက စပိုင်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီး၍ ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ်တိတိ (ဗြိတိသျှ တရားရုံးသမိုင်းတွင် ထောင်ဒဏ်အများဆုံး) အပြစ်ပေး

ခံခဲ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယ အကြောင်းရင်းမှာ ထိုသို့ ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ် ကျခံနေရခိုက် ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ကာ မော်စကိုမြို့တော်အထိ ရောက်ရှိသွားခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်မှာ အထက်ဖော်ပြပါ ကမ္ဘာကျော်စပိုင် ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်ဇာတ်လမ်းကို သူ့အား ထိုသို့ ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကူညီခဲ့သည့် အိုင်းရစ်အမျိုးသား “ရှောင် ဘိုကေး” ဆိုသူ၏ မှတ်တမ်းကို မူရင်းအတိုင်း မြန်မာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ မူရင်းစာရေးသူ၏ ပြောဆိုမတ်ပြတ်သား၍ ပွင့်လင်းစွာသားသည့် အရေး အသားကြောင့် သည်းထိပ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်များသာမက မမျှော်လင့်သည့် ဟား ကွက်ကလေးများနှင့် ရင်မောဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ နှလုံးသား ခံစားချက်များကိုပါ ရသမြောက်ဖွယ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပမာ ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ၁၉၈၄ ခု မေလ ၁၅ ရက်နေ့မှ ဇွန်လ ၁၁ ရက်နေ့အထိ ဖျာပုံမြို့ အောက်ကွင်းကြီးကျေးရွာတွင် သွားရောက် ရေးသားခဲ့စဉ်က အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော ဦးကျော်လှ (မြန်မာညွန့်ဆန်စက်) နှင့် ရွာသူရွာသားများအား အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိ ပါကြောင်း အမှတ်တရ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်
ဇူလိုင်၊ ၃၊ ၁၉၈၄

ထို့နောက် ဟော်လန်တွင် လုံးဝ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မဖြစ်တော့ သဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး “ဂျော့ဘလိတ်” ဟူ၍ အမည်ပြောင်းကာ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်တွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။ စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူသည် ကိန်းဘရစ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် များမကြာမီ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ ဆိုးလ်မြို့ ဗြိတိသျှသံရုံး၌ တွဲဖက်သံမှူးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုရီးယားစစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာ ဘလိတ်မှာ ကွန်မြူနစ် များ၏ ထိန်းသိမ်းခြင်းခံခဲ့ရပြီး “ဦးနှောက်ဆေးခြင်း” ခံခဲ့ရပြန်ပါသည်။ သည် ကြားထဲမှာပင် သူသည် ထိန်းသိမ်းခံဘဝမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဗြိတိသျှအစိုးရ ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရပြီး အရှေ့ဘာလင် တွင် အမှုထမ်းခဲ့ရပြန်ပါသည်။

သူ့အား နူးတော်တွင် စစ်ဆေးခဲ့စဉ်က သူသည် ထိုအချိန်ကပင် စတင်၍ “နှစ်ဖက်သူလျှို” အဖြစ် အနည်းဆုံး ၉ နှစ်ခန့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး၊ ဥရောပ တိုက်နှင့် အခြားဒေသများမှ အနောက်နိုင်ငံ သူလျှိုလုပ်ငန်းများကို တစ်ဖက် နိုင်ငံများအား သတင်းပေးလာခဲ့ကြောင်း ထွက်ချက်များအရ သိခဲ့ရပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များအရ သူသည် “မိမိလက်ထဲသို့ ရောက်ရှိ လာသည့် စာရွက်စာတမ်း မှန်သမျှ အရေးကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ မကြီးသည်ဖြစ်စေ ထိုစာရွက်စာတမ်း အားလုံးကို ရုရှားသူလျှိုများလက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း” ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဂျော့ဘလိတ်အား သူလျှိုမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့ပြီး အကျဉ်းခံနေရခိုက် ၁၉၆၆ ခု အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် သူသည် လန်ဒန်မြို့ “ဝမ်းဝုဒ်စကရပ်” အကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဂျော့ဘလိတ် လွတ်မြောက်သွားသည့် သတင်းမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့ပြီး ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အချင်း ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ဗြိတိသျှကျွန်းစုပေါ်ရှိ သင်္ဘောဆိပ်များ၊ လေဆိပ်များ၊ လေယာဉ်ကွင်းများ အားလုံးနှင့် အဝင်အထွက် နေရာဌာန အားလုံးတို့တွင် ၂၄ နာရီမပြတ် စောင့်ကြပ် စစ်ဆေးခဲ့ကြပါသည်။

မူရင်း စာရေးသူ၏ မိတ်ဆက်

၁၉၆၁ ခု မေလတွင် ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ “ဂျော့ဘလိတ်” ဆိုသူသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနိုင်ငံအတွက် သူလျှိုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ဟူသော စွဲချက် ငါးခုဖြင့် လန်ဒန်မြို့ “အိုးလ်ဘေလီ” တရားရုံးတော်တွင် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။ ဂျော့ဘလိတ်အား ဖမ်းဆီးခဲ့စဉ်က သူသည် လက်ဘနွန်နိုင်ငံ ဘေရွတ်မြို့၌ အမှုထမ်းနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အပေါ်တွင် ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ရုံးတော်မှ ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုပြစ်ဒဏ်မှာ ဗြိတိသျှ တရားဥပဒေ တွင် အများဆုံး ချမှတ်ခဲ့သည့် ပြစ်ဒဏ် ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် “မီးရထားဓားပြမှုကြီး” မှ ဓားပြခေါင်းဆောင်များအား ချမှတ်ခဲ့သည့် စုစုပေါင်း ပြစ်ဒဏ်များ၏ သုံးပုံတစ်ပုံ ပိုမိုများပြားပါသည်။

ဂျော့ဘလိတ်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဂျူးလူမျိုး အဲလ်ဘတ် ဆီဟာ ဆိုသူ၏သား ဖြစ်ပါသည်။ ဟောလန်နိုင်ငံအား ဂျာမန်များ ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ကြသောအခါ သူ၏ မိသားစုမှာ အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသော် လည်း ဘလိတ်သည် ဟော်လန်၌ပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီး ဒပ်ချ်မြေအောက် တော်လှန်ရေးတပ်ဦးတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပါသည်။

ပထမတွင် ဂျော့ဘလိတ်တစ်ယောက် ထိုသို့ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည့် အရေးအခင်းကို ကေဂျီဘီမှ ထိပ်တန်း သူလျှိုများက ကြိုးကိုင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ဟု ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များ တထစ်ချယုံကြည်ယူဆခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့ အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံး ပိုက်စိပ်တိုက်၍ အပူတပြင်း လိုက်လံရှာဖွေနေစဉ် ဂျော့ဘလိတ်မှာ ဝမ်းဝှစ်စကရပ် အကျဉ်းထောင်နှင့် မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ လမ်းလျှောက်သွားရသည့် “ဟိုင်းလီဗာ” လမ်းပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ဣန္ဒြေရရ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ ထိုစဉ်က ဂျော့ဘလိတ်အား အကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စေရန် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်များနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့အား အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ မည်ကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ခိုးထုတ်ခဲ့ပြီး မော်စကိုရောက်အောင် မည်ကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်များကို အသေးစိတ် ပြန်လည်တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့မှ တစ်ဆင့် ဂျော့ဘလိတ်ရှိရာ မော်စကိုသို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မည်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ပုံများနှင့် မော်စကိုတွင် ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ရာ ၂ နှစ်ကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်မြောက်နေ့ဖြစ်သော ၁၉၆၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံသို့ ကျွန်ုပ် မည်သို့ ပြန်လာခဲ့ပုံများကိုလည်း ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤစာအုပ်ကို မော်စကိုတွင် ရှိနေစဉ် ၁၉၆၈ ခု၊ မတ်လမှ အောက်တိုဘာလအတွင်း ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် အနောက်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာခွင့် ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ရန် အကြောင်း လုံးဝ မရှိခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဤစာအုပ်တွင် စာဖတ်သူများ တွေ့ရှိကြမည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ လက်ရေးစာမူများကို မော်စကိုမှ ခိုးထုတ်သွားရန် ကျွန်ုပ်၏ညီဖြစ်သူ “ကီဗင့်”အား တိတ်တဆိတ် ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဗလာစာအုပ်ဖြင့် ကိုးအုပ်တိတိရှိသော လက်ရေးစာမူများမှာ မော်စကိုလေဆိပ်တွင် ဖမ်းမိသွားခဲ့ပြီး ကေဂျီဘီလက်ထဲသို့ လွှဲပြောင်း ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်ထိုက်

ထို့နောက် အိုင်ယာလန်သို့ ကျွန်ုပ် ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး များမကြာမီ မော်စကို ကေဂျီဘီဌာနချုပ်ရှိ “စတနစွလက်” ဆိုသည့် စာရေး၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ရေးစာမူများကို ပြန်ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လုံးဝ အကြောင်းပြန်ကြားချက် မရရှိခဲ့ပါ။ နောက်ထပ် စာသုံးစောင်တိတိ ရေးသားပေးပို့ခဲ့သော်လည်း စာတစ်စောင်မျှ ပြန်ကြားပေးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

သို့ဖြင့် လုံးဝဥသည့် မျှော်လင့်ချက် ကုန်သလောက် ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ၁၉၆၉ ခုနှစ် နွေဦးရာသီ၏ တစ်ခုသောနေ့တွင် ဒပ်ဗလင်မြို့ရှိ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့နေဖြစ်သူထံ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်နေသော ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ယင်းပါဆယ်ထုပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏စာမူများ ပါလာသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မော်စကိုတွင် ရှိခဲ့စဉ်က အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်ရေးသားထားသော နောက်ဆုံးအခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာ မူရင်းစာအုပ်မှ ဆုတ်ဖြုတ်ထားသဖြင့် လုံးဝ ပါမလာတော့ပါ။ ထို့ပြင် ကျန်လက်ရေးစာမူများကိုလည်း အသေးစိတ် ပြင်ဆင်ဖြုတ်တောက်ကာ “ဆင်ဆာ” လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ထားသည့် လက်ရေးမှာ ဂျော့ဘလိတ်၏ လက်ရေးပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ယခု ဤစာအုပ်တွင် ပါရှိသော ရေးသားဖော်ပြထားချက် အများစုမှာ ဒပ်ဗလင်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကံအားလျော်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် မူရင်း စာသားများအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒပ်ဗလင်
ဇန်နဝါရီ ၁၉၇၀။

ရှောင် ဘိုကေး

၁

ကျွန်တော့်ကို ထောင်က ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီမလား

၁၉၆၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ၏ ပထမဆုံး တနင်္လာနေ့ နံနက်ခင်းသည် လန်ဒန်အနောက်ပိုင်း ၁၂ ရပ်ကွက်ရှိ “ဝမ်းဝှစ်စကရပ်” အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် အခြားအခြားသော တနင်္လာနေ့များနှင့် ထူးခြားနားပင် ရှိနေသည်။ အဆောင် ယ အောက်ဆုံးထပ်မှ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး၏ တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင် မြည်နေသော အသံသည် ကြီးကျယ်လှသည့် ဧရာမ အဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့အပြားတွင် စူးစူးဝါးဝါးဖြင့် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသည့် ပမာ အဆက်မပြတ် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ဤအဆောင်ကြီးတွင် ရှိနေကြသော အကျဉ်းသား သုံးရာတို့သည် မိမိတို့ အိပ်ရာများပေါ်တွင် မသိမသာ လူးကာ လွန်ကာဖြင့် သူတို့၏ မျက်လုံးများကို အမှတ်မထင် ဖွင့်လိုက်မိကြသည်။ အချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီ မိနစ် ၃၀ ဖြစ်သည်။ သံတိုင်များ၏ နောက်ကွယ်မှ နေ့တစ်နေ့သည် အသစ်တစ်ဖန် အစ ပြုလာပြန်ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်နေရင်းက ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာကြက်ခုံးခုံးကို မိနစ်အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နာရီဝက်ခန့်က ညစောင့်ဝါဒါ လာ၍ ခလုတ်ဖွင့်သွားသဖြင့် လင်းထိန်နေသော မျက်နှာကြက်မှ ၀ပ် ၆၀ အား မီးလုံး၏

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စူးရှသော အလင်းရောင်သည် ယခုကဲ့သို့ နံနက်စောစော လင်းအားကြီးအချိန်တွင် အလွန်ပင် မျက်စိကျိန်းစရာ ဖြစ်နေသည်။ ဤထောင်ထဲသို့ ရောက်ခါစ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အတွက် ပထမ ၆ လခန့်အထိ ဤကဲ့သို့ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးများသည် အာရုံစူးစိုက်စရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်မူ ဤသို့သော အဖြစ်မျိုးသည် ကျွန်တော့်အတွက် နိုးနေပြီဖြစ်၍ မူလောက်စရာ မရှိတော့ပါ။

မှန်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော် ကျခံနေရသည့် ထောင်သက်တမ်း၏ နောက်ဆုံး ဆယ်လသာလျှင် ကျန်တော့သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ယနေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲတွင် ဇိမ်ဖြင့် မိုန်းနေရင်း ယခင် အတိတ်ကာလက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့၍ ရှေ့လာမည့် အနာဂတ်တွင် ဘာတွေဖြစ်ဦးမည်ကို စားမြုံ့ပြန်ကာ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်တွင် ဤထောင်မှ လွတ်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အပြင်လောကတွင် ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် ၉ နှစ်တိတိ နေရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို တွေးမိရင်းမှ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်များကိုသာမက ကျွန်တော် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ရာဇဝတ်မှုများကို တသီတတန်းကြီး စဉ်းစားမိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ်တွင် ပထမဆုံး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်များမှာ “လင်းမားရစ်” မြို့ကလေး (အိုင်ယာလန်) တွင် ကျွန်တော် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်က ကျောင်းပြေးခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့အား ပညာသင်ကြား ပေးနေကြသည့် ဆရာများမှာ ခရစ်ယာန်ခင်ကြီးများဖြစ်ရာ ခရစ်ယာန်ခင်ကြီးများကို စိတ်ထဲက အလိုလို မုန်းတီးခဲ့ရာမှ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပြေးတတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျောင်းပြေးကြသည့် ကျောင်းသားများအား ကျောင်းစောင့်ပုလိပ်များက လိုက်လံဖမ်းဆီး၍ ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ကျောင်းပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းအုပ်ခင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အား မညာမတာ “ဆော်”ပါတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်ရမှန်းမသိ၊ အမှတ်မရှိရုံမျှမက မကြာခင် အရိုက်ခံရလေလေ ခရစ်ယာန်ခင်ကြီးများအပေါ် မုန်းစိတ်တွေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

က တဖွားဖွား ပေါ်လာလေလေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးဘဝဖြင့် အားမရတော့ဘဲ အိမ်ပြေးဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီး ကောက်မိုးပုံများ၊ စပါးကျီများနှင့် လူမနေသည့် လယ်တဲများတွင် လည်းကောင်း၊ ရန်ကင်းလုပ်သည့် မီးရထား သံလမ်းခွဲများပေါ်တွင် ရပ်ထားသည့် ရထားတွဲလွတ်များပေါ်၌ လည်းကောင်း တွေ့ရာနေရာတွင် အိပ်ကာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ထိုသို့ ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာနေရင်းက အချိန်တန်လျှင် ဝိုက်ထဲမှ တကြုတ်ကြုတ် ဆာလာပါတော့သည်။ သို့ “ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာ” ဖြစ်လာခြင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်အား ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးသည့် အခြေခံအကြောင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ သွားရင်းလာရင်း လမ်းဘေး တစ်နေရာတွင် ရပ်ထားသည့် မော်တော်ကားနောက်ပိုင်း လူမရှိသည့် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော ပေါင်မုန့်တစ်လုံးသည် အဆာကြီးဆာ၍ အငတ်ကြီးငတ်နေသော ကျွန်တော့်လို လူငယ်တစ်ယောက်အား အလစ်သမားကလေး တစ်ယောက် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပေါင်မုန့် တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး အလစ်သုတ်ရင်း၊ စားစရာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုးစားရင်း အလစ်သမားဘဝ၊ သူခိုးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြေးကလေး သုံးယောက်မှာ နောက်ဆုံး၌ လင်းမားရစ်မြို့ အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေး သူငယ်များ ရုံးတော်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြီး ‘ဤသို့သော အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားမှုမျိုးကို လုံးဝ ခွင့်မပြုထိုက်သည့်အလျောက် ဤသူငယ်လေးများအား မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေးရမည်။ သို့ဖြစ်ရာ မောင်မင်းတို့ သုံးဦးအား ဒိန်းဂျင်းအကျဉ်းထောင်တွင် သုံးနှစ်တိတိ ကျခံစေရမည်’ ဟူသော စီရင်ချက်ချခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

“ဒိန်းဂျင်း အကျဉ်းထောင်”

ဤနာမည်ကို ကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြေးကလေး သုံးယောက်မှာ ကျောထဲက စိမ့်သွားမိကြသည်။ မှန်သည်။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ အော့ဖ်လီခရိုင် ဒိန်းဂျင်းရွာကလေး အနီးတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ဒိန်းဂျင်း အကျဉ်းထောင်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ နာမည်ကျော် လူဆိုးကြီးများကိုသာ ချုပ်နှောင်သည့် “အာလ်ကက်ထရက်” အကျဉ်းထောင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံအနီးရှိ တကယ့် လူဆိုးသူခိုးများကိုသာ လက်ခံ

ထိန်းသိမ်းထားသည့် “ဒပ်မူး” အကျဉ်းထောင်ကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း အလွန် နာမည်ကြီးလှသည့် ထောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အမေသည် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ကြွေးလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးကမူ အားပေးသည့်သဘောဖြင့် ကျွန်တော့်ပုခုံးနှစ်ဖက်အား ကြင်နာယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်ခန်းမှ အကျဉ်းသား၏ လှုပ်ရှားသံများကို အမှတ်မထင် သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားသံများအရ သူသည် သူ့ခုတင်ခြေရင်းမှ ဂန်ဖလားထဲသို့ ကျင်ငယ်စွန့်နေကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်အိပ်ရာထဲတွင် နောက်ထပ်၁၀ မိနစ်ကြာသည်အထိ ဇိမ်ယူနေနိုင်သေးသည်။ ထောင်ကြပ်များသည် နံနက် ၇ နာရီ မထိုးမချင်း အဆောင်တံခါးသော့များကို ဖွင့်ကြလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကြက်ကို စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်လျက်။

ကျွန်တော်သည် ဒိန်းဂျင်းထောင်မှ လွတ်ချိန်တန်သော်လည်း မလွတ်ခဲ့။ မလွတ်ရုံမျှမက အင်္ဂလန်သို့ပင် အပို့ခံခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ ဘယ်သူမပြု မိမိပူပန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ ဆိုးချင်တေချင်လေချင်သော ဉာဉ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲရောက်၍ ဘာမျှမကြာလိုက်သေးမီ ဝိုင်ယာလက်စက်တစ်လုံး ခိုးသွင်းမှုဖြင့် အပြစ်ကြီးသည်ထက် ကြီးခဲ့ရပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ထောင်ဖောက်ပြေးမှုဖြင့် ထပ်မံ အဖမ်းခံခဲ့ရပြီး ထောင်ထဲမှာပင် ထောင်ပြန်ကျခဲ့ရသည်။ ထောင်ဖောက်မှုဖြင့် စီရင်ချက်ချရာ၌ တရားသူကြီးက ‘မောင်မင်းကို တင်းကျပ်တဲ့စည်းကမ်းနဲ့ ထိန်းချုပ်မှဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မင်းကို ကလေးထောင်ပို့ဖို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်’ ဟူ၍ ပြောကြားခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့တွင်မူ ဘော်စတယ်ခေါ် ကလေးထောင်မှ အာဏာပိုင်များသည် ဒိန်းဂျင်းအကျဉ်းထောင် အာဏာပိုင်များ လောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ကိုယ်ချင်းစာတရား ရှိသူများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ကလေးထောင်တွင် ၁၂ လမျှသာ အကျဉ်းခံခဲ့ရပြီး လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

သည်တစ်ခါတွင်မူ ကျွန်တော့်အတွက် အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ရမလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၂၁ နှစ် နှိုခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လူ့ဘဝတွင် နေရာအတည်တကျ နေရမည့်အချိန်သို့ ရောက်လာ

ပြုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ဆပ်ကဆက်ပြည်နယ်မှ “ကရောလေး” အမည်ရှိ မြို့ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ ထိုမြို့တွင် အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းဌာန တစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ မြေ ကျင်းများတူးသည့် အလုပ်ကြမ်းများမှ စတင်လုပ်ကိုင်ကာ ၆ နှစ်တိုင်တိုင် အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဥပဒေဘောင် အတွင်း ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်လာခဲ့ရာ ကျွန်တော်၏ အတိတ် ဇာတ်ကြောင်းများကို မည်သူမျှ မသိဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။

သို့သော် များမကြာမီ ဒေသဆိုင်ရာ ပုလိပ်အာဏာပိုင်များသည် တစ်ခါက ကျွန်တော် ကလေးထောင်တွင် အကျဉ်းခံခဲ့ရဖူးကြောင်း သိသွားကြ သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် နိဂုံး၏အစ နိဒါန်းပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နှင့် ပတ်သက်သည့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အာဏာပိုင်များက အိမ်နီးနား ချင်းထံ မကြာခဏ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ကြရာ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော့်မှာ ရပ်ကွက်ထဲတွင် မသင်္ကာစရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အများတကာ၏ သံသယ မျက်စိဖြင့် ကြည့်ခြင်း ခံလာခဲ့ရသည်။

ထိုအတောအတွင်းမှာပင် တစ်နေ့သ၌ ပုလိပ်ဌာနသို့ ပေါက်ကွဲ စေတတ်သော အိမ်တွင်းဖြစ် ဝှဲတစ်လုံး စာတိုက်မှ ပါဆယ်ဖြင့် ရောက်သွား ခဲ့သည်။ မူလကပင် အရပ်နှင့်တကွ ပုလိပ်များ သင်္ကာမကင်းခံနေရသော ကျွန်တော့်မှာ အဆိုပါ ပါဆယ်ဝှဲအမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဘုမသိဘမသိ အဖမ်းခံရပြီး ရုံးတွင် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ရုံးတော်တွင် ကျွန်တော့် အနေဖြင့် အပြစ်မရှိကြောင်း အခိုင်အမာ ထုချေထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း အမှု စစ်ဆေးသည့် တရားသူကြီးက အယုံအကြည်မရှိဘဲ ပါဆယ်ဝှဲအမှုဖြင့် ကျွန်တော့်အား ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် စီရင်ချက် ချမှတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အား ရုံးတော်မှ အမိန့်ချမှတ်သည့် နေ့မှာ “ဝဲန်းဝါသ်” အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်ပြီး ထိုထောင်တွင် တနင်္ဂနွေ ၈ ပတ်၊ ၂ လခန့် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ယခု ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော ဝမ်းဂုဒ်စကရပ်ထောင်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသည်။ ဝဲန်းဝါသ် အကျဉ်း ထောင်မှာ အစားအသောက် အနေအထိုင်မှစ၍ အလွန်တရာ ဆိုးရွား ကျပ်တည်းလှ၍ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ကောင်းလှသည်။

“ဝမ်းဂုဒ်”ထောင်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက်

အဆိုးထဲမှ အကောင်းကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဤထောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ပထမ နှစ်နှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် အပ်ချုပ်ဌာန အလုပ်ရုံတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြီး များမကြာမီ အထည်ညှပ်သည့် ဌာန တွင် အကြီးအကဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဖန်ထောင်ထဲတွင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော “နယူးဟော်ရီဇွန်” (မိုးကုပ်စက်ပိုင်းသစ်) မဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်မှာ ယနေ့ ယခုတိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

“နယူးဟော်ရီဇွန်” မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအလုပ်မှာ ဝမ်းဂုဒ်ထောင်ကြီး ထဲတွင် အခွင့်အရေး အများဆုံးရသည့် အကျဉ်းသားဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ အဆောင်ထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းတစ်ခန်းပင် ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ အလုပ်တာဝန်မှာ စာမျက်နှာ ၂၄ မျက်နှာရှိသော မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို စာ ကူးစက်ဖြင့် လှည့်၍ တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်မှာ မူလကပင် လက်နှိပ်စက်ကို စနစ်တကျ ကျွမ်းကျင်စွာ ရိုက်တတ်သည့်ပြင် ဖယောင်းစက္ကူပေါ်တွင် လိုအပ်သလို ရေးသားခြင်း၊ စာ ကူးစက်ကို နိုင်နင်းစွာ အသုံးပြုတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် စောင်ရေ ၂၀၀ ရှိသည့် မဂ္ဂဇင်းကို စာကူးစက်ဖြင့် နေ့ချင်းပြီးအောင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် စာမူများကို တည်းဖြတ်သည့် အယ်ဒီတာအလုပ်မှာမူ တာဝန်မသေး လှဘဲ အချိန်ပြည့် လုပ်ရသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဤထောင်ထဲ တွင် အကျဉ်းခံနေကြရသော ထောင်ကျများအား ဆောင်းပါးများ၊ ပေးစာများ စသည့် စာမူများ ရေးချင်သားချင်လာအောင်၊ ရေးဖြစ်သားဖြစ်လာအောင် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းရသည့် အလုပ်မှာ အလွန်ပင် ပင်ပန်းလှသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ အပင်ပန်းဆုံး အလုပ်မှာ ၎င်းတို့ ရေးသားပေးပို့သည့် စာမူများကို စာချောအောင် ပြန်လည်ရေးသားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအလုပ်သည် ထောင်ထဲတွင် “အပြာရောင် လက်ပတ်” ရသ့ဖြစ်သည်။ ယင်းလက်ပတ်မှာ ဗျတ် သုံးလက်မခန့်ရှိသည့် အပြာရောင် အဝတ်စတစ်ခုဖြစ်၍ ထောင်ထဲ၌ သွားလေရာရာတွင် ဤ လက်ပတ်ကို လက်ဝဲဘက်လက်မောင်း၌ အမြဲပတ်ထားရသည်။ အကျဉ်းသား များက “ခေါင်းဆောင်” ဟု ခေါ်ကြသော အပြာရောင်လက်ပတ်ရ အယ်ဒီတာ သည် ထောင်ထဲတွင် အစောင့်အကြပ်မပါဘဲ တစ်ထောင်လုံး အနှံ့အပြား

လွတ်လပ်စွာ သွားလာနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ထိုမျှမက သူသည် ရံဖန်ရံခါ အခြား အကျဉ်းသားများကိုပင် အစောင့်အကြပ်အဖြစ် တာဝန်ယူရသည်များလည်း ရှိသည်။

ယနေ့နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော့်မှာ အတော်ကလေး စိတ်ပျော်လက် ပျော် ရှိနေသည်။ ယနေ့မှစ၍ နောက်တစ်လတိတိပြည့်လျှင် ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းထောင် ဘုတ်အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ အဆိုပါ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်များက သဘောတူကြမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးထောင်ကျရက် ခုနစ်လ ရှစ်လခန့်ကို အကျဉ်းထောင် ခိပ်သာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရပြီး ဤအတောအတွင်း အပြင်လောကမှ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားများနှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်၍ နေ့စဉ်အလုပ်လုပ်ခွင့်ရ မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံး အပြင်သို့ ထွက် ခွင့်ရပြီး ည ၁၀ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင်မှ အကျဉ်းထောင်ခိပ်သာသို့ ပြန်လာနိုင် ခွင့်ရှိသည်။ ထို့အပြင် နှံ့ပိတ်ရက်များဖြစ်သော စနေနေ့ညများတွင် အပြင် သို့ထွက်၍ ညအိပ်ညနေ နေခွင့်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ ကျွန်တော့်မှာ လုပ် စရာ အလုပ်များ ရှိနေသည်။ ပထမဆုံး လဆန်းရက် တနင်္လာနေ့သည် မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရမည့်ရက် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယနေ့ယခု ဖြန့်ချိရမည်ဖြစ် သော နယူးဟော်ရီဇွန် မဂ္ဂဇင်း စောင်ရေ ၂၀၀ သည် ကျွန်တော့်ဗုံးခန်းထဲတွင် အဆင်သင့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မဂ္ဂဇင်းများကို ဖြန့်ချိပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် အောက်တိုဘာလထုတ် မဂ္ဂဇင်းအတွက် တစ်ဖန် ပြန်၍ စတင် လုပ်ကိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဖြုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီးနောက် အခန်း ထောင့်ရှိ သတ္တုလှေခါးသို့သွား၍ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လလုံ ထဲမှ ရေများကို မျက်နှာသစ်စင်အောက်ရှိ ပလတ်စတစ်အဖြူးထဲသို့ ပိုက် ကို ဖောက်၍ ချလိုက်သည်။

အဆောင်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကလေးများသည် မြေညီထပ်တွင် ရှိနေသော တာဝန်ကျ ထောင်ပိုင်အား မိမိတို့ အဆောင်များတွင် အကျဉ်းသား မည်ရွှေမည်မျှရှိကြောင်း အော်ဟစ်၍ သတင်းပို့နေကြသည်။ 'အဆောင် တစ်မှာ အကျဉ်းသား ခုနစ်ဆယ်ရှိပါတယ် ခင်ဗျား... .' 'အဆောင် သုံးမှာ အကျဉ်းသား ရှစ်ဆယ် ရှိပါတယ် ခင်ဗျား... '

ထို့နောက် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထောင်ပိုင်သည် မိမိထံ သတင်းပို့ထားသော အဆောင်အသီးသီးမှ အကျဉ်းသား စာရင်းများကို အား လုံးပေါင်းပြီး စာရင်းနှင့် ကိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သံကုန် ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

'အားလုံး... အပြင်ထွက်'

ဤတွင်မှ ထောင်ဝါဒါများက အခန်းတံခါးများမှ သော့ခလောက် များကို ဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ ဂန်ဖလားကိုယူလာပြီး အ ခြား အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ အပြင်တွင်တန်းစီ၍ ဂန်ဖလားထဲမှ ကျင်ငယ် ရည်များကို ကျင်ငယ်ကန်ထဲသို့ စွန့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့် အခန်း သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် စောစောက ခေါင်းလောင်း သံများ ထပ်မံကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စားသောက်ခန်းမှ ဝါဒါ များ၏ အသံများကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

'မနက်စာ... လာကြ'

'မနက်စာ... လာကြ'

အသံများ မဆုံးမီမှာပင် အကျဉ်းသားများသည် တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီ၍ ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် သံလှေကားကလေးများမှတစ်ဆင့် စားသောက် ခန်းရှိရာ အောက်ထပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

စားသောက်ခန်းထဲတွင် စားပွဲ ၁၄ လုံး ရှိသည်။ ဤစားပွဲများ၏ အလယ် တစ်နေရာတွင် မီးဖိုတစ်ခု ရှိသည်။

ကျွန်တော်၏ အယ်ဒီတာဗုံးခန်းမှာ အဆောင် ယ တွင် ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဆောင် ယ မှ စားသောက်ခန်းမှာပင် နံနက်စာကို စား လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲအမှတ် ၁၄ တွင် အခြားထောင်ကျ အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ နံနက်စာ ဝင်စားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ စားပွဲတွင် နံနက်စာ စားကြသူများမှာ မုဒိမ်းမှုဖြင့် ကျနေသော အကျဉ်းသား သုံးယောက်၊ အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် ကျနေသော အကျဉ်းသား တစ်ယောက်၊ ဘက်စားပြမှုဖြင့် ကျနေသူ တစ်ယောက်၊ လူသတ်မှုဖြင့် ကျနေသူ လေးယောက် စုစုပေါင်း ကျွန်တော်တို့ စားပွဲတွင် ကျွန်တော်အပါအဝင် ဆယ် ယောက်ရှိသည်။ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်မလာမီပင် ကျွန်တော်သည် တာ

ဝန်ကျ အဆောင်မှူး၏ ရုံးခန်းထဲမှ နံရံတွင် အမြဲချိတ်ထားသော “လက်ပတ် အပြာ” ကို လက်မောင်းတွင် ပတ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် မျှဉ်းပြိုင်သဖွယ် ထောင်လိုက်တန်းစီ ၌ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဧရာမ အဆောင်ကြီးလေးခုရှိသည်။ အဆောင် လေးခု၏ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားတွင် အလုပ်ရုံများနှင့် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့် သည့် ကွင်းများရှိသည်။ အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိ အဆောက်အအုံ အားလုံး နှင့် ဧရိယာတစ်ခုလုံးကို ပေနှစ်ဆယ်သာမြင့်သည့် အုတ်နံရံကြီးများဖြင့် လေးဖက်လေးတန် ပတ်ပတ်လည် ကာရံထားသည်။ အဆောင်တိုင်း အဆောင်တိုင်းကို တစ်ပုံစံတည်း တစ်ချိုးတစ်စားတည်း ဆောက်လုပ်ထား သည်ဖြစ်ရာ အဆောင်တစ်ခုလျှင် အကျဉ်းသားများ၏ အိပ်ဆောင်နှင့်အတူ ရုံးခန်း၊ ပစ္စည်းသိုလှောင်သည့် စတိုခန်းနှင့် အဝတ်လဲခန်း စသည်ဖြင့် အခန်းများ ဖွဲ့ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်ဒီတာရုံးခန်းထဲတွင် သက်သောင့်သက်သာ ဖြင့် အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်လာခဲ့သည်မှာ ကာလအတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ် သည်။ ဤရုံးခန်းထဲတွင် စားပွဲ ကုလားထိုင် စသည် ပရိဘောဂ အကောင်းစား များ ရှိနေ၍ လိုက်ကာများနှင့် ကြမ်းခင်းကော်ဇောအပြင် ထောင်မှပေးသည့် အစားအစာများမှတစ်ပါး ကျွန်တော်ကြိုက်သလို ချက်ပြုတ်စားနိုင်ရန် ဓာတ် ငွေ့မီးဖိုတစ်ခုပင် တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးလိပ် လုံးဝ သောက်တတ်သူ မဟုတ်သည့်အလျောက် တစ်ပတ်လျှင် ကျွန်တော့်အတွက် ရရှိသည့် လုပ်အားခ ရှစ်သိန်းလင်မှာ ထောင်တွင်းစားသောက်ဆိုင်မှ အခြား လိုအပ်သည့် အစားအစာများကို ကောင်းကောင်းကြီး ဝယ်ယူစားသုံးနိုင် ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာပင် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော် လိုက်ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် ပြတင်းပေါက် မှတစ်ဆင့် ထောင်ကြီးကို ကာရံထားသော မြောက်ဘက် အုတ်နံရံတိုင်း ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး၊ ထိုမှတစ်ဖန် အုတ်နံရံ၏ အပြင်ဘက် ခပ်လှမ်း လှမ်း ကိုက်အနည်းငယ်အကွာတွင် အိပ်ချိစာလုံးပုံသဏ္ဍာန် ရပ်ဘီဘော ကစားကွင်းမှ အဖြူရောင်သုတ်ထားသော ဝိုင်းတိုင်ကြီးများကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကွင်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေမိရင်း

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ထောင်မှ ကျွန်တော် လွတ်သွားခဲ့ပါက ယခု လှမ်းမြင်နေရသည့် ဝိုင်းတိုင်ကြီးများ အနီးသို့ သွားဖြစ်အောင် သွား၍ ထိုနေရာတွင် ရပ်ကာ ယခု ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် အယ်ဒီတာရုံးခန်းမှ ဤပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်ဖြစ်အောင် လှမ်းကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ထဲက တျိတ်၍ “တေး” ထားလိုက်မိသည်။

ခဏအကြာတွင် ခေါင်းလောင်းသံများ ထပ်မံကြားလိုက်မိပြန်ပြီး ‘အလုပ်ချိန်... အလုပ်ချိန်...’ ဟူသော ဝါဒါများ၏ ဟစ်အော်နှိုးဆော် သံများကို ကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ထောင်ကျအကျဉ်းသားများ မိမိတို့ တာဝန်ကျသည့် အလုပ်ရုံများဆီသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သွားကြသည့် ခြေသံများကို ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းသားအားလုံး သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်ရုံများ သို့ရောက်၍ နေသားတကျ ဖြစ်သည်အထိ ဆယ်မိနစ်ခန့် စောင့်ရဦးမည် ဖြစ် သည်။ ပြီးမှ ယနေ့အဖို့ရာ၌ ကျွန်တော်၏ အဓိက လုပ်ငန်းတာဝန်ဖြစ်သော မဂ္ဂဇင်းဖြန့်ချိရေးကို စတင်လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် ကော်ဖီအိုးထဲမှ နောက်ထပ် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ထပ်၌၍ တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်နေရင်း ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ထီးထီးမားမား ကြီး မြင်နေရသော အုတ်နံရံအပြင်ဘက်မှ ဝိုင်းတိုင်ကြီးများအနားသို့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်လောက် ရောက်နိုင်မည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ နောက်နှစ်လ လောက် အကြာတွင် ရောက်သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်လကြာမှ ရောက် လေမလား၊ ကျွန်တော် အတတ် မပြောနိုင်ပါ။ ဤကိစ္စမှာ ထောင်အာဏာပိုင် ဘုတ်အဖွဲ့ပေါ်တွင် တည်နေပါသည်။

အချိန်ကျပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ မဂ္ဂဇင်း များကို သယ်၍ အဆောင် ယ မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရုံးခန်း ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ရုံများသို့ လှည့်လည်၍ မဂ္ဂဇင်းများ ဖြန့်ချိ ဝေငှလိုက်ရသဖြင့် အတော်လေး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် နောက် ထပ် ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ပစ်တင်ကာ သက်သောင့်သက်သာ အနားယူနေလိုက်သည်။ သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် အောက်တိုဘာလ မဂ္ဂဇင်းအတွက် အလုပ်

ပြန်မစမီ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ဦးမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းတွင်းရှိ စာအုပ်စင်ပေါ်မှ တိုင်ကပ်နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ၁၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်။ နေ့လယ်စာစားချိန်မှာ ၁၁ နာရီ မိနစ် ၃၀ ဖြစ်ရာ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ် လိုသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ တွင် ရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်မရောက်မီ အောက်ထပ်တွင် အညောင်းအညာပြေ ဟိုနားသည်နား လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးလကျော် လေးလခန့်မှစ၍ ယခုလို နေ့လယ်စာ မစားမီ ကျွန်တော် အလွန်လေးစားခင်မင်သည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ဟိုနားသည်နား လမ်းလျှောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၆၁ ခုနှစ် မေလက ရုရှားများအတွက် သူ့လျှို့လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်ဟူသော စွဲချက်ငါးချက်ဖြင့် “အိုးလ်ဘောလီ” တရားရုံးတော်မှ ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် ချမှတ်ခဲ့သည့် ထောင်ဒဏ်မှာ ၄၂ နှစ်ဖြစ်၍ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် တစ်ခါ ဖူးမျှ မကြားဖူး မကြုံဖူးသေးသည့် ပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည်။ သူ့အား ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့စဉ်က သူသည် ဗြိတိသျှအစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ်ရာ ယခုခေတ်တွင် လူအများခေါ်ဝေါ်နေကြသည့် “နှစ်ဖက်လွှာ သူလျှို့” ဟူ၍ပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်မှာ “ဂျော့ဘလီတ်” ဖြစ်သည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့် ထောင်သို့ သူ့ရောက်လာစကပင် သူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ဤဝမ်းဝှမ်း အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှ စီစဉ်ပို့ချသော “အင်္ဂလိပ် စာပေဟောပြောပွဲ” တွင် စတင်တွေ့ဆုံ၍ လူချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗြိတိသျှတရားရုံးတော်မှ အများဆုံး အပြစ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရသူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် တွေ့ဖူးကြုံဖူးသမျှထဲတွင် “စိတ်ဓာတ် အတည်ငြိမ်ဆုံး” လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ထောင်သက်တမ်းနှင့် ထောင်အတွေ့အကြုံများအရ

အမျိုးမျိုးသော ထောင်ကျအကျဉ်းသား အရွယ်ရွယ်အစားစားကို မရေမတွက်နိုင်အောင် တွေ့ခဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ အချို့သော အကျဉ်းသားများမှာ ထောင်ဒဏ်ခြောက်လ ကျန်ရှိမှုဖြင့် သူတို့အတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတော့မလောက် သူတို့ဒုက္ခကို ပုံကြီးချဲ့တတ်ကြသည်။ ဂျော့ဘလီတ်မှာ သည်လိုအစားထဲက မဟုတ်။ ဖြစ်လာသမျှကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ရင်ဆိုင်နိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝရင့်ကျက်သည့် ပညာတတ်လူတန်းစားများ၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ဟူ၍ပင် ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ် အပြစ်ပေးခြင်းခံ ခဲ့ရသော ဘလီတ်သည် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လျှော့ရက်များ အပြည့်အဝ ရသည့်တိုင်အောင် သူသည် ထောင်ထဲတွင် အနည်းဆုံး ၂၈ နှစ် နေရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့အား ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခဲ့စဉ်က သူ့အသက် ၃၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ရာ သူသည် အသက် ၆၆နှစ် အရွယ်ကျမှသာလျှင် ထောင်မှ လွတ်မည်သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အနာဂတ် နောင်ရေးအတွက် ယင်းသို့ မတွေးဝံ့စရာ၊ မတွေးရက်စရာ ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ညဘက် အချိန်အခါများ၌ ဤထောင်ကြီး၏ တစ်ခုသောအဆောင်မှ တစ်ခုသော အခန်းကလေးထဲတွင် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် နေရသည့် အခိုက်အတန့် မည်သို့မည်ပုံ ခံစားနေရမည်ကို မသိရသော်လည်း အကျဉ်းသားအချင်းချင်း တွေ့ဆုံဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းရာ၌မူ ဂျော့ဘလီတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ထိခိုက်သည့် လက္ခဏာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျသည့် အမူအရာ တစိုးတစိမ့်မှ မတွေ့မြင်ရသည်မှာ လွန်စွာ နှီးကျူးဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ စိတ်ထိခိုက်၍ စိတ်ဓာတ်ကျသည့် အမူအရာ လက္ခဏာများ မရှိရုံမျှမက၊ သူကပင် တစ်ဖန်ပြန်၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် အကျဉ်းသားများနှင့် စိတ်ထိခိုက်နေသည့် ထောင်ကျများအား ဖျောင်းဖျာအားပေးနေသည်များကိုပင် ရံဖန်ရံခါ တွေ့နေရသည်။

ဂျော့ဘလီတ်အား ကျွန်တော် တစ်နေ့တခြား ခင်မင်ရင်းနှီး၍ လေးစားလာမိသည်မှာ အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူလိုလူမျိုးမှာ ရှာမှရှားသည့် အစားထဲက ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် “သူလိုလူစား အများကြီးလိုသည်” ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ ဘလီတ်သည် နောက်ပိုင်း၌ အာရပ်ီ (အာရပ်) စာပေကို လေ့လာ

လိုက်စားခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လသုံးလခန့်မှစ၍ ထောင်ထဲတွင် သူ၏ အလုပ် တာဝန်ဖြစ်သော “စာပို့အိတ် ချုပ်လုပ်သည့် အလုပ်ရုံ” သို့ တနင်္ဂနွေ တစ် ပတ်လျှင် နှစ်ရက်မသွားဘဲ မိမိအခန်းတွင်ပင် အာရုံစီစာပေ လေ့လာနိုင်သည် ဟူ၍ အာဏာပိုင်များက ခွင့်ပြုထားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယနေ့ တနင်္လာနေ့ တွင် သူသည် အလုပ်ရုံသို့ မသွားဘဲ သူ့အခန်းမှာပင် ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူနှင့် ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍ အချိန်ကြာကြာ စကားပြောနိုင် မည် ဖြစ်သည်။

ဘလိတ်သည် အိပ်ဆောင် ၁၊ အခန်း ၈ တွင် နေသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဤထောင်တွင် နာမည်ကျော် “နှစ်ကြီးသမား” တစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် ရာဇဝတ်မှုဖြင့် ကျလာသည့် အကျဉ်းသားမဟုတ်ဘဲ သူ့လျှို့မ့ဖြင့် အပြစ်လာ ခံရသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထောင်အာဏာပိုင်များက မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေရသူ ဖြစ်သည်။ အခြားအခြားသော အကျဉ်းသားများအား အကျဉ်း သား အချင်းချင်း ပြန်လည်ခန့်ထားသည့် ဗာရာ၊ ဘုတ်ကိုင်စသည့် တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက စောင့်ကြပ်ရသော်လည်း ဂျော့ဘလိတ်ကိုမူ ထောင်ထဲတွင် သူ့သွားလေရာရာ ထောင်အာဏာပိုင် တစ်ယောက်ယောက်က နောက်မှ စောင့်ကြပ်လိုက်ပါရစေ၍ ဖြစ်သည်။

အဆောင် ယ ဇာ တစ်ဖက်စွန်းမှ ထောင့်ခိုကို ကွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဘလိတ်အား လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လျှောက် လာရာ၌ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို နောက်သို့ပစ်လျက် ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချ လာသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက် ရုံမျှဖြင့် သူ့အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် အာရုံစူးစိုက် လာမှန်း သိသာနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထောင်ထဲတွင် သူ့သွားလေရာရာ မျက်နှာပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို မော့ကာမော့ကာ သွားတတ်သည်ဖြစ် ရာ ယနေ့ သူ့အမူအရာမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသော နေရာသို့ ရောက်လာသော အခါ သူသည် ဤတွင်မှ သတိပြန်ရဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းထောင်လာပြီး ကျွန် တော်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျက်မှောင်

တစ်ချက်ကြိုက်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ စကားပလ္လင်ခံ မနေတော့ဘဲ ပြော လိုက်သည်။

‘ဒီမယ် မစ္စတာဘိုကေး၊ ခင်ဗျားနဲ့ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု ကျုပ် ဆွေးနွေးစရာ ရှိတယ်’

သူနှင့်ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန် တော်အား မစ္စတာဘိုကေးဟု အမည်တပ် မခေါ်ခဲ့သည်မှာ လပေါင်းများစွာ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဆောင်၏ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ပြန် လျှောက်လာရင်း စကားပြောလာခဲ့ကြသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် တင်ပြချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်’ သူသည် စကားပြော ရင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ ပစ်မြဲ ပစ်ထားပြီး သမံတလင်းကို စိုက် ကြည့်လာခဲ့သည်။ ‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချက်ကို မတင်ပြခင် ခင်ဗျားကို ပထမဆုံး ပြောချင်တာ နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုကတော့ လောလောဆယ် ကျုပ်မှာ ငွေအရင်းအနှီးရယ်လို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ငွေရအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီစာအုပ်ဟာ ဈေးကွက်မှာ စွဲမှာ သေချာတယ်။ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား နားလည်ပါလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်’

‘အဲ နောက်တစ်ခုကတော့ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ အခု ကျုပ်တင် ပြမယ့် အချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သဘောမတူဘူးဆိုရင်လည်း ဒါအတွက် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ အခုလို ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဘဝက ပျက်ပြား မသွားဘူးလို့ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘောပေါက်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ်တင်ပြမယ့် အချက်ကို ခင်ဗျား ချက်ချင်းလက်ငင်း မဆုံး ဖြတ်ဘဲနဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် စဉ်းစားစေချင်သေးတယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကောင်းပြီ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် စကားပြောရင်း ရှေ့သို့ ကိုက်

အနည်းငယ် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူသည် ရှေ့ဆက်၍ သူပြောရမည့် စကားလုံးများကို အတိအကျ ရွေးနေဟန် တူသည်။

‘အဲဒီတော့ ကျုပ်ပြောမယ်။ ကျုပ်ဟာ အခုဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ လေးနှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ် အခုကျခံနေရတဲ့ ထောင်ဒဏ်ဟာ သိပ်ပြီး သဘာဝကျဘူးဆိုတာ စကတည်းက ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကြားထဲက ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် စိတ်သက်သာအောင် ကြံဖန်ပြီး ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးလာခဲ့တယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျုပ်ကို ရုရှားတွေက အကျဉ်းသားချင်း လဲမယ်ဆိုရင် ကျုပ် မမျှော်လင့်ဘဲ ထောင်ကလွတ်မယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိအခြေအနေအရ ဒီလို အကျဉ်းသားချင်း လဲဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမတော့ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ဒီနေရာက လွတ်အောင်လုပ်ဖို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောချင်တာက... ဒီမယ် ရှောင်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီထောင်က ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီဖို့ပဲ’

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားမိပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့စကားမှာ ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ဘဲ ဖြန်းခနဲ ပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အမြဲတမ်း ပြီးနေခဲ့သော သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စက်ကလေးမှ အရိပ်အငွေ့မသမီးဘဲ ရှိခဲ့သည်။ အလွန်တရာ ခက်ခဲသည်နှင့်အမျှ အလွန်တရာ ရှုပ်ထွေးလှသည့် ဤတင်ပြချက်ကြီးကို ကျွန်တော် မည်သို့ ပြန်ကြားရပါမည်လဲ။

‘ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စောစောက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ’ ဘလိတ်က သူ့စကား မဆုံးသေးဘဲ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ ‘ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခုချက်ချင်း လက်ငင်း ခင်ဗျားအနေနဲ့ အဖြေပေးစရာ မလိုပါဘူး။ နှစ်ရက်သုံး ရက်လောက် စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးပါ’

လမ်းလျှောက်နေရာမှ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဖြန်းခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီမယ် ဂျော့’ ကျွန်တော်က သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး’

‘ဟင်’ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩမှုနှင့် မဝေခွဲနိုင်မှုများ ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ ‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့လဲ’

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလူပါ။ ခင်ဗျားဘက်မှာ အမြဲရှိပါတယ်’ သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ဝင်းလက်သွားသည်။

‘ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်’ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာများလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ’

‘ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရင် ကောင်းမယ်ဗျာ’

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်မှာ ဘလိတ်၏ စကားများကိုသာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ကြားယောင်နေမိသည်။ မှန်သည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် အခြားကိစ္စများ အားလုံးကို ဘေးချိတ်ထားပြီး ဘလိတ်ကိစ္စကိုသာ ဦးစားပေးရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ကြားထဲက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩနေမိသည်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒါလောက် အန္တရာယ်ကြီးမားလှတဲ့ ကိစ္စကြီးကို ဘာကြောင့်များ သဘောတူခဲ့ရသလဲ၊ ဘာကြောင့်များ ဒါလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး လက်ခံလိုက်ရသလဲ။

တကယ်တော့ ဘလိတ်ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ကျွန်တော် သာလျှင် မဟုတ်၊ သူ့ကို လူတိုင်းလိုလိုက သဘောကျကြသည်။ သို့သော် သည်မျှနှင့် အကြောင်းခိုင်လုံပါပြီလား။ တကယ်ဆိုလျှင် ဤထောင်ကြီးအတွင်းရှိ အဆောင် ယတွင် ကျွန်တော်သဘောကျသည့် အခြားလူများလည်း ရှိသည်။ သို့သော် သူတို့ သူတို့က သာမန်ကိစ္စအတွက် ယခုလို အကူအညီ တောင်းလာပါက အခုလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သဘောတူကောင်းမှ တူမည် ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် “ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ်”ဟူသော ကာလအပိုင်းအခြား တလည်း ဂျော့ဘလိတ်နှင့် အခြားသူများအကြား မတူ ခြားနားသည့် အဓိက အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ ပြီး သူသည် အခြားအခြားသော အကျဉ်းသားများလို ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက် မဟုတ်မူ၍ မိမိယုံကြည်ချက်ကြောင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ အနစ်နာခံနေရာသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့ ထိုရက်မှစ၍ နောက်ပိုင်းတွင် ဘလိတ်နှင့်ကျွန်တော်

သည် ထောင်မှ ထွက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်များကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နာရီပေါင်းများစွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်မှာ သုံးခုရှိသည်။ ပထမအကြံမှာ စနေနေ့ညနေ ၆ နာရီ ရုပ်ရှင်ပြနေခိုက် အလစ်တွင် အုတ်နံရံကို ကျော်ပြေးရန်၊ ဒုတိယအကြံမှာ စနေနေ့ မွန်းလွဲ ၂ နာရီတွင် စာကြည့်တိုက်သို့အသွား အလစ်တွင် ထောင်နံရံကို ကျော်ပြေးရန် နှင့် တတိယအစီအစဉ်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မြောက်ဘက် အုတ်နံရံအနီး၌ အခြားအကျဉ်းသားများနှင့်အတူ အပန်းဖြေအနားယူနေခိုက် အုတ်ရိုးပေါ်မှ ကျော်ပြေးရန် စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ဤအကြံအစည် သုံးခုစလုံးတွင် အဓိက အရေးကြီးသည့် အချက်မှာ ထောင်အပြင်မှနေ၍ အုတ်ရိုးကို ကျော်ပြီး ကြိုးလှေခါးတစ်ခု ပစ်ချပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မွန်းဆတွက်ချက်ကြည့်ရာ၌ ဤကိစ္စတစ်ခုလုံးအတွက် အစစ ကုန်ကျစရိတ် စုစုပေါင်း စတာလင်ပေါင် ၇၀၀ ခန့် ကုန်ကျမည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ ထိုငွေအတွက် ကျွန်တော် ထောင်မှလွတ်သောအခါ သူ့ မိခင်ထံ ကျွန်တော်သွား၍ အကူအညီတောင်းရန် ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား ပြောသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့မိခင် ထောင်ဝင်စာလားတွေ့သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်များကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူ့မိခင်အား အသိပေးရန် ဘလိတ်က စီစဉ်ထားသည်။

J
အဆောင် ယ မှ နောက်ဆုံးနေ့များ

မကြာမီ ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းထောင်ဘုတ်အဖွဲ့နှင့် တွေ့ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အား လွတ်ရက်နီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပိုမိုလွတ်လပ်သော ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် ဘုတ်အဖွဲ့က သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ဤအကြောင်းကို ကျော့ဘလိတ်အား ပြောပြရာ သူသည် အတော်တလေး အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

'ဒါ့ထက် နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘော်ဒါဆောင်ကို ဘယ်တော့လောက် ပြောင်းရမှာတဲ့လဲ' သူက မေးလိုက်သည်။

'အနည်းဆုံး တစ်လလောက်တော့ ကြာဦးမှာပါ' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါထက်တောင် ကြာချင် ကြာနိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမတိုင်ခင် ကျွန်တော် အလုပ်သမားဝန်ကြီးရုံးက အရာရှိ တစ်ယောက်နဲ့ အင်တာဗျူး တွေ့ရဦးမယ်၊ အဲဒါပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်ရမယ့် အလုပ်ရုံပိုင်ရှင်နဲ့ အသေးစိတ် ညှိနှိုင်းရဦးမယ်လို့ ပြောတာပဲ'

'ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်' ဘလိတ်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။ 'ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် နောက်ဆုံး အသေးစိတ်

ပြင်စရာဆင်စရာ ရှိတာ ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့။ ဒါမှလည်း ကျုပ်တို့ လုပ်ရကိုင်ရမယ့် အလုပ်တွေကို နာရီနဲ့တွက်ပြီး ကွက်တိဖြစ်အောင် ချိန်ကိုက်စီစဉ်နိုင်မယ်။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျား ဒီထောင်က လွတ်သွား ပြီးတဲ့နောက် ဘာတစ်ခုမှ တလွဲတချော် မဖြစ်အောင် အတိအကျ အကွက် ရှိကိထားဖို့ လိုတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးဟာလည်း ထိထိရောက်ရောက်နဲ့ ချောချောမောမော ဖြစ်ဖို့လိုတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်' ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ 'ဒီနေ့ကစပြီး နောက်တစ်လအတွင်း ဒီထောင်မှာ ဘာတွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မလဲဆိုတာ ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရမယ်။ နောက်ဆုံး ကောလာဟလ သတင်းတွေကအစ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထားဘဲ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့် ရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီအတောအတွင်းမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့လည်း ရုပ်ရှင် ကြည့်နေကျ လူတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ ကျန်တဲ့ အကျဉ်းသားတွေက အသိ အမှတ် ပြုလာကြမယ်။ ခင်ဗျားလည်း ဒီလို ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့ စနေနေ့ညပိုင်း ခြောက်နာရီကျရင် ကျွန်တော်ကလည်း ထောင်ရဲ့အခြေနေကို သိထားအောင် တစ်ထောင်လုံး လှည့်ပတ်ကြည့်ထားမယ်'

'ဒီအကြံ ကောင်းတယ်' ဘလိတ်က အားတက်သရော ထောက်ခံ လိုက်သည်။

'ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အချိန် သိပ်မလိုတော့ပါဘူး'

'ဒီလိုဆို ဒီဇင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီလောက်များ ဖြစ်နိုင်မလား မသိဘူး' ဘလိတ်က မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

'ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်သည် နိုဝင်ဘာလ ပထမအပတ်တွင် အလုပ်သမား ဝန် ကြီးဌာနမှ ဒေသဆိုင်ရာ အလုပ်သမားအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ သည်။ သူက ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သမျှ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် မှတ်တမ်း များကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး ဤကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသွားသည်။ သို့ဖြင့် အခြေအနေမှာ သိသိသာသာကြီး တိုးတက်လာ သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည်နှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် ထပ်မံ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးခဲ့ကြ ပြန်သည်။

'ဒီမယ် ရှောင်' ဘလိတ်က စ၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီကိစ္စ အရေး အကြီးဆုံးက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ် မပြတ်ဖို့ဘဲ။ ကျုပ်တို့ နှစ် ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို တစ်ယောက်က တိတိကျကျ သိထားမှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအတွက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိသင့် သိထိုက်တာတွေကို အပြန်အလှန် အမြဲတမ်း အသိပေးနေဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ စီစဉ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နည်းကို ထပ်ပြီး ဆွေးနွေး ကြရအောင်'

'ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ပထမဆုံး ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ဆီကို စာတစ်စောင်ရေးလိုက်မယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ ခင်ဗျားက ကျွန် တော်ကို "တစ်ထောင့်တစ်ညပဲပြင်" စာအုပ် မရှိဘူးလားလို့ မေးလိုက်မယ်။ အဲဒီ မေးခွန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ခင်ဗျားဟာ ထောင်ကထွက်ပြေးဖို့ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ အဲဒီစာအရ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်စရာ ရှိတာတွေအားလုံး လုပ်ပြီးပြီဆိုရင် ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော်က "တစ် ထောင့်တစ်ည" စာအုပ် ကျွန်တော်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို စနေနေ့ ကျရင် ခင်ဗျားဆီ အရောက်ပို့ပေးပါမယ် လို့ စာပြန်လိုက်ရမယ်။ ဒီ ပြန်စာ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က စနေနေ့မှာ ထောင်က ထွက်ပြေးဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီလို့ အချက်ပေးလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ အဲဒီကျတော့မှ ခင်ဗျားက စနေနေ့ကို ရက် သတ်မှတ်လိုက်ပြီ ဆိုတာကို လက်ခံသဘောတူတဲ့ အနေနဲ့ စာအုပ်ပို့လိုက်မယ် ဆိုလို့ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ စာအုပ်ရောက်လာမယ့် စနေနေ့ကို စောင့်မျှော်နေပါတယ်လို့ နောက်ဆုံး စာပြန်လိုက်ဖို့ပဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်' ဘလိတ်က ပြုံး လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်ရသည်။ 'ဒါထက် ဒီအပြန်အလှန် ပေးစာတွေကို ပီတာမာတင်ကတစ်ဆင့် ပို့ရမယ်နော်' (ပီတာမာတင်ဆိုသူ မှာ လန်ဒန်မြို့သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက် ၂၆ နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

သူသည် နာမည်ကျော် ဘဏ်စားပြတစ်ဦးဖြစ်၍ စာတိုက်မှ ငွေစုဘဏ်ကို စားပြတိုက်မှုဖြင့် လောလောဆယ် ဝမ်းဗိုက်ထောင်ထဲတွင် ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ် ကျနေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျုပ် မမေ့ပါဘူး' ဘလိတ်က သူ့စကားကို ခေတ္တ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ 'ဒါထက် ခင်ဗျားကို ကျုပ်အမေ ဆီ လွှတ်တဲ့နေရာမှာ အမေ ဘယ်လိုနားလည်မှုယူဖို့ စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံတွေထဲက ပုံတစ်ပုံကို ရွေးပြီး ကတ်ကြေးနဲ့ နှစ်ပိုင်းညှပ်လိုက်မယ်။ ပြီးမှ ညှပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပိုင်းကို ခင်ဗျားဆီ ပေး ထားမယ်။ ကျန်တဲ့အပိုင်းကိုတော့ အမေဆီကို ပို့လိုက်မယ်။ အဲဒီနောက် အမေဆီကို ခင်ဗျား သွားတွေ့တဲ့ အခါကျတော့ ခင်ဗျားပါ သွားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ် ပိုင်းနဲ့ အမေဆီက ဓာတ်ပုံတစ်ပိုင်းကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်ကြည့်ရမယ်။ အဲဒီလို တစ်ပိုင်းစီ ဆက်ကြည့်လို့ မူလဓာတ်ပုံအတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်သွား မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်တဲ့ လူပဲ ဆိုတာ အမေက တထစ်ချ ယုံကြည်စိတ်ချဖို့ပဲ'

'ခင်ဗျားအကြံ အတော်ကောင်းပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြောလိုက် သည်။ 'ဒါထက် တစ်ပိုင်းညှပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ခင်ဗျားအမေလက်ထဲ ရောက် အောင် ဘယ်လိုလုပ် ပေးမလဲ'

'ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တုန်း ပေးလိုက်မှာပေါ့'

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ 'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ထောင်ဝင်စာ တွေ့ရတာက တခြားလူတွေနဲ့မှ မတူဘဲ။ ခင်ဗျားအမေနဲ့ တွေ့တဲ့ နေရာက တခြားအကျဉ်းသားတွေနဲ့ တခြားစီ သီးသန့် အခန်း တစ် ခန်းထဲမှာ တွေ့ရတာ။ ပြီးတော့ ထောင်ဝင်စာ တွေ့နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ဘေး က ဝါဒါတစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေတာပဲ'

'ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်' သူက ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ထောင်ဝင်စာ တွေ့တဲ့နေရာမှာ စောင့်တဲ့ ဝါဒါက သဘော ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ် ထောင်ဝင်စာ တွေ့တဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် သူဟာ တတ် နိုင်သလောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက နေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့အမေနဲ့

တေးပြောနေကြတုန်း ဘာတွေပြောကြတယ်၊ ဘယ်လို နေကြတယ်၊ ထိုင်ကြ တယ် ဆိုတာတွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ စောင့်ပြီး နားထောင်တာတို့၊ မျက်စိဒေါက် ထောက်ပြီး ကြည့်တာတို့ လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိပါဘူး။ အဲဒီစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး အမေနဲ့ စကားပြောရင်း နောက်ကြပြောင်ကြ၊ ရယ်မောကြနဲ့ ချော့ကလက် တွေ စားနေတုန်း ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပိုင်းကို အမေလက် ထဲ မသိမသာ ထိုးထည့်လိုက်ရင် ရပါတယ် ဘာမှ မခဲယဉ်းပါဘူး။ ပြီးတော့ လည်း ကျုပ်နဲ့အမေနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ ဒပ်ချ်စကားနဲ့ ပြောနေကျဆိုတော့ အမေ ကို "ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက် မကြာခင် အမေဆီ လာလိမ့် မယ်။ အဲဒီလူကို ယုံကြည်စိတ်ချပါ" ဆိုတာလောက် ဒပ်ချ်လို ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် အမေလည်း နားလည်မှာပါ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ခွဲနေပြီဆိုတာ အမေ ရိပ်မိမှာပါ။ အဲဒီနောက် ခင်ဗျားနဲ့ အမေနဲ့ လူချင်းတွေ တော့ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် အားလုံး ပြောပြလိုက်ရုံပါပဲ'

'ခင်ဗျား ပြောသလို ဆိုတော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပဲ'

'လွယ်ပါတယ် စိတ်ချပါ' ဘလိတ်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့် အဝဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ 'ကဲ အဲဒီတော့ ကျုပ်အခန်းထဲ ခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ဓာတ်ပုံ သွားကြည့်ရအောင်'

သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဘလိတ်က ကိုဒတ်ဖလင် ထည့်သည့် အဝါရောင် အိတ်ကြီးတစ်ခုကို ယူလာပြီး အထဲမှ ဓာတ်ပုံများ ကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ထိုဓာတ်ပုံများကို တစ်ခု ချင်း ကြည့်ပြီး နောက်ဆုံး၌ ပန်းခြံတစ်ခုတွင် ကစားနေကြသော သူ့သား သုံးယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။ သူက ထိုဓာတ်ပုံကို ကိုင်၍ ကျွန်တော့်အား ထောင်ပြလိုက်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ကတ်ကြေးအသေးကလေးတစ်ခုကို ယူလာပြီး စောစောက ရွေးထားသော ဓာတ်ပုံကို အလယ်မှနေ၍ ဒေါင်လိုက် ညှပ်ပစ် လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ဓာတ်ပုံထဲမှ သူ့သားသုံးယောက်အနက်မှ အလယ်မှ သားဖြစ်သူ၏ ဦးခေါင်းမှာ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်း၊ သည်ဘက်တစ်ခြမ်း နှစ်ခြမ်း ဖြစ်သွားပြီး ဓာတ်ပုံမှာ နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကို ကျွန်တော့်ထံ ပေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သင့် လှမ်းယူလိုက်

ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ကျန်သည့် ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကိုမူ သူက အိတ်အဝါကြီးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲတွင် ထိုအချိန်အထိ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ လုပ်စရာရှိသည်များကို “အသံတိတ်” ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ မတော်တဆ ဘလိတ်၏ အခန်းထဲတွင် အသံဖမ်းကိရိယာများ တပ်ဆင်ထားမည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား အခန်းအပြင်သို့ ရောက်မှ ဘလိတ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ ဒါဆိုရင် ကိစ္စပြီးပါပြီ။ အခုလာမယ့် အင်္ကျီအိတ်ကွပ်အမေ ထောင်ဝင်စာ လာလိမ့်မယ် အဲဒီကျတော့မှ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ် ခြမ်းကို ပေးလိုက်မယ်’

နီဝင်ဘာ၏ နောက်ဆုံးအပတ်ထဲတွင် ဘော်ဒါဆောင်မှ တာဝန်ခံထောင်ပိုင်သည် ကျွန်တော့်အား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ၍ ကျွန်တော့်အတွက် အက်တန်ရပ်ကွက်မှ အလုပ်ရုံ တစ်ရုံတွင် အလုပ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ အက်တန်ရပ်ကွက်မှာ ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်နှင့် တစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည်။ ကျွန်တော် လုပ်ရမည့် အလုပ်ရုံမှာ နာမည်ကျော် လူးကပ်စ်မော်တော်ကားကုမ္ပဏီ၏ လက်အောက်ခံဖြစ်၍ ကားပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သည့် အလုပ်ရုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် နက်ဖြန်နံနက် ၈ နာရီအရောက် ထောင်ရုံးခန်းရှိ စုံစမ်းရေးဌာနသို့ သတင်းပို့ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုဌာနမှာပင် အရပ်ဝတ် အရပ်စားများ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး အလုပ် ရုံသို့ သွား၍ အင်တာဗျူး တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဘော်ဒါဆောင်မှ ထောင်ပိုင်သည် သတ်မှတ်ပေးထားသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့နံနက် ၈ နာရီတိတိတွင် ကျွန်တော့်အား ထောင်ရုံးခန်းသို့ လာခေါ်သဖြင့် သူနှင့်အတူ ဘူးဝသို့ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဘူးဝသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် သူ့လက်ထဲတွင် အဆင်သင့်ကိုင်လာသော ပုံစံကတ်ပြား တစ်ခုကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ရော့ ဒီကတ်ပြားကိုယူ’ သူက ကတ်ပြားကို လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒါ မင်းအတွက် ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ် ပုံစံကတ်ပြားပဲ။ မင်းကို ဒီနေ့ နေ့လယ်တစ်နာရီအထိ ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ် ပေးလိုက်တယ်။ ဒီ ခံဝန်

ချုပ်မှာ မြို့တော်ဝန် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ငါလုပ်ပေးမယ်။ ရော့ . . . ဟောဒါက မင်းအတွက် အလုပ်ရုံမှာပြန် ထောက်ခံစာ။ ပြောရင်းက ထောင်ပိုင်သည် ကျွန်တော့်အား အညှီရောင် စာအိတ်ရှည်ကြီးတစ်လုံး ပေးလိုက်သည်။ ‘ပြီးတော့ ဟောဒါမှာ မင်းအတွက် ခရီးစရိတ် ငါးသျှီလင်’။ သူသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ နှစ်သျှီလင်ခွဲတန် ဒေါ်နှစ်ပြားကို ထည့်ပေးရင်း ‘တကယ်တော့ ဒီခရီးစရိတ်ဟာ အစိုးရကိုယ်စား ဒီထောင်က ထုတ်ပေးရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီငါးသျှီလင်ထုတ်ဖို့ ကြိုးနီစနစ်နဲ့ လုပ်နေရင် ကြာမှာစိုးလို့ ငါကပဲ လောလောဆယ် စိုက်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းရဲ့ လုပ်ခအနေနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ရတဲ့အထဲက ပထမဆုံးအပတ် လုပ်ခရှင်းပေးတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီငွေ ငါ့ကိုပြန်ဆပ်ပေါ့။ ဟုတ်လား’

‘သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား’
ထို့နောက် ထောင်ဘူးဝတွင် အသင့်စောင့်နေသော မြို့တော်ဝန်က ကျွန်တော်၏ ခံဝန်ချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ကဲ မင်း ကံကောင်းပါစေကွာ’
‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
ခဏအကြာတွင် ဘူးဝမှ ရောမသော့ခလောက်ကြီးကို တာဝန်ကျ အစောင့်တစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ဟောဒါရှေ့က လမ်းမကြီးကို တညတညဖြတ်ကူးလိုက်’
ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် ရပ်နေသော ထောင်ပိုင်က ရုတ်တရက် ကြောင်နေသော ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်သည်။ ‘ပြီးတော့ ဟောဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ မှတ်တိုင်ကနေပြီး အမှတ် ၇ ဘတ်စ်ကားကို စီးသွား။ အလုပ်ရုံဝိတ်ဝကို ရောက်လိမ့်မယ်။ ကဲ မင့်ဟာမင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပေတော့ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေကွာ’

ကျွန်တော်သည် ဘူးဝမှ တံခါးမကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ အပြင်လောကသို့ ခြေတစ်ချက် လှမ်းလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ လေးနှစ်တာ ကာလအတွင်း လွတ်လပ်သော ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ခြေချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထောင်ရှေ့မှ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်တွင် ထူးထူးခြားခြား အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ လေးနှစ်လုံးလုံး ညှို့ဝှက်ညစ်ထည်နေသော ထောင်နံရံနှင့် ထောင်

အဆောက်အအုံများကိုသာ မျက်စိအောက်တွင် နေ့စဉ် တွေ့မြင်နေရာမှ အရောင်မျိုးစုံ ခြယ်ထားသော တိုက်တာနေအိမ် အဆောက်အအုံများ၊ ပုံစံအမျိုးမျိုး အရောင်အမျိုးမျိုးရှိ နေကြသည့် မော်တော်ကားကြီးငယ် အသွယ်သွယ်များနှင့် အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများ၏ ရောင်စုံ ဂါဝန်များသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ရောင်စုံခြယ်ထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးပမာ အဆန်းတကြယ် အံ့ဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်နေသည်။ သည်ကြားထဲက အမျိုးသမီး များ၏ ဂါဝန်များသည် လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ကထက် သိသိသာသာကြီး တိုသွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရုတ်တရက်အားဖြင့် လူတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် တကယ့် တကယ်တွင်မူ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက် ကြည့်နေကြသည် မဟုတ်။ သူတို့ကိစ္စနှင့်သူတို့ သွားလာလှုပ်ရှား နေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မှတ်တိုင်မှ စောင့်၍ အမှတ် ၇ ကားကို တက်စီး လာခဲ့ပြီး အရှေ့ဘက်လမ်း အဆုံးတွင် ဆင်းလိုက်သည်။ အလုပ်ရုံမှာ လမ်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းကို ဖြတ် ကူးလိုက်ပြီး အလုပ်ရုံဝင်မှ စုံစမ်းရေးဌာန၏ ညွှန်ပြချက်အရ အလုပ်သမား ဘက်ဆိုင်ရာ နှံ့ခန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ နှံ့ခန်းတွင် အဆင်သင့်တွေ့ရသော အရာရှိတစ်ယောက်အား ကျွန်တော်နှင့်ပါလာသော ထောက်ခံစာကို ပြလိုက် ရာ သူက စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်နေရာသို့ တယ်လီဖုန်းဆက် လိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ လူတစ်ယောက် နှံ့ခန်းထဲသို့ ဝင် လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသူမှာ လက်ထောက် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ထောက်အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ခေါ်ရာ သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ပင်မ အဆောက်အအုံကြီး၏ အပြင်စင်ကြိုလမ်းများနှင့် စက်ကိရိယာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသော အခန်းကြီး အခန်းငယ် များကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ နောက် ဧရာမ အခန်း ကျယ်ကြီးတစ်ခု၏ အလယ်ဗဟိုတွင် လှောင်ချိုင့်ကလေးသဖွယ် လေးဖက် လေးတန် သံမဏိပြားများနှင့် မှန်များ ကာရံထားသည့် အခန်းကလေးရှိရာ သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လှောင်ချိုင့်နှင့်တူသော ဤအခန်းကလေးထဲတွင် စားပွဲ

တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေသူမှာ ဤစက်ရုံကြီး တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ် ညွှန်ကြား၍ တာဝန် ခွဲဝေသတ်မှတ်ပေးရသည့် အလုပ်သမားခေါင်းချုပ်ကြီး ပင် ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်အား ဆီးကြို၍ အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

'ကဲ ထိုင်ပါဦး' သူက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား နေရာထိုင် ခင်း ပေးသည်။ သူသည် လက်ထောက်အလုပ်သမားခေါင်းက လှမ်းပေးလိုက် သော ကျွန်တော့်အတွက် ထောက်ခံစာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖတ်ပြီးမှ 'ဒီမယ် မစ္စတာ ဘိုကေး' ဟု စကားပလ္လင်ခံလိုက်သည်။

'ဒီအလုပ်ရုံမှာက တစ်ပတ်ကို လုပ်ရက် ငါးရက်ရှိတယ်။ တနင်္လာ နေ့က သောကြာနေ့အထိ။ အလုပ်ချိန်ကတော့ မနက် ၇ နာရီခွဲက ညနေ ၄ နာရီခွဲအထိပါပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရမယ့်လုပ်ခကတော့ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် တို့ ဆယ့်ခြောက်ပေါင်လောက် ရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ အချိန်ပို အလုပ် ဆင်းချင်ရင်လည်း ဆင်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောပါပဲ။ ခင်ဗျား လုပ်ရမယ့် အလုပ်ခွင်ကတော့ အခန်းနံပါတ် ၂၂၄ မှာပါပဲ။ အဲဒီမှာ အလိုအလျောက် ရွေ့လျားနေတဲ့ စစ်ကားတွေမှာ သူ့နေရာနဲ့သူ လျှပ်စစ်မီး ခလုတ်တွေ တပ်ဆင်တဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျား လုပ်ရလိမ့်မယ်။ စစ်ကားကတော့ မျိုးစုံပါပဲ။ တင့်ကားရော၊ သံချပ်ကာကားရော၊ ကုန်တင်ကားရော အမျိုးစုံ ပါပဲ။ ဒီအလုပ်ရုံမှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာလည်း ပေါင်းလို့သင်းလို့ ကောင်းတဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။ ဒါတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မကြာခင် တွေ့လာမှာပါ'

အလုပ်သမားခေါင်းချုပ်သည် ပြောစရာ ရှိသမျှ စကားများ ပြော၍ ပြီးသွားဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် သူ့စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်လျက်သားချထားသည့် ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းဝှစ်ထောင် မှ ထောက်ခံစာကို အမှတ်မထင် ခေတ္တခဏမျှကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ပြီးမှ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက် ဖိထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်မှ 'တစ်ခုတော့ ပြောစရာ ရှိပါသေးတယ်' သူ့အသံမှာ တည်တည်ကြည်ကြည်ဖြင့် လေးလေး နက်နက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ သူက ကျွန်တော်သည် ထောင်ကျတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဘယ်အလုပ်သမားမျှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်

ထားပေးမည် သို့မှ ကျွန်တော့်အဖို့ လူမှုဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေမည်ဟု ကတိ ပေး ပြောကြားလာသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ကာ တ လေးတစား ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ဤအလုပ်ရုံတွင် အလုပ် လုပ်နေခဲ့ ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်အား ထောင်ကျအကျဉ်းသား တစ်ယောက် ဟူ၍ မည်သူမျှ မသိဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။

အလုပ်ရုံမှ ဘော်ဒါဆောင်သို့ အပြန်တွင် ကျွန်တော်သည် အ နောက်ပိုင်းရပ်ကွက် အပိုင်းကြီးအနီးရှိ ဘားတစ်ခုတွင် ဝင်၍ အရက်သောက် ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ထံတွင် ထောင်ပိုင်ထံမှ ရရှိခဲ့သည့် ခရီးစရိတ် ငါးသျှီလင် အပြင် ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်စုထားသည့် တစ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကူနှစ်ရွက် ပါ လာခဲ့သေးသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘားထဲတွင် ဝီစကီခြောက်ခွက်မျှ သောက် ၍ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့ပြီး မွန်းလွဲ တစ်နာရီတိတိတွင်မူ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ဘူးဝသို့ အချိန်မှန် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အလုပ်ရုံခွဲပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ ထောင် ပိုင်သည် အတော်လေး ဝမ်းသာသွားပုံ ရသည်။

‘ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်တော့ အလုပ် စ၊ဝင်မယ်လို့ ပြောလိုက်သလဲ’

‘တနင်္လာနေ့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်’

‘အေး ကောင်းတယ် ဒီလိုဆိုရင် မင်း သောကြာနေ့မှာပဲ ဘော်ဒါ ဆောင်ကို ပြောင်းဖို့ စီစဉ်ပေတော့။ ဒီကြားထဲမှာ ပြင်ဆင်ဖို့အချိန် တစ်ပတ် လုံးလုံး ရပါသေးတယ်’

ထိုနေ့က ညနေဘက်တွင် အဆောင် ယ အောက်ထပ်၌ ဘလိတ် နှင့် တွေ့၍ အကြောင်းစုံ ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုပြင် သောကြာနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဘော်ဒါဆောင် သို့မပြောင်းမီ နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင် ကျွန်တော်သည် အဆောင် ယ ၏ တောင်ဘက် အစွန်နားမှ တံခါးအနီးတွင် မယောင်မလည် လုပ်နေခဲ့သည်။ ဤတံခါးမှာ စာကြည့်တိုက်သို့ သွားရာ၌ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘလိတ်ဖြတ်သန်းသည့် တံခါး ဖြစ်၍ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့၏ အစီအစဉ် သုံးခုအနက် ဒုတိယ အစီ အစဉ်အရ ထောင်မှ ထွက်ပြေးဖြစ်ပါက ဤတံခါးကိုပင် အသုံးပြုရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ‘လေ့ကျင့်ခန်း... လေ့ကျင့်ခန်း၊ အားလုံး ကွင်းထဲ တို့... ကွင်းထဲကို’ ဟူသော ထောင်ဝါဒါများ၏ ဟစ်အော်အမိန့်ပေးသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အကျဉ်းသားများသည် နှစ်ယောက် တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ဟိုမှသည်မှ ထွက်လာကြပြီး ကျန်းမာရေး လေ့ ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်သည့် ကွင်းပြင်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘလိတ်သည် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော် ခို့ရာသို့ လျှောက်လာသည်။ အနားရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ကျွန်တော့်လက်ကို အားပါးတရဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘အားလုံး အဆင်ပြေပါစေဗျာ’ သူသည် ကျွန်တော့်လက်ကို မလွတ် သေးဘဲ ဆုပ်မြဲဆုပ်ထားပြီး ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဆက်၍ပြောသည်။ ‘ကျုပ် တို့ နောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့’ ဟု ဆိုကာ သူသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ‘ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်း’ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူသည် သူ့လက်ထဲမှ ပို့စကတ် တစ်ခုကို ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ဒီပို့စကတ် ထဲက ပို့တော့ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ပါဘူး’ သို့ ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဘလိတ်သည် ရုတ်တရက် ချာခနဲလှည့်ကာ ကျွန်တော့် အား ကျောခိုင်း၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားသည့် အားကစားကွင်းဘက်ဆီသို့ ထွက် သွားလေတော့သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ထပ်ပြီး တွေ့ဦးမှာပါ’ ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် လုံးဝ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ဆက်၍ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ပေးခဲ့သော ပို့စကတ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပို့စကတ်ထဲမှ ရုပ်ပုံမှာ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြင်သစ်အနုပညာ ပြတိုက်ထဲမှ ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကို ပြန်လည်ကူးယူ ဖော်ပြထားသည့်ပုံပင် ဖြစ်သည်။ ပုံမှာ ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်း မျောက်တစ်ကောင်ထိုင်နေပြီး ထိုမျောက် လည်ပင်း၌ သံကွင်းတစ်ခုစွပ်ကာ ထိုသံကွင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း တွဲလောင်း တွဲနေသော သံကြိုးတစ်ချောင်းသည် ပန်းခြံထဲ၌ မြေညီသည့် တလိမ့်တုံးကြီး ၌ ချည်ထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ ဤတွင်မှ “ဒီပို့စကတ်ထဲက ပုံကတော့ လော

လောဆယ် ကျပ်တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ပါဘူး” ဟူ၍ ပြောသွားသော ဘလိတ်
၏ စကားကို နားလည် သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဆောင် ဃ မှ တန်းစီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်
အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ရှောင်၊ သွားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား’

‘အဆင်သင့်ပါပဲ’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလက်ပတ်ပြာကို ပြန်အပ်ခဲ့ပါဦး’

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှ အယ်ဒီတာလက်ပတ်ကို
ဖြုတ်၍ တန်းစီးကို ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့။ ဘူးဝမှာ ထောင်ပိုင်
စောင့်နေလိမ့်မယ်။ သူက ခင်ဗျားကို နှစ်နာရီမှာ လာခေါ်လို့ ပြောထားတယ်။
ပြီးတော့ ဘူးဝမှာ ပုံစံတွေဖြည့်ဖို့၊ လက်မှတ်ထိုးဖို့နဲ့ အဝတ်အစား လဲဖို့လည်း
ရှိသေးတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အနီးရှိ တန်းစီးနှင့်အတူ ဘူးဝဘက်ဆီသို့
လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အဆောင် ဃ မှ ဝါဒါက အဆောင်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်
ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အဆောင် ဃ မှ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်သို့ လုံးဝ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့။

၃.
ပြင်ပကမ္ဘာသို့ ပြန်ရောက်လာသူတစ်ဦး

ဘူးခန်းထဲတွင် အရပ်ဝတ် အရပ်စားများ လဲပြီးနောက် မကြာမီ
ထောင်ပိုင် ရောက်လာသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်သား သူ့စားပွဲတွင်
ထိုင်မိကြသောအခါ သူကပင် စကားစပြောသည်။

‘ကဲ... ဘိုကေး၊ ပထမဆုံး မင်းကို ဘော်ဒါဆောင်ရဲ့ စည်းကမ်း
တွေ ပြောပြရလိမ့်မယ်။ စည်းကမ်းဆိုပေမယ့် များများစားစားကြီးတော့ မ
ထုတ်ပါဘူး ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ ပထမဆုံး မင်းသိထားဖို့က မင်းဟာ မနက်စာ
ဆို ဒီဘော်ဒါဆောင်မှာပဲ စားရမယ်။ ညနေကျရင်လည်း ညနေစာကို ဒီမှာ
စားရမယ်။ အဲ... နေ့လယ်စာကိုတော့ မင်းအလုပ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ရုံမှာပဲ
စားရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မင်းဟာ ညဘက်ဆိုရင် ၁၀ နာရီ ၄၅ မိနစ်တိတိ
နောက်ဆုံးထားပြီး ဘော်ဒါဆောင်ကို ရောက်အောင် ပြန်လာရမယ်။ အလုပ်
ပိတ်ရက် အနေနဲ့ကတော့ သောကြာနေ့ ညနေကစပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေအထိ
အဝတ်စဉ် နားခွင့် နှစ်ရက် ရမယ်။ အဲဒီ နားခွင့်ရတဲ့ ရက်တွေမှာ အပြင်
ဆွတ်ပြီး ကိုယ့် မိဘဆွေမျိုးအိမ်မှာ ဖြစ်စေ အိပ်ခွင့်ရမယ်။ နောက်တစ်ခု အ
ရေးကြီးတာက မင်းရတဲ့ လုပ်ခထဲက အချိုးအစားအလိုက် အပတ်စဉ် စုငွေ

ကို မထည့်မနေရ ထည့်ရမယ်။ သောကြာနေ့တိုင်း မင်းရလာတဲ့ လုပ်ခထဲက မုန့်ပဲသရေစာဖိုး အနေနဲ့ မင်းကို သုံးပေါင်ပြန်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ အဆောင်စရိတ် အနေနဲ့ သုံးပေါင် နုတ်ယူမယ်။ အဲဒီက ကျန်တဲ့ငွေကို မစုမနေရ စုရမယ်။ အဲဒီငွေကို ဘော်ဒါဆောင်က ထိန်းသိမ်းထားပြီး မင်း လွတ်တဲ့အခါကတော့ အားလုံးပြန်ထုတ်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ငါပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော်' ရှင်းပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ကဲ... ပြီးတော့ ဒါတွေ မင်းယူထား' ထောင်ပိုင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသော ကတ်ထူဖုံးထားသည့် စာရွက်ကတ်ပြားနှစ်ခုကို ကျွန်တော့်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ 'ဟောဒီ ကတ်ပြားအသေးကတော့ မင်း အပြင်ထွက်ရာမှာ သုံးဖို့ ခွင့်ပြုချက် ကတ်ပြားပဲ။ ဟောဒီ အကြီးကတော့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အလုပ်အားရက်မှာ အပြင်ထွက်ရင် အသုံးပြုဖို့ ကတ်ပြား။ အပြင်ကပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း ဟောဒီကတ်ပြားတွေကို နှေးခန်းထဲမှာ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်ချိတ်ထားရမယ်။ ဒီကတ်ပြားတွေ မပါဘဲ အပြင်ကို လုံးဝထွက်ခွင့် မရှိဘူးကြားလား'

'ဟုတ်ကဲ့'

ထို့နောက် ထောင်ပိုင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြားထဲမှ ငွေစက္ကူသုံးရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ပေးလိုက်သည်။

'ကဲ ဒါကတော့ မင့်အတွက် တစ်ပတ်စာ အသုံးစရိတ်အနေနဲ့ ကြိုတင်ထုတ်ပေးတဲ့ ငွေသုံးပေါင်။ ဒါကို မင်း ပြန်ဆပ်ရမယ်နော်' ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထောင်ပိုင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်တူသည်။

'ဪ နေဦး နေဦး၊ မင်း ငါ့ကို ငါးသျှီလင် အကြွေးပြန်ဆပ်စရာ ရှိသေးတယ်။ မှတ်မိလား မင်း ပထမဆုံး အလုပ်ရုံသွားတဲ့ နေ့ကလေ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ်'

'အေး ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်' ထောင်ပိုင်သည် တစ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်ထံမှ ပြန်ယူလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ အကြွေ ၁၅ သျှီလင်ကို ထုတ်ပေးသည်။

'ကဲ မင်း လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေကတော့ ဒါလောက်ပါပဲ။ အဲ အရေးအကြီးဆုံး မင့်ကို သတိပေးရမှာကတော့ ဘော်ဒါဆောင်ထဲမှာ အရက်သေစာ လုံးဝ မသောက်ရဘူး၊ နားလည်လား'

မှန်သည်။ ဘော်ဒါဆောင်မှ အကျဉ်းသားများသည် လွတ်ရက်နီး၍ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် အပြင်သို့ အလုပ်ထွက်လုပ်ခွင့်ရ၍ အပြင်တွင် အရက်သောက်ခွင့် ရကြသော်လည်း ဘော်ဒါဆောင်အတွင်းသို့ အရက်ယူလာခြင်း၊ သောက်စားဖူးယစ်ခြင်းများ လုံးဝ ခွင့်မပြုပေ။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ အပြင်သို့ ထွက်၍ ယခင်တစ်ခေါက်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော အနောက်ပိုင်း အပိုင်းကြီးအနီးမှ အရက်ဆိုင်တွင် ဝီစကီတစ်လုံးကုန်အောင် သွားသောက်ခဲ့သည်။ အမှန် စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ထောင်မကျမီက တစ်နေ့လျှင် ဝီစကီ တစ်လုံးခွဲ၊ ရံဖန်ရံခါ နှစ်လုံးမျှကုန်အောင်ပင် သောက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သုံးလေးနှစ်မျှ အရက်ပြတ်သွားသည့်အလျောက် ယခင်စံချိန်ထက် လျော့သွားသည်ဟူ၍ပင် ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုနေ့က ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပထမဆုံး စတင်ရောက်ရှိသည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ပုံမှန်အတိုင်း ဣန္ဒြေရရဖြင့်ပင် ဘော်ဒါဆောင်သို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်သည် ဂျော့ဘလိတ်အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်ရန် ကြံစည်ကြိုးပမ်းနေသည့် ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်း ယခုကဲ့သို့ အရက်ကို အတော်များများ မကြာခဏ သောက်ခဲ့သည်။ ဤနေရာ၌ အရက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံကို ပြောရမည်ဆိုပါက မည်မျှပင် မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်သူ ဖြစ်စေကာမူ အလွန်အကျွံ မူးလာပါက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်တတ်ကြသည်ကို အရက်သမားတိုင်း သိသားကြသည်။ သည်လို လူစားမျိုးထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ကြားထဲမှာပင် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ မိမိဦးနှောက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား လျှို့ဝှက်ထားရမည့် ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေပါက အချို့သော အရက်သမားများသည် မည်မျှပင် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် အလွန်အကျွံ မူးနေစေကာမူ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ ဖွင့်ဟ ပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ နေနိုင်ကြသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ကြရသည်။ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ဟူ၍ပင် ဆိုရမလား မသိ၊ ကျွန်တော်သည် ဤဘော်ဒါဆောင်တွင် နေခဲ့စဉ်အတွင်းမှာ ဖြစ်စေ၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်စေ ဘလိတ်၏ လွတ်မြောက်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အရက် မည်မျှ မူးစေကာမူ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘော်ဒါဆောင်မှာ ဝမ်းဝုဒ်အကျဉ်းထောင်ကြီး၏ အပြင်ဘက် ရှေ့တည့်တည့်တွင် တည်ရှိ၍ (L) ပုံသဏ္ဍာန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည့် အချိန်တွင် ဘော်ဒါဆောင်၏ အပေါ်ထပ်တွင် အကျဉ်းသား တစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ အိမ်ထောင်မရှိသေးသည့် ထောင်အမှုထမ်းဝါဒါများ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဘော်ဒါဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် အကျဉ်းသား ဦးရေ တစ်နေ့တခြား များပြားလာသဖြင့် အဆောင်အပေါ်ထပ်တွင် အကျဉ်းသား များကို ထားခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်ပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ကရောလေးရပ်ကွက်သို့ မီးရထားဖြင့် သွားခဲ့သည်။ ဘူတာတွင် ရထားဆိုက်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်မှတ်သိမ်းသည့် အပေါက်ဝနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျွန်တော် ယခင်က တွေ့ဖူးမြင်ဖူး၍ မျက်မှန်းတန်းမိနေသော စုံထောက်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ထောင်ကျနေသည့် လေးနှစ်အတွင်း သူ့ဆံပင်များမှာ အတော်လေး ဖြူနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသည်။ သို့သော် အဆိုပါ စုံထောက်သည် ကျွန်တော့်အား လုံးဝ မှတ်မိပုံ မရဘဲ သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့်သူ ဤဘူတာသို့ ရောက်လာဟန်တူ၍ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသည့် အမူအရာမပြဘဲ မသိမသာ ဘူတာရုံထဲမှ ကူခြေမပျက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဤရပ်ကွက်တွင် ယခင်က နေထိုင်သွားလာခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ဘုရင်မပန်းခြံဘက်ဆီသို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာနေသော လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်တော့်အား မှတ်မိဟန်တူသည်။ သူနှင့် အတူပါလာသော အဖော်အား ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြပြီး ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခပ်တိုးတိုး ဝိုးတဝါး ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့သော မြင်ကွင်းမျိုးကို ယခင်ယခင်က ရုပ်ရှင်ကားများထဲတွင်သာ မြင်ဖူး၍ ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ကိုယ်တွေ့ မြင်ဖူးကြုံဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ဘုရင်မပန်းခြံနှင့် ကပ်နေသော လမ်းဘေး ဘီယာဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

‘အား... ရှောင် ပါလားဟေ့’ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသော ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက အားရပါးရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲကွ၊ ဘီယာ တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက် စုပ်သွားပါဦး။ ငင်းလည်း တော်တော်ဝလာတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ အခု မင်း ကရောလေးမှာပဲ ပြန်နေမလို့လား။ ဒီနယ်မြေမှာတော့ အလုပ်အကိုင် ပေါ့ပါတယ် မောင်ရာ။ အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ ဘာမှ မခဲယဉ်းပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးအား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ထလေးဟစားပင် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ရင်း စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဤတွင် အဘိုးကြီးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်အား မှတ်မိသွားပုံရသော အင်္ကျီအပြာဝတ် အိုင်းရစ်လူမျိုး အလုပ်သမားကြီး တစ်ယောက်သည် သူ့သောက်နေသော ဘီယာပုလင်းကို ဆွဲလာပြီး ကျွန်တော် ထိုင်နေသော စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘နေပါဦးကွ၊ မင်း ဘိုကေး မဟုတ်လား’ သူက ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘိုကေးပါ။ ရှောင်ဘိုကေးပါ ခင်ဗျာ’
 ‘ဒါထက် မင်း ဟိုတလောက ထောင်ကျနေသေးတယ် မဟုတ်လား အခု ထောင်က လွတ်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

ကျွန်တော်သည် ရေချိန် ကိုက်နေဟန်တူသော အလုပ်သမားကြီးနှင့် စကားကြာရှည်စွာ ပြောရမည်စိုးသဖြင့် ပြီးစလွယ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။

‘သိပ် မကြာသေးပါဘူး၊ တစ်လကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်’

ကျွန်တော်က စကားကို တိုတိုနှင့် ဖြတ်ရန် စိတ်ကူးထားပါမှ သူက စကားကြောရှည်နေပြန်သည်။ ‘ဪ ဟုတ်လား၊ ဘာမှ မကြာသေးဘဲကိုး ဒါနဲ့ မင်း ထောင်ကလွတ်လာပြီး အခုလို လူပေါင်းစုံရှိတဲ့ နေရာမျိုးကို လာရတာ စိတ်ထဲမှာ ရှိုးတိုးရှုန်တန့် မဖြစ်ဘူးလား’

‘မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ ရှိုးတိုးရှုန်တန့် မဖြစ်ရုံသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ထောင်အတွေ့အကြုံတွေကို တောင် စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်’

'ဟေ ဟုတ်လား၊ ဪ... ဒီလိုကိုး'

ရေချိန်ကိုက်နေဟန်တူသော အလုပ်သမားကြီးမှာ တကယ် အံ့ဩ သွားပြီး အမူပြောသွားပုံပင် ရသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤအတိုင်းသာ ဆက်နေလျှင် ထိုအလုပ်သမား ကြီးထံမှ နောက်ထပ် သံသရာရှည်နေမည့် စကားများ ထပ်မံကြားနေရမည် စိုးသဖြင့် လက်ကျန်ဘီယာကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် မော့ကာ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးအား လေးစားသည့် အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက် ၍ ဆိုင်ထဲမှ လစ်လာခဲ့သည်။

လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အဆင်သင့်တွေ့ရသော အငှား ကားတစ်စီးကို လက်ပြတားကာ ဒရိုင်ဘာအား ဂလောရင်းရပ်ကွက်ဆီသို့ အမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုရပ်ကွက် တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ကျွန်တော် သည် ကားသမားအား ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး ကားပေါ်မှဆင်း၍ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်၍ ခေတ္တစောင့်နေလိုက်သည်။ ချက် ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ ပြီး တံခါးပွင့်သွားသည်။

သူမသည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ကျွန်တော့်အား မှတ်မိပုံ မရဘဲ ခေတ္တခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ သတိရသည့် အမူအရာဖြင့် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူမပါးစပ်မှ ဘာသံမျှ ထွက်မလာဘဲ ရှိနေသည်။

'ဟဲလို' ကျွန်တော်ကပင် စ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ဟဲလို ရှောင်'

သူမသည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမှန် စင်စစ် ကျွန်တော် ထောင်ကျသွားစဉ်က သူမမှာ ၂၁ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ယခုဆိုလျှင် ၂၅ နှစ် ရှိနေပြီ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောကြဘဲ တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်မှာ မိနစ်ဝက်မျှကြာသော် လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်ဟု ထင်လိုက်

ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူမမှာ ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် ရောက် သွားသည့်အတွက် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားဟန် တူသည်။

'အင်း... ဪ... ဝင်လေ အထဲကို'

သူမသည် ယခုမှ သတိရဟန်ဖြင့် နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ် ဖေးလိုက်ပြီး စောစောက တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ဖွင့်ထားမိသော တံခါးကို လည်း ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အခန်းထဲသို့ အလိုက်သင့် ဝင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် မေ့နေကြသည်။

'ထိုင်လေ' သူမက ပြောလိုက်သည်။ ပြောရင်းက ကျွန်တော်နှင့် အနီးဆုံးရှိနေသည့် ဆိုဖာကို မေးငေါ့၍ ပြလိုက်သည်။ သို့သော် လုံးဝ ပြီး ခြင်း ရယ်ခြင်း မရှိ။ ပြီးမှ ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘဲ အကြံရကျပ်နေသည့် ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်သည်။

'ကော်ဖီ သွားဖော်လိုက်ဦးမယ်'

'နေပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'ဒီမယ် ရှောင်' သူမသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောတော့မလို ဟန်ပြင် လိုက်ပြီးမှ ပြောရခက်နေဟန် တူသည်။ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာ။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ရယ်သံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ သတိထား လိုက်မိသည်။

'ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ ဆိုရင်တော့... မတွေ့ရ တာ ကြာပြီနော်လို့ ပြောကြမှာပဲ။ အခု တကယ့်လက်တွေ့ကျတော့ ဒီလို ပြောဖို့တောင် ခက်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား' ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော သူမ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူမသည် ကျွန်တော့် အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ဘဲ သူမ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ လက်ဖဝါးများကို ပြန်ချည် ဆုပ်ချည်ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ လုပ်နေသည်။

'ရှောင်... ' သည်တစ်ခါ သူမ၏အသံသည် အားမရှိတော့သလို တိုးတိုးကလေးသာ ထွက်လာသည်။ 'ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ပါ။ ကျွန်မ ဒီထက်လည်း ပိုမပြောတတ်တော့ဘူး'

'ထားပါတော့လေ၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး' ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ စကားလုံးများ အလိုလို ထွက်သွားကြသည်။ 'တကယ်တော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံရတာပါ။ ရှိပါစေတော့။ ဒါ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီကို စာကလေးတစ်စောင်လောက်တော့ ရေးဖို့သင့်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့ စာကလေး တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရေးဖို့ သင့်ပါတယ်'

'ဒီမယ် ရှောင်၊ ရှင် ဒီလို ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ညစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိဘူးနော်။ အိမ်နားနီးချင်းတွေကရော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကပါ ဘယ်လို ပြောကြဆိုကြတယ်ဆိုတာ ရှင် ကြားစေချင်တယ်။ တကယ်ပါ'

'ဒါဖြင့် ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ့်ဆီကို ဘာလို့ စာရေးပြီး အကြောင်းမကြားသလဲ ဟင်'

သူမ မျက်နှာမှာ စောစောကထက် ပို၍ ညှိုးငယ်သွားသည်။

'အမေက ဘာစာမှ မရေးရဘူးတဲ့'

ထိုအခိုက် အတွင်းခန်းထဲမှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခု ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသည့် အသံမျိုးလိုလို "ဘတ်" ခနဲ အသံတစ်သံ မထင်မရှား ကြားလိုက်ရသည်။ သူမသည် မျက်နှာတစ်ချက် ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး ကျွန်တော်အား မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် တစ်ခုခု ပြောတော့မလို လှုပ်ပြီးမှ ဖြန်းခနဲ ထကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် အခန်းထဲမှ သူမ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သုံးနှစ်ခန့်ရှိ ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မှ ဆွဲခေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဪ... ဒါ မင့်တူကလေးပဲလား' ကျွန်တော်က ကြီးစား၍ ပြုံးရင်း မေးလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး ရှောင်၊ ဒါ ကျွန်မ တူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ သားကလေးပါ'

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖာလက်တန်းကို အမှတ်မထင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက် သတိလွတ်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ စိတ်ကို လျှော့ကာ ထိုင်နေရာမှ ဖြုတ်ခနဲ ထ-လိုက်သည်။

'ဒီမယ် ရှောင်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောပြမလို့ပါ။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျတာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မတုန်မလှုပ်

ကျောက်ရုပ်များပမာ ရပ်နေကြသည်မှာ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသည်။ သူမသည် တစ်ချိန်လုံး သူမဘေးမှ ကလေးငယ်ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် တံခါးရိုရာဘက်သို့ လှည့်၍ အပြင်သို့ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သူမသည် တံခါးဝအထိ လိုက်ပါလာသည်။ ပြီး ကျွန်တော်လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူမနှင့် တွေ့ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ပထမဆုံးအကြိမ် အသားချင်း ထိလိုက်ရသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သို့မဟုတ် နောက်ဆုံးအကြိမ်။

'ရှောင်' သူမက ဆက်၍ပြောပြန်သည်။ 'ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး' သူမ၏ မျက်လုံးများက သူမ အမှန်အတိုင်း ပြောနေကြောင်း သက်သေခံနေကြသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူမ မျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

'ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့တော့။ တကယ်ပြောရရင် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ ပိုပြီးကောင်းပါတယ်။ မင့်အတွက် အခက်အခဲတစ်ခုကို ကျော်လွှားလိုက်တာပေါ့။ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မင့်အတွက် ဘယ်လောက်ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်း ပိုပြီး သိလာပါလိမ့်မယ်။ ကဲ ကိုယ် သွားမယ်'

ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။

ယနေ့လည်း အလုပ်အားရက် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အချည်းနှီး အလဟဿ မဖြစ်အောင် ထောင်ကြီးတစ်ဝိုက်ကို အချိန်ရသလောက် လေ့လာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘော်ဒါဆောင် ဂိတ်ဝမှ ကျွန်တော်အတွက် အသင့်ရှိနေသော "ထွက်လက်မှတ်" ကတ်ပြားကိုယူ၍ ခပ်တည်တည် ထွက်လာခဲ့သည်။

ပထမဆုံး ကျွန်တော်သည် ဝမ်းဝှင်ထောင်ကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာရှိ ဒူးကိန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့မှ အနောက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထောင်နံရံအချိုး အနောက်တောင်ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ ကွန်ဝေါလ်လမ်းမကြီးနှင့် သွားဆုံသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့ပြီး ဒူးကိန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း အနောက်မှ အရှေ့သို့ လျှောက်ကြည့်ခဲ့ပြန်ရာ

အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် အာတစ်လာရီလမ်းနှင့် သွားဆုံသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဒူးကိန်းလမ်းမကြီးနှင့် အာတစ်လာရီလမ်းဆုံဖြစ်သော ထောင်ကြီး၏ အရှေ့တောင်ထောင့်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်နေခဲ့သော အဆောင် ယ ဇာ ခေါင်မိုးအစွန်အဖျားများကို လှမ်းမြင်ရသည့်ပြင် ကျွန်တော် အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့သည့် ရုံးခန်းမှ ပြတင်းပေါက်ကလေးကိုပင် မထင်မရှား မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ကလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ထောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရစဉ်က ထိုပြတင်းပေါက်ကလေးမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ရှိ ရပ်ဘီကဘာကစားကွင်းထဲမှ H ပုံသဏ္ဍာန် ဂိုးတိုင်ကြီးများကို ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် တစ်နေ့နေ့တွင် အပြင်သို့ ရောက်သွားပါက ထိုဂိုးတိုင်ကြီးများရှိရာသို့ သွားဖြစ်အောင်သွားပြီး အယ်ဒီတာရုံးခန်းမှ ပြတင်းပေါက်ကလေးကို ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့သည်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း သတိရလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ဒူးကိန်းလမ်းမှ အာတစ်လာရီလမ်းဘက်သို့ ချီလာခဲ့ပြီး ထောင်ကြီးအရှေ့ဘက်မှ ပန်းခြံရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ပန်းခြံသို့ မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ရပ်ဘီဘောလုံးကွင်းကြီးနှင့်တကွ အိပ်ချ် စာလုံးပုံသဏ္ဍာန် အဖြူရောင် ဂိုးတိုင်ကြီးများကို မားမားကြီး မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အမည်မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်ဖြင့် ထိုဂိုးတိုင်ကြီးများ အနီးသို့ ရောက်အောင်သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဂိုးတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို မှီ၍ အုတ်နံရံကြီးကို ကျော်ကာ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီး၏ အတွင်းဘက်သို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကြည့်လို မြင်လိုလှသော အယ်ဒီတာရုံးခန်းမှ ပြတင်းပေါက်ကလေးကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့ရပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ထိုပြတင်းပေါက်ကလေးကို ကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်မှစ၍ လွန်ခဲ့သော ၂ ရက်ခန့်အထိ ထိုရုံးခန်း၊ ထိုပြတင်းပေါက်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲကလေးတွင်ထိုင်ကာ ထောင်တွင်းမဂ္ဂဇင်း "မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း" ကို တစ်လတစ်ကြိမ် မှန်မှန်ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များမှာ ကျွန်တော်မျက်စိထဲတွင် အစီအရိဖြင့် တသိဘတန်းကြီး ပြန်၍ မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဤအုတ်နံရံကြီးများ လေး

ခက်လေးတန် ကာရံထားသည့် ဤထောင်ကြီးအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံထဲတွင် ဗြိတိန်တစ်နိုင်ငံလုံးသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးကပါ သိရှိနေသော လူတစ်ယောက်သည် အခြားအခြားသော အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ အကျဉ်းတူခံနေရသည့် အဖြစ်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ထိုအကျဉ်းသား၏ အနာဂတ်သည် ကျွန်တော့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် ဆောင်ရွက်လှုပ်ရှားမှုများအပေါ် တည်ရှိနေကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့်ထံမှ အဆက်အသွယ်ကို အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေရှာမည့် ထိုအကျဉ်းသား၏ ဘဝကိုပါ ရော်ရမ်းမှန်းဆ၍ စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးလိုလို ထောင်ကြီးပတ်ပတ်လည်မှ ထိုဒေသတစ်ဝိုက်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နေခဲ့သည့် အဆောင် ယနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်နေသော ထောင်နံရံ၏ အပြင်ဘက် အာတစ်လာရီလမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဟမ်းမားစမစ် ဆေးရုံ အဆောက်အအုံ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဖန် တောင်ဘက် မျက်နှာစာရှိ ထောင်နံရံနှင့် ဒူးကိန်းလမ်းမကြီး အကြားတွင် ကိုက် ၃၀ ခန့်ကျယ်သည့် မြေကွက်အလျားလိုက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမြေကွက်ပေါ်တွင် ထောင်အမှုထမ်း အရာထမ်းများ နေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံ တန်းလျားများနှင့် ထောင်ဆရာဝန်၏နေအိမ် ရှိနေသည်။ ထို့ပြင် ဒူးကိန်းလမ်းမှ ထောင်ဘူးဝသို့ သွားရာ၌ ဂိတ်တစ်ခု ရှိနေသော်လည်း ထိုဂိတ်မှာ နေ့ရောညပါ ဖွင့်ထားသဖြင့် အလွယ်တကူ ဝင်ထွက် ဖြတ်သန်း သွားလာနိုင်သည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လှည့်လည်သွားလာကြည့်ရှုရင်း တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ကာ တွေ့သမျှ မြင်သမျှကို လေ့လာ မှတ်သားခဲ့သည်။ စာသင်ကျောင်းများ၊ ဈေးဆိုင်များ၊ ကားရပ်သည့် နေရာများ၊ လမ်းဖြတ်သည့် မျဉ်းကွားများနှင့်တကွ မီးပွိုင့်များပါမကျန် အားလုံးကို သတိပြု၍ ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘော်ဒါဆောင်သို့ မပြန်မီ ထိုရပ်ကွက်ကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည့် လမ်းညွှန်မြေပုံတစ်ခုနှင့် လန်ဒန်မြို့အကြောင်း သိကောင်းစရာများ ပါရှိသည့် မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပါ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်နှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်း အတူနေကြသည့် အခန်းဖော်နှင့် အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်တို့မှာ မြို့ထဲသို့ ထွက်

သွားနေကြသဖြင့် သူတို့ ပြန်မလာမချင်း ကျွန်တော်သည် ည ၁၀ နာရီခွဲအထိ လမ်းညွှန်မြေပုံကို အချိန်ယူ၍ လေ့လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ အသေးစိတ် လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့ရာ ဂျော့ဘလိတ်အား ထောင် နံရံကို ကျော်၍ အပြင်သို့ထွက်ပြေးရန် အကောင်းဆုံးသောလမ်းမှာ အာတစ် လာရီလမ်း ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဖန် အဆိုပါ အာတစ် လာရီလမ်းပေါ်တွင် အသင့် ရပ်စောင့်နေမည့် ကားပေါ်သို့ ဘလိတ် ရောက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလမ်းအတိုင်း ကားကို မြှောက်မှ တောင်သို့ တအား မောင်းလာရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ထောင်ကြီး၏ အရှေ့တောင်ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ ဒူးကိန်းလမ်းအတိုင်း လက်ဝဲဘက် (အရှေ့) သို့ ကွေ့ရ မည်။ သို့မဟုတ် လက်ယာဘက် (တောင်) သို့ ကွေ့ရမည် ဆိုသည်ကိုမူ ဂျော့ ဘလိတ်အတွက် ယာယီ ပုန်းရမည့် နေရာကို ရွေးချယ်ပြီးမှ ယတိပြတ် ပြော နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

နယ်မြေဒေသတစ်ခုကို အသေးစိတ် ကျွမ်းကျင်ရန်မှာ ထိုနယ်မြေ ထိုဒေသကို ခြေကျင်လျှောက်၍ ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန် တော်သည် ထိုညက ကြည့်ရှုလေ့လာထားသည့် မြေပုံထဲမှ လမ်းများ၊ ထင်ရှား သည့် အဆောက်အအုံများနှင့် အချက်အချာကျသည့် နေရာများကို နောက်နေ့ မှစ၍ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လိုက်လံကြည့်ရှု မှတ်သားခဲ့သည်။ သည် အထဲတွင် ကျွန်တော့်အတွက် အထူး အရေးကြီးသည့် နေရာများ ရှိသည်။ ထို နေရာများမှာ အခြားမဟုတ်၊ ရဲစခန်းများပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဂရုပြု လေ့လာမိသလောက် ဂျော့ဘလိတ်အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်ရန် စီစဉ် ထားသည့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရဲစခန်း သုံးခုရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဆိုပါ ရဲစခန်းများမှာ မြောက်ဘက် ဟာနိုးလမ်းမှ ရဲစခန်း၊ အနောက်တောင် ဘက် ရှက်ဖတ်ဘွတ်ရှ်လမ်းမှ ရဲစခန်းနှင့် တောင်ဘက် လော့ဖ်တပ်လမ်းမှ ရဲစခန်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ဖော်ပြသော ရဲစခန်းမှာ “ယူအိတ်ဘရစ်ချ်” ဘူတာရုံနှင့် လော့ဖ်တပ်လမ်းထောင့်တွင်ရှိရာ ထိုဘူတာ ရုံမှာ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်အတွက် အထူး အာရုံစိုက်ရမည့် ဘူတာရုံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ဖန် ဘလိတ်အား စောင့်ခေါ်ရမည့်ကား ရပ်ထားရန် သတ်မှတ် ထားသော အာတစ်လာရီလမ်းပေါ်မှ ဟမ်းမားစမစ်ဆေးရုံ၏ ညနေပိုင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စဉ်သည် ဝင်ခွင့်ပြုသည့် အချိန်မှာ ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအထိ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ဤအချက်မှာလည်း နောက်တွင် အရေးပါသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရှောင် ဘိုကေး

“ဂိုးလ်ဒါးဂရင်း” မြေအောက်ဘူတာရုံ အပြင်ဘက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံစေလိုပါသည်။ အဒေါ်ထံတွင် ရှိနေသော ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကိုလည်း တစ်ပါတည်း ယူလာစေလိုပါသည်။

ရှောင် ဘိုကေး

၄

ကျော့ဘလိတ် မိသားစုနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်း

ဘော်ဒါဆောင်သို့ ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီး တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ဘလိတ်ထံမှ ပထမဆုံး အချက်ပေးဆက်သွယ်မှု ရခဲ့သည်။ ဘော်ဒါဆောင်မှ ထောင်ကြီးဘက်သို့ နေ့စဉ်တာဝန်ဖြင့် သွားလာနေရသည့် ထောင်အမှုထမ်းတစ်ယောက် ကျွန်တော်နှင့် လာတွေ့ပြီး ပီတာမာတင်က “တစ်ထောင့်တစ်ည” စာအုပ် ရအောင်ရှာပေးရန် မှာလိုက်သည်ဟု ပြောလာခဲ့သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်ထံမှ ရခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း ဟတ်ဖို့ဒိုင်းယားရပ်ကွက်ရှိ ဘလိတ်၏ မိခင်ထံ စာတစ်စောင် ချက်ချင်းရေး၍ စာတိုက်မှ ပို့လိုက်သည်။

• မစ္စက်ဘလိတ် ခင်ဗျား

ကျွန်တော်သည် အဒေါ်၏သားဖြစ်သူ ကျော့ဘလိတ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထံမှ အကျိုးအကြောင်း စောင့်မျှော်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယခုလာမည့် သောကြာနေ့ ည ၈ နာရီတိတိတွင်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် သောကြာနေ့ ညဦးပိုင်းတွင် ဂိုးလ်ဒါးဂရင်း မြေအောက်ဘူတာရုံသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါသွားခဲ့ရာ ၈ နာရီမထိုးမီ ၁၅ မိနစ်ခန့် အလိုတွင် ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂိုးလ်ဒါးဂရင်း ဘူတာရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် “ဟစ်ပိုဒရုန်း” ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှနေ၍ မယောင်မလည် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ၈ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်အလိုတွင် အစိမ်းရောင် ဘတ်စ်ကားလိုင်းမှ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာပြီး ကျော့ဘလိတ်၏ မိခင် မစ္စက်ဘလိတ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်ထဲတွင် ဘလိတ်ထံမှ ဤအမျိုးသမီးကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ခဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်ရာ သူမကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် မစ္စက်ဘလိတ် စီးလာသော ကားပေါ်မှ အခြားမည်သူမည်ဝါ ဆင်းလာသေးသည်ကို အမှတ်တမဲ့ စောင့်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။ မစ္စက်ဘလိတ်သည် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဘူတာရုံပေါက်ဝတွင် ရပ်တာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမအား နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာသူ ရှိ မရှိ သေချာအောင် ဆယ်မိနစ်ခန့် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ဘူတာရုံဘက်သို့ ဖြတ်ကူး၍ သူမ ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစ္စက်ဘလိတ်’ ကျွန်တော်က ဦးထုပ်ထိပ်ဈေးကို မသိမသာမြှောက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာ ညနေပါ’ သူမသည် ကျွန်တော့်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း အက်ခတ်နေသည်။ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန် တူသည်။

‘ကျွန်တော် ရှောင်ဘိုကေးပါ ကျွန်တော်တို့ ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းလျှောက်ရရင် မကောင်းဘူးလား’

‘အင်း ကောင်းပါတယ်’
ကျွန်တော်တို့သည် ဟစ်ပိုဒရုန်း ရုပ်ရှင်ရုံဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

'ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခုလို လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ပဲ အလုပ် ကိစ္စ ပြောစရာရှိတာ ပြောသွားကြတာပေါ့' ကျွန်တော်က သူမအား ပြော လိုက်သည်။ 'စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာဆို သိပ်မလွတ်လပ်ဘူး'

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့သို့ ရောက်လာကြ သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လမ်းမီးတိုင်များ မလင်းတလင်းရှိနေသော နေ့သ်အင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်း ဘေးမှ ဒုတိယမြောက် ဓာတ်မီးတိုင်အောက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကျွန် တော်သည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ သူမ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် မှာလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်း ယူလာခဲ့ရဲ့လား'

အမျိုးသမီးကြီးသည် လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်၍ အထဲမှ တစ်ခြမ်း ညှပ်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ထုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုဓာတ်ပုံ တစ်ခြမ်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်း နှင့် ဆက်၍ကြည့်လိုက်သည်။ အလယ်တည့်တည့်မှ ဟိုဘက်သည်ဘက် ခေါင်းတစ်ခြမ်းစီ ဖြစ်နေသော လူငယ်၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာသည် လမ်းဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာသည်။

'ဒါဆိုရင် အဒေါ် ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား'

'အို ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေနပ်ပါတယ်' သူမသည် ဓာတ်ပုံကို မသိမသာ ကြည့်သည်ဆိုရုံမျှ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ 'မင့်ကို ကျောက လွတ်လိုက် တယ် ဆိုတာ အဒေါ် ယုံပါတယ်' သူမ၏ အသံမှာ နိုင်ငံခြားသားလေသံ အနည်းငယ် ဝဲသည် ဆိုရုံမျှသာ ဝဲ၍ အင်္ဂလိပ်လေသံ ပေါက်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

'ကဲ မစွက်ဘလိတ်၊ ကျွန်တော် တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲ ပြောပါမယ်။ ကျောက သူ ထောင်က ထွက်ပြေးနိုင်အောင် လုပ်ပေးပါလို့ ကျွန်တော့်ကို အကူ အညီ တောင်းထားတယ်'

သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာ အံ့ဩသည့် လက္ခဏာမပြဘဲ ကျွန်တော့် စကားကို နားထောင်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဟုတ်တယ် ဟိုတစ်ပတ်က အဒေါ် ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့တော့ သူ ဒီကိစ္စကို မသိမသာ ပြောလိုက် တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ အဒေါ်က ဘယ်လိုများ ကူညီရမှာလဲ'

'အဒေါ် ကူညီဖို့ လိုတာကတော့ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျမယ့် ချိတ်စက ရှာပေးဖို့ပါပဲ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပေါင်ခုနစ်ရာလောက် ခိုပါတယ်။ ဒီငွေကို သူ ထောင်ကလွတ်ရင် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပြီး ပြန်ဆပ်ပါမယ်လို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ်'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွားပြီး စကားမပြော ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပြီးမှ မစွက်ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်ဘက် ထည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ဒါထက် ဒီငွေကို အဒေါ် မင့်လက်ထဲရောက်အောင် ဘယ်လို လုပ် ပေးရမလဲ' သူမ၏ အသံမှာ အနည်းငယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ 'အဒေါ် တစ်ခုပြောမယ် အဒေါ် နေတဲ့ရပ်ကွက်ဟာ အင်မတန် အေးအေး သေးသေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိပါတယ်။ တကယ့် တောရွာကလေးတစ်ရွာလို ဝဲ။ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်း ရင်းနှီးနှီး သိနေကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အဒေါ်အနေနဲ့ ဘဏ်မှာစုထားတဲ့ ငွေ ထဲက ဈေးဝယ်ဖို့နဲ့ တိုလီမိုလီသုံးဖို့ တစ်ခါတစ်ခါထုတ်မှ ဆယ်ပေါင် ဆယ် ငါးပေါင်လောက်ပဲ ထုတ်သုံးတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့ အခုလို ပေါင် ခုနစ်ရာကို ဘဏ်က လုံးခနဲ ခဲခနဲ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခါတည်း ထုတ်လိုက် မယ် ဆိုရင် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေမယ်။ နောက်တစ်ခုက ဘဏ်က လူတွေ စာလည်း အဒေါ်ဟာ ကျောရဲ့ အမေပဲဆိုတာ သိနေကြတော့ ပိုပြီး သံသယ ဖြစ်လာကြမှာ သေချာတယ်'

ကျွန်တော်နှင့် မစွက်ဘလိတ်တို့သည် နေ့သ်အင်းလမ်းမကြီး အ တိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး လမ်းဆုံးသောအခါ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြ၍ နာရီဝက်ခန့် ကြာသည်အထိ ဤကိစ္စကို ဆွေးနွေးလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကျောဘလိတ်သည် ထောင်ဒဏ် အပြည့်အဝ နေသွားရမည် ဆိုပါက ထောင်ထဲ မှာပင် သေသွားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိနေသဖြင့် သူလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဖြစ် နိုင်ပါက အနစ်နာခံ၍ ကူညီရန် အလေးအနက် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ယခုကဲ့ သို့ အခွင့်သာ၍ အခြေအနေ ပေးနေခိုက် သားဖြစ်သူ ကျော၏အသက်ကို ပေါင် ခုနစ်ရာနှင့် လဲ၍ အလဲအလှယ် ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း ဖိ၍ ပြောလာ ခဲ့သည်။

သို့သော် မစွက်ဘလိတ်သည် ကျွန်တော်၏ တိုက်တွန်းပြောကြား

ချွတ်ကို ရုတ်တရက် လက်မခံနိုင်ဘဲ မဝေခွဲနိုင်သည့် လက္ခဏာဖြင့် အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြနေခဲ့သည်။

'ဒီမယ် မစ္စတာရှောင်၊ အဒေါ်ဟာ သူ့နဲ့ပတ်သက်လို့ အရင်ကလည်း ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ကြုံခဲ့ရပြီ။ သူ့ကို ဆိုဗီယက်စပိုင်အဖြစ်နဲ့ ဖမ်းတုန်းကလည်း အို သတင်းထောက်တွေ သတင်းထောက်တွေဆိုတာများ အဒေါ်ဆီလာလာပြီး မေးလိုက်ပြန်းလိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့တော့'

သို့ဖြင့် တစ်ပိုဒေရုန်း ရုပ်ရှင်ရုံသို့ တစ်ပတ် ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် လမ်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ရပ်လိုက်ပြီး သူမမျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဂျော့အတွက် ပေါင်ခနစ်ရာကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဒေါ် ဖြစ်အောင်ကြံဖန်ပြီး ရှာပေးစေချင်တယ်။ သူကလည်း အဒေါ်ကို အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပြည့်အဝ အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ'

'အဒေါ်ထပ်ပြီး စဉ်းစားပါဦးမယ်' နောက်ဆုံး၌ မစ္စက်ဘလိတ်က ပြောလိုက်သည်။ 'အဒေါ်တို့နှစ်ယောက် နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့လောက် ထပ်တွေ့ကြဦးမလဲ'

'နောက်တစ်ပတ် အခုလို သောကြာနေ့ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား' ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ 'ဒီနေ့ တွေ့တဲ့ အချိန်အတိုင်း ဒီနေရာမှာပဲပေါ့' 'ကောင်းပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် သူမအား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ပတ်တိတိ ကြာခဲ့ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် သောကြာနေ့တွင် ယခင် အတိုင်း မစ္စက်ဘလိတ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူမ၏ အကြံပေးချက်အရ လမ်းမလျှောက်ကြတော့ဘဲ "ဇင့်ချီလေ" လမ်းမှ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ စကားပြောခဲ့ကြရသည်။

'ကဲ မစ္စက်ဘလိတ်၊ ဂျော့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ' မှာထားသော ကော်ဖီများ ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်တော်က စကားစ လိုက်သည်။

သူမသည် ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မျှသောက်လိုက်ပြီး ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချရင်း 'ဒီမယ် မစ္စတာ ရှောင်၊ အဒေါ်လည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး

တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး စဉ်းစားလို့ရသလောက် ဒီကိစ္စဟာ အဒေါ်တစ်ယောက်တည်းဆန္ဒနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အဒေါ်သမီးနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမှ ဖြစ်မယ်လို့ သဘောရတယ်'

'ဒီမယ် မစ္စက်ဘလိတ်' ကျွန်တော်က သူမ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ 'ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဒေါ်ကလွဲရင် တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မဆွေးနွေးရဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးရဘူးလို့ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို အလေးအနက် မှာလိုက်ပါတယ်'

'အို ဒါပေမဲ့ ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့' သူမ၏ လေသံမှာ ယုံကြည်စိတ်ချသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ 'အက်ဒ်လေဟာ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ အင်မတန် လိမ္မာပေးနပ်ပြီး အရာရာတိုင်းမှာ စဉ်းစားဉာဏ် အပြည့်အဝ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အစ်ကိုကြီး ဂျော့ကိုလည်း အင်မတန် ချစ်ရှာပါတယ်'

'အဲဒီ အက်ဒ်လေက ဘယ်မှာ နေသလဲ'

'မကြာခင်ကပဲ ကုလသမဂ္ဂက သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အခုလောလောဆယ်တော့ ဗန်ကောက်မှာ နေပါတယ်။ သူ့ဆီတို့ အဒေါ် မနက်ဖြန်ပဲ စာရေးပြီး အကြောင်းကြားဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်'

'ဒီလို စာရေးရင် အန္တရာယ်မများဘူးလား' ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

'အို ဒါအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ သူနဲ့ အဒေါ်နဲ့ မကြာခင် စာတွေ အပြန်အလှန် ရေးနေကြတာပဲ။ ပြီးတော့ အဒေါ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒပ်ချီလို ရေးကြတာပဲ'

'ဒါဖြင့် သူ့ဆီက စာပြန်လာရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ'

'ဖုန်းဆက်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား'

'မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဖုန်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာရေးပြီး အကြောင်းကြားရင် ဖြစ်ပါတယ်'

ဤအကြံကို သူမက သဘောတူလိုက်သည်။ သို့သော် သူမသည် ဂျော့ဘလိတ်ထံသို့ စာတိုက်မှ မကြာခင် စာရေးခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏ သက်ရောက် ထောင်အာဏာပိုင်များက အတော်ကလေး မှတ်မိနေကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ထံတွင် အသင့်ပါလာသော စာအိတ် တစ်အိတ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်လိပ်စာကို ကျွန်တော့်လက်ရေးဖြင့် ရေး၍ ထိုစာအိတ်ဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်ထံ စာထည့်ရန် မှာလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လူချင်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ မခွဲခွာမီ ကျွန်တော်က ဂျော့ဘလိတ်သည် ရိုးရိုးသာမန် ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား မဟုတ်ဘဲ အရေးကြီးသည့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဖြစ်နေသဖြင့် ဤဝမ်းဝှစ်ထောင်ထက် ပို၍ လုံခြုံစိတ်ချရပြီး စည်းကမ်းတင်းကျပ်သော အကျဉ်းထောင်တစ်ခုခုသို့ အချိန်မရွေး ပို့ပစ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ အချိန်မနှောင်းမီ လုပ်စရာ ရှိသည်များကို မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်ကြရန်လိုကြောင်း မစွက်ဘလိတ်အား ထပ်မံ သတိပေးခဲ့သည်။

တစ်ဖန် မစွက်ဘလိတ် အစီအစဉ်အရ ဤကိစ္စကို ဝန်ကောက်ရိုသမီးဖြစ်သူထံ စာရေး၍ သမီးနှင့် တိုင်ပင်ဦးမည်ဟူသော အကြံအစည်ကို အမြန်ဆုံး ဘလိတ်ထံ အကြောင်းကြားအသိပေးရန် လိုအပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း စာတစ်စောင် ကောက်ရေးလိုက်သည်။

ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီအိမ်ကို အမြန်ဆုံး တစ်လနှစ်လအတွင်း ဆက်ဆက်ဝယ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်အတွက် စရန်ပေးထားဖို့ ငွေကို အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဆီက ကျွန်တော် ငွေချေးရာမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေရပါတယ်။ အမျိုးသမီးကြီးက ဒီကိစ္စကို သူ့သမီးနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်လို့ ပြောနေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ ခင်ဗျား နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆက်တိုက်တွန်းပေးစေလိုပါတယ်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစာကို ဘယ်သူဘယ်ဝါထံဟူ၍ လိပ်စာညွှန်းခြင်း မပြုဘဲ၊ အောက်တွင်လည်း လုံးဝ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း မရှိဘဲ ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ဤစာကို ဘလိတ် ဖတ်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ထံမှ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိပြီး အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်

မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တထစ်ချယုံကြည်သည်။ အကယ်၍ ဘလိတ်ထံ မရောက်ဘဲ အခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်ထံ ဖြစ်စေ၊ ထောင်အာဏာပိုင်များထံ ဖြစ်စေ ရောက်သွားခဲ့လျှင်လည်း စာကို ဖတ်ပြီး စာပါ အကြောင်းအရာများမှာ သွေးရိုးသားရိုး ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ထိုစာကို နောက်တစ်နေ့တွင် ယခင်က ဤကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် အသုံးပြုနေကျဖြစ်သော ဘော်ဒါဆောင်မှ ထောင်ကြီးဘက်သို့ နေ့စဉ်သွားရသည့် အကျဉ်းသားကိုပင် အသုံးချ၍ ပီတာမာတင်ထံ ပို့ပေးရန် မှာလိုက်သည်။ နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် ဘလိတ်ထံမှ ပြန်စာသည် ထိုနည်းအတိုင်း ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည်။ စာထဲတွင် “အဘွားကြီးရဲ့ သမီးဟာ ခင်ဗျားကို ငွေချေးဖို့ သဘောတူမှာ သေချာပါတယ်” ဟူ၍ ပါရှိခဲ့သည်။

ခရစ္စမတ်မတိုင်မီ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် အလိုတွင် ကျွန်တော်သည် မစွက်ဘလိတ်ထံမှ စာတစ်စောင် လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က အလုပ်ရုံမှ အပြန် ဘော်ဒါဆောင်ရုံးခန်းတွင် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ စာအိတ်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်လက်ရေးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မစွက်ဘလိတ်၏ စာမှာ တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ သမီး အက်ဒီလေသည် ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် လန်ဒန်သို့ ရောက်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုအချိန်ကုမှ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိသည်။

ဘလိတ်အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးရန် သတ်မှတ်ထားသည်မှာ စနေနေ့ဖြစ်ရာ ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် စနေနေ့ညနေတိုင်း ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီးပတ်ပတ်လည်ကို ခြေကျင်လျှောက်၍ လေ့လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ထောင်၏ မျက်နှာစာဘက်မှ ဒူးကိန်းလမ်းနှင့် ဂျော့ဘလိတ်ရိုနေသည့် အဆောင် ယ ဘက်မှ အာတစ်လာရီလမ်းကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဆောင်းဝင်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ညနေ ၄ နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာတစ်လာရီလမ်းမှာ မှောင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒူးကိန်းလမ်းပေါ်တွင်လည်း ထိုအချိန်၌ ကိုက်အနည်းငယ်ခန့်အကွာမှ လျှောက်သွားသည့် လူကို ရုတ်တရက် မမြင်ရတော့ဘဲ ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟမ်းမားစမစ် ဆေးရုံသို့ လူနာလာမေးကြသည့် ဧည့်သည်များမှာ ညနေ ၆နာရီ ၄၅

မိနစ်ခန့်မှသာ စတင် ရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ညနေ ၆နာရီ တိတိ အချိန်တွင် ထောင်နံရံကို ကျော်တက်၍ ထွက်ပြေးရန် စီစဉ်ထားသော ဘလိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ နာရီဝက်ကျော်ကျော် အချိန်ရနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အခြေအနေမှာ များစွာ အလားအလာ ကောင်းနေသည်။ အဓိက လိုအပ်နေသည်မှာ ငွေပင် ဖြစ်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ဒုတိယအပတ်တွင် မစ္စက်ဘလိတ်ထံမှ စာ တစ်စောင်ရောက်လာသည်။ စာထဲတွင် သူမ၏သမီး ရောက်နေပြီဖြစ်၍ လာမည့် သောကြာနေ့ ည ၈ နာရီတွင် “ကမ်းဘားလင်း ဟိုတယ်” ၌ သူမတို့ သားအမိ နှင့်အတူ ညစာစားဖို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်ကြားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သောကြာနေ့ ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ပတ်စာ အတွက် ကျွန်တော့်လုပ်ခထံမှ အသုံးစရိတ်အဖြစ် ထုတ်ယူရရှိခဲ့သော ငွေသုံးပေါင်ကို အိတ်ထဲထည့်၍ ဘတ်စ်ကားစီးကာ မာဘဲလ်လစ်လမ်းရှိ ဟိုတယ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်အဝင်ဝတွင် မစ္စက်ဘလိတ်တို့ သားအမိ အဆင်သင့် ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

မစ္စက်ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား သူမ၏ သမီး အက်ဒ်လေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မစ္စအက်ဒ်လေသည် ကျောဘလိတ်နှင့် ရုပ်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်ပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူမ၏ အပြုံးမှာ ဘလိတ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးကဲ့သို့ပင် ထူးထူးခြားခြား ခင်မင်စရာ ကောင်းသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သော စားပွဲတစ်လုံး၌ သုံးယောက်သား ထိုင်မိကြသောအခါ အက်ဒ်လေက စားပွဲထိုးအား ယဉ်ကျေးသည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကဲ ဘာသောက်မလဲ’ သူမက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဝီစကီပါပဲ’

ကျွန်တော့်အတွက် ဝီစကီနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဘရန်ဒီ မှာလိုက်သည်။ စားပွဲထိုး ပြန်ထွက်သွားသောအခါ အက်ဒ်လေက သူမ၏ ခင်မင်ဖွယ်ရာ အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်အားကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဤအမျိုးသမီးသည် သွက်လက်ချက်ချာ၍ အခြေအနေကို ထိန်း

သိမ်းနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ကျွန်တော် အလိုလို သိလိုက်သည်။ ယနေ့အဖို့ရာ၌ လည်း သူမကပင် အစစအရာရာ ခေါင်းဆောင်၍ ပြောစရာ စကားများကို ပြောသွားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်လိုက်သည်။

‘ကဲ’ သူမက စ၍ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ‘မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါစေ’ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား စ၍ မော့လိုက်ကြသည်။

‘ကဲ မစ္စက်ဘော့စ်ဝင်းကဲလ်’ ကျွန်တော်က သူမအား လေးစားသည့် အနေဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင်မ အမည်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

‘အို ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မကို အက်ဒ်လေလို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ’ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ‘အဲဒီတော့ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော်ကပဲ စ ပြောရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မစ္စက်ဘလိတ်ကပဲ စ မလား’

‘အို ဒါအတွက် မလိုပါဘူး၊ အမေက ကျွန်မကို အားလုံး ပြောပြထားပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ တချို့ကိစ္စလေးတွေကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးချင်ပါသေးတယ်’

‘ဒါလည်း ရပါတယ်’ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ပထမဆုံး အနေနဲ့တော့ ကျွန်တော့်အတွက် အထောက်အထား ပြုစရာရှိတာ ပြပါရစေဦး’ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ဤတွင် မစ္စက်ဘလိတ်ကလည်း သူမ၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ အလားတူ ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုဓာတ်ပုံ နှစ်ခုစလုံးကို အက်ဒ်လေလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ‘ကဲ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ကြည့်ပါဦး’

အက်ဒ်လေသည် တစ်ခြမ်းစီဖြစ်နေသော ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖူး၍ ဆက်ထားပြီး သေသေချာချာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်ဟာ ကျော့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့ လူဆိုတာ ယုံကြည်ပြီးသားပါ၊ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂါနေ့က ကျွန်မတို့သားအမိ ကျော့နဲ့ သွားတွေ့ပြီးကြပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်ရတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်’

ကျွန်တော်တို့စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မည်သည့်စားပွဲမှ လူမရှိ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြသည့် စကားများကို မည်သူမျှ မကြားနိုင်သော် လည်း ကျွန်တော်တို့သည် စကားကို ခပ်တိုးတိုးပင် ပြောနေကြသည်။

‘ကျွန်မ ဒီဓာတ်ပုံကို ယူထားလို့ မရဘူးလား’ သူမက ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား သိမ်းထားချင်ရင် ယူလိုက်ပေါ့’

‘ကျေးဇူးပါပဲ’ သူမသည် နှစ်ခြမ်းဖြစ်နေသော ဓာတ်ပုံကို သူမ၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲသို့ ဖွင့်ထည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ ကျွန်မတို့ စားစရာ မှာကြဦးမှပဲ’

‘အကောင်းဆုံးပါပဲ’ ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန် ဝီစကီကို တစ်ချက် မော့ချလိုက်သည်။

သူမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော စားပွဲထိုးကို ခေါင်းညိတ် ၍ ခေါ်လိုက်ပြီး အစားအစာ စာရင်းကတ်ပြားကို ကြည့်ကာ စားစရာများကို မှာလိုက်သည်။

‘ကဲ... စားရင်းသောက်ရင်းပဲ အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြရအောင်’ စားစရာများ ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်က စကားစလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ထောင်ထဲတွင် ဘလိတ်နှင့် မည်သို့ ခင် မင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ပုံများနှင့် ‘ယခုကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် ကုန်ကျစရိတ် ပေါင်ခန့်စာရင်း လိုပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကတော့ ကျွန်တော်ပဲ အား လုံး လုပ်သွားပါမယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ဒီလိုရှိပါတယ်’ သူမ၏ အသံမှာ မာကျောခြင်း မရှိသော်လည်း စောစောကနှင့် မတူတော့ဘဲ အလုပ်သဘော ဆန်လာသည် ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ ‘အဲဒီကိစ္စကို မဆုံးဖြတ်ခင် ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင် ဘယ်လိုစီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ပထမဆုံး သိရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ‘နေပါဦး၊ ဒါ နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ခင်ဗျားနဲ့ အသေးစိတ် ဆွေးနွေးဖို့ ကျော့က ကျွန်တော့်ကို မှာမထားပါဘူး’ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲ ရှိသမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘ပြီးတော့ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် စိုးရိမ်စရာ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိ

သည်ဖြစ်စေ ဒီအစီအစဉ်တွေကို ခင်ဗျားတို့သိဖို့ မလိုဘူးလို့ ကျော့က ယူဆ ထားပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်လည်း ခြွင်းချက်မရှိ သဘောတူပါတယ်။ အရှင်း ဆုံး ပြောရရင် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိတဲ့လူ နည်းလေ ပိုပြီး ကောင်းလေပဲ။ ဒါကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်ဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ဒီအချက်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ထူးခြားသော အပြုံးများမှာ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွား ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ရှင်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေ တို့ အားလုံး အသေးစိတ် သိမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ တစ်ခုပြောပြမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ နားလည်ထားတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျော့ဟာ ဒယ်အိုးထဲမှာ ဆီပူလောင်လို့ဆိုပြီး မီးထဲခုန်ချတဲ့ အဖြစ်မျိုး လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင် ကျွန်မနေရာက နေပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်သည် မစွက်ဘလိတ်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ အဘွားကြီးသည် ယခုအထိ တစ်လုံးမျှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည်။ ယနေ့အဖို့ရာ၌ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောရန် သန္တိဌာန် ချထားဟန် တူသည်။

ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး ခေါင်းကို အေးအေးထားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘဲ ကျော့၏ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ကို ပိုပြီး ထိန်းထားမိသည်။

နောက်ဆုံး အက်ဒီလေ၏ ခေါင်းမာသည့် စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်း ကောင်းကြီး ရိပ်မိပြီး “သူတို့ မောင်နှမချင်း သားအမိချင်းပဲ” ဟူသော ခံယူချက် ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်မှ အလျှော့ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ကောင်းပါပြီလေ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒါတွေကို မသိရရင် လုံးဝ မဖြစ်ဘူးလို့ သဘောထားနေမှတော့ ကျွန်တော် အားလုံး ပြောပြပါမယ်’

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားသမျှ တစ်ခုမကျန် အသေး စိတ် ပြောပြလိုက်သည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် တစ်ခုသော စနေနေ့ တစ်နေ့ ညနေဘက် ထောင်ထဲ၌ ရုပ်ရှင်ပြနေခိုက် ထောင်အပြင်မှ ကျွန်တော်က ကား တစ်စီးနှင့် စောင့်၍ ကြိုးလှေကားတစ်ခု ထောင်နံရံကို ကျော်ပစ်ချပေးပြီး ဘလိတ်က ထိုကြိုးလှေကားမှတစ်ဆင့် ထောင်နံရံကို ကျော်ထွက်ပြေးရန်

စီစဉ်ကြောင်းများကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။ အက်ဒ်လေသည် ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ငြိမ်၍ စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် တစ်လုံးမကျန် ဂရုတစိုက် နားထောင်နေခဲ့သည်။

'ကျွန်တော်နဲ့ ဂျော့ဟာ ဝမ်းဝမ်းထောင်ရဲ့ အခြေအနေမှန်သမျှကို အပ်ကျတာကအစ သိထားကြတာမို့ ဒီအစီအစဉ်ဟာ မုချအောင်ရမယ်လို့ တွက်ပြီးသားပါ'

'တကယ်လို့ ဆိုပါတော့... ' သူမက ကျွန်တော့်စကား အဆုံးတွင် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ 'ရှင်တို့ တွက်ထားတဲ့အတိုင်း ဂျော့ဟာ အပြင်ရောက်လာပြီ ဆိုပါတော့၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြသလဲ'

ကျွန်တော်သည် သည်းခံလက်စနှင့် ဆက်၍သည်းခံကာ၊ ထောင် အပြင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဂျော့သည် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ပြေးမည်ဖြစ် ကြောင်းနှင့် ယင်းအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတု တစ်ခုကို အသုံးပြုရန် စီစဉ် ထားကြောင်းများကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

'ကဲ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချင်ပါ တယ်' သူမသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ ဝိုင်ကို မော့သည်ဆိုရုံမျှ မော့လိုက်သည်။ 'အခု ရှင်ပြောပြသွားတဲ့ အစီစဉ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘဝင် မကျသေးဘူးလို့ဘဲ ပြောရလိမ့်မယ်။ ရှင် ပြောသလိုဆိုတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ မခဲယဉ်းသလို ဖြစ်နေတယ်။ ထောင်နံရံပေါ်ကို ကျော်ပြီး ကြိုးလှေကားတစ် ခု ပစ်ချပေးမယ်ဆိုတာ ရှင် ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်မ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ'

ကျွန်တော်၏ သည်းခံမှုများမှာ အဆုံးစွန်သော ဘဝသို့ ရောက်သွား ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြော၍ လုံးဝ မဖြစ် သည့်ပြင် တစ်ဖက်မှ ပြောနေသူမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်၍ ဆွေးနွေးခြင်း၊ ရှင်းပြ ခြင်း မပြုတော့ဘဲ "စကားနည်း ရန်စဲ" သဘောမျိုးဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး၌ အက်ဒ်လေသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ်ကို အကဲ ခတ်မိသည့် အနေဖြင့် စကားကို အချို့သတ်လာခဲ့သည်။

'ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ အခုအထိ ဝေခွဲလို့မရသေးဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အနေနဲ့ ရှေ့ ကြာသပတေးကျရင် သူ့ဆီကို ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ ဖို့ စီစဉ်ထားတာ ရှိတယ်'

'ဒါတော့ ခင်ဗျာသဘောပါပဲ' ကျွန်တော်က စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျော့နှင့် သူတို့သားအမိ ထောင်ဝင်စာတွေ့အပြီး စနေ တွင် သူတို့ထံ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်မေးရန် အက်ဒ်လေက ကျွန်တော့်အား ပြောပြီး ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့၍ ညစာလည်း စားပြီးသွားကြ ပြီဖြစ်ရာ အက်ဒ်လေကပင် ကျသင့်ငွေများကို ရှင်းပေးလိုက်သည်။ တို့တယ် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်၍ သူတို့သားအမိနှင့် နှုတ်ဆက်ကြရာတွင် အက်ဒ်လေ သည် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောမိအောင် ပြောလိုက်သေး သည်။

'ကျွန်မ တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ ဂျော့ကို ရှင်အခုလို ကူညီတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်နဲ့ ထတ်သက်လို့သည်း ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုခု ပေါ်လာလို့ အကူအညီလို ရင် ကျွန်မတို့ကို အကြောင်းကြားပါ။ အားမနာပါနဲ့'

ကျွန်တော်သည် ထိုညက မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ရွာနေခိုက် ထောင်ကြီး ဓမ္မမှ ဒူးကိန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း၍ ဘော်ဒါ ဆောင်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာရင်း "ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ် ခုခု ပေါ်လာလို့ အကူအညီလိုရင် ကျွန်မတို့ကို အကြောင်းကြားပါ" ဟူသော အက်ဒ်လေ၏ စကားကို တစ်လမ်းလုံး ကြားယောင်ကာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်လာခဲ့မိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘလိတ်ထံသို့ အကျိုးအကြောင်း စာတစ်စောင် ရေး၍ ယခင် အဆက်အသွယ်ဖြင့် ပီတာမာတင်မှတစ်ဆင့် ထောင်ကြီး ဘက်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ထိုစာထဲတွင် "အဘွားကြီးရဲ့ သမီးက ကျွန်တော် အိမ်ဝယ်ဖို့ စီစဉ်တာကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူက ဒီအိမ်နဲ့ ပတ် သက်လို့ အစစအရာရာ စိတ်ချရမှ ငွေထုတ်ချေးမယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပေးပါ။ လောလောဆယ် ငွေမရသေးလို့ လုပ်ငန်း မစနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်" စသည်ဖြင့် ဘလိတ် နားလည်မည့် အရေးအသားမျိုးဖြင့် ရေးလိုက်သည်။

နောက်အင်္ဂါနေ့တွင် ဘလိတ်ထံမှ ပြန်စာရခဲ့သည်။ သူက "အမျိုး

သမီးကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပေးပါမယ်” ဟူ၍ ရေးလိုက်သည်။

သို့သော် အက်ဒ်လေတို့သားအမိ ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘလိတ်နှင့် ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ သောကြာနေ့တွင် ဘလိတ်ထံမှ နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ထိုစာအရ အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားပြီဟု ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

“ကျုပ် မနေ့က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေအရ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေ သိပ်များနေပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ ဒီကိစ္စမှာ သူတို့နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ သူတို့ကိုလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် ဘာခုကွဲမှ မပေးတော့ပါဘူးလို့ အပြတ်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တကယ်လက်တွေ့ လုပ်နေရတဲ့ ခင်ဗျာအနေနဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ တခြား နည်းနဲ့ ငွေရအောင် ရှာဖို့ စီစဉ်ပါ”

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်ထံမှ အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဒေါသလည်းထွက်၊ စိတ်လည်းပျက်သွားမိသည်။ မစွက်ဘလိတ်တို့ထံမှ ငွေကြေး အကူအညီရရေးမှာ ဤတွင် နိဗ္ဗိတံပြီဟု ဆိုရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်များ အပေါ် လုံးဝစိတ်ချ၍ မုချ အကောင်အထည် ပေါ်ရမည်ဟု ပြင်းပြင်းပြပြ ယုံကြည်ယူဆထားမိသည်ဖြစ်ရာ မစွက်ဘလိတ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆွေးနွေး ကြည့်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် အပြင်သို့ထွက်၍ ဟမ်းမားစမစ်ဆေးရုံ အဝင်တွင် ရှိနေသည့် အများသုံး တယ်လီဖုန်းမှနေ၍ မစွက်ဘလိတ် ပေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ဆက်လိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာ မစွက်ဘလိတ်နှင့် တိုက်ရိုက်ပင် တွေ့ရသည်။

‘ဪ မစွတာ ရှောင်ပါလား၊ အင်း... ခဏနေဦးနော်၊ အက်ဒ်လေကို ခေါ်လိုက်ဦးမယ်’

ခဏအကြာတွင် အက်ဒ်လေ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
‘ဟဲလို’ သူမ၏ အသံမှာ အသက်မပါသလို ဖြစ်နေသည်။

ရာပြည်စာအုပ်ထိုက်

‘ဟဲလို အက်ဒ်လေလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလဲ’
‘အို ဂျော့က ရှင်ကို ဘာမှ မပြောဘူးလား’
‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါတယ်၊ သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ရတယ်’
‘အဲဒီတော့...’

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သိရသလောက် ဂျော့ဟာ သဘောကောင်းပြီး အင်မတန်အားနာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဖို့လိုပါတယ်၊ အခြေအနေအရ ကူလည်း ကူညီစေချင်ပါတယ်’

‘အခြေအနေအရဆိုတော့ အခု အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီလား၊ ကျွန်မတို့ ကူညီနိုင်ဖို့အတွက် ရှင်တို့ အစီအစဉ်တွေ စနစ်တကျ ဖြစ်သွားပြီလား’

သူမ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်လာသော်လည်း အစွမ်းကုန် မျှီသိပ်ထားရသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်တွေတော့ မပြောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း၍ မကျယ်အောင် သတိထားပြောလိုက်သည်။ ‘လက်ရှိ အနေအထားအရ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ငွေ ရလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီ အစီအစဉ်တွေဟာ အကောင်အထည် ပေါ်လာမှာပါ’

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားပြီး ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တအောင့်လောက်ကြာမှ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် အလုပ်သဘောဆန်သော အက်ဒ်လေ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ‘ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဘက်ဘက်က ကျွန်မတို့ စဉ်းစားရသလောက် နောက်ထပ် ရှေ့ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးနေဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ကြတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ဘော်ဒါဆောင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မှန်သည်။ အက်ဒ်လေ ပြောသည့်အတိုင်း ဤကိစ္စမှာ ဤနေရာတွင် ရပ်တန်းက ရပ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

၂

ရေဒီယိုဖြင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ကြခြင်း

ယခုအခါ ဘော်ဒါဆောင်တွင် ကျွန်တော် ရှိနေစဉ်အတွင်း ဘလိတ်၏ လွတ်မြောက်ရေးမှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစွက်ဘလိတ်တို့ သားအမိထံမှ ငွေကြေးအကူအညီ ရရန် လုံးဝမျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လိုအပ်သောငွေကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရှာရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လောလောဆယ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော့်မှာလည်း ထိုငွေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရှာရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တစ်ဖန် ဤရက်ပိုင်းလပိုင်းအတွင်း ဘလိတ်အား ဤထောင်မှ အခြား ထောင်တစ်ခုခုသို့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ပြောင်းရွှေ့ပစ်ကြမည့် အလားအလာ များစွာ ရှိနေသည်။ သို့မဟုတ်သည်တိုင်အောင် ဤအတောအတွင်း ဝမ်းဝမ်းအကျဉ်းထောင်ကြီး၏ အခြေအနေများ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်ကိုလည်း ထည့်တွက်မိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားသည့်အတိုင်း အခြေအနေ ပြောင်းလဲစရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်။ မတ်လ ကုန်ခါနီး ရက်ပိုင်းအတွင်း အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် ဝမ်းဝမ်း

ထောင်ကြီးမှ ထွက်ပြေးသွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအကျဉ်းသားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ဘလိတ် နေသည့် အဆောင် ယ မှ ဖြစ်၍ တွန်တစ်ယောက်မှာ အဆောင် ယ နှင့် တွဲထားသော သီးသန့် ယ ဆောင်မှ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ အာဏာပိုင်များသည် အဆိုပါ ထောင်ပြေးမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပူတပြင်း စစ်ဆေးမှုများအရ မည်သို့တွေ့ရှိ သုံးသပ်ကြသည်တို့ အတိအကျ မသိရသော်လည်း ဤထောင်မှ ထွက်ပြေးရန်အတွက် အကောင်းဆုံးနှင့် အဖြစ်နိုင်ဆုံးသော နေရာများမှာ အဆောင် ယ နှင့် ယှဉ်နေသော အရှေ့ဘက် ထောင်နံရံနှင့် ပန်းခြံရှိနေသော မြောက်ဘက် ထောင်နံရံတို့ပင် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကပင် လက်ခံထားကြသည်။

သို့ဖြင့် အဆိုပါ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြပြီးသည့် နောက် ထောင်အာဏာပိုင်များသည် အထက်ပါ အရှေ့ဘက် အုတ်နံရံနှင့် မြောက်ဘက် အုတ်နံရံတို့ အုတ်ခိုးချင်းဆက်မိသည့် အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် ဝါဒါတစ်ယောက်ကို အစောင့်ချထားခဲ့သည်။ ထောင်ကြီးအတွင်းဘက်ပါ အရှေ့မြောက်ထောင့်မှနေ၍ စောင့်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဝါဒါသည် အရှေ့ဘက် အုတ်ခိုးတစ်လျှောက်နှင့် မြောက်ဘက် အုတ်ခိုးတစ်လျှောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း တဖြောင့်တည်း မြင်နေရသည်ဖြစ်ရာ ထောင်အာဏာပိုင်များ၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ ထိရောက်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ မူလကြံစည်ထားကြသည့် အကြံအစည်များမှာ အဆိုပါ အရှေ့မြောက်ထောင့် အုတ်နံရံအတွင်းဘက်တွင် အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်နေမည့် အစောင့်ဝါဒါတစ်ယောက် ချထားသည့် အတွက် အစီအစဉ် တစ်မျိုးပြောင်းရန် လိုအပ်လာခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဧပြီလအတွင်း ဘလိတ်ထံ အကြိမ်ကြိမ် စာဖြင့် ဆက်သွယ်၍ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်များမှာ “လေထဲတွင် တိုက်ဆောက်သလို” လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိသေးဘဲ စိတ်ကူးထဲတွင်သာ ကြံစည်နေကြရပြီး အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အမျိုးမျိုး ကြားနေရသော ထောင်တွင်း-ကောလာဟလ သတင်းများအရ ကျွန်တော့်မှာ ဘလိတ်အား

ဝမ်းဝုဒ်ထောင်ကြီးမှ ရုတ်တရက် ပြောင်းရွှေ့မသွားရန်သာ ရင်တမမဖြင့် ဆုတောင်းနေရသည်။ (နောင်တွင် ကျောဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည့် အဖြစ်အပျက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ “မောင့်ဘက်တန် အစီရင်ခံစာ” တွင် ဖော်ပြချက်အရ အကျဉ်းထောင်မင်းကြီးသည် ကျောဘလိတ်အား ဝမ်းဝုဒ်ထောင်မှ စိတ်အချရဆုံး အကျဉ်းထောင်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် ထိုအချိန်က ပြည်ထဲရေးဌာနသို့ တိုက်တွန်းခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ဤကိစ္စကို နောင်တွင်မှ သိရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကံကောင်းသည် ဟူ၍ပင် ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ထိုအချိန်က ထိုအကြောင်းကို ချက်ချင်းလက်ငင်း သိခဲ့ရပါမူ ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်အားလုံး ဖရိုဖရဲ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ လုံးဝ ပျက်ပြားသွားနိုင်စရာပင် ရှိသည်။)

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် အလုပ်ရုံသို့ နေ့စဉ် အချိန်မှန် အလုပ်ဆင်းနေခဲ့ရာမှ အပြင်လောကနှင့် ပိုမို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အလုပ်ရုံသို့ ပထမဆုံး ကျွန်တော် စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည့် နေ့က အလုပ်သမားခေါင်းချုပ်ကြီး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဤအလုပ်ရုံမှ အလုပ်သမားများသည် အလုပ်ခွင်စည်းကမ်းကို အတိအကျ ရှိသေလိုက်နာသလောက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌လည်း အလွန်ယဉ်ကျေးဖော်ရွေသူများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်သည် ဤအလုပ်ရုံမှ အလုပ်သမားများနှင့် နေ့စဉ် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခဲ့ရာမှ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’၊ ‘ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’၊ ‘မတော်လို့ပါ ခင်ဗျာ’၊ ‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်’ စသော ယဉ်ကျေးသည့် စကားအသုံးအနှုန်းများကို ကောင်းကောင်းကြီး သုံးတတ်ပြောတတ် လာခဲ့သည်။

ဤဘော်ဒါဆောင်မှ ကျွန်တော် လွတ်မည့်ရက်မှာ ဇူလိုင်လ ၄ ရက် နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့ ထိုရက် မတိုင်မီ ဧပြီလလယ်လောက်မှာပင် ဘလိတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်များသည် ကျွန်တော် ဤဘော်ဒါဆောင်မှ လွတ်သွားပြီးနောက် လပေါင်းများစွာကြာမှ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ပေါ်လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လောလောဆယ် ပေါင် ၁၀၀ ခန့်မျှသာ စုမိဆောင်းမိ နေသေးသည်ဖြစ်ရာ လိုအပ်သည့် ငွေများကို ကျွန်တော် အပြင်ရောက်မှ ချေးရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့အထိ ထိုငွေကို မည်သူထံမှ ချေးရမည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမရသေးဘဲ ရှိနေသည်။

တစ်ဖန် အကယ်၍ ကျွန်တော် အပြင်ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ဘလိတ်နှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ဤရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘော်ဒါဆောင်သို့ နောက်ဆုံး ရောက်လာသော ဘယ်ရီရစ်ချတ်ဆိုသူ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အား စည်းနှောင်သွင်းခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်သည် ဒီဇင်ဘာလကုန်အထိ ဤထောင်တွင် နှိပ်နှင်းမည်ဖြစ်ရာ ဇူလိုင်လတွင် ကျွန်တော် ထောင်မှ လွတ်သွားပြီးနောက် ထောင်ထဲမှ အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက်များကို အဆက်မပြတ် သိနေနိုင်ရန် သူ့ကို အားကိုးရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရစ်ချတ်နှင့် အနောက်ပိုင်း အပိုင်းကြီးအနီးမှ အရက်ဆိုင်သို့ မကြာခဏ သွား၍ အဖျော်ယမကာများ သောက်ရင်း သူ့ကို မသိမသာ စည်းရုံးခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် အပြင်ရောက်လျှင် ထောင်အတွေ့အကြုံများကို စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးရန် စီစဉ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်အောင် ဤအရက်ဆိုင်တွင် မကြာခဏ ဆုံကြရန် သူ့အားပြောပြရာ သူကလည်း လိုလိုလားလားပင် လက်ခံသဘောတူခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်၏ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် အပြင်မှနေ၍ လိုအပ်သလို စီစဉ်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ထောင်ထဲတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နာရီနှင့်အမျှ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေ ဖြစ်ရပ်များကို အမြန်ဆုံး သိရှိနိုင်ရန် လိုအပ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ယူဆခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စကိုပင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြံစည်တွေးတောနေခဲ့ရာ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော်မြင်နေရသော အဆောင် ယ ၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဘလိတ်ကိုယ်တိုင် ထောင်ခံရုံ၏အပြင်ဘက် ပန်းခြံထဲတွင် ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် ဟမ်းမားစမစ်ဆေးရုံ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဖြစ်စေ ရှိနေသော ကျွန်တော်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထိုသို့ နေ့ရှိသရွေ့ အချိန်ရှိသရွေ့ ထိုကိစ္စ ထိုပြဿနာကို ထပ်ဖန် စာလဲလဲ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စဉ်းစားနေခဲ့ရာမှ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။

မှန်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် လျှပ်စီးလက်သလို ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော အကြံအစည်မှာ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိ တကယ်လုပ်လျှင် တကယ်

ဖြစ်နိုင်သည့် အကြံဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်အကြံမှာ ငြိတိသျှအကျဉ်း ထောင် ရာဇဝင်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ဖူးသေးသည့် အကြံဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးသေးသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အကြံ၊ ကျွန်တော် လုပ်မည့်အလုပ်မှာ အခြားမဟုတ်။ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်၍ စကားပြောနိုင် သည့် အသံလွှင့်စက်နှင့် အသံဖမ်းစက် ပါရှိသော “နှစ်လမ်းသွား ရေဒီယို” ကလေးတစ်ခုကို အသုံးပြု၍ ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော် ထောင်တွင်းနှင့် ထောင် ပြင် ဆက်သွယ်ရန်ပင်တည်း။

ကျွန်တောင်သည် ကြာကြာဆိုင်းမနေဘဲ ထိုနေ့မှာပင် ဘော်ဒါ ဆောင်မှ တာဝန်ခံထောင်မှူးထံ စာတိုကလေးတစ်စောင် ကောက်နေလိုက် သည်။

ခင်ဗျား၊

ယခုအခါ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားသည့် စု ငွေများမှာ အတော်အတန် များပြားနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အတွက် ဝတ်စုံအသစ်တစ်စုံ ဝယ်ယူ လိုပါသဖြင့် ထိုစုငွေထဲမှ ၂၅ ပေါင် ထုတ်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ရိုသေလေးစားစွာဖြင့်
ရှောင် ဘိုကေး

အထက်ပါစာအရ သောကြာနေ့ ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်၏ လုပ်ခများ စာရင်းရှင်းရာ၌ ထောင်မှူးထံမှ ငွေ ၂၅ ပေါင်ကို ကျွန်တော် အ တွက် အသုံးစရိတ်ငွေ ၃ ပေါင်နှင့်အတူ ထုတ်ယူရရှိခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ပစ်ကာဒေလီ အပိုင်း အနီးရှိ မက္ကဒေါ်နယ်လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်မှ “နှစ်လမ်းသွား” ဂျပန်ရေဒီယိုက လေး တစ်စုံကို ၂၅ ပေါင်ဖြင့် ဝယ်လာခဲ့သည်။ အဆိုပါ ရေဒီယိုကလေးမှာ ခရီးအကွာအဝေး ၅ မိုင်အထိ အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု သိရ သည်။ မိုင်ဝက် သို့မဟုတ် နှစ်ဖာလုံခန့်သာရှိမည့် ခရီးအကွာအဝေးအတွက် အသုံးပြုရန် ရည်ရွယ်ထားသော ကျွန်တော့်အတွက် ဤရေဒီယိုကလေးမှာ လိုအပ်သည်ထက်ပင် ပိုနေပြီဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား ဒါကလေးကို ဘယ်နေရာမှာ သုံးမလို့လဲ’ လျှပ်စစ်ဆိုင်မှ အရောင်းစာရေးက ရေဒီယိုကလေးကို ချပ်ဘူးထဲတွင် ထည့်ရင်း အမှတ်မထင် မေးလိုက်သည်။

‘လယ်ကွင်းက အကျယ်ကြီးဖြစ်နေတော့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရတာ ခက်တယ်ဗျ။ ဒါမျိုးလေး တစ်ခုလောက် ရှိထားမှ’

‘ဟောဒီမှာ အပို ဘက်ထရီလည်း ပါတယ်နော်’ အရောင်းစာရေးက မျက်နှာချိုချိုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘တကယ်လို့ တစ်ခုခု အခက်အခဲ တွေ့နေ ရင် ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းနေရင် ကျွန်တော့်တို့ဆီ ပြန်လာ ခဲ့ပါ’

ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းထောင် ဘော်ဒါဆောင်ဂိတ်ဝတွင် ရေဒီယို တလေးကို ချိုင်းကြားညှပ်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဤဘော်ဒါဆောင်မှ အကျဉ်းသား များမှာ ဖြစ်နိုင်ပါက လက်ဆွဲ သားရေသေတ္တာကိုပင် လွတ်လပ်စွာ သယ်ယူ နိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝ ရှာဖွေခြင်း မခံရဘဲ ရေဒီယိုကလေး တို့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ယူလာခဲ့သည်။

ဤရေဒီယိုကလေး၏ အစွမ်းသတ္တိကို နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မှာပင် ကျွန်တော် လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့သည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတိတိ တွင် “မိသားစုဖျော်ဖြေခန်း” မှ တေးဂီတ အစီအစဉ်ရှိရာ၊ ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သည့် ကောင်းကင်ကြိုးတိုင်ကို စနစ်တကျ တပ်ဆင်၍ ကျွန်တော့်ထံ တွင် မူလက ရှိနေသည့် ရိုးရိုးရေဒီယိုကလေးကို မိသားစုဖျော်ဖြေခန်းမှ သီချင်း များ ဖွင့်ထားပြီး၊ နှစ်လမ်းသွား ရေဒီယိုကလေးအနားတွင် ချထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထောင်နံရံနှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းဘေးမှ ပန်းခြံထဲသို့ဝင်၍ ပန်းခြံ အလယ်ဗဟိုတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေဒီယိုကလေးကို ထုတ်၍ ကောင်း ကင်ကြိုးတိုင်ကို မြှင့်ကာ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ မိသားစုဖျော်ဖြေခန်းမှ သီချင်းသံများ ပီပီသသကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ကျေနပ်ကာ မသိမသာ ပြုံးမိ သည်။ ယခု ကျွန်တော်ကြားနေရသော သီချင်းသံများမှာ ဘော်ဒါဆောင်ရှိ ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် ထားရစ်ခဲ့သော ရိုးရိုးရေဒီယိုမှ လာနေသည့် အသံ များဖြစ်ရာ ထိုအိပ်ခန်းမှာ ယခု ကျွန်တော်မျက်စိအောက်တွင် ထီးထီးကြီး မြင်နေရသည့် ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီးလောက်ပင် အကွာအဝေး ရှိနေသည်။ သို့

ဖြစ်ရာ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ကောင်းကင်ကြီးတိုင်ကို ပြန်ချ လိုက်ပြီး ရေဒီယိုကလေးကိုကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့် ရွှေတည့်တည့်တွင် ရှိနေသော ထောင်နံရံကြီးကို ကြည့်၍ ရေဒီယိုကလေး ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်ရင်း သက်ရှိ လူတစ်ယောက်ပမာ ပြောလိုက် သည်။ “ကဲ ကိုယ့်လူမင်းနဲ့ငါပေါင်းပြီး ထောင်ကထွက်ပြေးတဲ့ သမိုင်းရာဇဝင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် လွှင့်ထုတ်လိုက်ကြသေးတာပေါ့”

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်ထံ စာတစ်စောင် ထပ်ရေးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုစာထဲတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် အမြဲတမ်း လိုလျှင် လိုသလို ဆက်သွယ်နိုင်ရန်အတွက် နှစ်လမ်းသွား ရေဒီယိုကလေးတစ်ခုကို အသုံးပြုသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိသည်။ ထိုစာနှင့်ပတ်သက်၍ ဘလိတ်က “အလွန်ကောင်းမွန်သည့် အကြံဖြစ်ကြောင်း” ချက်ချင်းပင် စာပြန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် လုပ်၍ စကားပြောရာ၌ အသုံးပြုရမည့် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများကို ဇွေးချယ် ရန် စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် “မိုက်ကယ်” ဟု အမည်ပေးလိုက်ပြီး ဘလိတ်ကိုမူ “ချာလီ” ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ထိုသို့ ဆက်သွယ်စကားပြောရာ၌ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ “ပုံမှားရိုက်” ၍ မပြော နိုင်ရန် စကားဝှက်များ စဉ်းစားခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်စာပေနယ်မှ ထင်ရှားကျော်ကြား သည့် ကဗျာဆရာ “ရစ်ချတ်လပ်ဖ်လေ့စ်” ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ ထုတ်ဖုတ် သုံးစွဲ ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဆိုပါ သင်္ကေတနှင့် စကားဝှက်များအရ ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ် တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောကြမည်ဆိုပါက ဇွေးဦးစွာ စကားဝှက် များကို အသုံးပြု၍ ခေါ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပြောလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို မပြောမီ အဆိုပါ ကဗျာမှ ကဗျာနှစ်ပိုဒ်ကို အပြန် အလှန် တစ်ယောက်စီ ရွတ်ဆိုကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဘေးလူများ အနေ ဖြင့် ပို၍ ပုံမှားမရိုက်နိုင်စေရန် ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပေးထားသည့် စာကြောင်း နှစ်ကြောင်းကို တစ်ယောက် တစ်ကြောင်းစီ တစ်လှည့်စီ ရွတ်ဆိုကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများနှင့် စကားဝှက်များကို ရွတ်ဖတ်နိုင် မှသာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောလိုရာ ပြောကြ ရမည် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ သင်္ကေတနှင့် စကားဝှက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် (မိုက်ကယ်) ။ ။ ကျောက်တုံးများကို နံရံလုပ်ထား ရုံမျှဖြင့် အကျဉ်းထောင် မဖြစ်နိုင် ပါ။ သံတိုင်များကို ကာရံထားရုံမျှ ဖြင့် လှောင်ခိုင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဘလိတ် (ချာလီ) ။ ။ အပြစ်ကင်းစင်၍ တည်ငြိမ်သော စိတ်ဓာတ် ရှိသူများအတွက် ဤ အရာများသည် ဘုံဗိမာန်ပင် ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော် (မိုက်ကယ်) ။ ။ ရစ်ချတ်လပ်ဖ်လေ့စ်သည် အရှူး သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။

ဘလိတ် (ချာလီ) ။ ။ သို့မဟုတ် သူသည် စိတ်ကူးယဉ် အိမ်မက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ် ရမည်။

ကျွန်တော်သည် အဆိုပါ သင်္ကေတများ၊ အမည်ဝှက်များနှင့် ၎င်း တို့အား အသုံးပြုပုံများကို အသေးစိတ်ရေး၍ ဘလိတ်ထံ ပို့လိုက်သည်။ တစ် ဆက်တည်း နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် ရေဒီယိုတစ်လုံး ပို့လိုက်မည်ဟု ထည့်ရေးလိုက်သည်။ ဘလိတ်ထံမှ ရေဒီယို ဆက်သွယ်ရေးအတွက် အသုံး ပြုမည့် သတ်မှတ်ချက်များကို အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်းနှင့် ရေဒီယိုကို ပီတာမာတင်ထံမှ တစ်ဆင့် ပို့မည်ဆိုပါက သူ့ကို ထိုကိစ္စအတွက် အသေးစိတ် ဖွင့်ပြောရန် လိုအပ်ကြောင်း စာပြန်လာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ဘလိတ် အကြံပေးသည့်အတိုင်း ပီတာ မာတင်အား အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောပြီးမှ ရေဒီယိုကို ဘလိတ်ထံ အပို့ခိုင်းမည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် အလုပ်ရုံမှအပြန် ပီတာမာတင်အား တွေ့ ၍ ဘလိတ်အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခုပေးရန် ရှိနေကြောင်း၊ သို့သော် ထိုပစ္စည်း တို့ မပေးမီ ပီတာမာတင်နှင့် သီးခြားတွေ့ပြီး စကားအနည်းငယ် ပြောကြား လိုကြောင်း စကားခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပီတာမှာ ထောင်စာရာ အဖြစ် ရာထူးတိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

'ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဘော်ဒါဆောင်လာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့မယ်လေ'
'မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်'

နောက်ဆုံး၌ ထောင်သားများ အပန်းဖြေပျော်ရွှင်မှုအတွက် ထောင်
သားများကိုယ်တိုင် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ကြသော ပြဇာတ်ကမဉ်း တနင်္လာနေ့
ညနေဘက်တွင် ပြဇာတ်ကြည့်ရင်း ပီတာနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ကြရန် စီစဉ်
လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ထောင်ကြီးဘက်မှ ပြဇာတ်ကြည့်ရန်အတွက် ခွင့်
ပြုချက် လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ကြို၍ တောင်းထားပြီး ထိုညနေဘက်တွင်
အဆောင် ဃ ဌ ပြဇာတ်ကြည့်ရင်း ပီတာမာတင်နှင့် တွေ့၍ အကျွန်ုပ်အကြောင်း
ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ ပီတာသည် ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှထွက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်
ကို သိလိုက်ရသည့်အတွက် အနည်းငယ် အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း
တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုမရှိဘဲ ဤကိစ္စအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီ
ပါမည် ဟူ၍ လိုလိုလားလားပင် ကတိပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ပြဇာတ်ကြည့်နေခိုက် မှောင်ထဲမှာပင် အသင့်ပါလာသော နှစ်လမ်းသွား ရေဒီ
ယိုကို ပီတာအား ပေးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုညအဖို့ ဤရေဒီယိုကို ဘလိတ်ထံ
အရောက်ပို့ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အတွက် နက်ဖြန်မှ ဘလိတ်ထံ ပို့ပေး
ရန် မှာခဲ့ပြီး ဖြစ်နိုင်ပါက ယခုညတွင်ပင် ပီတာနှင့်ကျွန်တော် ဤရေဒီယို
ဖြင့် ဆက်သွယ်၍ အစမ်းသဘော စကားပြောကြည့်ရန် နှစ်ဦးသဘောတူ
စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် ပီတာကိုလည်း စကားဝှက်နှင့် သင်္ကေတစာများကို
ပြောပြခဲ့သည်။

ပီတာနှင့် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရန် ည ၁၀ နာရီနောက်ပိုင်း၌ သတ်
မှတ်ထား၍ ကျွန်တော်သည် ၉ နာရီခွဲသာသာခန့်တွင် ဘော်ဒါဆောင်သို့
ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အဝတ်အစားလဲပြီး ရေဒီယိုကို အဆင်သင့်
ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘော်ဒါဆောင် ကျွန်တော်၏ အိပ်ခန်းပြတင်း
ပေါက်မှ ထောင်ကြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ည ၁၀ နာရီထိုးသည်
အထိ ထောင်ကြီးဘက်မှ အိပ်ဆောင်မီးများ မပိတ်သေးသဖြင့် စောင့်ကြည့်
နေရသည်။ ကျွန်တော့်အခန်းမှာမူ မီးများပိတ်ထားပြီးဖြစ်၍ မှောင်နှင့်မည်း
မည်း ဖြစ်နေသည်။ မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် ထောင်ကြီးဘက်မှ အိပ်ခန်း

မီးများ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ငြိမ်းသွားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွန်တော်
သည် နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်နေပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် သက်သောင့်
သက်သာ လှဲကာ ရေဒီယိုကလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၍ ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်
သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာလည်း လှုပ်ရှားနေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဖက်မှ ပီတာ၏
အသံ ရုတ်တရက် အကျယ်ကြီး ဝင်လာမည်စိုးသဖြင့် အသံထိန်းခလုတ်ကို
ခပ်တိုးတိုးသာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အသံလွှင့်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်
၍ ပီတာအား ခေါ်ကြည့်သည်။

'အခု မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေတယ်၊ မိုက်ကယ် ချာလီကို
ခေါ်နေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အကြောင်းပြန်ပါ၊ ဒါပါပဲ'

ပီတာသည် တစ်ဖက်တွင် အဆင်သင့်ပင် စောင့်နေဟန် တူသည်။
ကျွန်တော့်ခေါ်သံကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ထူးလိုက်သည်။

'အခု ချာလီ၊ မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်၊ ချာလီက မိုက်ကယ်
တို့ ပြောနေပါတယ်၊ ခင်ဗျာအသံကို ပီပီသသ ကြားရပါတယ်၊ ဒါပါပဲ'

'ကျောက်တုံးများကို နံရံလှုပ်ထားရုံမျှဖြင့် အကျဉ်းထောင် မဖြစ်နိုင်
ပါ။ သံတိုင်များကို ကာရံထားရုံမျှဖြင့် လှောင်ခို၍ မဖြစ်နိုင်ပါ'

'အပြစ်ကင်းစင်၍ တည်ငြိမ်သော စိတ်ဓာတ် ရှိသူများအတွက် ဤ
အရာများသည် ဘုံဗိမာန်ပင် ဖြစ်သည်'

'ရစ်ချတ်လပ်ဖ်လေ့စ်သည် အရှူးသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်'
'သို့မဟုတ် သူသည် စိတ်ကူးယဉ် အိမ်မက်သမားတစ်ယောက်
ဖြစ်ရမည်'

'ခင်ဗျားအသံကို ကြားလိုက်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဗျာ'

စကားဝှက်များ အပြန်အလှန် ရွတ်ဆိုကြပြီးနောက် ပီတာအား ကျွန်
တော်က တကယ်ပင် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိသည်။ 'စက်က တော်တော်
ကောင်းတာပဲ ခင်ဗျာအသံဟာ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထိုင်ပြီး
ပြောနေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဒါတောင် အသံထိန်းခလုတ်ကို တစ်ဝက်
လောက်ပဲ ဖွင့်ထားသေးတယ်။ သိပ်ပြီး အားရစရာ ကောင်းတာပဲဗျာ'

'ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျာအသံကိုကောင်းကောင်းကြီး ကြားနေ
ရတာပဲ' ပီတာကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားသည့် အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်' ကျွန်တော်က သတိရလာသဖြင့်

ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ နာမည်ရင်းတွေကို လုံးဝ မသုံးမိစေနဲ့နော်၊ ကြားကဖြတ်ပြီး ခိုးနားထောင်တဲ့လူတွေ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်'

'ဟုတ်တာပေါ့ မိုက်ကယ်' ပီတာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်သာချပါ။ ဒီလိုရေဒီယိုမျိုးနဲ့ အရင်ကလည်း ကျွန်တော် ပြောဖူးပါတယ်။ ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်'

မှန်သည်။ ပီတာသည် လေသံမှန်မှန်ဖြင့် စကားတစ်ခါပြောပြီးတိုင်း 'ဒါပါပဲ' ဟူသော စကားလုံးကို အထစ်အငေါ့မရှိ သုံးနေခဲ့သည်။

'ဒီလိုဆို ကောင်းပါတယ် ဒီကိစ္စအတွက် ခင်ဗျား အခုလို ကူညီခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကပါ ခင်ဗျာ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး'

'ဒါအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး ကျွန်တော့်ဘက်က အစွမ်းကုန် ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ ကူညီဖို့လည်း အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခု အခက်အခဲ ရှိနေတာကတော့ ဟောဟို အုတ်နံရံမှာ အမြဲတမ်း စောင့်နေတဲ့ ဝါဒါပဲ။ ဒါအတွက် ကျွန်တော့်တို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စီစဉ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချာလီ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကို အဆောင်ထဲကနေ အပြင်ဘက်ကို လေးငါးဆယ်ကိုက် လောက် ရောက်အောင် ကူညီဖို့ပဲ စီစဉ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တာတွေက တော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ပဲ ထားပါ'

'ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဒါအတွက် စိတ်ချပါ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ အခုရက်ပိုင်းအတွင်း လူခြောက်ယောက် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထောင်က ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့အိပ်တဲ့ အိပ်ဆောင် တစ်က ပြတင်းပေါက် သံတိုင်တွေကိုတောင် ဖြတ်ထားပြီးပြီလို့ သိရတယ်။ အဲဒီသံတိုင်တွေကို အခု မသိမသာ ယာယီပြန်ဆက်ထားကြတယ်။ သူတို့လည်း ဟောဟိုထောင့်မှာ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဝါဒါကြောင့် လောလောဆယ် ထောင်က ထွက်ပြေးဖို့ အခက်အခဲ တွေ့နေကြတယ်လို့ သိရတယ်'

ကျွန်တော့်မှာ ပီတာထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမိသည်။

'ဒါဖြင့် ဒီပြဿနာကို သူတို့ ဘယ်လိုရှင်းဖို့ စီစဉ်ကြသလဲ' ကျွန်တော်က အလောသုံးဆယ် မေးလိုက်မိသည်။

'လွယ်ပါတယ်' ပီတာက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီဗွာချလိုက်ရင် အဲဒီဝါဒါဟာ အုတ်ရိုးထောင့်မှာ ဆက်ပြီး ရပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဆောင်ဘက်ကို ပြေးလာပြီး အဆောင်တစ်ဖက်စွန်းမှာရှိတဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ မိုးဒိုရမှာသေချာတယ်။ အဲဒီ ဆင်ဝင်အောက် ရောက်သွားရင် သူဟာ မြောက်ဘက်က အုတ်နံရံကိုပဲ လှမ်းကြည့်လို့ရမယ်။ ဆေးရုံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်က အုတ်နံရံကို သူ လုံးဝမြင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီ အချိန်ကိုစောင့်ပြီး ဟိုခြောက်ယောက်က ပြေးကြမှာပဲ။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ'

'ဒီမယ် ချာလီ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီခြောက်ယောက်ကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သူတို့သာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်က ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားကြတဲ့ လူမှန်သမျှ သူတို့အကြံအစည် အောင်မြင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ သူတို့ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားဖြစ်လာမှာ စိုးရတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ထွက်ပြေးလို့ လွတ်သွားကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထောင်ထဲမှာ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်တွေ ပိုပြီး တင်းကျပ်လာမှာ သေချာတယ်'

ပီတာ၏ ပြောပြချက်အရ ဤသတင်းကို ဘလိတ်ကိုယ်တိုင် ကြားသိပြီးဖြစ်၍ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ပင် သဘောထားကြောင်း သိရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်က နက်ဖြန်ည ၁၀ နာရီနောက်ပိုင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ ရေဒီယိုဖြင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်မည့်အကြောင်း ဘလိတ်အား ဆက်ဆက်ပြောရန် မှာကြားပြီး ကျွန်တော်တို့၏ ရေဒီယိုဆက်သွယ်မှုကို ထိုညအဖို့ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုကဲ့သို့ အလွယ်တကူ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အထူးပင် အားရကျေနပ်မိသည်။ သို့သော် ဤမျှ အသုံးဝင်၍ အရေးကြီးသည့် ပစ္စည်းကို သက်ဆိုင်ရာ ထောင်အာဏာ

ပိုင်များ လက်သို့ ရောက်မသွားစေရန် ဤ “နှစ်လမ်းသွား ရေဒီယို” ကလေးကို အသုံးမပြုသည့် နေ့များ၌ ဘော်ဒါဆောင်မှာ မထားဘဲ အလုပ်ရုံရှိ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် အံ့ဆွဲထဲတွင် သေ့ခတ်၍ သိမ်းထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့နံနက် အလုပ်ရုံသို့ အသွားတွင် ကျွန်တော် ရေဒီယိုကလေးကို ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီး၏ အတွင်းအိတ်ထဲ၌ ထည့်၍ ယူသွားခဲ့သည်။ အလုပ်ရုံတွင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်အံ့ဆွဲထဲသို့ ရေဒီယိုကလေးကို တစ်နေ့လုံးထည့်၍ သေ့ခတ်ထားခဲ့ပြီး ညနေဘက် အလုပ်ဆင်းချိန်တွင်မှ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ပြန်ယူလာခဲ့သည်။

ယနေ့ည အဖို့ရာလည်း ထောင်ကြီးဘက်မှ အိပ်ဆောင်မီးများ ၁၀ နာရီကျော်မှ ငြိမ်းသွားကြရာ ယမန်နေ့ ညကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်သည် ၁၀ နာရီခွဲအထိ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ၁၀ နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ရေဒီယိုကလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၍ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

‘အခု မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ အကြောင်းပြန်ပါ။ ဒါပါပဲ’ ကျွန်တော်သည် အသက်ကိုပင် ‘မှန်မှန်မရှုနိုင်ဘဲ မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ နားစွင့်နေမိသည်။ ချက်ချင်းပင် လေလှိုင်းသံများကို မသိမသာ စတင်၍ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသော ဘလိတ်၏ အသံသည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ပီပီသသကြီး ဝင်လာသည်။

‘အခု ချာလီ၊ မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်၊ ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်။ ခင်ဗျာအသံကို ကောင်းကောင်းကြားရပါတယ်၊ ဒါပါပဲ’

‘ကျောက်တုံးများကို နံရံလုပ်ထားရုံမျှဖြင့် အကျဉ်းထောင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သံတိုင်များကို ကာရံထားရုံမျှဖြင့် လှောင်ချိုင့် မဖြစ်နိုင်ပါ’

‘အပြစ်ကင်းစင်၍ တည်ငြိမ်သော စိတ်ဓာတ် ရှိသူများအတွက် ဤအရာများသည် ဘုံဗိမာန်ပင် ဖြစ်သည်’

‘ရစ်ချက်လပ်ဖ်လေ့စ်သည် အရှူးသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။’

‘သို့မဟုတ် သူသည် စိတ်ကူးယဉ် အိမ်မက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်’

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား’ ကျွန်တော်က စ၍ မေးလိုက်သည်။

‘ကျန်းမာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ အခုလို ပြောလိုက်ရတာ ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ။ အမှန်ပြောရရင် ဒါဟာ အခု ငါးနှစ်အတွင်း အပြင်လောကနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် သွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောရတာပါ။ တကယ်အံ့ဩစရာ ကောင်းပါတယ်’ ဘလိတ်၏အသံမှာ တကယ်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သိသာသည်။

‘ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အသံကိုရော ကောင်းကောင်း ကြားရရဲ့လား’

‘ဟာ အိုကေပဲ မိုက်ကယ်၊ ကောင်းကောင်းကြီး ကြားရတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လာထိုင်ပြီး ပြောနေတဲ့ အတိုင်းပဲ’

‘ခင်ဗျား ထိုင်ပြီး ပြောနေတာလား၊ မတ်တတ်ရပ် ပြောနေတာလား’

‘ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှာ ဇိမ်နဲ့ ပက်လက်လှန်ပြီး ပြောနေတာပါ။

အပြင်က ညစောင့် ဝါဒါတွေလာရင် မြင်သွားမှာဦးလို့ ပြတင်းပေါက်ကိုတောင် ဝိတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ အခြားအခန်းက ထောင်ကျတွေ ကြားသွားမှာဦးလို့ ကျွန်တော့် ခိုးခိုးရေဒီယိုလေးကို သီချင်းတွေ ဖွင့်ထားတယ်’

‘အဲဒါ ကောင်းပါတယ်’ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ခင်ဗျားလောက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး’

‘အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့’ ဘလိတ်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကဲ အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြရအောင်၊ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာကတော့ ငွေရေးကြေးရေးပဲ။ ဒါထက် ခင်ဗျား ဟိုအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်နဲ့တော့ လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားပြီ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြတ်သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မှန်တာပြောရရင် အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ပါဘူး’

‘ခင်ဗျား ဒီလို သဘောထားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့အနေနဲ့ ဒီလောက် မပြတ်မသားဖြစ်နေရင် ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်တောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်’

‘ထားပါတော့လေ ပြီးတာ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်

အနေနဲ့ မကြာခင် လူတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီ သွားတောင်းဖို့ စီစဉ်ထား
တယ်။ ကျွန်တော့် ဗိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက ဒီကိစ္စမျိုးဆိုရင် ကူညီ
တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ဖူးတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကူညီနိုင်
ပါလိမ့်မယ်'

'ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်' ဘလိတ်က ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်
တော့် အနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျား ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူဆိုရင် ဘာမှ ပြောစရာ
မလိုပါဘူး။ ဒါထက် ဒီကိစ္စအတွက် ခင်ဗျားဆီက အကျိုးအကြောင်း ဘယ်
တော့လောက် သိရမလဲ'

'ကျွန်တော် သူနဲ့ ဒီတစ်ပတ်ကုန်ရင် သွားတွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ
ပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဆီကို လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ ဒီအချိန်မှာပဲ အကြောင်း
ကြားမယ်လေ'

ဘလိတ်ထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ ခေတ္တ အသံတိတ်သွားသည်။
ခဏကြာမှ အသံပြန်ပေါ်လာသည်။

'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာမိတ်ဆွေဆီက ငွေရသည့်တိုင်အောင် ခင်ဗျား
ထောင်က မလွတ်မချင်း ကျွန်တော့်ကိစ္စကို အကောင်အထည် မဖော်ပေးနိုင်
သေးဘူး ထင်တယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ'

'ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတွက်သလိုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ထင်
တယ်။ အခုဆိုရင် မေလလယ် ရောက်နေပြီ။ နောက် ခြောက်လလောက်ကြာ
ရင် ကျွန်တော် ဒီက လွတ်တော့မယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလောက် အချိန်ကလေး
နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည်တွေ ဖြစ်နိုင်ဦးမယ် မထင်သေးဘူး။ ဒါ
ပေမဲ့ ဒီကြားထဲ အခြေအနေ တိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ ခင်ဗျာဆီကို အမြန်
အကြောင်းကြားသွားပါမယ်။ ပြီးတော့ ဒီအတောအတွင်း ခင်ဗျားအနေနဲ့လည်း
အချိန်ကျရင် အဆောင်အပြင်ဘက်ကို အမြန်ဆုံးထွက်နိုင်အောင် ကြိုတင်
စီစဉ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား'

'ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်' ဘလိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီအတွက်
ကျွန်တော်လည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား ဟို အကျဉ်း
သား ခြောက်ယောက်သတင်းကို ကြားပြီးပြီ မဟုတ်လား'

'ကြားပြီးပါပြီ ဒီသတင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အတော်

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့
အနေနဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ တတ်
နိုင်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး'

ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့သည် စကားကောင်းနေခဲ့ကြရာ ညဉ့်
သန်းခေါင်ပင် ကျော်လာခဲ့သည်။

'ကဲ ဒါလောက်ဆိုရင် ဒီညအဖို့ တော်လောက်ပြီထင်တယ်။
အဲဒီတော့ ခင်ဗျာဆီကို နောက်လာမယ့် တနင်္ဂနွေကျမှ အခုလိုပဲ ပြန်ဆက်
တော့မယ်'

'ကောင်းပါတယ် တကယ်တော့ ဒီနေ့ည ကျွန်တော်တို့ နှစ်နာရီ
ကျော်ကျော် စကားပြောခဲ့ကြတာ အချိန်ကြာလွန်းသွားတယ်။ နောက်ဆိုရင်
ဒါလောက် အချိန်ကြာဖို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်' ကျွန်တော်က
စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။ 'အခု မိုက်ကယ်က ချာလီကို ပြောနေပါတယ်။
ဒါပါပဲ။ အားလုံး ပြီးပါပြီ။ ကောင်းသော ညပါ'

'ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ အားလုံး ပြီးပါ
ပြီ။ ကောင်းသော ညပါ'

'ဒီလိုဆိုလည်း ဒီနေ့ညနေဘက်ပဲ လာခဲ့ပါလား၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှ
မသွားဘဲ စောင့်နေပါမယ်'

'ကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်အချိန် လာရမလဲ'

'ခုနစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ဘယ်နှယ့်လဲ'

'ကောင်းပါတယ် ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်'

ထိုနေ့ညနေ ခြောက်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် "အိမ်အက်တန်"
ဘူတာရုံမှ ရထားစီး၍ "ကမ်ဒင်ဘူတာ" တွင် ဆင်းကာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့
သည်။ မိနစ် ၂၀ ခန့် အကြာတွင် မိုက်ကယ်၏ ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် တံခါး
ဖွင့်လာသည်။ မိုက်ကယ်သည် ကျွန်တော့်လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲ၍ နှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။ 'လာ ရှောင်၊ အထဲ လာ'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ 'ဒါ
ထက် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျတာ ခင်ဗျားသိပြီးပြီ မဟုတ်လား' မိုက်ကယ်
က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

'သိတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အစောကြီးက ကြားပြီးသားပဲ'

'ကဲ ဟောဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ အင်နာပဲ' သူက ဧည့်ခန်းထဲတွင်
အသင့်စောင့်နေသော အသက် ၂၅ နှစ်ခန့် ရုပ်ရည်သနားကမား အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ 'အင်နာ၊ သူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ရှောင်
လေ'

ကျွန်တော်သည် အင်နာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင်
ထိုင်လိုက်သည်။

'ကျွန်မ ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်' အင်နာသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်
ဇီဝိခန်းဘက်သို့ ထ သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် တိုင်းသတင်းစာထဲမှ ဘီအေအောင်သည့် စာရင်း
တွင် မိုက်ကယ်၏အမည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်းပြောပြရာ
နိုတ်တယ်က ပြုံး၍ 'ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘွဲ့မရခင်ကနဲ့ အခုဘွဲ့ရပြီး
အာမှ မထူးပါဘူး။ ဘွဲ့ရပေမဲ့ တစ်ပတ်ကို ဆယ့်လေးပေါင်ရတဲ့ အလုပ်
ထလေးနဲ့ မိသားစုကြိုဖန်ပြီး ဖြစ်သလို နေနေရတာပါပဲ' ကျွန်တော်သည်
နိုတ်တယ်၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိ

6

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများ ပါလာကြပြီ

စနေနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဟမ်းမားစမစ် ဆေးရုံကြီး၏
အပြင်ဘက်ရှိ အများသုံး တယ်လီဖုန်းမှနေ၍ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ထံ လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

'ဟဲလို ကျွန်တော်က တစ်ဖက်မှ အသံကို နားစွင့်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။ 'ဟဲလို မိုက်ကယ်လား၊ အခုပြောတာ မိုက်ကယ်ရှေးနိုးလား'

'ဟုတ်ပါတယ် အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ'

'ရှောင်ပါ။ ရှောင်ဘိုကေးလေ'

'အို ဟဲလို ရှောင်... ခင်ဗျား နေကောင်းလား'

'ကောင်းပါတယ် မိုက်ကယ်၊ ခင်ဗျားကော'

'ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းပါတယ် အေးဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့
ရတာ ကြာပြီ။ အခု ခင်ဗျားအသံကို ကြားလိုက်ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာသွား
တာပဲ။ ခင်ဗျာအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ'

'ဒီလိုပါပဲ၊ မဆိုးပါဘူး'

'ခင်ဗျား အားရင် ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်ပါဦး ရှောင်'

'အခု ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ ဒီအတွက်ပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကိစ္စကလေး
နည်းနည်းပါးပါး ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လာတွေ့ချင်တယ်'

သည်။ သူ့မိခင်မှာ ဒပ်ဗလင်မြို့သူဖြစ်၍ မခင်မှာ လန်ဒန်သားတစ်ဦးဖြစ်ရာ သူသည် အိုင်းရစ်အင်္ဂလိပ်ကပြား ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်မှာ ၃၀ ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ သူသည် ဆိုရှယ်လစ် အသိစိတ်ဓာတ် ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ရှိသမျှနှင့် ရောင့်ရဲတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ရာ မည်သည့်အခါတွင်မျှ ကြီးပွားချမ်းသာမည့်သူ မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိသည်။ သူသည် ယခု ကျွန်တော့်အား ပကတိ ရိုးရိုးသားသားဖြင့် သူ့ဘဝ သူ့အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့် လာရင်းကိစ္စကို ရုတ်တရက် ဖွင့်ပြောရန်ပင် ဝန်လေးနေမိသည်။ သို့သော် မပြော မဖြစ်သည့် အခြေအနေအရ လူချင်းတွေ့မှတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

'ဒီမယ် မိုက်ကယ်' ကျွန်တော်က စကားစလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်အခု ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးတဲ့နေရာမှာ အင်နာ မပါရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် အန္တရာယ် ဖြစ်မလားလို့'

မိုက်ကယ်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ 'အို ဒီအတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး။ အင်နာဟာ ဒီဘက်က ရပါတယ်။ စိတ်လည်း ချရပါတယ်။ ပြောစရာ ရှိတာ သူ့ရှေ့မှာပဲ ပြောပါ။ ရပါတယ်'

ထိုအခိုက် အင်နာသည် ကော်ဖီပန်းကန်များကို လင်ပန်းတစ်ခုဖြင့် ထည့်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရာမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည့် စကားများကို ကြားသွားသည်။ သို့သော် သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့် အမှုအရာမပြဘဲ ကော်ဖီပန်းကန်များကို ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ချပေးပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုယူ၍ တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီး ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကဲ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတာကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့မှာပဲ ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကစပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်ရောက်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေ ပြန်ပြောစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိကြပြီသားပါ။ အခု လောလောဆယ် ကျွန်တော်ဟာ အကျဉ်းထောင် ဘော်ဒါဆောင်မှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လာမယ့် ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့မှာ ထောင်က အပြီးလွတ်တော့မှာဆိုတော့ နောက်တစ်လခွဲလောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်

ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရတုန်း ဘလိတ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောဘလိတ်ဆိုတဲ့ လူပါ။ သူ့ကို ခင်ဗျား မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်မယ်'

'ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့' မိုက်ကယ်က ခေါင်းညိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ '၁၉၆၁ ခုနှစ်တုန်းက စပိုင်မှုနဲ့ ထောင်ကျသွားတဲ့လူ မဟုတ်သား'

'ဟုတ်ပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'အခုဆိုရင် သူဟာ ထောင်ထဲမှာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထောင်ကျအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဟာ သူ ကျနေတဲ့ ထောင်ဒဏ်ရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံအထိ အနည်းဆုံး ထောင်ထဲမှာ နေရတဲ့ အစဉ်အလာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အစဉ်အလာအရ ထောင်ဒဏ် လေးဆယ့်နှစ်နှစ် ကျနေတဲ့ ဘလိတ်ဟာ ထောင်ထဲမှာ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် နေရဖို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ အခု သူ့အသက်က သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတော့ သူဟာ အသက် ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျမှ ထောင်က လွတ်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ'

ကျွန်တော့်စကား အဆုံးတွင် မိုက်ကယ်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတန်ဖြင့် 'ခွီ' ခနဲ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို မသိမသာ တယ်ညာယမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

'အဲဒီတော့ ဒီမယ် မိုက်ကယ်၊ ကျွန်တော်အခု ဒီကိုလာခဲ့တာဟာ ဒီကိစ္စအတွက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ထောင်က ထွက်ပြေးဖို့ ကူညီမယ်လို့ တတိပေးခဲ့တယ်'

မိုက်ကယ်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး အင်နာမှာလည်း တော်ဖီ သောက်တော့မည့်ဆဲဆဲ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပန်းကန်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြန်ချလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ခင်ဗျား ဆက်နားထောင်လို့ ဖြစ်ပါမလား' ကျွန်တော်က အင်နာဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

'ဖြစ်ပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြောသာပြောပါ။ ကျွန်မ အစအဆုံး နားထောင်ချင်ပါတယ်'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့၏ အကြံအစည်ကို စတင်ကြံစည်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ အသေးစိတ် ပြန်၍ ပြောပြခဲ့သည်။

သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့သည်များကို အတော်ပင် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်သွားသည့် အနေဖြင့် ဤကိစ္စကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကျွန်တော်တို့တွင် ငွေလိုနေကြောင်းနှင့် လိုနေသော ပေါင် ခုနစ်ရာအတွက် ယခု လာ၍ ဆွေးနွေးခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

မိုက်ကယ်က ကျွန်တော်စကား အဆုံးတွင် ခေါင်းကိုမသိမသာ ယမ်းလိုက်သည်။ 'အေးဗျာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာသာ ငွေရှိရင်တော့ မခဲယဉ်းပါဘူး' သူသည် စကားပြောနေရာမှ အင်နာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ 'တကယ်ပါ။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ တော်တော်လေး အကျပ်ရိုက်နေပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ တကယ့်ကို အကျပ်ရိုက်နေတာပါ' အင်နာက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေမိကြသည်။

'အဲဒီတော့ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ' မိုက်ကယ်က ပြန်စလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော့်မှာ ငွေမရှိတဲ့အကြောင်း ပြောပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် တခြား တစ်နည်းနဲ့ ကူညီပါမယ်။ ဒါအတွက်တော့ စိတ်ချပါ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း ဒါပဲ ပြောမလို့ပါ' အင်နာက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်သလောက် အစွမ်းကုန် ကူညီပါမယ်။ တကယ်လို့ သူ့ကို ဒီမှာ ဝှက်ထားချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ ကျွန်မ အားလုံး စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ဒါဆိုရင် အခြားနေရာမှာ အခန်းငှားခ သက်သာတာပေါ့'

ကျွန်တော်က သတိရသဖြင့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။

'ကဲ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အဆောင်တံခါးမပိတ်ခင် ရောက်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အင်နာကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိုတဲ့ အကူအညီရှိရင် ကျွန်တော် လာခဲ့ပါဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး'

ကျွန်တော်သည် လာခဲ့သည့် ခရီးစဉ်အတိုင်း မီးရထားစီး၍ပင် ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိုက်ကယ်ရေးနိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ရိုးသားမှုနှင့် စိတ်ကောင်းစေတနာ ရှိပုံများကို စဉ်းစားရင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအား လေးစားလာခဲ့မိသည်။

ထိုညတွင် ဘလိတ်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ည ၁၀ နာရီခွဲတိတိတွင် ကျွန်တော်သည် ယခင်ညများကဲ့သို့ပင် အိပ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်လှန်၍ လှဲရင်း ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ရေဒီယိုကလေးကို ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်။

'အခု မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ မိုက်ကယ်က ချာလီတို့ ခေါ်နေပါတယ်။ အကြောင်းပြန်ပါ။ ဒါပါပဲ'

ဘလိတ်ထံမှ ချက်ချင်း စကားပြန်ရခဲ့သည်။

'ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်၊ ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားအသံကို ကောင်းကောင်းကြားရပါတယ်၊ ဒါပါပဲ'

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် စကားဝှက်ကဗျာကို တစ်ပိုဒ်စီ အပြန်အလှန် ရွတ်ဆိုကြပြီး ကျွန်တော်ကပင် အကျိုးအကြောင်း ရှေ့ မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်နှယ်လဲ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ'

'ကောင်းပါတယ်၊ အရင်ကနဲ့ စာရင် အခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ပိုပြီး နေလိုထိုင်လို့ ကောင်းနေပါတယ်။ အခုလို ရေဒီယိုနဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ရတာထယ် ထိရောက်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ယ်ကျုပ် လူသစ်စိတ်သစ် ဖြစ်သလိုပဲ။ အထာယုတကယ်တော့ ကျုပ်တို့ အရင်က ဆက်သွယ်ခဲ့ကြတဲ့ နည်းစနစ်တွေဟာ တော်တော်တုံးပြီး ခေတ်နောက်ကျခဲ့တာပဲ'

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါဟာ သိပ္ပံပညာနဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ ကျေးဇူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့' ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ဘလိတ်၏ ရယ်သံတို့ ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်ကပင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မိုက်ကယ်ရေးနိုးတို့ ထင်မယားနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံများကို ဘလိတ်အား အသေးစိတ် ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စကားကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာမိကြောင်းနှင့် အားတက်မိကြောင်း ဘလိတ်က ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကောင်းစေတနာ ရှိပုံများကို ပြောပြခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဘလိတ်က သူ ထောင်မှ ထွက်ပြေးမည့်နေ့တွင် အိပ်ဆောင်မှ မည်သို့မည်ပုံထွက်ရန် ကြံရွယ်ထားကြောင်းနှင့် ဤပြဿနာ အတွက် လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို အသေးစိတ် လေ့လာနေကြောင်း များကို အကျယ်တဝင့် ပြောပြခဲ့သည်။

ဘလိတ်၏ ပြောပြချက်အရ သူသည် အိပ်ဆောင်၏ ပြတင်းပေါက် မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ထွက်ရန် စီစဉ်ထားသည်ဟု သိရသည်။ အိပ်ဆောင် တစ်ခုလျှင် ထောင့်လေးထောင့်၌ ဧရာမ မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီး လေးခုရှိသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်ကြီး တစ်ခုလျှင် အလျား (အမြင့်) ၁၈ လက်မ၊ အနံ (အ ကျယ်) ၆ လက်မစီရှိသော သံပေါင်များဖြင့် အကွက်ရှိက်၍ မှန်များ တပ် ဆင်ထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘေးချင်းယှဉ်နေသည့် အကွက်နှစ်ကွက်မှ မှန် များကို ဖြုတ်၍ သံပေါင်ကို ချိုးလိုက်ပါက အထက်အောက် ၁၈ လက်မ မြင့်၍ ဘေးတိုက် ၁၂ လက်မကျယ်သော အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်လာနိုင် သည်။ ထိုအပေါက်မှာ လူတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည် ဖြစ်ရာ ဘလိတ်သည် အချိန်ကျလျှင် ထိုပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်ရန် စီစဉ်ထားသည်ဟု သိရသည်။

တစ်ဖန် အဆိုပါ အိပ်ဆောင် ပြတင်းပေါက်ကြီးလေးခု ရှိသည့်အနက် မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးမှ ပြတင်းပေါက်မှာ အပြင်ဘက် ထောင်အုတ်နံရံ ထောင့်တွင် ဝါဒါတစ်ယောက် အမြဲစောင့်နေသော နေရာနှင့် ကိုက်အနည်း ငယ်သာ ကွာဝေးသည်ဖြစ်ရာ အိပ်ဆောင်အပြင်သို့ ထွက်ရန် အဆိုပါ ပြ တင်းပေါက်ကို အသုံးမပြုဘဲ ထိုနေရာနှင့် အဝေးဆုံးဖြစ်သော တောင်ဘက် အစွန်ဆုံးမှ ပြတင်းပေါက်ကို အသုံးပြုရန် ဘလိတ်က စီစဉ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်ပြောပြသည့် အစီအစဉ်များကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ရင်း မျက်စိထဲတွင် အဆောင် ယ မှ အိပ်ဆောင်များ၏ အနေ အထားနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို စိတ်ထဲ မှန်း၍ မြင်ယောင်လာမိသည်။

'အခု ပြောပြတဲ့ အစီစဉ်တွေဟာ သိပ်ကောင်းတယ် ချာလီ' ဘလိတ် ၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် အုတ်နံရံထောင့်က ဝါဒါဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုက်တစ်ရာ အကွာ အဝေးလောက်မှာ ရှိနေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ခင်ဗျားရှိတဲ့ နေ ရာကို သူ ပြေးလာတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် ပစ်ချလိုက်တဲ့ ကြီး

လှေတားပေါ် ကောင်းကောင်းကြီး ရောက်နေမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား အချိန် အများကြီး ရနိုင်ပါတယ်'

'ဒါအမှန်ပဲ မိုက်ကယ်၊ အခြေအနေ အလားအလာကတော့ အများ ကြီး ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ပြတင်းပေါက်က ထွက် ငြီး အောက်ကို ဆင်းနေတုန်း အုတ်နံရံထောင့်က ဝါဒါ မမြင်ဖို့ဘဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါက ခင်ဗျားဘက်က သတိထားဖို့ပဲ။ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ထပ်ပြီး သတိပေးချင်တာကတော့ ခင်ဗျား ပြတင်းပေါက် တ ထွက်ပြီးလို့ မြေကြီးပေါ် ရောက်တဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အုတ် တံတိုင်း အပြင်ဘက်က ကြိုးလှေကား ချပေးဖို့ ရုတ်တရက် အခက်အခဲ တွေ့နေရင် ခင်ဗျားဟာ အဆောင် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခဏတစ်ဖြုတ် စောင့်ရ လိမ့်မယ်'

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့မှာ ဤနေ့ညအဖို့ ဤမျှနှင့် သင့်တော် လောက်ပြီဟု ယူဆကာ ရေဒီယို ခလုတ်များကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ခလုတ်မပိတ်မီကလေးတွင် သတိရ၍ ပီတာမာတင်နှင့် လာမည့် တနင်္လာ နေ့တွင် စကားပြောစရာ ရှိသဖြင့် ထိုနေ့မတိုင်မီ သူ့အား ရေဒီယိုပေးထားရန် နှင့် ကျွန်တော့်ထံမှ အဆက်အသွယ်ကို ခါတိုင်းအချိန်တွင် စောင့်၍နား ထောင်ရန် ဘလိတ်အား မှာလိုက်ရသည်။ ဘလိတ်ကလည်း ထိုကိစ္စအတွက် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားကာ သူနှင့် ထပ်မံ ဆက်သွယ် မည့် နေ့ကိုလည်း ပီတာမှတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားရန် မှာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အဓိက ဘာဝန်ဖြစ်သော အုတ်နံရံပေါ်မှ ကြိုးလှေကား ချပေးရန်အတွက် လိုအပ်သော လေ့လာစူးစမ်းမှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်သည် မကြာမီ တနင်္ဂနွေငါးပတ် ခြောက်ပတ် အတွင်း ထောင်မှ လွတ်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပေါင် ချိန်လျှော့ရန် လိုအပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဘော်ဒါဆောင်မှ အကျဉ်းသားများ တို့ သာမက ထောင်အာဏာပိုင်များကိုပါ သတင်းလွှင့်၍ အသိပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကြာသပတေးနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စကို အကြောင်းပြ ခြင်း အားကစားဝတ်စုံတစ်စုံနှင့် ဖိနပ်တစ်စုံအပြင် ပြေးခုန်ပစ်ပွဲများတွင် အ သုံးပြုသည့် စံချိန်နာရီတစ်လုံးကိုပါ ဝယ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်သည် အားကစားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ ဘော်ဒါဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား အားကစားသမား တစ်ယောက်ပမာ စမတ်ကျကျဖြစ်လာသော ကျွန်တော့်အား ဂိတ်ဝတွင် တာဝန်ကျသည့် ဝါဒါက လှမ်း၍ နောက်လိုက်သေးသည်။

'ဘယ်လိုလဲဗျ၊ စံချိန်သစ်တွေ တင်မလို့လား ဟဲ ဟဲ'

ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်၏ အနည်းငယ်ခွဲနေသော ဗိုက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ပြရင်း 'ဒါကို လျှော့ပစ်မှ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ ငါးနှစ်လုံးလုံး ရေလုံဖြုတ်နဲ့ အာလူးချည်း အုပ်လာခဲ့ရတာလည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့'

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းနံရံမှ ကျွန်တော့်အတွက် "ထွက်လက်မှတ်" ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အားကစားအင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် စံချိန်နာရီ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်က ထိုနာရီကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်ရသည်။ ဤတွင် ထိုနာရီကို ဝါဒါက အမှတ်မထင် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

'အံ့မယ် ခင်ဗျားက တကယ့်ကို အလေးအနက်ထားပြီး လုပ်နေတာပါလား'

'ခင်ဗျား ပြောတာ အမှန်ပဲ' ကျွန်တော်က ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကိုယ်ပြောလိုက်မိသည်။ 'ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒါလောက်အလေးအနက်ထားပြီး မလုပ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး'

ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ နာရီကို ထုတ်၍ အချိန်ကို မှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကာ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလာခဲ့သည်။ ထောင်မင်းကြီးနေအိမ်နှင့် ထောင်ဝါဒါ တန်းလျားများကို ဖြတ်ကျော်ကာ ထောင်ဆရာဝန်အိမ်ဘက်သို့ တကယ့်အားကစားသမား တစ်ယောက် အပြေးလေ့ကျင့်နေသည့်ပမာ တအားပြေးလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အာတစ်လာရီလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ လက်ဝဲဘက်သို့ တစ်ဖန် ကွေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဆောင် ယနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဖိနပ်ကြီး ပြန်တင်းသည့်ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ကုန်းကွေ့လုပ်ကာ စံချိန်နာရီကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရေပေါင်း အချိန်တစ်မိနစ်ကျော်မျှသာ ကြာသည်။ သို့ဖြင့် အရေးအကြောင်း ဝေါလာပါက ထောင်ဂိတ်ဝမှ အစောင့်ဝါဒါများသည် အားကစားသမားများ ဟုတ်သည့်အပြင် ရုတ်တရက် အရေးပေါ် အခြေအနေတွင် မမျှော်လင့်သော အခက်အခဲ အဟန့်အတားများကြောင့် အချိန်တစ်မိနစ်ထက် ပိုကြာမည်မှာ သေချာသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေးမှ မြေကွက်ကို ဖြတ်၍ အုတ်နံရံဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤနေရာသည် အရှေ့ဘက်အုတ်နံရံနှင့် မြောက်ဘက်အုတ်နံရံ ဆုံမိသည့် ထောင့်ချိုးဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော် ရောက်နေသည့် နေရာမှ နှစ်ကိုက် သုံးကိုက်ခန့်သာ ကွာဝေးသည့် အုတ်နံရံအတွင်းဘက်၌ ဝါဒါတစ်ယောက် စောင့်နေသည်ကို ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတွင် ခေတ္တရပ်၍ အကဲခတ်ရင်း တကယ်တမ်း ဘလိတ်တစ်ယောက် ထောင်မှ ထွက်ပြေးသည့်နေ့၌ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ည်ကို စိတ်ထဲက စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ အမှန်စင်စစ် ဘလိတ်သည် သူရှိရာသို့ ဝါဒါရောက်မလာမီ ကြိုးလှေကားဖြင့် အုတ်ရိုးပေါ်သို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ တစ်ဖန် ကြိုးလှေကားပေါ်သို့ ဝါဒါမတက်နိုင်မီ ကျွန်တော်က ထောင်အပြင်ဘက်မှနေ၍ ကြိုးလှေကားကို ချက်ချင်းဆွဲတင်ပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့ဖြင့် ဘလိတ်သည် တစ်မိနစ်အတွင်း အုတ်ရိုးကို ကျော်၍ အပြင်သို့ ရောက်လာမည်ဖြစ်ပြီး အာတစ်လာရီ လမ်းပေါ်တွင် အသင့်စောင့်နေသော ကားပေါ်သို့ သူရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူနှင့်ကျွန်တော် မိနစ်ဝက်အတွင်း ခူးကိန်းလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဘလိတ်သည် ထောင်တွင်းရှိ အိမ်ဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည့် အချိန်မှ နှစ်မိနစ်အတွင်း ထောင်အပြင်ဘက်ရှိ ရွှပ်ယုက်ခတ်နေသော လူအုပ်ကြီးနှင့် ကားတန်းများအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ဟန်ဆောင် အပြေးလေ့ကျင့်ပြီးနောက် ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

'ဘယ်နှယ့်လဲ၊ နေရာကျရဲ့လား' ထောင်ဘူးဝမှ ဂိတ်စောင့်က ကျွန်တော့်အား ဆီး၍ မေးလိုက်သည်။

‘သိပ်နေရာကျတာပါပဲ ဒီကိစ္စမျိုးက ဒီလို အားကစားဝတ်စုံနဲ့မှ ဖြစ်တာဗျ’

နောက်တစ်နေ့သည် ဇွန်လ ၆ ရက် တနင်္လာနေ့ဖြစ်သည်။ ညနေ ၄ နာရီခွဲတိတိတွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်ရုံရှိ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အံ့ဆွဲထဲမှ နှစ်လမ်းသွား ရေဒီယိုကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား နှုတ်ဆက်၍ အလုပ်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ရုံဂိတ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ နေ့စဉ်တွေ့နေကျဖြစ်သော သတင်းစာရောင်းသမားကလေးကိုတွေ့ရသဖြင့် သူ့ထံမှ ညနေထုတ် သတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်လိုက်ပြီး မဖတ်သေးဘဲ ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်လာခဲ့သည်။ အိမ်အက်တွန်လမ်းသို့ ရောက်မှ လမ်းလျှောက်ရင်း သတင်းစာကို အမှတ်မထင် ဖြန့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြခြင်း”

မုက်နှာဖုံးသတင်းတွင် အထက်ပါ ခေါင်းစဉ်းစာလုံးမည်းကြီးကို ပြူးတွားပြိတ် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုခေါင်းစီး စာလုံးအောက်တွင် ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်မှ အဆောင် ယ၏ ပုံနှင့် အရှေ့ဘက် ထောင်နံရံကြီး၏ ပုံများကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ပီတာမာတင်ပြောသည့် အကျဉ်းသား ၆ ယောက် ထောင်မှ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်ပြေးသည့် သတင်းပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံဘလောက်များအောက်မှ သတင်းကို ဆက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကြားထားသည့် သတင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထွက်ပြေးသွားကြသည့် အကျဉ်းသား ၆ ယောက်၏ ဓာတ်ပုံများကိုပါ ဖော်ပြထားသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ပါလီမန်တွင် မေးခွန်းများ မေးကြလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အကျဉ်းသားများ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် အကျဉ်းထောင်များတွင် လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုများ ယခုထက်ပို၍ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ထင်မြင်ချက်များကိုပါ ဖတ်ရသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည့်အချက်မှာ အကျဉ်းသားများသည် ယမန်နေ့ညက ထွက်ပြေးကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ယနေ့နံနက်ကျမှ ထွက်ပြေးကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှာ သတင်းစာကို ဖြန့်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ပြီးရင်း ဖတ်လာခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေသည့် လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်အက်တွန်လမ်းဆုံသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ပါလာသော ရေဒီယိုကလေးကို သတိရပြီး လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်အတိုင်း ဖြန့်လျှင် ထောင်ဘူးဝတွင် သေချာပေါက် ရှာဖွေကြတော့မည်ဖြစ်ရာ ဤရေဒီယိုကလေးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဘော်ဒါဆောင်သို့ ယူသွား၍မဖြစ်တော့ဟု ငြင်းစားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤရေဒီယိုကလေးကို မည်သည့်နေရာတွင် ဝုတ်ထားခဲ့ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း အိုးလ်အုတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကာ ဒူးကိန်းလမ်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အာကွန်ပေါလ်လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းဘေးတွင် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတယ်လီဖုန်းရုံကလေးမှာ လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ အခြားသော တယ်လီဖုန်းရုံကလေးများ ကဲ့သို့ပင် လမ်းသရဲများ ဖျက်ဆီးထားသဖြင့် ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာ၌ လောလောဆယ် အခိုက်အတန့်တွင် လမ်းသရဲများကိုပင် အတုအမည်တင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းပြောမည့်ဟန်ဖြင့် ထိုအဆောက်အအုံကလေးထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော သစ်သားအတိုအစများကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ တယ်လီဖုန်းထပ်ညွှန်စာအုပ်များမှာ မပျက်မစီး မစုတ်မပြဲသေးဘဲ နဂိုအတိုင်း ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် စာအုပ်များမှာ အတုအမည်လေးတွဲ ရှိသည်ကို တွေ့ရပြီး ခွက်ထဲတွင် ထိုစာအုပ်များ ထည့်ထားသည့် ဆိုင်အောင် ခွက်၏ အတွင်းဘက်၌ နေရာလပ်နေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် အဆိုပါ သစ်သားခွက်၏ အတွင်းဘက်သို့ ကျွန်တော့်ရေဒီယိုကလေးကို အသာလေး ထိုးထည့်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းရုံကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ထောင်ဘူးဝသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်အထင်နှင့် မတူဘဲ ပါစင်အောင် လွဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်

ဆိုသော် ထောင်ဘူးဝ၏ အရှေ့မျက်နှာစာတွင် သတင်းထောက်များဟု ယူဆရသော လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို ကင်မရာတကားကားဖြင့် မယောင်မလည် တွေ့မြင်ရသည်မှအပ အခြား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ထူးထူးခြားခြားဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ မမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူ တစ်မူပြောင်းလဲနေသည့် အရိပ်အယောင် လက္ခဏာများ လုံးဝမတွေ့ရရုံမျှမက ဘူးဝမှ ကျားပါးစပ် တံခါးမကြီးရှေ့တွင် ထောင်ဝါဒါ သုံးလေးယောက် အချင်းချင်း နောက်ကြ ပြောင်ကြရင်း တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောနေကြသည်ကိုပင် တွေ့မြင်နေရသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အခြား အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ပင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းများ လုံးဝ မခံလိုက်ရဘဲ ဘူးဝမှတစ်ဆင့် ဘော်ဒါဆောင်သို့ ရှောရှောရှူရှူ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

အခြေအနေမှာ ကျွန်တော် ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အစစအရာရာ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေခဲ့ရာ ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အားကစားဝတ်စုံဖြင့် ထောင်အပြင်သို့ တစ်ကျော့ပြန်ထွက်ပြီး ကြာသပတေးနေ့က ကဲ့သို့ပင် အပြေးလေ့ကျင့်ခဲ့ရာတွင်လည်း ထောင်အပြင်ဘက် လမ်းမကြီးများ ပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ထောင်နံရံပတ်ပတ်လည် အုတ်နွဲ့တစ်လျှောက်တွင် လည်းကောင်း ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲများနှင့် ထောင်ဝါဒါ အစောင့်များကို တစ်ယောက်တလေမျှ မတွေ့မမြင်ရဘဲ ရှိခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ ယနေ့နံနက်ပိုင်းက ဤထောင်ကြီးမှ အကျဉ်းသား ၆ ယောက် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်မှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူ၍ပင် အောက်မေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အကယ်၍သာ ယခု အခိုက်အတန့်မှာပင် ထောင်နံရံအုတ်တံတိုင်းကို ကျော်၍ ထောင်ထဲသို့ ကြိုးလှေကားတစ်ခု ပစ်ချပေးမည် ဆိုပါက မည်သူမျှ လာရောက် ဟန့်တားလိမ့်မည် မဟုတ် ဟူ၍ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ယနေ့ညနေပိုင်း အပြေးလေ့ကျင့်ရင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသလောက် ထောင်မှ ထွက်ပြေးရန်အတွက် အာတစ်လာရီလမ်းနှင့် ဒူးကိန်းလမ်းသည် အကောင်းဆုံးနှင့် စိတ်အချရဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ရေနွေးဖြင့် ရေချိုးပစ်

ထိတ်သည်။ ညစာစားပြီးနောက် အချိန်အများကြီး ရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ညနေက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဝှက်ထားခဲ့သော ရေဒီယိုကလေးတို့ ပြန်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းရုံအနီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် လူနေအိမ်များ ရှိနေသည့်အလျောက် ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းရုံထဲတွင် လမ်းညွှန်စာအုပ်များကို ဟိုလှန်သည်လှန် ထင်ကာ ဖုန်းနံပါတ် ရှာသလိုလိုဖြင့် ငါးမိနစ်ခန့် အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရသေးသည်။ ငြိမ့်မှု အလစ်တွင် သစ်သားခွက်ကလေး အတွင်းဘက်မှ ရေဒီယိုကလေးကို ဆုတ်ယူလိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ကာ ခပ်တည်တည် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထောင်ဘူးဝသို့ ချက်ချင်းပြန်သွားပါက မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေဦးမည် နှိုသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အပြင်ဘက်တွင် တစ်နာရီခန့် လမ်းလျှောက်နေထိုင်သည်။ ည ၉ နာရီခွဲ အချိန်လောက်ကျမှ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ နေ့ခင်းဆက်မှ စိုးရိမ်စိတ်များ အရှိန်မပြေသေးဘဲ ရှိနေသဖြင့် ဘူးဝ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ငြိမ်သာနာများ တွေ့နေဦးမလားဟု ရင် တထိတ်ထိတ် တထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့မိသော် ဆည်း အနှောင့်အယှက် လုံးဝ မတွေ့ရဘဲ ဘော်ဒါဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ည ၁၀ နာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် ယခင်အပတ်က ဘလိတ်အား နှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ပီတာမာတင်နှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဤတွင်လည်း အကျဉ်းသား ၆ ယောက် ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ထောင်ထဲတွင် အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အပြောင်းအလဲ အခက်အခဲကြုံကာ ပီတာမာတင်နှင့် ဆက်သွယ်၍ ရလိမ့်မည် မထင်မိသော် ဆည်း ယခင်ညများကဲ့သို့ပင် အလွယ်တကူ ရှောရှောရှူရှူ အဆက်အသွယ် နေခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်ဖက်မှ အသံလွှင့်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ထေလ်လင်းသံများ ကျွန်တော်၏ အသံဖမ်းစက်ထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ တစ်ဖက်မှ ယခု ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောမည့်သူသည် ပီတာမာတင် မဟုတ်၊ ဘလိတ်လည်း မဟုတ်ဘဲ ထောင်အာဏာပိုင် တစ်ယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် စကားဝှက်များ သင်္ကေတများ ရှိနေသည့်ပြင် ပီတာနှင့် ဘလိတ်တို့၏ အသံကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့သည်။

'အခု ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်။ ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်။ ခင်ဗျာအသံကို ပီပီသသကြီး ကြားရပါတယ်' မှန်သည်။ ဤအသံမှာ ပီတာ၏ အသံစစ်စစ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် စကားဝှက်များကို အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြပြီးနောက် ကျွန်တော်က စ မေးလိုက်ရသည်။

'အဲ ခု ခင်ဗျား စကားပြောရတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိရဲ့လား' 'လွတ်လပ်ပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အခြေအနေအားလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေပါပြီ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ညနေထုတ် သတင်းစာထဲမှ ထောင်ပြေးများ သတင်းကို မေးကြည့်လိုက်သည်။ ပီတာ၏ ပြောပြချက်များအရ ထောင်ပြေးများသည် မူလက မိုးရွာသည့် အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့အတွက် နံနက် ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း ထောင်နံရံ အရှေ့မြောက်ထောင့်မှ အစောင့်ဝါဒါချင်း လူလဲသည့် အချိန်ကောင်းကို ရရှိသွားသဖြင့် ထိုအချိန်တွင် အုတ်နံရံကို ကျော်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ပြင် ထောင်ပြေးများသည် ကြိုးလှေကားကို မသုံးဘဲ ရိုးရိုးကြိုးတစ်ချောင်းကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ကြသဖြင့် အချိန်ကြာသွားပြီး နောက်ဆုံးအကျဉ်းသားမှာ ကြိုးဆွဲ၍ တက်ရန်ပင် အချိန်မရလိုက်ဘဲ ဝါဒါများ ရောက်လာပြီး ထောင်ထဲမှာ ပြန်မိသွားခဲ့ကြောင်းနှင့် အခြား ထောင်ပြေးတစ်ယောက်ကိုလည်း အပြင်ဘက် အာတစ်လာရီ လမ်းပေါ်မှာပင် ပြန်၍ ဖမ်းမိခဲ့ကြောင်းများကို ပီတာက အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

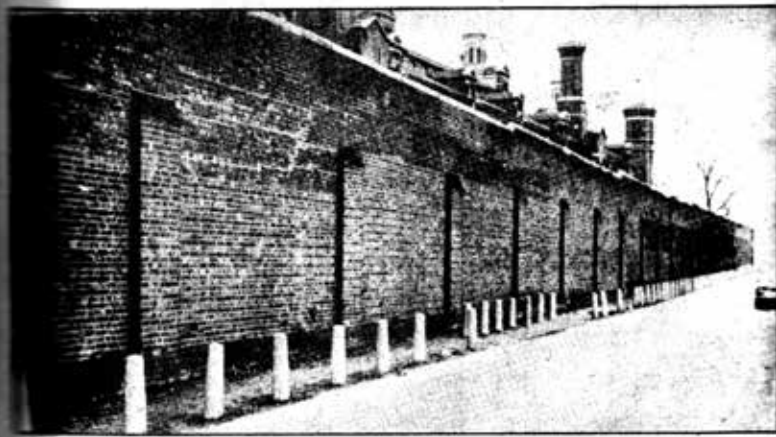
ထောင်ပြေးများကိုစွဲကို အတော်ကလေးကြာအောင် ပြောခဲ့ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ပီတာတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အစီစဉ်များကို ထပ်မံဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ပီတာက ဘလိတ်အတွက် အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်နိုင်ရန် ပြတင်းပေါက်မှ မှန်များ အသံမမြည်အောင် ခွဲရာ၌ ကော်နှင့် စက္ကူအထူစားများကို အသုံးပြုမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ မှန်နှစ်ချပ်အကြားရှိ သံပေါင်ကို အသံမမြည်အောင် ချိုးရန်အတွက် ဓာတ်မီးကြိုးများ ဆက်ရာ၌ အသုံးပြုသည့် တိုက်ခွေအမာစားနှင့် မော်တော်ကား ဂျိုက်အသေးစားကလေးတစ်ခု လိုအပ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သူက ပြတင်းပေါက်မှန်ကွက်များတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် သံပေါင်များမှာ သံကြွပ်များဖြစ်သဖြင့်

သံပေါင်များတွင် တိတ်ခွေအမာစားများကို ပတ်ပြီး မော်တော်ကား ဂျိုက်ဖြင့် ဝန်လန်ဖြတ်ထောက်ကာ ဂျိုက်ကို မြင့်လာအောင်၊ ရှည်လာအောင် ထပ်ပြင်းဖြည်း လှည့်ပေးပါက သံပေါင်မှာ အသံမမြည်ဘဲ ဆတ်ခနဲ ကျိုးသွားနိုင်ကြောင်း ပီတာက ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပီတာ၏ မှာကြားချက်အရ ရိုးရိုးအနေအထားတွင် ၆ လက်မခန့်ရှိသည့် မော်တော်ကားဂျိုက် အသေးစားကလေးတစ်ခုကို ထောင်မှ ထွက်ပြေးမည့် နေ့ရက်မတိုင်မီ ထောင်ထဲသို့ အရောက်ပို့ပေးရန် ကျွန်တော် ဘာဝန်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယခုကဲ့သို့ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီသည့်အတွက် အထူးကြားဖူးတင်ကြောင်း ပီတာအား အလေးအနက် ပြောကြားပြီးနောက် လာမည့် ဘနလာနေ့ ပုံမှန်အချိန်တွင် ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှာကြားကာ ရေဒီယိုခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှင်ထောင်ကြီးနံဘေး အာတစ်လာရီ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဖြောက်ဘက်တလျားသို့ မြင်ကွင်း။

ထိုနေ့က ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန် ရွှင်းကျွန်းကင် ကိုယ်တိုင် ဝမ်းဝှင် အကျဉ်းထောင်ကြီးသို့ လာရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ရာ ညနေထုတ် သတင်းစာများတွင် ထိုသတင်းကို ဓာတ်ပုံများဖြင့် တခမ်းတနား တွေ့ကြရသည်။ တစ်ဖန် ထိုညတွင် ရုပ်မြင်သံကြားသတင်း အစီအစဉ်တွင်လည်း ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန်က “ဤအမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လောလောဆယ် တစ်စုံတစ်ရာ တင်းကျပ်သည့် အရေးယူ လုပ်ဆောင်မှုများ ပြုလုပ်ရန် မလိုအပ်သေးကြောင်း၊ ယခုဆဲသို့ ထောင်ပြေးမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းမှာ လုံခြုံမှု အစီအစဉ်အရ ဟာကွက်ပျော့ကွတ်များ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ အဆိုပါ ဟာကွက်ပျော့ကွတ်များကို တားဆီးပိတ်ဆို့လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း” ကြေညာသွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူက မည်သို့သော ဟာကွက်ပျော့ကွတ်များ ဖြစ်သည်ကိုမူ ပြောမပြုဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် အကြာတွင် အောက်လွတ်တော် အစည်းအဝေး၌ အမတ်များ၏ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားရာ၌ ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန် ကျွန်းကင်သည် အထက်ပါ အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်နေသည့် စကားများကိုပင် ထပ်မံ ပြောကြားခဲ့ပြန်သည်။

သူက အကျဉ်းသားများကို ၂၄ နာရီစလုံး အချုပ်ခန်းထဲတွင် သော့ခတ်ထားခြင်းဖြင့် ခေတ်နောက်ပြန်သွားသည့် လုပ်ရပ်များကို လုပ်ဆောင်ရန် မရည်ရွယ်ကြောင်းနှင့် မိမိတို့ အစိုးရ၏ ပေါ်လစီမှာ အကျဉ်းသားများအား အစွမ်းကုန် လုံခြုံမှုရှိအောင် ကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်း၍ အုတ်နံရံ လေးဖက်အတွင်း အစွမ်းကုန် လွတ်လပ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားခွင့် ပေးသွားရန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် ပြောကြားသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန်၏ စကားများကြောင့် အထောက်အလှယ် အသက်ရှူချောင်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ပြောကြားချက် တစ်ခုခုရာတွင် အကျဉ်းသားများ၏ မလိုလားအပ်သော လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်မှုများကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နိုင်ရေးအတွက် ရုပ်မြင်သံကြားစက်များ တပ်ဆင်ထားရန် စီစဉ်နေသည်ဟု ပါရှိခဲ့ရာ ကျွန်တော်မှာ ဤအချက်ကို အလေးအနက် စဉ်းစား၍ စိုးရိမ်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်တော့တပ်မှာလဲ ငါ ထောင်ကလွတ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကတည်းက တပ်မှာလား၊ ဘလိတ် ထောင်ထဲက ထွက်မပြေးနိုင်ခင် လာတပ်ကြမှာလား စသည်ဖြင့် တွေးတောပူပန်နေမိသည်။

၇

ကျွန်တော် ထောင်က လွတ်ပါပြီ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သတင်းစာအားလုံး မျက်နှာဖုံး စာမျက်နှာများ၌ ထောင်ပြေးမှု သတင်းကို အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားကြသည်။ အချို့သော သတင်းစာများမှ ခေါင်းကြီးပိုင်းများ၊ သတင်းနှင့် မှတ်ချက်များကို ဖတ်ပြီး တစ်ထောင်လုံး ဒေါပွနေကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခေါင်းကြီးပိုင်းများ၊ သတင်းနှင့် မှတ်ချက်များတွင် “ယခုကဲ့သို့ အလားတူ ထောင်ပြေးမှုများ ထပ်မံမဖြစ်ပွားစေရန်အတွက်” ဝမ်းဝှင်အကျဉ်းထောင်ကြီး၏ အုတ်ရိုးများကို ယခုထက် နှစ်ဆပို၍ မြှင့်ရန်နှင့် ထောင်တွင်းထောင်ပြင် ပတ်ပတ်လည်တွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ အမြဲထားရန် အကြံပေး တိုက်တွန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အချို့သော သတင်းစာများကမူ သည့်ထက်ပို၍ ရိုင်းပျဇော်ကားစွာ ရေးသားထားကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အကြံပေးချက်များတွင် အကျဉ်းသားများအား အခန်းထဲတွင် ၂၄ နာရီစလုံး သော့ခတ်ထားပြီး နေ့စဉ် အစားအစာများကို အပြင်ထွက် စားခွင့်မပေးဘဲ တိရစ္ဆာန်ရုံမှ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အခန်းထဲမှာပင် ကျွေးသင့်ကြောင်းနှင့် ရက်စက်ဆိုးသွမ်းသော အကျဉ်းသားများအား မကြာခဏ ကြိမ်ဒဏ်ပေးသင့်ကြောင်း၊ လျှော့ရက်များ လုံးဝမပေးဘဲ ထားသင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါရှိသည်။

ဤအတောအတွင်း ထောင်ပိုင်ကြီးက ဘလိတ်အား လုံခြုံစိတ်ချ ရဆုံးဖြစ်သော ထောင်တစ်ထောင်သို့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ပေးပါရန် ပြည်ထဲရေးဌာနသို့ အရေးတကြီး မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ဒုတိယအကြိမ် မေတ္တာရပ်ခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင်မှ မောင့်ဘက်တန် အစီရင်ခံစာအရ ကျွန်တော်တို့ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ပြည်ထဲရေးဌာနသည် ထိုစဉ်က ထိုမေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ဂရုတစိုက် စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ လျစ်လျူရှုနေခဲ့သည်။

စနေနေ့ ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် မိုက်ကယ်ရေးနိုးထံ တတိယအကြိမ် သွားရောက်ခဲ့သည်။ မိုက်ကယ်က ရှေ့လာမည့် တနင်္ဂနွေသုံးပတ်အတွင်း ပေါင် ၂၀၀ ခန့် ရနိုင်စရာရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော့် အတွက် အားတက်စရာ သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တနင်္လာနေ့ ညတွင် ဘလိတ်နှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများ ရွတ်ဆိုကြပြီးနောက် ကျွန်တော်က ထောင်ပြေးများကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဂယက်ရိုက်ခတ်မှုများ ရှိ မရှိ မေးကြည့်လိုက်သည်။

'အခုအထိတော့ ထူးထူးခြားခြား အပြောင်းအလဲတွေ မရှိသေးပါဘူး' ဘလိတ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြောသည်။ 'ဒါပေမဲ့ ကောလာဟလတွေကတော့ အမျိုးမျိုး ကြားနေရတာပဲ။ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်ကျထားတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ထောင်ပြောင်းပစ်မယ် လို့လည်း ကြားနေရတယ်။ ကျုပ်လည်း ထောင်ပြောင်းရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မျှော်လင့်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်တွေ အကောင်အထည် မပေါ်ခင် မပြောင်းရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေရတယ်'

'ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းနေရတာပဲ။ ဒီ အတောအတွင်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာက ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေ အပြေးပြိုင်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီစက်တွေ မတပ်ခင် ကျွန်တော်တို့ အကြံအစည်တွေ အကောင်အထည် ပေါ်ဖို့ လိုတယ်'

ထို့နောက် ဘလိတ်၏ ပြောပြချက်အရ အုတ်နံရံ၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်မှ အစောင့်ဝါဒါအတွက် အမိုးအကာများဖြင့် ရုံကလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးထားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့ဖြင့် ထိုရုံကလေးတွင် တယ်လီဖုန်း

သို့မဟုတ် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းတစ်ခုခု တပ်ဆင်ထားခြင်း ရှိ မရှိ ယေကြည်ရာ ဘလိတ်က ထိုကိစ္စကို သူ သေချာပေါက် ပြောနိုင်ကြောင်းနှင့် အမြန်ဆုံး စုံစမ်းကြည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ကျွန်တော်က ရေးနိုးနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံခဲ့၍ ပထမအကြိမ် ပေါင် ၂၀၀ မကြာခင် ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ထိုညအဖို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုမျှဖြင့် အဆက်အသွယ်များ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် ဘလိတ်နှင့် ထပ်မံ ဆက်သွယ်ခဲ့ရာ၌ အုတ်နံရံထောင့်မှ ဝါဒါ၏ ရုံကလေးတွင် တယ်လီဖုန်း သို့မဟုတ် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်း တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိဟု သိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်က လာမည့် တနင်္လာနေ့တွင် ထပ်မံ ဆက်သွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရကြောင်း သူ့အား ပြောပြခဲ့သည်။

စနေနေ့ အလုပ်နားရက်တွင် ကျွန်တော်သည် လူစည်ကား၍ ဖော့ဆိုင်များရှိသော အိုးလ်အုတ်လမ်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး အခန်းလွတ်များ ငှားရန် ရှိ မရှိ စုံစမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းဝှစ် ထောင်ထံမှ ဘလိတ်နှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်နိုင်မည့် အခန်းမျိုးကို အဓိကထား၍ ရှာဖွေခဲ့သည်။ မကြာမီ "အနောက်ဘက်ရိပ်သာ" လမ်းမကြီးမှ အလွန် "ပါရင်လမ်း" အမှတ် ၂၆ တွင် အခန်းလွတ်တစ်ခန်း ငှားရန်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာမှာ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်နှင့် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သည့် အလုပ်ရုံအကြား ခရီးတစ်ဝက်ခန့် ကွာဝေးမည် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အဆိုပါ "ပါရင်လမ်း" နှင့် ထောင်ကြီးအကြားရှိ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်နှင့် ရပ်ကွက်နယ်မြေ အနေအထားကို နာရီဝက်ခန့် အချိန်ယူ၍ လှည့်လည်ကြည့်ရှု လေ့လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အလွန်မြင့်သည့် အဆောက်အအုံများ လုံးဝ မရှိသည့်ပြင် အသံဗလံများ ဆူညံညံ့ညံ့ လုပ်ကိုင်နေကြရသည့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများလည်း မရှိသဖြင့် တွန်တော်အတွက် အဆင်ပြေသည်ဟု ယူဆရသည်။ ထို့ပြင် အနောက်ဘက်နိပ်သာလမ်းမှ မျှော်ကြည့်လိုက်ပါက ပါရင်လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်သွားပြီး တောင်ကုန်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေရာ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီးကို အပေါ်မှ

ဆီး၍ မြင်နိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်ထံတွင် ရှိနေသော မြေပုံထဲမှ အညွှန်းအရ ဝမ်းဝှစ်ထောင်မှ ယခု ကျွန်တော်ငှားနေသည့် ၂၆ ပါရင်လမ်းသို့ တစ်ဖြောင့်တည်းဆိုပါက တစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤမျှ ကွာဝေးသည့်ခရီးကို ကျွန်တော်တို့ ရေဒီယိုကလေးဖြင့် အဆက်အသွယ်လုပ်၍ ဖြစ် မဖြစ် သေချာပေါက် မပြောနိုင်သော်လည်း ဤနေရာသည် အနီးဆုံးဖြစ်နေသဖြင့် ဤအခန်းကိုပင် ငှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှင်နှင့် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ချိန်းကာ လူချင်း သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ငှားရန် ကြံရွယ်ထားသည့် အခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တွင် ရှိနေသည့်အပြင် ထိုအခန်းတွင် တပ်ဆင်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှာ ထောင်ကြီးဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး မျက်နှာမူနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အကြီးအကျယ် ကျေနပ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် အခန်းကို ငှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်စာအတွက် ကျသင့်သည့် အခန်းခကို စရန်အဖြစ် တစ်ခါတည်း ပေးခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်က အိမ်တံခါးအတွက် သော့တစ်ချောင်းနှင့် အခန်းတံခါးအတွက် သော့တစ်ချောင်း ကျွန်တော်လက်ထဲသို့ လွှဲအပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်အား ကျွန်တော်သည် လာမည့် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း လန်ဒန်သို့ ပြောင်းလာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤနယ်မြေအတွင်းမှ အလုပ်ရုံတစ်ခုကို ယာယီအလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း ဤအခန်းတွင် နေထိုင်ကာ “စာအုပ်တစ်အုပ် ပြီးအောင်ရေးမည်” ဟု ကြံရွယ်ထားကြောင်း စသည်များကို ခပ်တည်တည် ပြောခဲ့သည်။

တနင်္လာနေ့ ညတွင် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ဘလိတ်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

‘ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျာဆီကို ဒီနေရာကနေပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် စကားပြောတာပဲဗျို့’ ကျွန်တော်က ဘလိတ်အား ပြောလိုက်သည်။ ‘နောက်လာမယ့် တနင်္လာနေ့ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် “ဒီဒေး” ဆိုတဲ့ Discharge Day ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ ဒီနေရာနဲ့ တစ်မိုင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ အခန်းတစ်ခန်း ကျွန်တော် ငှားပြီးပြီ။ အဲဒီအခန်းကနေပြီး ခင်ဗျားဆီကို လာမယ့် တနင်္လာနေ့ညကျရင် ခါတိုင်းလိုပဲ အဆက်အသွယ် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ အဆက်အသွယ် ရ မရတော့ မသိဘူး။ တကယ်လို့

အဲဒီနေရာမှာ မရရင် နောက်တနင်္လာနေ့ကျတော့ ထောင်ကြီးဘေးမှာရှိတဲ့ ဘူတ်လပ်ထဲက လာဆက်မယ်’

‘ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျား ပြောတာ သဘောပေါက်ပါ တယ်’ ဘလိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒီလိုဆိုရင် တစ်ခုတော့ လိုလိုမည် ညည် စီစဉ်ထားစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေ ကျရင် အစောင့်ဝါဒါတွေ ထောင်ထဲမှာ သိပ်မရှိကြဘူး။ သူတို့လည်း ရုံးပိတ် နုတ်တွေမှာ ရက်အားရကြတယ်။ အဲဒီလို ဝါဒါတွေ သိပ်များများမရှိတဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ အဆောင်တွေကို တလာစီတာ (ရှာဖွေစစ်ဆေးတာ) လုပ် ဆော့လုပ်ထ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို ချောင်တဲ့ စနေနေ့ ညဘက်မှာ ဆက် နင် ပိုကောင်းမယ်’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောသလို လာမယ့် တနင်္လာ နေ့မှာ အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ မရရင် နောက်စနေနေ့ ဇူလိုင် ၉ ရက်နေ့ည ကျတော့ ထပ်ဆက်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အခြေအနေ အရ တစ်ခု အပြောင်းအလဲ လုပ်ချင်တယ်။ စနေနေ့ညကျရင် ထောင်ဘေး ထဲ တွက်လပ်ကြီးထဲ လာပြီး ဆက်ရမှာဆိုတော့ တော်တော်လေး မှောင်မှ၊ ညည့်နက်မှ ပိုကောင်းမယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ကျရင် ည ၁၀ နာရီ မိနစ် ၃၀ မတူဘဲ ည ၁၁ နာရီကျမှ ခေါ်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ဖြစ်မလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ရပါတယ်။ ဒီနေ့ညအတွက်တော့ ဒါလောက်ပဲ ရှိမယ် ညင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါလောက်ပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် ထိုတနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်အတွင်း ၂၆ ပါရင်လမ်းမှ ကျွန်တော် ငှားထားသည့် အခန်းအတွက် လိုအပ်သည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းက ဝေးများ ဝယ်ခြမ်းခြင်း၊ ထောင်မှ လွတ်တော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ် ပိုင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဂရုတစိုက် သိမ်းဆည်းခြင်း စသည်များဖြင့် အလုပ် မှားနေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အလုပ်ရုံမှ အလုပ်သမားခေါင်းများကိုလည်း လာမည့် တနင်္လာနေ့တွင် “အိမ်ပြောင်းရန်” ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော့်အား ထိုနေ့အတွက် နှုတ်ပေးရန် တရားဝင် ကြိုတင်ခွင့်တောင်း ထားခဲ့ရသေးသည်။ သို့ဖြင့် တနင်္ဂနွေ နေ့သို့ ရောက်သောအခါ အငှားကား ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ဖုန်းဆက်၍ နောက် တစ်နေ့နံနက် ၉ နာရီတွင် ထောင်ကြီးရှေ့သို့ ကားတစ်စီး လွှတ်ပေး၍ “မစ္စ

တာ အိုဘရိုက်ယန်” ဆိုသူအား လာရောက်ကြိုဆိုရန် တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်၏ “ဒီဒေး” သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

နံနက် ၈ နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ဘော်ဒါ ဆောင် တာဝန်ခံ ထောင်မှူးရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

‘ကဲ ဘိုကေး၊ မင်း ရောက်လာပြီလား’ ထောင်မှူးက ကျွန်တော့် အား ဖော်ဖော်ရွေရွေ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ‘ဟောဒီမှာ မင်းရဲ့ စုငွေ အားလုံးပေါင်း တစ်ရာတိတိ ရှိတယ်။ ရော့၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ မင်း လက်မှတ်ထိုး ငွေကိုလည်း ရေယူဦး’

‘မလိုပါဘူးဆရာ၊ မရေတော့ပါဘူး’ ကျွန်တော်က လက်မှတ်ထိုး လိုက်ပြီး သူ လှမ်းပေးသော ငွေစက္ကူထုပ်ကို ယူ၍ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ “လက်နက်ဥပဒေကို လိုက်နာ ပါမည်” ဟူသော ဝန်ခံကတိပုံစံတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ရသည်။ ယင်း လက် နက်ဥပဒေအရ ထောင်မှလွတ်သည့် အကျဉ်းသားတိုင်း ပေါက်ကွဲစေတတ် သော လက်နက်ကိရိယာ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ၅ နှစ်အတွင်း ကိုင်ဆောင်သယ်ယူ ခြင်း၊ လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း မပြုလုပ်ရ ဟူ၍ ကတိဝန်ခံချက် ပုံစံတွင် လက် မှတ်ထိုးရစေ၍ ဖြစ်သည်။

‘ဒီတားမြစ်ချက်ထဲမှာ အိမ်တွင်းဖြစ် ငဲ့လည်း ပါတယ်နော်’ အိမ်တွင်း ဖြစ်ငဲ့ တွေ့ရှိမှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ရသည့် ကျွန်တော့်အား တမင်ကျီစယ် နောက် ပြောင်သည့်အနေဖြင့် ထောင်မှူးက ရယ်မော၍ လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

ထောင်ဘူးဝမှ အပြင်သို့ ထွက်သောအခါ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ သော အငှားကားကြီးတစ်စင်းကို နေရောင်အောက်တွင် ထင်းခနဲ တွေ့လိုက် ရသည်။ ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေရရဖြင့် ကားဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

‘မစ္စတာ အိုဘရိုက်ယန်လား ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါ’

‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲအိတ် ပေးပါ လား ခင်ဗျာ’

ပါရင်လမ်းသို့ ဆယ်မိနစ်မျှသာ မောင်းရသည်ဖြစ်ရာ လမ်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဒရိုင်ဘာနှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်

အခန်းငှားထားသည့် အမှတ် ၂၆ သို့ ရောက်သောအခါ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော် နည်းများကို သယ်ပေးလိုသော်လည်း ကျွန်တော်က ‘နေပါစေ’ဟု ပြောကာ သူ့ကို ဆယ်သို့လင် “တစ်” ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အခန်းထဲတွင် အိပ်ရာနှင့် နေရာ နိုင်ခင်းများ ပြင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းပစ္စယများ နေသားတကျဖြစ်အောင် ထားခြင်း ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အဓိကအားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့် ရေဒီယို အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ရန်အတွက် ကောင်းကင်ကြိုးများကို ဝရုတစိုက် ဆပ်ဆင်ခဲ့သည်။ ဤအိမ်တွင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အခန်းငှားနေကြသူများ မကြာသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ကျွန်တော့်အပြင် အခြားနှစ်ခန်း၌ ပါကစ္စတန် အမျိုးသားများ နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ကျန်အခန်းမှာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား လင် မသားနှစ်ယောက် ရှိနေကြသည်။ အောက်ထပ်တွင်လည်း တစ်ခန်းလျှင် အင်္ဂလိပ် လင်မယား တစ်စုံစီ အခန်းသုံးခန်း ငှားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် ၁၁ နာရီတိတိတွင် အိပ်ရာပေါ် လဲကာ ဘလိတ်ကို ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ သို့သော် နာရီဝက်ခန့် ခေါ်သည့်တိုင်အောင် ဘစ်ဖက်မှ လုံးဝ အသံမကြားရသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် အသုံးပြုနေသည့် ရေဒီယိုမှာ သေးငယ်လွန်းနေသဖြင့် ဤတစ်မိုင်ခန့်ကိုပင် ဆက်သွယ်၍ မရဘဲ ဖြစ်နေဟန် တူသည်။

ထို့နောက် စနေနေ့ညတွင် ၁၀ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန် တော်သည် ပါရင်လမ်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်တစ်နာရီခန့် စောနေသေး သည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် အနောက်ပိုင်း အပိုင်းကြီးမှ အဖျော်ယမကာ နိုင်သို့ သွားကာ ဝီစကီခြောက်ပက်သောက်ရင်း စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးကလေး နှစ်ယောက်နှင့် စကားကောင်းနေခဲ့သည်။ ၁၀ နာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး အပိုင်းကြီးကိုပတ်ကာ အိုးလ်အုတ်လမ်းမှတစ်ဆင့် အာကွန် ဆါ လမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဝီစကီအရှိန်ဖြင့် အတော်ကလေး ရေချိန်ကိုက်ကာ နှိတ်ရောက်ယံပါ လန်းဆန်းလျက် ရှိသည်။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော့်ရှေ့ ဆီလှမ်းလှမ်းမှ နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် မည်းနက်နေသော ဆောင်နံရံကြီးနှင့် အဆောင် ယ ၏ အပေါ်ထပ်ကို မှောင်ကြီးထဲတွင် ထီးထီး မသားကြီး မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်း ထောင်ကြီးနှင့်

နီးလာခဲ့ပြီး ထောင်နံရံနှင့် ကားလမ်းကြားမှ သံတိုင်များ ကာထားသော သံ
ဝင်းထရံကို ကျော်လိုက်သည်။ အဆိုပါ ဝင်းထရံ၏ တစ်ဖက်တွင် ကွက်လပ်
ကြီးရှိ၍ ထိုကွက်လပ်ကြီးထဲတွင် အလေ့ကျ ပေါက်နေသော တောမြက်ရိုင်း
ကလေးများမှာ အတော်ကလေး ရှည်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် လျှောက်လာခဲ့ပြီး ခေါင်း
ပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို မချွတ်ဘဲ မြက်ပင်များပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ လှဲအိပ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေဒီယိုကလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်ကာ အသင့်
ပါလာသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အသေးစားကလေးဖြင့် ထိုး၍ လက်ပတ်နာရီ
ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၁၁ နာရီထိုးရန် နှစ်မိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ ကျွန်
တော်သည် ဟိုဟိုသည်သည် တစ်ချက်နားစွင့်လိုက်ပြီး ဘာသံမျှ မကြားရ
သဖြင့် ကောင်ကင်ကြီးတိုင်ကို မြင့်ကာ ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

'အခု မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အ
ကြောင်းပြန်ပါ။ ဒါပါပဲ'

ကျွန်တော် ခေတ္တ နားစွင့်နေလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ အသံကို ကြား
ရသည်။ သို့သော် အသံမှာ တိုးလွန်းလှသဖြင့် မကြားရသလောက် ဖြစ်နေ
သည်။ နောက်ထပ် လေးငါးမိနစ်ခန့် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း အကြောင်း
မထူးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အသံကိုလည်း သူ ကြား မကြား မသိနိုင်
အောင် ဖြစ်နေသည်။

'ဒီမယ် နားထောင် ချာလီ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားမှ
ကြားရရဲ့လား မသိဘူး၊ ခင်ဗျားအသံကိုတော့ ကျွန်တော် မကြားရဘူး။ တ
ကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် အသံကို ကြားရရင် အသံဖမ်းခလုတ်ကို ဒီ
အတိုင်းပဲ ဖွင့်ထားပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့မယ်'

ကျွန်တော်သည် လှဲနေရာမှ ထ ကာ ရှေ့သို့ သုံးလေးကိုက်မျှ
လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူးဘဲ ဖြစ်နေသည်။
သို့ဖြင့် ယနေ့ညအဖို့ လက်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်နေခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်
သည် ဂိုးတိုင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ထိုအချိန်မှာပင် ဘလိတ်၏ အသံ
ကို ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

ဘလိတ်မှာလည်း ကျွန်တော့်အသံကို ယခုမှ ကောင်းကောင်းကြား
ရသည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော် ရောက်နေသောနေရာမှာ ထောင်အုတ်နံရံ

နှင့် ဆယ်ပေကျော်ကျော်မျှသာ ကွာတော့သည်ဖြစ်ရာ အလွန်စိုးရိမ်စရာ
အောင်းလှသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ အကယ်၍သာ ရဲသားတစ်
ယောက်သည် အာတစ်လာရီလမ်းထောင့်မှာနေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါက ကျွန်
တော့်အား သေချာပေါက် မြင်တွေ့သွားမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် "ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပြီ" ဟု သဘောထားကာ
မြတ်ခင်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားမှောက်၍ ဝိုက်ကို ပြေကြီးနှင့် ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်
ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေဒီယိုကလေးကို ရှေ့တည့်တည့် မြက်ပင်များအကြား
တွင် ချထားကာ ခပ်တိုးတိုး ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်ရသည်။

'ဒီမယ်နားထောင် ချာလီ၊ အခု ကျွန်တော့်အခြေအနေက အတော့်ကို
အသိကအောင် ဖြစ်နေတယ် စိုးလည်း စိုးရိမ်ရတယ်၊ အခု ကျွန်တော် စကား
ပြောနေတဲ့ နေရာက အုတ်ရိုးနဲ့ သိပ်နီးလွန်းနေတယ်။ ရေဒီယိုနဲ့ မပြောဘဲ
ထူခင်း အော်ပြောရင်တောင် ကြားနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ပြောစရာရှိတာ ခပ်
မြန်မြန်ပြောမှ ဖြစ်မယ်'

'ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး' ဘလိတ်က ပြန်
ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ပြောသလို ပြောစရာရှိတာ တိုတိုပဲ ပြောကြရ
အောင်၊ ဘာသတင်းထူးသေးသလဲ'

'ဘာမှ မထူးဘူး ခင်ဗျားနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ချင်လို့ ကြိုးစား
ကြည့်တာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့က ကျွန်တော်ပြောင်းလာတဲ့ နေရာသစ်က
နေပြီး ဆက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဆက်သေးတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီနေ့က ဆက်သေးတယ်၊ မရဘူး၊
ဒီထက် သတင်းတစ်ခု ပေးစရာ ရှိတယ်။ ဟို အုတ်ရိုးထောင့်က ဝါဒါ စောင့်
နေတဲ့ ရုံကလေးမှာ အခု တယ်လီဖုန်းတပ်လိုက်ပြီ။ သူတို့ရဲ့ လက်ရှိအစီအစဉ်
အရ အရေးတကြီး လိုအပ်လာရင် လေးမိနစ်အတွင်း ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို
ဦးထားနိုင်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်'

'ဒါအတွက်တော့ မမူလောက်ပါဘူး' ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်
သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်က အားလုံး အစအဆုံး နှစ်မိနစ်ပဲ ကြာမယ်။
ဆေးမိနစ်ဆိုရင် သူတို့ဘက်က အရုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ကျွန်
တော့်အခြေအနေက ငွေရဖို့ပဲ စောင့်နေရတယ်။ ငွေမရမချင်း ဘာမှ ထိထိ
ရောက်ရောက် မလုပ်နိုင်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ အခု

နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း တစ်ခေါက်သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်။ အကျိုးအကြောင်း စနေနေ့ကျရင် သိရမယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် ကောင်းကင်ကြီးတိုင်ကို ခေါက်လိုက်ပြီး ရေဒီယိုကို အင်္ကျီထဲထည့်ကာ နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြက်တောထဲမှ ပင် ဖြတ်၍ လမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပတ်တရောင်ရဲကားတစ်စီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မောင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားရှေ့ အမိုးပေါ်မှ ချာချာလည်နေသော အနီရောင်မီးလုံးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် စူးရှဝင်းထိန်နေသော ကားမီးရောင်ကို မသိမသာ အမှတ်တမဲ့ ရှောင်ရင်း ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော့် မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရေဒီယိုကလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ရဲကားသည် ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ရဲများ ဆင်းလာပါက အိတ်ထဲမှ ရေဒီယိုကို အမြန် ဆုံးထုတ်ပြီး လမ်းဘေးမြက်ခင်းထဲ ပစ်လိုက်ရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

သို့သော် ရဲကားသည် အရှိန်မပျက် မောင်းလာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဖြတ်ကာ အာကွန်ဝေါလမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်သွားခဲ့သည်။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော့်မှာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ "ခုလိုဆိုရင် ရေဒီယိုနဲ့ ဆက်သွယ်ရတာ အပြင်မှာထက် ထောင်ထဲက ပိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ စိတ်ချရပါသေးလား" ဟူ၍ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ဘရေးဘရွတ်လမ်းမှ လူသတ်မှုများ

ပါရင်လမ်းသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီ ကျွန်တော်သည် ဘယ်ရီရစ်ချတ်နှင့် အနောက်ပိုင်း အပိုင်းကြီးအနီးမှ အဖျော်ယမကာဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့သည်။ (ဘယ်ရီရစ်ချတ်မှာ ကျွန်တော် ဘော်ဒါဆောင်တွင် ရှိစဉ်က အပေါင်းအသင်း လုပ်ထားသည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးပင်ဖြစ်၍ ဒီဇင်ဘာလတွင် ထောင်မှ လွတ်မည့်သူ ဖြစ်သည်) ကျွန်တော်က ရစ်ချတ်အား မူလကပင် ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားသည့်အတိုင်း ဘော်ဒါဆောင်မှ အပေါင်းအသင်းများ အကြောင်းကို ပြောရင်းဖြင့် ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးသတင်းများကို တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် စုံစမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ရစ်ချတ်ထံမှ အလွန်စိုးရိမ်စရာကောင်းသည့် သတင်းတစ်ခု ကြားသိခဲ့ရသည်။

ဤသတင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ယခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ထောင် အာဏာပိုင်များသည် ထောင်ကျ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် အသံလွှင့်စက်ဖြင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နေသည်ဟု သံသယ ဖြစ်စရာ အချက်အလက်များ တွေ့ရှိနေရသည့်အတွက် အသံလှိုင်းများကို ဖမ်း၍ စစ်ဆေးနေကြသည် ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

'အဲဒီသတင်းဟာ ဘယ်လောက် မှန်တယ်တော့မသိဘူး၊ လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာတော့ ကောလာဟလ ပြောနေကြတာပဲ၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့

ဘော်ဒါဆောင် အကျဉ်းသားတွေဆီ လာတဲ့ စာတွေတောင် ဖောက်ဖတ်နေကြပြီ။ ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ အပြင်က ပြန်လာရင် ဂိတ်ဝမှာ အရှာအဖွေ ခံနေရတယ်'

ကျွန်တော့်မှာ ရစ်ချတ်၏ အထက်ပါစကားကြောင့် အတော်ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤသတင်းမှာ ထောင်ပြေးမှုနောက်ပိုင်းတွင် ကောလာဟလတစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့ အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြသည်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ထံမှ သတင်းအနံ့ ရကောင်းရနိုင်သည် ဟူ၍လည်း တွေးမိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲတွင် တအံ့အနွေးနွေးဖြင့်ပင် စနေနေ့ည၌ ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အကယ်၍ ဘယ်ရီရစ်ချတ် ပြောသည့်သတင်းသည် တကယ်အမှန် ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ယနေ့ည အဖို့ရာ၌မူ တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ် ကျရောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ အလွန်ဆုံး ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိသည်မှာ ယနေ့ည ကျွန်တော်နှင့်ဘလိတ်တို့ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ကြသည့် အချိန်များကို နားထောင်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်သွယ်သည့် အချိန်တွင်မှ စောင့်ဖမ်းကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ယူဆမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက ၁၁ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်ခန့်အလိုတွင် ထောင်ကြီးဘေး ကွက်လပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် သံဝင်းထရုံကိုကျော်၍ မြက်တောထဲတွင် သတိနှင့် လျှောက်လာရင်း ဝိုးတိုင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်နံရံနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်သာဝေး၍ အဆောင် ယ ဤ လက်ယာဘက် တည့်တည့်တွင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့ညကကဲ့သို့ မြက်တောထဲ၌ ဝမ်းလျှားမှောက်လိုက်ပြီးမှ ရေဒီယိုကလေးကို ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်တွင် ချလိုက်သည်။ ပြီး ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အသံလွှင့်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

'ခု မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ အကြောင်းပြန်ပါ။ ဒါပါပဲ'

'ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်၊ ခင်ဗျာအသံကို ကောင်းကောင်းကြားရပါတယ်၊ ဒါပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာလွန်းလှသဖြင့် မှောင်ထဲမှာပင် မျက်လုံးများ ကျယ်သွားမိသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားဝှက်များကို ပြောကြပြီးနောက် ပြောစရာများကို ပြောကြရသည်။

'ဒီမယ် ချာလီ၊ သေသေချာချာ နားထောင်' ကျွန်တော်က အလောသုံးဆယ်ပင် ပြောလိုက်ရသည်။ 'အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အခု စကားပြောနေရာကနေ ရုတ်တရက် အသံပျောက်သွားပြီး ငါးမိနစ်အတွင်း ခင်ဗျားကို နောက်ထပ် ပြန်ခေါ်သံ မကြားရရင် ခင်ဗျာလက်ထဲက ရေဒီယိုကို အမြန်ဆုံး ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး အိပ်ဆောင်ပြတင်းပေါက်တနေ အားလုံး တစ်ခုမကျန် အပြင်ဘက်ကို ခပ်ဝေးဝေး လှမ်းပစ်လိုက်ပါ။ ကြားလား'

'ကြားပါတယ်' ဘလိတ်က ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ပြောတာအားလုံး နားလည်ပါတယ်၊ ဒါထက် အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ' 'အခြေအနေက ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးအကြောင်း ပေါ်လာရင် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့ သဘောပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမှ တခြားသတင်းထူး မရှိပါဘူး'

'ကျုပ်ဆီကလည်း ဘာမှ သတင်းမထူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်တွေ ဘယ်တော့လောက် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျား တွက်ထားသလဲ။ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းလို့ မရဘူးလား'

'နှစ်လလောက်တော့ ကြာဦးမယ် ထင်တယ်' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီကြားထဲမှာ နောက်တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက်နေရင် တားတစ်စီး ဝယ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒါပြီးရင် ခင်ဗျားအတွက် အခန်းတစ်ခန်း ရှာမယ်။ တခြား စီစဉ်စရာ ရှိတာတွေလည်း စီစဉ်ရမယ်'

'ကျေးဇူးပါဘဲ၊ ဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံး အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကဲ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဒီညအတွက် တော်လောက်ပါပြီ။ ခင်ဗျားအခု ကျုပ်နဲ့ စကားပြောရာမှာ ခင်ဗျာအတွက် အတော် ကသိကအောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေရတာလည်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် လာမည့် စနေနေ့ညတွင် ထပ်မံ ဆက်သွယ်ကြရန် ချိန်းဆိုကြပြီးနောက် အဆက်အသွယ် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေဒီယိုကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ဟိုဟိုသည် သည် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အသက် ရှူရပ်သွားကာ ကျောထဲမှ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် ကိုက် ၂၀ ခန့်အကွာတွင် ခပ်မည်းမည်း လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် လက် တစ်ဖက်မှ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး လာနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဇော ခွေးများ ပြန်လာကာ ရှေ့မတိုးနိုင် နောက်မဆုတ်နိုင်ဘဲ ကြက်သေသေ၍ ရပ်နေမိသည်။

သို့သော် ထိုအခိုက်အတန့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုမည်းမည်း သဏ္ဍာန်သည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး လာနေရာမှ ရုတ်တရက် လတ်ဝဲဘက်သို့ တစ်ဆစ်ချိုး ချိုးကာကွေ့လိုက်ပြီး သူ့ခွေးကြီးဆွဲခေါ်ရာသို့ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော့် မှာ ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး လက်ယာဘက်ရှိ ဘရော့ဘရွတ်လမ်းဘက် သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်အထိ ဘလိတ်နှင့် စကား ဆက်ပြောနေမိပါက ထိုလူသည် မုချ ကျွန်တော့်အသံကို ကောင်းကောင်းကြီး ကြားရမည်ကို တွေးမိပြီး ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သီးများပင် ထ မိသည်။

ထိုညက ထိုသို့ လက်မတင်ကလေး လွတ်လာခဲ့၍ စိတ်ထဲတွင် တ အံ့နွေးနွေးဖြင့် ရင်လေးနေမိသော်လည်း နောက်စနေနေ့ညတွင် ကျွန်တော် ဘလိတ်နှင့် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ပါရင်လမ်းမှ ခပ်စောစောလေးပင် ထွက် လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်ကြီးဘက်သို့ တန်းမသွားသေးဘဲ အ နောက်ပိုင်း အပိုင်းကြီးမှ အရက်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ ထုံးစံအတိုင်း ဝီစကီခြောက် ပက် မှာသောက်ခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ယခင်တစ်ပတ်က ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့ စကားပြောနေခဲ့ကြသည်များကို ကြားဖြတ် ဖမ်းမိသွားခဲ့ကြပါက ကျွန်တော့်အား ယနေ့ည သေချာပေါက် စောင့်ဖမ်းတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့ ဖြစ်ရာ အဖမ်းမခံရမီ ဝီစကီကို နောက်ဆုံး သောက်သည့်အနေဖြင့် သောက် ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အားပေးလိုက်မိသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ထင်သလို ကျွန်တော် တွေးသလို အနှောင့်အ ချတ် အနှုတ်ရာယ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘဲ ထိုညက ဘလိတ်နှင့် ရှော့ရှော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်မှာ မြတ်တောထဲတွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ မြေကြီးပေါ်တွင် မေးထောက်ကာ စ တားပြောနေရသည်မှာ အတော်ကလေး ကသိကအောက် နိုင်လှသည်။ တစ် ခိုယံလုံး အကြောအခြင်များတောင့်၍ ခြေထောက်များနှင့် လက်များပါ နာ ထင်တိုက်ခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယခုအခိုက်အတန့်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းထူး မရှိသေးသည့်ပြင် လောလောဆယ် အခက်အခဲ နှင့် အန္တရာယ်များ ရှိနေသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ဆက်သွယ်နေရာမှ ဆယ့်ငါးရက်တစ်ကြိမ် ဆက်သွယ်ရန် ဆိုညက နှစ်ယောက်သား သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး လာမည့် ဩဂုတ် ၁၆ ရက် စနေနေ့ညတွင် ထပ်မံဆက်သွယ်ကြရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုက်ကယ်ရေးနီးနှင့် သွား ချောက်တွေ့ ဆုံခဲ့သည်။ သူက ပထမအရစ် အနေဖြင့် သူစုဆောင်းရရှိထား သော ငွေ ပေါင် ၁၀၀ ကို ကျွန်တော့်အား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ (ဘော်ဒါဆောင် ဆွင် ကျွန်တော် စုဆောင်းရရှိခဲ့သော ပေါင် ၁၀၀ မှာ ကျွန်တော် ထောင်မှ ထွတ်လာခဲ့ပြီး ဝတ်စုံအသစ်များ ဝယ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြား တို့လီ နိုလီ အသုံးစရိတ်များဖြင့် လည်းကောင်း ကုန်သလောက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်)

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ရေးနီးထံမှ ပေါင် ၁၀၀ ရခဲ့ပြီး နောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် လန်ဒန်မြောက်ပိုင်းရှိ ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက် ထံမှ ဟမ်းဘားဟော့ ၁၉၅၅ အမျိုးအစား ကားတစ်စီးကို ပေါင် ၆၀ ဖြင့် ထယ်ယူလိုက်သည်။ ထိုနေ့က ထိုကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ပါရင် လမ်းရှိ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ထိုကားမှာ စက်ရော ခြေနင်းဘရိတ် များပါ အားလုံးကောင်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန် တော်သည် ဘလိတ်၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ထိုကားဖြင့် လက်တွေ့ အစမ်း လေ့ကျင့်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

စနေနေ့ညနေ ၆ နာရီတိတိတွင် ကျွန်တော်သည် အဆောင် ယ၏ အစွန်ဆုံးနှင့်တည့်တည့် အာတစ်လာရီလမ်းဘေး တစ်နေရာ၌ ကားကို ရပ် ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တကယ်တမ်း ဘလိတ်ထောင်မှ ထွက်

ပြေးမည့်နေ့တွင် မော်တော်ကား ရပ်ထားရမည့်နေရာမှာ ဤနေရာပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ သတ်မှတ်လိုက်သည်။ အာတစ်လာရီလမ်းပေါ်ရှိ ဟမ်းမားစမစ်ဆေးရုံမှ နေ့ခင်းဘက် အလုပ်တာဝန်ကျသူများ၏ မော်တော်ကားများသည် ညနေ ၅ နာရီဆိုလျှင် ကားရပ်သည့်နေရာ၌ တစ်စီးတလေမျှ မရှိတော့ဘဲ အားလုံး ပြန်ကြပြီဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ညနေဘက် လူနာလာမေးကြသည့် ဧည့်သည်များ၏ ကားများမှာလည်း ည ၇ နာရီထိုးခါနီးမှ ရောက်လာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် တကယ် အလုပ်ဖြစ်သည့်နေ့တွင် ဘလိတ်သည် အဆောင်ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်၍ အုတ်ရိုးအနီးသို့ ပြေးလာပြီး အပြင်ဘက်မှ ကျွန်တော် ချပေးလိုက်သည့် ကြိုးလှေကားမှတစ်ဆင့် အုတ်ရိုးကိုကျော်ကာ အပြင်ဘက်တွင် အသင့်စောင့်နေသည့် ကားပေါ်သို့ရောက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်အထိ အားလုံးစုစုပေါင်း အချိန် ၁၀ မိနစ်မျှသာ ကြာမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်တို့အတွက် လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ အချိန်အများကြီးရနေသည်မှာ သေချာသည်။

၆ နာရီ ထိုးပြီး၍ ၁၀ မိနစ် ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် စံချိန်နာရီကို အချိန်သတ်မှတ်လိုက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘလိတ်အား ကြိုးလှေကားပေါ်တက်ရန်၊ ကြိုးလှေကားပေါ်မှာ အာတစ်လာရီလမ်းဘက်သို့ အုတ်ရိုးကို ကျော်ဆင်းလာပြီး ကားပေါ်သို့ ရောက်ရန် အချိန် တစ်မိနစ်ခွဲ သတ်မှတ်ပြီး ဒူးကိန်းလမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လာခဲ့၍ ထိုမှတစ်ဖန် အိုးလ်အုတ်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုနေရာအထိ အချိန် ၃ မိနစ် ကြာသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် အိမ်အယ်တွန်လမ်းကို ဖြတ်၍ ဘရွမ်ယာဒ်ရိပ်သာလမ်းဘက်သို့ ကွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုကွေ့မှာ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာရောက်လျှင် ကားအရှိန်ကို လျှော့မောင်းရကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြု၍ မှတ်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ဗေလ်ဂန်လမ်းအတိုင်း လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့လာခဲ့ပြီး စတန်ဖို့ဘရွတ် မြေအောက် ဘူတာရုံထောင့်တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ဤခရီးစဉ်မှာ ဘလိတ်အား ကားပေါ်တင်လာပြီး အာတစ်လာရီလမ်းမှ ဒူးကိန်းလမ်းအတိုင်း လက်ယာဘက်သို့ ချိုးခဲ့ပါက နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်မောင်းရမည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာအထိ ၇ မိနစ်ကြာမျှ မောင်းရသည်ကို စံချိန်နာရီအရ သိရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်း

ထောင် ဘေးရှိ အာတစ်လာရီလမ်းပေါ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ၇ မိနစ်အကြာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့သည် ထောင်ကြီးနှင့် ၂ မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာသို့ ရောက်နေကြမည် ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်များတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုခရီးစဉ်အတိုင်း ကားကို နေ့စဉ်မောင်း၍ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ၇ မိနစ်မှ ၆ မိနစ်အထိ တစ်မိနစ် လျော့သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ အရေးကြီးသည်မှာ ကျွန်တော်သည် ၃ မိနစ်အတွင်း ဒူးကိန်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသားဖြစ်အောင် မောင်းရမည် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘလိတ်ထံမှ သတင်းအရ ထောင်အာဏာပိုင်များသည် အရေးအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာပေါ်ပေါက်လာပါက ထောင်ဝါဒီများနှင့် ရဲများအား ၄ မိနစ်အတွင်း ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းမိအောင် စီစဉ်ထားသည်ဟု သိရသောကြောင့် တည်း။

သို့ဖြင့် ဩဂုတ်လ ၆ ရက် စနေနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနေ့တွင် ဘလိတ်နှင့် ချိန်းထားသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်များနေခဲ့သည်။ သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ည ၁၁ နာရီတိတိတွင် ကျွန်တော်သည် မှောင်နှင့် ညှင်းမည်း မြက်တောကြီးထဲတွင် ဝမ်းလျှားမှောက်ကာ ဘလိတ်နှင့် စကားပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ကားဝယ်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုကားကို မောင်း၍ ထွက်တွေ့ ကွင်းဆင်းစမ်းသပ် နေကြောင်းများကို ကျွန်တော်တို့ချင်း နားလည်နိုင်သည့် အဓိပ္ပာယ်များဖြင့် ပြောပြခဲ့ရာ ဘလိတ်မှာ အတော်ကလေး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် အခြေအနေအရ လာမည့် ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက် စနေနေ့တွင် ထပ်မံဆက်သွယ်ကြရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မျှော်လင့်ဘဲ ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက်နေ့ သောကြာနေ့တွင် တွန်လုပ်ချောက် ဘူးဖွယ်ရာ အရေးအခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ရန် စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်များ ပျက်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် အလုပ်ဆင်း၍ အလုပ်ရုံဂိတ်ဝမှ ထွက်ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထဲတွင် အလိုလို ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ရင်လေးသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အိမ်အက်တွန်လမ်းအတိုင်း ပါရင်လမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ လမ်းလျှောက်လာစဉ် ဆိုက်ကယ်စီး ရဲနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အချက်ပြမီးများ အဆက်မပြတ် ပြလာသော ပတ်

တရောင် ရဲကားနှစ်စီးနှင့်တကွ ပစ္စည်းတင်သည့် ရဲကားများမှာ ခပ်ပြည်းပြည်း မောင်းသွားကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်အပါအဝင် လမ်းသွားလမ်းလာ ခဏ သည်အားလုံး သတိထားလိုက်မိကြသည်။ တစ်ဖန် ပါရင်လမ်းထဲတွင် နောက် ထပ် ရဲဆိုက်ကယ်နှစ်စီးနှင့် ရဲကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သေချာ ပေါက် တစ်ခုခု ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နေပြီဟု တွက်လိုက်မိသည်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော်စိတ်တွင် နောက်ထပ် အကျဉ်းသားများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက် ပြေးပြန်ပြီဟု တွေးထင်လိုက်မိသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော် ထင်သလို ဖြစ်ခဲ့ပါက သည်တစ်ခါ ဂျော့ဘလိတ်တစ်ယောက် အမြန်ဆုံး ထောင်ပြောင်း ခံရတော့မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ သ တင်း ထူးလိုထူးငြား ရေဒီယိုဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တေးဂီတ အစီအစဉ်များ ရုတ်တရက် ရပ်သွားပြီး ကြားဖြတ် အထူးသတင်း ကြေညာချက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အခုနောက်ဆုံး အထူးသတင်းအနေနဲ့ ယနေ့ လန်ဒန်အနောက်ပိုင်းမှာ ရဲသားသုံးဦး အသတ်ခံရတဲ့ သတင်းကို ကြေညာပါလိမ့်မယ်”

သတင်းကြေညာသူ၏ အဆိုအရ “ ဘရေဘရွတ် လမ်းမပေါ်ရှိ မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ ပတ်တရောင်ရဲကားမှ ရဲသားသုံးဦးအား အမည် မသိ လူဆိုးများက အသေ ပစ်သတ်သွားကြောင်းနှင့် မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့် ထိုသို့ ပစ်သတ်သွားသည်ကို မသိရကြောင်း” စသည်ဖြင့် ပါရှိသည်။

သတင်းကြေညာချက် အပြီးတွင် ကျွန်တော်မှာ လူသတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ တသိတတန်းကြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ လူသတ်သမားတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ထောင်က ထွက်ပြေးလာကြတဲ့ ထောင်ပြေးအကျဉ်းသားတွေ ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ထဲက သူတို့မိတ်ဆွေ အကျဉ်းသားတွေကို ထောင် က ထွက်ပြေးနိုင်အောင် အပြင်ကလာပြီး ကူညီတဲ့ လူတွေပဲလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကယ်၍သာ ဤလူသတ်မှုများသည် ဝမ်းဝှစ် ထောင်ကြီးနှင့် တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်နေပါက ဘလိတ်၏ လွတ်မြောက် ရေးမှာ လုံးဝ မျှော်လင့်ချက် ဝေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာအားလုံးတွင် ရဲသားများ အသတ်ခံရ သည့် သတင်းကို ဓာတ်ပုံများ အပြည့်အစုံဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြထားကြ သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က ရသမျှ သတင်းစာအားလုံးကို ဝယ်၍ သတင်းအားလုံးကို ဖတ်ကြည့်ခဲ့သည်။ သတင်းအရ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် ရဲသားနှစ်ယောက်သည် အရပ်ကားပေါ်ရှိ လူများအား စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ရဲ ဘက်တရောင်ကားပေါ်မှ ဆင်းအလာတွင် အခြားအမည်မသိ လူအချို့က အသေပစ်သတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားရဲသားတစ်ယောက်မှာ ပတ်တ ရောင် ရဲကား၏ ကားဘီးအနီးတွင် အပစ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသတင်းများ နှင့်အတူ လမ်းဘေးတွင် စောင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော ရဲသားသုံးဦး၏ အလောင်းဓာတ်ပုံများကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုသတင်းများ၏ နောက်ဆက်တွဲ သတင်းကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အထက်ရှုချောင်၍ စိတ်ချမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်ဆက်တွဲသတင်း မှ ထောင်အာဏာပိုင်တစ်ဦးက “ဤလူသတ်မှုများသည် ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်း ထောင်ကြီးနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်း၊ ယခုလောလောဆယ် အကျဉ်း ထောင်မှ ပျောက်ဆုံးနေသည် အကျဉ်းသားဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ ကြောင်း” ပြောကြားလိုက်သည့် သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် စဉ်းစားချက်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထို နေ့မှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့ပင်ဖြစ်ရာ ဘရေဘရွတ်လမ်းကို ဝယ်ပြု၍ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီးတစ်ဝိုက်၌ ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲများဖြင့် တင်း ကျပ်ပြည့်နေသည်ကို မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် တော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးမှ စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အချင်း ဖြစ်ပွားသည့်နေရာတွင် အရေးပေါ် ဌာနချုပ်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ကာ ဦးအပ်သည်များကို စုံစမ်းစစ်ဆေး ညွှန်ကြားချက်များ ပေးနေသည်ဖြစ်ရာ ဦးအခြေအနေနှင့် ထိုရဲများ၊ စုံထောက်များ အကြားတွင် ညကြီး အချိန်မတော် ထောင်ကြီးဘေးမှ မြက်တောထဲတွင် သွား၍ ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် အရေးမှာ မတွေ့ဝံ့ မစဉ်းစားဝံ့လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အကယ်၍ တစ်စုံ တစ်ခုသော အရေးပေါ် ပြဿနာ တစ်ခုခုကြောင့် ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့တွင်

အဆက်အသွယ် မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါက နောက်တစ်ပတ် ထိုနေ့ ထိုအချိန်တွင် ထပ်မံဆက်သွယ်ကြရန် မူလကပင် သဘောတူထားကြပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ရဲသားသုံးဦး အသတ်ခံရသည့် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အချင်းဖြစ်ပွားရာ ဒေသ တစ်ဝိုက်သို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ကာ လိုက်လံစုံစမ်း ထောက်လှမ်းသည့် စုံထောက် များနှင့် ရဲများ၏ လုပ်ငန်းများမှာ တစ်ပတ်အတွင်း ပြီးစီးသွားခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက် စနေနေ့ညတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဆက် အသွယ် ပြန်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

'ခင်ဗျားဆီကို အရင်တစ်ပတ်က အဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်' စကားဝှက်များ ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ကျွန်တော်က စကား စ လိုက်သည်။ 'ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သိပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

'ဟာ သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒီနေ့က မဆက်သွယ်တာလည်း ကောင်း ပါတယ်' ဘလိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဘာကြောင့်ဆိုတာလည်း ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီညကဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ရေဒီယိုကိုတောင် ကျွန်တော်အခန်းထဲ ယူမလာခဲ့ ဘူး။ အခု ဒီနေ့ည ခင်ဗျား ဆက်သွယ်တာကိုပဲ ကျုပ် အံ့ဩနေမိတယ်။ ကျုပ် စိတ်ထဲက ခင်ဗျားတော့ နောက်ထပ် နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက်နေမှ ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အခုညလည်း အစွဲစွန့်ပြီး ဆက်သွယ်ရတာပဲ။ ပြီးတော့ အခုလို မြေကြီးပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး စကားပြောရတာလည်း အတော် ကသိကအောက်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံပေး ချင်တာ ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကားပေါ်ကနေ အဆက်အသွယ် လုပ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မူလအစီအစဉ်အရ ခင်ဗျား ထောင်ထဲက ထွက်ပြေးတဲ့နေ့မှာ ညနေ ၆ နာရီတိတိ ခင်ဗျားနဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ရမှာဆိုတော့ အခုကတည်းက အလေ့အကျင့် ရသွား အောင် နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကားပေါ်ကနေပြီး ညနေ ၆ နာရီမှာပဲ အဆက်အသွယ် လုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

'ကောင်းတာပေါ့' ဘလိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျာ အကြံက တကယ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အတွက်လည်း အဲဒီ အချိန်ဆိုရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရေဒီယိုကို ကျွန်တော်အခန်းထဲ တစ်ညလုံး ယူထားစရာလည်း မလိုတော့ဘူး'

ယင်းသို့ သဘောတူညီခဲ့ကြပြီး ထိုည အဆက်အသွယ် ပြီးဆုံးသွား ခဲ့သည်။

နောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ကျွန်တော် မိုက်ကယ်ရေးနိုးအိမ်သို့ ရောက် သွားခဲ့သည်။ ရေးနိုးက သူ့မိတ်ဆွေ ပက်ပေါ်တာ ဆိုသူသည် ငွေရေးကြေးရေး အရ အခက်အခဲရှိသော်လည်း အခြားတစ်နည်းနည်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ် ငန်းကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရန် အဆင်သင့် ရှိနေကြောင်း၊ သူသည် ရေးနိုး တို့သို့ပင် အဖေ အင်္ဂလိပ်၊ အမေ အိုင်းရစ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

'သူနဲ့ ဒီနေ့ညနေပဲ ချိန်းထားတယ်။ ခဏနေရင် သူ့ရောက်လာမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် အသေးစိတ် ပြောမပြသေးဘူး ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား သဘောတူ မတူ မသိရသေးလို့ ရေးနိုးက ဆက် ခဲ့ ပြောလိုက်သည်။

'သူဟာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဆိုတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဘာမှ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာက အကူအညီ ရယ်ဆိုရင် ယူရမှာပဲ' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

ရေးနိုး၏မိတ်ဆွေ ပေါ်တာသည် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ရောက် လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရေးနိုးက ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များ တို့ အကြမ်းဖျင်း ပြောပြရာ သူက စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီး အတတ် နိုင်ဆုံး ကူညီပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

'တကယ်လို့ လိုအပ်လာရင် ဂျော့ဘလိတ်ဟာ ကျွန်တော်အခန်း မှာပဲ ပုန်းချင်ရင် ပုန်းနေနိုင်ပါတယ်' ပေါ်တာက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဘလိတ်အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည့် အစီ အစဉ်များနှင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သား အပြန် အလှန် စိတ်ပါလက်ပါ ဆက်၍ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဘလိတ် အား ထောင်မှ ထုတ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း နိုင်ငံခြားသို့ ချက်ချင်းပို့ရမည်လော သို့မဟုတ် ခေတ္တခဏ တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ထားရမည်လော ဆိုသည့် မြဿနာကို အဓိကထား၍ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည်။

'သူ့ကို ထောင်အပြင် ရောက်တာနဲ့ ညတွင်းချင်း ဒီနိုင်ငံက ထွက် သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ဖို့ဆိုတာ လက်တွေ့အားဖြင့် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်'

ပေါ်တာက သူ့အယူအဆကို တင်ပြခဲ့သည်။ 'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီနိုင်ငံက ထွက်ပေါက်တွေ အားလုံးကို အစောင့်တွေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချထားမှာ သေချာတယ်'

နောက်ဆုံး၌ ဤပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ကာယကံရှင် ဘလိတ်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်သွယ်ရာတွင် ဆွေးနွေးကြည့်ရန် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြသည်။

စနေနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အိုးလ်အုတ်လမ်းရှိ ပန်းရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဂန္ဓမာပန်း ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခိုင်ကို ရွေး၍ ဝယ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဒူးကိန်းလမ်းမအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ပြီး အာတစ်လာရီလမ်းဘက် ချိးဝင်ခဲ့သည်။ ဂန္ဓမာပန်းခိုင်ကြီးမှာ ကားရှေ့ခန်း ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ပါလာခဲ့သည်။ ဟမ်းမားစမစ် ဆေးရုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အရှိန်သတ်၍ ကားရပ်သည့် နေရာတွင် ကျွန်တော်မပျက် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကားရပ်သည့် နေရာ၌ အခြားကားများလည်း အစီအရီ ရပ်ထားကြသည့်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ကားမှာလည်း ဆေးရုံသို့ လူနာလာမေးသည့် ကားတစ်စီးနှင့်မခြား ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ကားမှနှုတ်ခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကားရှေ့ခန်းအောက်ဘက်တွင် ပါလာသော ရေဒီယိုကလေးကို မသိမသာ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ကားရေဒီယိုမှ ကောင်းကင်ကြိုးခလုတ်ကို အံသာဖြုတ်လိုက်ပြီး နှစ်လမ်းသွား ရေဒီယိုကလေးမှ ကောင်းကင်ကြိုးတပ်သည့် အပေါက်ကလေးတွင် တပ်ဆင်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်လမ်းသွား ရေဒီယိုကလေးမှ ကောင်းကင်ကြိုးကို အသုံးမပြုဘဲ ကားရေဒီယိုမှ ကောင်းကင်ကြိုးဖြင့် အလွယ်တကူ အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကား နံဘေးမှ အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်သွားကြသူများအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မသင်္ကာစရာ မရှိတော့ဘဲ စိတ်ချသွားရပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဂန္ဓမာပန်းခိုင်ကြီးကို တပွေ့ကြီးပိုက်ကာ ကားရှေ့ခန်းတွင် ကျွန်တော်ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်အား ဟမ်းမားစမစ် ဆေးရုံသို့ လူနာ လာမေးသည့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဟု မုချအတပ် ထင်မှတ်သွားကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

'ခု မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ မိုက်ကယ်က ချာလီကို ခေါ်နေပါတယ်၊ အကြောင်းပြန်ပါ၊ ဒါပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် ရေဒီယိုကလေးမှ လေလှိုင်းသံကို အစွမ်းကုန် နားနှင့်ရင်း ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် အာတစ်လာရီလမ်း၏ တစ်ဖက်မှ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အရှေ့ဘက် ထောင်နံရံကြီးကို ကျော်၍ အဆောင် ဃ မှ အိပ်ဆောင်အမှတ် ၃ နှင့် ၄ မှ ပြတင်းပေါက်များကို လှမ်း မြင်နေရသည်။

'အခု ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်။ ခင်ဗျားအသံကို တောင်းကောင်း ကြားရပါတယ်၊ ဒါပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် အစိုးရိမ်လွန်၍ အသံထိန်းခလုတ်ကို အမြင့်ဆုံး လှည့်ထားခဲ့ရာ ဘလိတ်၏ အသံမှာ ကားထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထိုင်၍ စကားပြောနေသည်နှင့် မခြား ပီပီသသကြီး ကြားနေရသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ကျွန်တော့်ကားအနီးသို့ တစ်ယောက်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားလေသလားဟု အထိတ်တလန့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အသံထိန်းခလုတ်ကို သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့် လျှော့ချလိုက်ရသည်။

'ဟဲလို ချာလီ၊ ဒီတစ်ခါ စကားပြောရတာတော့ စံပဲဗျို့၊' ကျွန်တော်က အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်မိသည်။ 'တကယ်ပါပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ကားထဲမှာ ထိုင်ပြီး ပြောနေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကျယ်လိုက်တဲ့ အသံကလည်း ဟိန်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား အခု စကားပြောနေတာ ခင်ဗျားအခန်းထဲက ဟုတ်ပုံ မရဘူး။ ဧကန္တ အခု ကျွန်တော့်ကားရပ်ထားတဲ့နေရာက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘေးနားက ပြောနေတယ် ထင်တယ်'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ' ဘလိတ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာလည်း တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ 'ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားအသံကို အကျယ်ကြီး ကြားနေရလို့ အသံထိန်းခလုတ်ကို အနိမ့်ဆုံး လှည့်ထားရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီနေရာက စကားပြောရတာ စိတ်အချရဆုံးပဲ။ အခု အဆောင်အပေါ်ထပ်မှာ လူမရှိသလောက်ဘဲ။ အားလုံး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်နေကြတယ်'

'အေးဗျာ၊ အခြေအနေက သိပ်ကောင်းနေတာပဲ' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်တွေလည်း အကောင်အထည် ပေါ်ခါနီးပါပြီ။ နောက်တနင်္ဂနွေ ခြောက်ပတ်လောက်ဆိုရင် အလုပ်ဖြစ်ပါပြီ။ ဒီအတောအတွင်းတော့ သည်းခံပြီး အောင့်လိုက်ဦးပေါ့ဗျာ'

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့် စကားပြောနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ဦးကိန်းလမ်းမကြီးဘက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လူသွားလူလာများကိုလည်း အလစ်မပေးဘဲ ကြည့်နေရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကားအသွားအလာမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မဟုတ်လှသော်လည်း အတော်လေး များသည် ဟူ၍ ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ဦးကိန်းလမ်းဘက်မှ ပတ်တရောင်ရဲကား တစ်စီး ဖြန်းခနဲ ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကား ရှိရာဘက်သို့ တည့်တည့် ကြီး မောင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ဘလိတ်အား ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်ရသည်။

'ဒီမယ်ချာလီ၊ အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်။ အခု ပတ်တရောင်ရဲကားတစ်စီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို မောင်းလာတာ လှမ်းမြင်ရတယ်။ အဲဒီတော့ စကားပြောတာ ခဏ ရပ်ထားလိုက်မယ်။ အဲဒီကား လွန်သွားမှ ပြန်ခေါ်မယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်တဲ့အထိ စောင့်ပါ။ ဒါပဲ'

ကျွန်တော်သည် ရေဒီယိုခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ထားသည့် ဂန္ဓမာပန်းများကို ကားအပြင်ဘက်မှ လှမ်းမြင်အောင် မသိမသာ ကိုယ်ကို ပြုပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပတ်တရောင်ကားသည် လမ်းမကြီး အတိုင်း ခပ်မှန်မှန် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းသွားရင်း ကျွန်တော့်ကား စက်ခေါင်းရှေ့မှ ဖြတ်သွား၍ ဆေးရုံဘက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကားရှေ့မှ ကပ်၍ မောင်းသွားသည်ဖြစ်ရာ အဆိုပါ ပတ်တရောင်ကားပေါ်မှ ရဲသားနှစ်ယောက်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်များကိုပင် ကျွန်တော် ပီပီသသကြီး မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။ မကြာမီက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဘရေးဘရွတ်လမ်းမှ ရဲသားသုံးဦး အသတ်ခံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ပတ်တရောင်ရဲများသည် လမ်းဘေးမှ ကားများကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ ဂရုတစိုက် ကြည့်လေ့ရှိသော်လည်း ကံအားလျော်စွာ အဆိုပါ ပတ်တရောင်ကားမှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားသည့် လက္ခဏာ မပြဘဲ ဆေးရုံရှေ့မှ ဖြတ်၍ အာတစ်လာရီလမ်း အဆုံးတွင် ဝှစ်လိမ်းလမ်း ဘက်သို့ ချိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဤတွင်မှ သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့ပြီး ရေဒီယိုခလုတ်ကို နှိပ်၍ ဘလိတ်ထံ ပြန်ဆက်နိုင်ခဲ့သည်။

'အင်း တော်သေးတယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခုခုများ ဖြစ်လားလို့'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ခင်ဗျာအသံကိုပဲ နားစွင့်နေရတာ။ အခုတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား' ဘလိတ်ကလည်း နီနီသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ သွားကုန်ပါပြီ' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောထိတ်ရသည်။ 'ဒါထက် ခင်ဗျားနဲ့ အရေးတကြီး ဆွေးနွေးစရာတစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒါက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ထောင်ကထွက်လာလို့ အပြင်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီညမှာပဲ နိုင်ငံခြားထွက်ပြေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလား။ တကယ်လို့ ဒီလို ညတွင်းချင်း နိုင်ငံခြားပြေးချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အင်္ဂလန်က အိုင်ယာလန်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ဖြစ်စေ၊ ကူးတို့ကားပေါ်မှာ ဆိတ်တိတ်ပုန်းပြီး ဖြစ်စေ အိုင်ယာလန် ရောက်အောင် ကျွန်တော် ပို့ပေးနိုင်တယ်။ ဟိုကျရင်လည်း ရှန်နွန်လေဆိပ်ကတစ်ဆင့် ဥရောပကိုသွားမယ့် လေယာဉ်တစ်စင်းစင်းနဲ့ လိုက်သွားလို့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ လေဆိပ်က လေယာဉ်အချိန်စာရင်းလည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

ဘလိတ်သည် ဤပြဿနာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မူလက ကြိုတင်စဉ်းစားပြီး ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် မဆိုင်းမတွ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တော့ ဒီလို စီစဉ်တာကို သဘောမကျဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ခဲ ဆိုတော့ ဒါ အင်မတန် အန္တရာယ်များတယ်။ အဲဒီတော့ အပြင်ရောက်ရင် စိတ်ချရတဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် ပုန်းနေပြီး ဒီနိုင်ငံက ထွက်သွားဖို့ စီစဉ်ကို နောက်မှ ဒုတိယအဆင့် အနေနဲ့ စီစဉ်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်'

'ကောင်းပါတယ် ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျား ပြောသလိုပဲ သဘောကျပါတယ်'

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ခြားပြီး နောက်တစ်ပတ်ကျော် စနေနေ့တွင်မှ အဆက်အသွယ်လုပ်ရန် စီစဉ်ထားကြပြီး ထိုနေ့အဖို့ စခန်းသိမ်းလိုက်ကြသည်။ ဤသည်မှာ လာမည့် စက်တင်ဘာ ပထမပတ် စနေနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် "ရှက်ဖတ်ဘွတ်ရှ်" ရဲစခန်း တစ်ဝိုက်သို့ သွားရောက်လေ့လာရန် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ရဲစခန်းမှာ ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်နှင့် အနီးဆုံး ရဲစခန်းဖြစ်ရာ အကယ်၍

ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးသည့်နေ့တွင် ဝမ်းဗိုက်ထောင်ကြီးမှ အာဏာပိုင်များက ထိုရဲစခန်းသို့ အရေးပေါ် ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အိုးလ်အုတ်လမ်းမှ ဖေးဆိုင်များ ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သိုးမွေးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်၍ သိုးမွေးချည်ကို ကျစ်ထားသည့် ကြိုးသုံးချောင်းကို ဝယ်ခဲ့သည်။ သိုးမွေးကြိုးများမှာ တစ်ချောင်းလျှင် အရှည် ၃၆ ပေ တိတိရှိရာ ကြိုးနှစ်ချောင်းမှာ ကြိုးလှေခါးအတွက် ဘေးမှ တန်းနှစ်တန်းလုပ်ရန်ဖြစ်၍ ကျန်ကြိုးတစ်ချောင်းမှာ လိုသလောက် တိုင်းဖြတ်ပြီး လှေကားထစ်များအဖြစ် အသုံးပြုရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် ကြိုးလှေကားလုပ်ရာတွင် သိုးမွေးချည်များကို ဆက်ရန်အတွက် သိုးမွေးချည်မျှင် အထုံးတစ်ထုံးနှင့် အပ်ကြီးကြီး တစ်ချောင်းကိုပါ ထိုဆိုင်မှ ဝယ်လာခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် အများဆုံး အသုံးပြုနေကြသည့် ကြိုးလှေကား မှန်သမျှတွင် ဘေးမှ ကြိုးတန်းနှစ်တန်းကို အလယ်မှ သစ်သားလှေကားထစ်များ တပ်ဆင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စတွင် ထိုသို့ သစ်သားလှေကားထစ်ကို လုံးဝသုံး၍ မဖြစ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်သားလှေကားထစ်များ ပါနေသည့်အတွက် အဆိုပါ ကြိုးလှေကားမှာ အလေးချိန် များနေပြီး နံရံပေါ်ကျော်၍ ထောင်ထဲရောက်အောင် ပစ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အကယ်၍ ထိုသို့ ပစ်ပေးနိုင်သည့်တိုင် သစ်သားလှေကားထစ်များကြောင့် "ဂိုးဂိုးဂွပ်ဂွပ်" အသံများ ဆူဆူညံညံ ကြားရမည်မှာ သေချာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးလှေကားမှာ ဘေးတန်းနှစ်တန်းရော လှေကားထစ်များပါ အားလုံး ကြိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကြိုးလှေကားအစစ်ဖြစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် ဘာသံမျှမကြားရဘဲ ထောင်နံရံကိုကျော်၍ ပစ်ပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ဖန် ထိုသို့ လှေကားထစ်များကို ကြိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်အတွက် အပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားထစ်တစ်ခုကို နင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျန်လှေကားများအားလုံး လျော့သွားပြီး ဘေးမှ ကြိုးတန်းနှစ်တန်း ပူးသွားကာ အပေါ်သို့ တက်မရဘဲ ဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုသို့ မဖြစ်စေရန်အတွက် ကျွန်တော်

သည် နောက်ထပ်လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကိုဝယ်ရန် အခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ သိုးမွေးထိုးသည့် အပ်ကြီးစားများပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုဆိုင်မှ သိုးမွေးထိုးသည့် အပ်ကြီးစား နံပါတ် ၁၃ ကို ရွေး၍ ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုအပ်ကြီးများမှာ အရှည် ၁၄ လက်မရှိ၍ အတွင်းမှ သံမဏိချောင်းကြီးများကို အပေါ်မှ ပလတ်စတစ်ဖြင့် ဖုံး၍ လုပ်ထားသည့် အပ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ သံမဏိချောင်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အတွက် လူတစ်ယောက် ကိုယ်အလေးချိန်ကို ခံနိုင်စွမ်းရှိသည့်ပြင် အပေါ်မှ လေတစ်စတစ် ဖုံးထားသည့်အတွက် လုံးဝ အသံမကြားရဘဲ ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်ပြုလုပ်မည့် ကြိုးလှေကားမှာ လှေကားထစ် တစ်ခုလျှင် ၁၂ ထက်မ ကျယ်မည်ဖြစ်ရာ ၁၄ လက်မရှိသော အဆိုပါ သိုးမွေးထိုးသည့် အပ်ကြီးများမှ အလောတော် အနေတော်ပင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ထိုအပ်ကြီးများ ဝယ်ရာ၌ ကျွန်တော်မှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလို ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် မိတ်တူနှင့် ကျွန်တော် ကြိုးလှေကားထစ်များတွင် တပ်ဆင်ရန် ရည်ရွယ်၍ အဆိုပါ သိုးမွေးထိုးအပ်ကြီး အချောင်း ၃၀ ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောလိုက်ရာ အရောင်းစာရေးမလေးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး "ခွင့်ဇနီးက သိုးမွေးထိုးတဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်တယ် ထင်တယ်" ဟု ဖြေဖြေဖြေဖြေ ပြောလိုက်သောကြောင့်တည်း။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သုံးရက်လုံးလုံး အိမ်တွင်းအောင်းကာ ကြိုးလှေကားလုပ်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ကြိုးလှေကား လုပ်ရာ၌ အထူးသဖြင့် လှေကားထစ်များကို လူတစ်ယောက် တက်နင်းနိုင်ရန်နှင့် လျော့ရဲနေဘဲ တင်းနေအောင် ဂရုစိုက်၍ လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ သုံးရက်လုံးလုံး အခန်းအောင်း၍ ကြိုးလှေကား လုပ်နေခိုက် အိမ်ရှင်အဖေကြီးက ကျွန်တော်အား ဓာတ်ငွေမီးဖိုကို မကြာခဏလာ၍ စစ်ဆေးတတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာစမစ် ဆိုသူကလည်း ရံဖန်ရံခါ အခန်းထဲလာပြီး အာလာပသလ္လာပ စကားများ ပြောတတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ကျွန်တော်မှာ သူတို့ကို အခန်းတံခါး မဖွင့်ပေးမီ တိုးလိုးတန်းလန်း ဖြစ်နေသော ကြိုးလှေကားကြီးကို ခုတင်အောက် အချိန်မီ ဝှက်ထားခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်အည်း ဗျာများခဲ့ရသေးသည်။

စနေနေ့တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံး အပြင်မထွက်ဘဲ ညနေဘက်တွင် ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ပြောကြားရမည့် အချက်အလက် များကို စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင် နေ့လယ်စာစားပြီး တရောတမော အိပ်ရင်း အနားယူနေခဲ့သည်။ သို့သော် ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်တွင် အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညည်ညည်အသံများ ကြားရသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ပထမတွင် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားမိသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘဝတူ အခန်းငှားများ အချင်းချင်း အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်ပါ ကြားလောက်အောင် အပြန်အလှန် ပြောနေသံများကြောင့် အကြောင်းစုံသိပြီး စိတ်အေးသွားခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ကျွန်တော်တို့ အခန်းငှားများအတွက် အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်ပါ အိမ်သာတစ်ခု ရှိနေခဲ့ရာ ထိုအိမ်သာထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓားတစ်ချောင်းနှင့် ရှပ်ပူဆေးရည်ပုလင်း အလွတ်တစ်လုံး စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရာမှ 'ဒါ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ၊ ဒီလိုလုပ်တာ သိပ်ရိုင်းတဲ့ အပြုအမူပဲ၊ ဒါ လူကြီးလူကောင်း မဆန်တဲ့သဘော' စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အပြစ်ဖို့က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောရင်း ဘုရားခံ ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်မှာ နားငြီးလွန်းလှသဖြင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရတော့သည်။

'နေကြပါဦး ခင်ဗျားတို့ဟာက ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယနဲ့ စွပ်စွဲနေကြတာပဲ။ တကယ်တော့ ဒီပြဿနာဟာ ဘာမှကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်သာထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ရှပ်ပူဆေးရည်ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးနဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓားတစ်ချောင်း ထားခဲ့တာနဲ့ ဒီလူဟာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက် ကျနေတာပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်ရင်လည်း အလိုလို ပြီးသွားမှာ။ ပြီးတော့ ဒါမျိုးဟာ အများသုံး အိမ်သာတို့ ရေချိုးခန်းတို့မှာ မကြာခဏ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေး တစ်ခုပါပဲ။ ဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်အိမ်တည်းမှာ မရှောင်မလွဲသာလို့ အခန်းချင်းကပ်ပြီး အတူတူနေနေကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ဘဝတူ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကနေ ရန်သူတွေလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောနေကြတာ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ'

ကျွန်တော်သည် ၁၀ မိနစ်နီးပါးခန့် မရပ်မနားဘဲ "မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓားနှင့် ရှပ်ပူဆေးရည်ပုလင်းပြဿနာ"ကို ကျွန်တော်တတ်သမျှ မုတ်သမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ရှင်းပြလိုက်ရာ စောစောက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန် လက်ညှိုးထိုးနေကြသူများ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်၏ ရွှေ့ပြည်အေးတရားကို သဘောအကျကြီး တွေ့သွားဟန်တူသော အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးက 'ရှင် စကားပြောတာ အချက်အလက် သိပ်ပိုင်တာပဲ။ ဧကန္တ ရှင်ဟာ အိုင်းရစ်လူမျိုးပဲ ထင်တယ်' ဟုအိုးတူစကား ပြောလိုက်ရာမှ ပါကစ္စတန် အမျိုးသားများကရော အိမ်ရှင်၏ နှိပ်စားလှယ် မစ္စတာ စမစ်ကပါ ကျွန်တော်စကားကို လက်ခံကာ အဆိုပါ "မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား ပြဿနာ"ကို ပြည်ဖုံးကား ချခဲ့ကြသည်။ (နောက် တစ်လတော် နှစ်လခန့် အကြာတွင် ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးသည့်အမှုနှင့် တော်သက်၍ ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီများမှ သတင်းထုတ်လွှင့်ရာ၌ မစ္စတာ စမစ်က ကျွန်တော်အား 'အလွန် စကားပြောကောင်းတဲ့ လူပါပဲ' ဟူ၍ သတင်းထောက်များအား ပြောကြားခဲ့သည်)

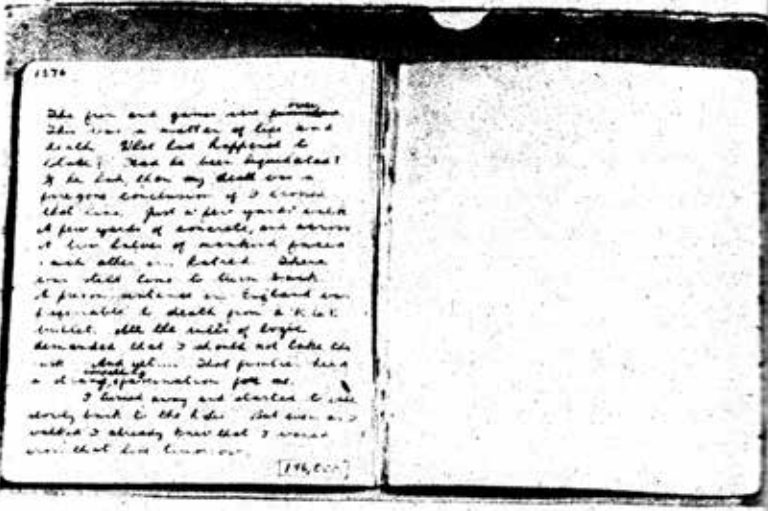
ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် လက်တွေ့အားဖြင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားထက် ပို၍ အရေးကြီးသော ပြဿနာ ရှိနေသဖြင့် ရှက်ဖတ်ဘွတ်ရှ် ရဲစခန်း တစ်ဝိုက်သို့ သွားရောက်လေ့လာရန် ၂ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ပါရင်လမ်းမှ ထားမောင်း၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အချိန်အနည်းငယ် စောနေသေးသည့် အလျောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်အက်တွန်လမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် မောင်းထားခဲ့ပြီး ရှက်ဖတ်ဘွတ်ရှ် လမ်းမကြီး၏ ကားအသွားအလာများကိုပါ ဂရုတစိုက် လေ့လာမှတ်သားခဲ့သည်။

၆ နာရီထိုးရန် ၂ မိနစ်အလိုတွင် ကျွန်တော်သည် ရှက်ဖတ်ဘွတ်ရှ် ရဲစခန်းရှေ့ တည့်တည့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရဲစခန်းမှာ မှန်တံခါးများ၊ မှန်ပြတင်းပေါက်များ တပ်ဆင်ထားပြီး ခေတ်မီခုံညား၍ သားနားသပ်ရပ်သည့် အဆောက်အအုံတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ မကြာမီက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လူသတ်မှုတွင် အသတ်ခံခဲ့ရသော ရဲသားသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ ဤရဲစခန်းမှပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လူသတ်သမား သုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ ဖမ်းမိထားပြီးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော လူသတ်သမား ဖယ်ရီရောဘတ် ဆိုသူမှာ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နေဆဲဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်သည် ရဲစခန်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ အနေအထားကို
 ခေတ္တမျှ ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ပြီး ၆ နာရီတိတိ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်
 တော်ထံတွင် ပါလာသော စံချိန်နာရီ ခလုတ် နှိပ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်
 လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းရင်း ဤအချိန်၌ ကား
 အသွားအလာ များ မများကို လည်းကောင်း၊ လမ်းဘေးဝဲယာမှ လူနေအိမ်များ
 နှင့် တိုက်တာအဆောက်အအုံများကို လည်းကောင်း အသေးစိတ် ကြည့်ရှုလေ့
 လာ မှက်သားခဲ့သည်။

အာတစ်လာရီလမ်း ဟမ်းမားစမစ် ဆေးရုံရှေ့ ထောင်ကြီးဘေးသို့
 ရောက်လာ၍ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှက်ဖတ်ဘွတ်ရှ် ရဲစခန်းမှ ဤ
 နေရာသို့ ၅ မိနစ်တိတိ လာခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။

ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည့် လက်ရေးစာမှ။

၉
 အိုင်ယာလန်သို့

နောက်တစ်နေ့ ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရေးနီးတို့အိမ်သို့
 ရောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအိမ်တွင် ပက်ပေါ်တာကိုပါ အဆင့်သင့် တွေ့
 ရသဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။ ရေးနီးတို့ ဇနီး
 မောင်နှံနှင့် ပေါ်တာတို့သည် ကျွန်တော်တင်ပြသည့် နောက်ဆုံးအခြေအနေ
 များကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်ခဲ့ကြပြီးနောက် လိုအပ်သည့် အကြံဉာဏ်
 များကို စိတ်အားထက်သန်စွာ တင်ပြခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်
 တို့သည် ဘလိတ်၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နေ့ရက်အတိအကျ သတ်မှတ်
 ရန် လိုအပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကပင် လက်ခံသဘောတူကြသည့်
 အလျောက် အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက် စနေနေ့တွင် မဖြစ်မနေ လုပ်ကိုင်
 ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့် ပြဿ
 နာကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးကာ ထင်မြင်ချက်များ ပေးခဲ့ကြပြန်သည်။ အကယ်
 ၍ ဘလိတ်တစ်ယောက် ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါက ဤ
 ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲနှင့် စကော့တလန်ယာ့ဒ်က ကျွန်တော်အပေါ် မည်သို့
 ထင်မြင်ယူဆကြပါမည်နည်း။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ပါရင်လမ်းမှာ

ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး အလုပ်ရုံတွင် ဟန်မပျက် အလုပ်လုပ်နေ၍ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လော။

'ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်' ကျွန်တော်ကပင် စ၍ပြောလိုက်၏။ 'သက်ဆိုင်ရာရဲ့ စုံထောက်တွေက ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခေါ်ပြီး မေးတာမြန်းတာ စစ်ဆေးတာတွေ မုခုလုပ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'ခင်ဗျားကို ဒီလို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့်ခင်ဗျား သေချာပေါက် ပြောနိုင်တာလဲ' ပေါ်တာက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

'ဒါတော့ အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။ 'အဲဒီထဲမှာ ပထမဆုံး အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ထောင်ထဲမှာ ဘလိတ်နဲ့ အတော်ကလေး ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံးက သိနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ထောင်က မလွတ်ခင် နှစ်လ သုံးလလောက်အတွင်း ထောင်ထဲမှာ ဘလိတ်ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နေ့တိုင်းလိုလို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရင်း အမြဲ တွဲနေခဲ့ကြတာ လူတိုင်း မြင်တွေ့နေကြတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ "မိုးကုတ်စက်ပိုင်း" မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့တုန်းက ဘလိတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး စပိုင်တွေဘက်က ထောက်ခံတဲ့ ခေါင်းကြီးပိုင်းတစ်ခု ရေးခဲ့တာလည်း သူတို့ သိကြတာပဲ။ အဲဒါအပြင် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်က ဘလိတ် ထောင်က ထွက်မပြေးခင် လပိုင်းအတွင်း ထောင်က လွတ်သွားတဲ့ လူဆိုလို့ အနီးကပ်ဆုံး ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း သူတို့ မုချ ထည့်စဉ်းစားကြမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ကို သက်မကင်း ဖြစ်ကြမယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ်'

'ရှင်အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်ရုံပဲရှိမယ် ထင်တယ်။ ဒါကို သူတို့ လက်တွေ့ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထား ပြစရာ ရှိလို့လား' အင်နာက အလေးအနက် ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

'ဒါအတွက်တော့ သိပ်မခက်ပါဘူး' ကျွန်တော်က ပြန်ရှင်းပြရသည်။ 'ကျွန်တော် နားလည်ထားသလောက် ဒီနေ့ ရဲ့ စုံထောက်တွေဟာ သိပ္ပံပညာကို ကောင်းကောင်းကြီး အသုံးပြုနေကြပြီပဲ။ စကော့တလန်ယာဒ်မှာဆိုရင် မှုခင်းဘက်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံဓာတ်ခွဲခန်းကြီးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲ။ ကြီးလှေကားမှာသုံးတဲ့ သိုးမွေးချည်ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်သွားတယ်။

မော်တော်ကားဘီးက တာယာမှာကပ်နေတဲ့ မြေကြီးနဲ့ ရွံ့စတွေကို ဓာတ်ခွဲကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်လမ်းက မောင်းလာတယ် ဆိုတာတွေကအစ ခြေရာခံပြီး လိုက်မှာပဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မသင်္ကာစရာ မရှိဘူးဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်မှာတော့ သေချာတယ်'

'ခင်ဗျား ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်' ရေးနိုးက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားအနေနဲ့ သဲလွန်စ မကျန်အောင် လုပ်နိုင်တယ် ထားဦး။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာဘူး ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းတော့ ခံရမှာပဲ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ ဘလိတ် ထောင်က ထွက်ပြေးပြီးတဲ့ နောက် ရှင်အနေနဲ့ ပါရင်လမ်းမှာ ဆက်နေဖို့တော့ လုံးဝမသင့်ဘူး ထင်တာပဲ' အင်နာက သူမ၏ အယူအဆကို တင်ပြလာပြန်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင် ဒီလို လုပ်ပါလား' ပေါ်တာက ရုတ်တရက် ဖြန်းခနဲ ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နေရာကို ပြောင်းလာခဲ့ပါလား။ ကျွန်တော့်မှာ အခန်းသုံးခန်းတောင် ရှိနေတာပဲ။ ဒါဆို စရိတ်စကလည်း အများကြီး သက်သာသွားမယ်'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စက်တင်ဘာလကုန်ရက်တွင် ပေါ်တာ၏ အခန်းသို့ ပြောင်းနေရန် အားလုံး သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ မပြောင်းမီ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ် ကြိုတင်၍ ယခုလက်ရှိ ကျွန်တော် နေသော အခန်းပိုင်ရှင်ကို "နို့တစ်" ပေးရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသော အလုပ်ရုံတွင်လည်း ကျွန်တော် အလုပ်မှ အပြီး ထွက်၍ အိုင်ယာလန်သို့ အပြီး ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အလုပ်သမား အပေါင်းအသင်းများအား ကြိုပြီး ပြောပြထားရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အိုင်ယာလန်သို့ တကယ်ပြန်သွား၍ တစ်ပတ်ခန့် နေပြီးမှ နာမည်သစ် တစ်ခုဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာကာ ပေါ်တာ၏ အခန်းတွင် မသိမသာ ပုန်းနေရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ရဲနှင့် စုံထောက်များ အန္တရာယ်မှ မုချ လွတ်ကင်းနိုင်ပြီဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် သောကြာနေ့တွင် ကျွန်တော်ငှားနေသော အခန်းပိုင်ရှင်အား နှစ်ပတ်ကြိုတင်၍ နို့တစ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက် စနေနေ့ညနေ ၆ နာရီ

မထိုးမိ မိနစ်အနည်းငယ် အလိုတွင် ကျွန်တော်သည် အာတစ်လာရီလမ်း ဟမ်းမားစမစ်ဆေးရုံမှ ကားရပ်သည့် နေရာသို့ ကျွန်တော် ဟမ်ဘား ကားကလေးဖြင့် အဆင်သင့် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ယခင်တစ်ခေါက်က အတိုင်း ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ၌ ဂန္ဓမာ ပန်းခိုင်ကြီး တစ်ခိုင် ထိုပန်းခိုင်ကြီးအောက်မှ ရေဒီယိုကလေး။

ဘလိတ်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အစီအစဉ်များနှင့် အထူးသဖြင့် သူ ထောင်မှ ထွက်ပြေးရမည့် ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားလိုက် ရသည့်အတွက် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဘော်ဒါဆောင်မှ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေဟောင်း ဘယ်ရီရစ်ချတ်အား အနောက်ပိုင်း အပိုင်းကြီးမှ အရက် ဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့ပြန်သည်။ သူ့ထံမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ သတင်း တစ်ခု ကြားခဲ့ရသေးသည်။ သတင်းမှာ ထောင်ကျ နှစ်ကြီးသမားနှစ်ယောက် ထောင်မှထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားနေခိုက် ထောင်အာဏာပိုင်များက အချိန်မီ သိသွားသဖြင့် အမှုဖြစ်ပြီး တိုက်ပိတ်ခံနေကြရသည် ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်များ အားလုံး ပြင်ဆင်သတ်မှတ် ပြီး ဖြစ်နေပြီဖြစ်ရာ မည်သို့မှ ပြောင်းလဲရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ရှိနေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကာယကံရှင် ဘလိတ်ကိုယ်တိုင် မည်သို့ သဘော ရသည်ကို သိလိုသဖြင့် စနေနေ့ ချိန်းထားသည့်အချိန်တွင် ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘလိတ်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရသည့် သတင်း မကြားရဘဲ ယခင်က သူ့မှာထားသည့် မော်တော်ကား “ဂျီက” ပို့ပေးရန် အချိန်ကျလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိပေး တိုက်တွန်းသဖြင့် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်တွင်း ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက် သောကြာနေ့တွင် ကျွန်တော် သည် အလုပ်ရုံမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အလုပ်သမားများအား ကျွန်တော် အိုင် ယာလန်သို့ အပြီးအပိုင် ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားကာ ကျွန်တော့် အတွက် ရသင့်ရထိုက်သည့် လုပ်ခများကို ရှင်းပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ပါရင်လမ်းမှ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး

သန်နေဥက အဆင့်သင့် ထုပ်ပိုးထားပြီးဖြစ်သည့် ကြိုးလှေကား အပါအဝင် နည်းများကို ကားပေါ်သို့တင်ကာ ပက်ပေါ်တာ၏ နေအိမ်သို့ ထွက်ခွာလာ ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ဟမ်းမားစမစ် ဆေးရုံ နေ့စားရပ်သည့် နေရာမှနေ၍ ဘလိတ်ထံ ဆက်သွယ်ခဲ့ပြန်သည်။ ဘလိတ် သူမှာထားသည့် မော်တော်ကားဂျီကိုကို ထောင်ထဲမှအပြင်သို့ အလုပ် ထုတ်လုပ်ရမည့် ထောင်ကျမိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် ပို့ပေးရန် အစီ အစဉ်များ ပြောပြခဲ့ရာ ကျွန်တော်ကလည်း လာမည့် တနင်္လာနေ့တွင် မော် တော်ကားဂျီကိုကို ဝယ်ပြီး ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဆက်ဆက် ရောက်အောင် ပို့ပေး မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ ဘလိတ်အား ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ထွက်၍ မော်တော်ကားဂျီကို အသေးစားကလေး ခု ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုဂျီကိုကလေးမှာ အောက်သို့ အနိမ့်ဆုံးချထားလျှင် ၆ ထပ်မခန့်သာ ရှိသည့် အသေးဆုံး ဂျီကိုကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျီကို ၏ အပေါ်မြင့်ရန်အတွက် လှည့်ပေးရသည့် လက်ကိုင်မှာ ၃၆ လက်မ (၃၀) ခု ဝယ် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ရှည်လွန်းနေသဖြင့် အနောက်ပိုင်းမှ ကားဝပ်ရှော့ ခု ဝယ် ဝင်၍ ၁၂ လက်မအထိ လက်ကိုင်ကို ဖြတ်ခဲ့ရသေးသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေဘက်တွင် ဘလိတ် မှာထားသည့်အတိုင်း ထောင်ကြီးဘက်သို့သွား၍ ထောင်အရာရှိရိပ်သာအနီး စိုက်ခင်းတစ်ခင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ထောင်ကျတစ်ယောက်ထံ အဝတ်တစ်ခုဖြင့်ပတ်၍ စက္ကူ သံထူထူဖြင့် ထုပ်ထားသော မော်တော်ကား ဂျီကိုကလေးကို အမှတ်တမဲ့ အလစ်တွင် ပေးခဲ့သည်။

အောက်တိုဘာလ ၁ ရက် စနေနေ့တွင် ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်၍ ဘလိတ်ကလေး ရ မရ မေးကြည့်ရာ ဘလိတ်က သူ့ထံသို့ ရှော့ရှော့ရှုဖြင့် ဂျီကိုကလေး ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူလိုချင်သည့် အရွယ်အစားပင် ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ပတ်လုံးလုံး အခန်း ထိုင်ရှာနေရသည်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် အခန်းတစ်ခန်း မတွေ့ရသဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်အိုက်သွားခဲ့သည်။ အိမ်

ခန်းငှားသည် ကိုယ်စားလှယ်များထံတွင်လည်း ကျွန်တော်လိုချင်သည့် အခန်း အနေအထားမျိုး မရနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း စိတ်တိုင်းကျအခန်းဟူ၍ ရှာမတွေ့ အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တနင်္လာနေ့တွင် အိုင်ယာလန်ရှိ ကျွန်တော့် ဇာတိ “လင်းမရစ်” မြို့ကလေးသို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်မှာ အိုင်ယာလန်တွင် တစ်ပတ်နေပြီး လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်မှ အခန်းရှာသည့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရန် စီစဉ်လိုက်ရတော့သည်။

သို့ဖြင့် တနင်္လာနေ့တွင် နိုဂျင်လမ်းရှိ လေယာဉ်ရုံမှ လက်မှတ် ဝယ်၍ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ရှန်နွန်လေဆိပ်သို့ လေကြောင်းဖြင့် လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ရာ၌ ကျွန်တော့်နာမည်ကို အမှန်အတိုင်းပင် အသုံး ပြုခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဇာတိ ကိုယ့်မြို့ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ရသဖြင့် အတော် ကလေး ကြည်နူးနေမိသည်။ အမေနှင့် မတွေ့ရသည်မှာလည်း ငါးနှစ်မျှပင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံသန်းနေခိုက် လေယာဉ်မယ်တစ်ဦးက အိုင်းရစ် ဘာသာစကားဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး အသံချွတ်မှတစ် ဆင့် ကြေညာ လျက်ရှိသည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြ သည့် အိုင်းရစ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးအများစုမှာ အိုင်းရစ်စကားကို နားလည် ကြဟန် မတူ။ ပြီးမှ လေယာဉ်မယ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ထပ်မံ ကြေညာခဲ့ရာ ဤတွင်မှ ခရီးသည် အများစုမှာ ကြေညာချက်ကို နားလည်သွား ကြဟန်ဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုးပြောလာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ ပြင် ဂရိတ်ဗြိတိန်မှ အိုင်ယာလန်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာကြရာ၌ လုပ်ရိုးလုပ် စဉ်ဖြစ်သော အကောက်ခွန်ငှာနမူ စစ်ဆေးရုံသာ စစ်ဆေးပြီး နိုင်ငံကူးလက် မှတ်၊ ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာ စသည်များ လုံးဝမရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ ကူးသန်းသွား လာခွင့် ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှန်နွန်လေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီး လေဆိပ်မှ လင်းမရစ်မြို့ကလေးသို့ ဘတ်စ်ကားစီးလာခဲ့သည်။ မြို့အဝင် အိုကွန်းနဲလ် လမ်းတွင် ဆင်းလိုက်ပြီး မြို့အနေအထားကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်လှသဖြင့် တက္ကစီ မငှားဘဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမရစ်မြို့ကလေးမှာ ယခင်ကတည်းက ရာသီဥတု စွတ်စိုထိုင်း

သည် မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ရာ ယခု ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ ယခင် ထက်ပင် ပိုမိုညစ်ပတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝီလျံ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်တွင် အုတ်နီများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အများသုံး အိမ်သာမှာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကထက် နှစ်အနံ့အသက်များ ပိုမိုဆိုးရွားကာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းဘဲ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရမြင်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝီလျံလမ်းမှ မားလ်ဂရေလမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်လာ ပြီး သည်မြို့ကို တစ်ခါဖူးမျှ မရောက်ဖူးသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်ပမာ ဟို ညီသည်သည် လမ်းဘေးသို့ ငေးကြည့်လာခဲ့မိသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကော်လီ ဆိုင်မွန်လမ်းနှင့် ကော့လ်လမ်းထောင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုလမ်းထောင့် မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ရပ်နေသော လူတစ် ယောက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ပထမသော် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ခဏနေမှ သူစောင့်နေသူမှာ အခြားလူမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော် ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက် လူချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး စကား ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်း ကာရေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟယ်လို ရှောင်’ သူက ဝမ်းသာအားရ စ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ‘မင်း အမေက ပြောလို့ မင်း ဒီနေ့ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ။ မင်း နဲ့ မတွေ့ရတာ တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ။ ငါ ထင်တော့ ဆယ့်ငါးနှစ် ဆောက်တောင် ရှိသွားပြီလား မပြောတတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ရဲ့လား ကာရေးရာ ဒါလောက်တောင် ကြာသွားပြီလား’ ကျွန် တော်က တကယ်ပင် တအံ့တခြာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ကွ ဟကောင်ရ မင်း လင်းမရစ်က ထွက်သွားတော့ မင်းအသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့’ မင်း ညွတ်သွားပြီး ဘာမှ မကြာဘူး။ ငါလည်း ထွက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ပြန်လာတဲ့ အခါတိုင်း မင်းနဲ့ တစ်ခါမှ လူချင်း မတွေ့ရဘူး’

‘ဒါထက် နေပါဦး မင်း ဘယ်တော့လောက် အင်္ဂလန်ပြန်မှာလဲ’

'ငါ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ပြန်မယ်'

'ကဲပါကွာ၊ တွေ့တုန်းကြိုတုန်း တစ်ခွက် တစ်ဖလားလောက် ချကြ ရအောင်'

'ကောင်းတာပေါ့ကွာ'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပြီး နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် "ခွက်လှည့်" ချကြသည်။ ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် "သောက်လုံးကြီး" သူ တစ်ယောက်ဟူ၍ ယူဆခဲ့ရာ ကာရေးနှင့် တွေ့တော့မှ အရုံးပေး လက်မြှောက်ရတော့သည်။ သူ သည် မြန်မြန်နှင့်များများ သောက်နိုင်သူဖြစ်ရာ ထိုနေ့က စကားတပြောပြော ဖြင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စားမြုံ့ပြန်ကြရင်း အရက်သုံးပုလင်း ကုန် သွားခဲ့ရာ ကျွန်တော့်စိတ်အထင် ကျွန်တော် သောက်လိုက်ရသည်မှာ တစ်ပုလင်းပင် ရှိမည် မထင်ပေ။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော် ထောင်ကျသွားသည်ကို အိမ်နား နီးချင်းများက သိ မသိ ကာရေးအား မေးမြန်းကြည့်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသဖြင့် အရက်ကိုပင် ဖြောင့်အောင် မသောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် ကျွန် တော် ထောင်ထဲ ရောက်သွားသည်ကို ကာရေးကိုယ်တိုင် သိကောင်းမှ သိမည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဖော်ကောင်လုပ်၍ မေးရန် ဝန် လေးနေခဲ့သည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ကာရေးကိုယ်တိုင်က လမ်းခင်း ပေးသဖြင့် ထိုပြဿနာမှာ သူ့အလိုအလျောက် ရှင်းသွားခဲ့သည်။ ရှင်းရုံမျှ မက ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ကာရေး၏ ပြောပြချက်အရ ကျွန်တော့်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ရမလို ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ကာရေးက ကျွန်တော့်အား 'ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်နေ သလဲ' ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က လောလောဆယ် အလုပ်မရှိသေးဘဲ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ရာမှ စခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်လား၊ မင်း အခု အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေသလား' သူက တအံ့ တဩ ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'ငါ ထင်တာကတော့ မင်းဟာ ခု လောက်ဆိုရင် ပြဇာတ်ထဲ ရောက်နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ရှင်ထဲ ရောက်နေ မလားလို့ သေချာပေါက် တွက်ထားတာ'

'ဘာလို့ မင်းက ဒီလို တွက်ရတာလဲ၊ ပြောပါဦး'

'တွက်ရတာပေါ့ကွ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက လန်ဒန် ပြဇာတ်တစ်ခုရဲ့ သတင်းဓာတ်ပုံထဲမှာ မင်းပုံကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက် ရတာပဲ၊ သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးမှာကို ပါလာတာလေ၊ အဲဒီပြဇာတ်မှာ မင်းက ဆရာဝန်ဆိုလား၊ ဘာလားကွာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ကာရေးအား ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မှန်သည်၊ ပြဇာတ်တစ်ခု၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ် ခန်းတွင် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ ဆရာဝန်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေသော ကျွန်တော့် ပုံကို လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က သတင်းစာတစ်စောင်က ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုပြဇာတ်မှာ လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံတွင် ကပြခဲ့သည့် ပြဇာတ် မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းဝုဒ်ထောင်ကြီးထဲတွင် ကပြ အသုံးတော်ခံခဲ့ကြသည့် ထောင်တွင်း ပြဇာတ်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ကာရေး၏ စကားကြောင့် ငိုအား ထက် ရယ်အားသန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကာရေး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အတော် ထေး စိတ်သက်သာသွားခဲ့ရသည်။

ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အရှိန်ရ၍ ရေချိန် ကိုက်လာသည်နှင့်အမျှ ငယ်ငယ်က အကြောင်းများကို ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ မြီး ထောင်ပေါက်အရွယ် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တေခဲ ပေခဲ ဆော့ခဲ့ကြသည့် အခြားသူငယ်ချင်းများ အကြောင်းကိုလည်း တသိတတန်းကြီး ပြောမိကြ သည်။ 'ဘယ်ကောင်ကြီးတော့ ဘယ်တုန်းကပဲ ဘယ်မှာ သေသွားရှာပြီ၊ ဘယ် ထောင်ကတော့ ဘယ်မှာ ဘယ်လို ကြီးပွားနေတာပဲ၊ ဘယ်ကောင်မလေးက ဆော့ ယောက်ျားရလို့ ကလေးတွေ တိုးလိုးတဲ့လောင်း ဖြစ်နေပြီ' စသည်ဖြင့် ဆင်းထဲ ပေါ်လာသမျှ တစ်ယောက်က အစဖော်လိုက်၊ တစ်ယောက်က ဆြာလိုက် ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကွယ်လွန်သွားကြပြီဖြစ်သော ကာရေး၏ ဖခင်နှင့် ကျွန်တော့်ဖခင်အကြောင်း စကားစပ်မိတော့မှ နှစ်ယောက်သား သူသာန်ထဲသို့ ဝင်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဖခင်များ သင်္ချိုင်းနေရာကို သွားကြည့် ကြရန် စီစဉ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကာရေးမှာ လင်းမရစ်သို့ မကြာခဏ ပြန်လာနေကျဖြစ်သည့်ပြင်

သူ့ရောက်တိုင်း သူ့ဖခင်၏သဘိုင်းကို သွားရောက် ကန်တော့လေ့ရှိရာ သူ့ဖခင် သဘိုင်းနေရာမှာ အထူးတလည် ရှာမနေရဘဲ အလွယ်တကူပင် တွေ့ကြရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီး၏ သဘိုင်းနေရာကိုမူ အတိအကျ ရှာမတွေ့တော့ဘဲ ဟိုနေရာလိုလို၊ သည်နေရာလိုလို စိတ်မှန်းဖြင့်သာ အမှတ်အသား ပြုခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် သုသာန်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ကာရေးနှင့် ကျွန်တော် လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အမေရှိရာ “အင်းဝေါဘားရေ” လမ်းဘက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သော မစ္စက်ရန်နီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က သူမအား ကောင်းကောင်းမှတ်မိသော်လည်း သူမကမူ ကျွန်တော့်အား ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်ကပင် စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်၍ ဆယ်မိနစ်ခန့် လမ်းပေါ်မှာပင် မတ်တတ်ရပ်ကာ စကားပြောခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် မစ္စက်ရန်နီအား နှုတ်ဆက်ကာ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ရာ အိမ်အမှတ် ၃၂ ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအိမ်မှာ ကျွန်တော့်အမေ၏ အိမ်ပင် ဖြစ်သည်။

အမေသည် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတံခါးဝမှာပင် ထိုင်လျက်သား ကျွန်တော့်အား စောင့်ကြိုနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘုရား ဘုရား၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့သားထွက်သွားတာ ကြာလိုက်တာကွယ်’

‘ဟုတ်တယ်အမေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်တဲ့

အတိုင်း အလုပ်တာဝန်နဲ့ ခရီးထွက်နေရလို့ပါ အမေရယ်’

‘အလုပ်တာဝန်နဲ့ ခရီးထွက်နေရတယ်၊ ဟုတ်လား သား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အမေရဲ့၊ တကယ်ပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ထားပါတော့ သားရယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေရယ်’ ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်မိသည်။ ‘ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ကျွန်တော် အခု အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ အမေ့ကို တွေ့ချင်လို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့၊ အမေချက်တဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ဂေါ်ဖီထုပ် စားချင်လို့

လင်းမရစ်ကို အရောက်ပြန်လာတာ၊ သိလား။ အဲဒီဟင်းကို အမေလောက် ကောင်းအောင် ဘယ်သူမှ မချက်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်တတည်းက ဟင်းနဲ့ပြေးသွားပါ အမေရယ်’

‘ရပါတော်၊ ရပါ။ မီးဖိုပေါ်မှာ အဆင်သင့်ပါပဲ’

‘ကျေးဇူးပဲ အမေရယ်’

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်းပင် နီရဲနေသော ဝက်ပေါင်ခြောက်များနှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ဂေါ်ဖီထုပ်များသည် အိုးထဲတွင် ပွက်ပွက်ဆူကာ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံး ဟင်းနဲ့များဖြင့် မွှေးကြိုင်လျက် ရှိသည်။

‘သား စားမယ့်စားရင် မစို့မပို့တော့ မစားနဲ့နော်၊ အဲဒီအိုးထဲ ရှိတာ တုန်အောင်သာ စား၊ ဝအောင် စား၊ ကြားလား’

‘အို အမေ့အတွက်ကော’ ကျွန်တော်က ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများအားရပါးရခပ်ရင်း အမေ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘အမေ့အတွက်က အရေးမကြီးပါဘူး သားရယ်၊ ခပ်စောစောကပဲ အမေ ညစာ စားပြီးပါပြီ၊ တကယ်ပါ’

ကျွန်တော်သည် ပြည့်လျှံနေသော ဟင်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ အားရပါးရ လွှေးလိုက်မိသည်။ အမေ့လက်ရာကလည်း တကယ်ပင် ကောင်းမွန်ကောင်း။

၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသွား၍ စားသောက်ပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် အမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ အမေအဆင်သင့် ဖျော်ထားသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ကဲ သားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောစရာရှိတာ ပြောရဦးမယ်’ အမေသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ခေတ္တခဏ နားလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။ ‘ဒီလို သားရဲ့၊ တစ်ခါတုန်းက ကြာတော့ကြာပါပြီ၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တစ်စောင်ထဲမှာ သားဓာတ်ပုံ ပါလာတယ်လို့ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ်ယောက်နဲ့ ဆိုလား၊ ဘယ်မင်းသမီး တစ်ယောက်နဲ့ဆိုလား တွဲလို့တဲ့။ အဲဒီ သတင်းစာကို အမေ့ကိုယ်တိုင် ဖတ်လိုက်ရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိတွေက မှန်လွန်းလို့ သတင်းစာ ဖတ်တာကိုဘဲ ဘယ်နှနစ်လောက် ရှိပြီလဲတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက အမေ့ကို မစ္စက်အိုနီးလ်က ဖတ်ပြတာလေ သားရဲ့’

'သူက ဘာတွေ ဖတ်ပြတာလဲ အမေ' ကျွန်တော်က ကြွနွဲမပျက် အောင် သတိထား၍ မေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က သတင်းစာထဲတွင် ကျွန်တော် ထောင် ၇ နှစ်ကျသွားကြောင်း အပြည့်အစုံ ပါခဲ့သည်။

'ဪ သူ ဖတ်ပြတာကတော့ အဲဒီပြဇာတ်ဟာ လန်ဒန်မြို့ တစ်နေရာမှာ ပြနေတယ် ဆိုလား၊ ဘယ်ရုံမှာ ပြနေတယ် ဆိုတာတော့ သူပြောတဲ့ အထဲ မှာ မပါဘူးပေါ့ သားရယ်'

ကျွန်တော်က မစွက်အိုနီးလ်အား ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

'အဲဒီနောက် ဘာမှ မကြာခင်မှာပဲ သားနဲ့ပတ်သက်လို့ ကောလာဟလ သတင်းတစ်ခု ထပ်ပြီး အမေကြားရတယ်၊ အဲဒါကတော့ သားဟာ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ ရဲသားတစ်ယောက်ဆီကို ပါဆယ်ဗုံးတစ်လုံး ပို့လိုက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ပါဆယ်ဗုံးနော် သား၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်သလဲလို့၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးရဲ့၊ အိမ်နားနီးချင်းတစ်ယောက်က ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး၊ အမေ့ကို လာပြောတယ်။ အဲဒီ ဗုံးပို့လိုက်တဲ့ အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပို့တဲ့လူတွေကို ဖမ်းမိသွားပြီတဲ့၊ အမေ့ အထင်တော့ အဲဒီလူတွေတော့ အပြစ်တော်တော်ကြီးကြီး ရကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ငါ့သားကော ဘယ်လိုထင်သလဲ ဟင်'

'ဟုတ်တာပေါ့ အမေရယ်၊ အမေ ထင်တာ မမှားပါဘူး၊ အနည်းဆုံး ထောင် ခုနစ်နှစ်လောက်တော့ ကျမှာ သေချာတယ် အမေ' အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော့်အမေ၏ အိမ်နားနီးချင်းများသည် အလွန်စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးသဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို အမေ မသိအောင် ဖုံးကွယ် ပေးထားခဲ့ကြဟန် တူသည်။

'အေးကွယ်၊ အမေဖြင့် အဲဒီတုန်းက ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်လိုက်ရတာ' အမေက ယခုအထိ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသေးဟန်ဖြင့် ပြောနေပြန်သည်။ 'အဲဒီတုန်းက ငါ့သားကလည်း လူပျိုပေါက် အရွယ်ဆိုတော့ ဒီအရွယ်တွေဟာ အိုင်အာရ်အေ အဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား၊ သတင်းစာတွေက ရေးတော့ အဲဒီ အိုင်အာရ်အေအဖွဲ့ဆိုတာ မတရားသင်းလို့ ပြောကြတာ ပါပဲကွယ်'

ထို့နောက် အမေသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်

တာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ 'ဒီမယ် သား၊ ရှောင်' အမေ့အသံမှာ တည်ငြိမ် လေးနက်လှသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ 'အဲဒီ လူစုတွေနဲ့တော့ ပေါင်းသား သင်းလား သွားမလုပ်ပါလေနဲ့ သားရယ်။ ဒါတစ်ခုတော့ အမေ သားကို ကြပ်ကြပ်ကြီး ပြောချင်တယ်။ သားမှာ ဒီအမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား မင်းအဖေ ဆိုတာကလည်း... ' အမေသည် ပြောရင်းဆိုရင်း သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည်ကို သတိရသွားဟန်တူသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ စောစောကလို ကြည်ကြည်လင်လင် မဟုတ်တော့ဘဲ မှုန်မှိုင်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

'တကယ်တော့ အမေ ခုလို မကြောင့်မကြနော့နိုင်တာဟာ ပထမ တမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက မင့်အဖေ သက်စွန့်ကြီး ပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့လို့ အင်္ဂလိပ် အစိုးရက ပေးတဲ့ ပင်စင်ကလေးနဲ့ အမေ အသက်ရှင်နေရတာပါ သားရယ်။ အဲဒီ ပင်စင်ကလေးသာ မရရင် အမေ ခုလောက်ဆို ငတ်ပြတ်ပြီး တောင်းစားနေရမှာပါ။ အဲဒီတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ကျေးဇူးကို ငါ့သား ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့၊ ကြားလား။ သား ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ စိတ်မချမ်းသာစရာ တစ်ခုခုများ ရှိနေလို့လား၊ ပြောစမ်းပါဦး'

အမေက ကျွန်တော်၏ အေးတိအေးစက် အမူအရာကို ကြည့်ကာ အားမလို အားမရဖြင့် မေးလာပြန်သည်။

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အမေရဲ့ ကျွန်တော်က အမေပြောတဲ့ စကားတွေကို စဉ်းစားနေလို့ပါ'

မှန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ပတ်သက်သည့် အမေ့သဘောထားကို စဉ်းစားရင်း တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး တွေးနေမိသည်။ အမေ့ကို အိမ်နီးနားချင်းများက ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖုံးဖိထားသဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို ယခုအထိ မသိရှာဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မကြာမီ တနင်္ဂနွေ နှစ် ပတ်အတွင်း ကျောဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးသည့်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဤ အိမ်သို့ နာရီပိုင်း ရက်ပိုင်းအတွင်း ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိများနှင့် အိုင်ရစ်ရဲများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရောက်လာကြပြီး အမေ့ကို မေးခွန်းတွေ တသီတတန်းကြီး မေးကြမြန်းကြတော့မည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်၍ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက အချိန်တန်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသော်လည်း

ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးများကြောင်ကာ တောင်တွေးမြောက် တွေး တွေးနေမိခဲ့သည်။ အမေသည် ယခုဆိုလျှင် အသက်ခုနစ်ဆယ် ကျော် ခဲ့ပြီ။ မျက်စိလည်း ခွဲလှပြီ။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဇရာ၏ အရေးအကြောင်း များမှာ အထင်းသား ရှိနေကြပြီ။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လန်ဒန်မှ ဗြိတိသျှ စုံထောက်များနှင့် ရဲများကို မျက်စိလှည့်စားရန် မွေးရပ်ဌာနေအိုင်ယာလန်မြေ ပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် အသက် ၃၂ နှစ် အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် မိခင်တစ်ယောက်က သားတစ်ယောက်ကို ချစ် သည့် မိခင်မေတ္တာကို ယနေ့ညတွင်မှ နက်နက်နဲနဲ တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီ။ တစ်ချိန် တည်းတွင် သားတစ်ယောက်က မိခင်တစ်ယောက်အား ချစ်ခင်သည့် သား ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ယခုညတွင်မှ ကိုယ်တွေ့ ခံစားသိရှိ ရပေပြီ။

သို့သော် တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် နောက်အကျကြီး နောက်ကျခဲ့ပြီကို ကျွန်တော် သိနားလည်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် အမေအိမ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာခြင်းသည် နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့မဟုတ် ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် အမေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်တိုင်အောင် အမေ့ကို ယခု လို မြင်ရတွေ့ရဖို့ အရေးမှာ လုံးဝ တွေးမရတော့ပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော် သည် အမေ့ကို ပစ်မသွားတော့ဘဲ ရက်ပေါင်း လပေါင်းများစွာ ကြံစည် ကြိုးပမ်းလာခဲ့ရသော ကျွန်တော်အကြံအစည်ကြီးကို လျစ်လျူရှုကာ အငြိမ်းအငြိမ် ကျောခိုင်း လိုက်ရတော့မည်လော။ ဤသို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင် ပါ။ လူ့လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်ထဲမှာပင် နေပြီး ထောင်ထဲမှာပင် သေရတော့မည်ဖြစ်သော ဂျော့ဘလီတ်သည် လူ့ လောကထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာနိုင်ရန် လေးဖက်လေးတန် ကာရံထား သည့် အုတ်နံရံအတွင်းမှ ကျွန်တော်အကူအညီကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်နေရှာသည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ လမ်းမကြီးအတိုင်း အမေနှင့်အတူ သားအမိနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ သုသာန်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ယမန်နေ့က တွေ့ခဲ့သည့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကာရေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကာရေးသည် သုသာန်ဝမှ အုတ်နံရံပေါ်တွင် စိမ်ပြေနပြေထိုင်ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာများ ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ကဲ ဒီလိုဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် နေရစ်ခဲ့ကြတော့။ အမေ သွားစရာ နေရာလေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ တခြား ဘယ်မှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရား မြို့ ဆုတောင်းပွဲကလေးရှိလို့ အချိန်မီ သွားလိုက်ချင်လို့ပါ။ ကဲ ကောင်းကောင်း နေရစ်ခဲ့ကြ ကြားလား'

အမေက အလိုက်သိစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ထားရစ်ခဲ့ ပြီး အခြားလမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အမေ ထွက်သွားပြီး ကာရေး နေရာလေး သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ သူ့လက်ထဲတွင် ပေါက်ပြားတစ်လက် ကိုင် ထားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

'နေပါဦး၊ ဒီပေါက်ပြားကြီးက ဘာလုပ်မလို့တုံး'
'ဪ ဝါလား၊ ဝါက မင့်အဖေရဲ့ သင်္ချိုင်းနေရာမှာ နည်းနည်း ချင်း ရှင်းရ လင်းရအောင်လေကွာ'

ကျွန်တော်သည် ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ စေတနာနှင့် အတူတူ အတိုင်းအတာကို လိုက်လံစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။
'မင့်စေတနာကို ငါ ချီးကျူးပါတယ်ကွာ' ကျွန်တော်က ပြောလိုက် သည်။

'ဒါပေမဲ့ အဖေသင်္ချိုင်းနေရာကို မနေ့က တို့ ရှာလို့မှ မတွေ့တာ၊ ငါ့အဖေလိုလုပ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်လို့ ဖြစ်မလဲကွာ'

'ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ မင်းမလာခင်လေးတင် သင်္ချိုင်းစောင့်ခဲ့တွေ့ ပြီး သူ့ဆီက သင်္ချိုင်းမြေပုံ အမှတ်အသား စာရင်းစာအုပ်ကို တောင်းကြည့် ကြည့်ကွာ မင့်အဖေ သင်္ချိုင်းနေရာကို အခု ရှာလို့ ရပါပြီ' သူ့စေတနာကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လေးစားရပြန်သည်။

'ဒါဖြင့် ဒီပေါက်ပြားကရော၊ ဘယ်က ရလာတာလဲ'
'ဒါလည်း ဒီနားမှာရှိတဲ့ ငါ့အသိ တစ်ယောက်ဆီက ခဏငှားလာတာ ပြီးရင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရုံပါပဲ'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သုသာန်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ် လျှောက်လာသော သူငယ်ချင်း ကာရေးအား အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ အဝတ် အစားများမှာ အတော်ကလေး ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၍ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီ ကြမ်းသီးများပင် စုံစုံစေ့စေ့ မရှိတော့ပြီကို တွေ့ရသည်။ ရာသီဥတုဒဏ်နှင့်

ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ပို၍ အိုစာနေသည်။ သို့သော် ဤမျက်နှာပေါ်မှာပင် ရိုးသားမှု၊ ပွင့်လင်းမှုနှင့် ဖြူစင်မှုတို့ကို အထင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကာရေးဇာ ဦးဆောင်မှုဖြင့် စောစောက သူ့ ကြည့်ရှုလေ့လာထားသည့် သင်္ချာဓာတ်ပြပုံ အမှတ်အသားများအရ အဖေသင်္ချာဓာတ်ပြပုံ နေရာကို အလွယ်တကူပင် ရှာတွေ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပေါက်ပြားတစ်လက်ဖြင့် တစ်ယောက်တလှည့်စီ မြက်ပင်ပေါင်းပင်များနှင့် အမှိုက်သရိုက်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အဖေသင်္ချာဓာတ်ပြပုံ ကျွန်တော် ဒူးထောက်၍ ကန်တော့ရင်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ခဲ့သည်။ ကာရေး ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ အဖေသင်္ချာဓာတ်ပြပုံ ကန်တော့ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ကာရေးသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘာမင်ဂမ်မြို့သို့ ပြန်မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် သူ့အား မီးရထားဘူတာရုံသို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

ဒါဖြင့် မင်းဟာတ တိုဘက်တစ်ကို သင်္ဘောနဲ့ ကူးရမှာပေါ့၊ နတ်လား၊ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

အေးလေကွာ၊ ငါ ဒီကို ပြန်လာတိုင်း အပြန်ရော အသွားရော နှစ်တိုင်း ဒီလို သွားနေပြန်နေကျပဲ။ ငါ့အနေနဲ့ ခုထက်ထိ လေယာဉ်ပျံ မစီးဖူးသေးဘူးကွာ

ကဲ သွားမယ်ဟေ့၊ မင်း ငါ့ကို လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ

မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ လင်းမရစ်မှာ ပြန်ဆုံကြဦးမှာပဲ

အေးကွာ၊ ဘုရားမလို့ မင်းနဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်

ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံမှအပြန်တွင် ပါနဲလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းဘေးဆိုင်များမှ ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ် အနံ့များမှာ တစ်လမ်းလုံး မွှေးကြိုင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ယမန်နေ့ ညနေကပင် အမေနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ဤလမ်းထဲမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ် သောက်ခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်း ကာရေး အကြောင်းကို တွေးလာရင်း သူ့ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် လင်းမရစ် မြို့ကလေးတွင် ကျွန်တော်နေရမည့် သုံးရက်အတွင်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အရက်ဆိုင် ထိုင်ရတော့မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

သို့ဖြင့် စနေနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ နံနက်မှာပင် အိုကွန်းနဲလမ်းမှ လေကြောင်းရုံးတွင် လန်ဒန်သို့ လေယာဉ်လက်မှတ် တစ်စောင် ဝယ်လိုက်သည်။ ယခု အပြန်ခရီးတွင်မူ ကျွန်တော့် နာမည်မှာ 'ဆူလီဗန်' ဖြစ်လာခဲ့သည်။

'ကဲ အမေ၊ ကျွန်တော် အခု ဒပ်ဗလင်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်လ သုံးလလောက်နေပြီး စာတစ်အုပ်ပြီးအောင် ရေးမယ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျွန်တော် ကြိုက်သလို နေပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်လွတ်တစ်လုံး စီစဉ်ပေးထားတာ ရှိတယ်။ အင်္ဂလန်ကိုတော့ ကျွန်တော် နောက်နှစ်လောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်သွားဖြစ်မယ် ထင်တယ် အမေ'

နောက်ပိုင်းတွင် ဂျော့ဘလီတ် ထောင်မှထွက်ပြေးသည့် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အမေအား ကျွန်တော်ပြောခဲ့သည့် စကားသည် စကော့တလန် ယာဗ်မှ စုံထောက်များအတွက် ရေလိုက်လွှဲစေသည့် စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤစကားကို ကျွန်တော်ဆိုစဉ်က အမေ စိတ်ချမ်းသာစေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်း သက်သက်ဖြင့် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ အမှတ်မထင် လှစ်ခနဲ ပြောခဲ့သည့် ဤစကားတစ်ခွန်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် ရောမ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

'ကဲ သား၊ ရှောင်... ' အမေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ 'သွားတာတော့ သွားပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်တော့ အရင်တစ်ခါလို သိပ်ကြာကြာကြီး မနေနဲ့နော် သား'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ၊ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် အမြန်ဆုံး ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ'

'ကဲ မသွားခင်ကလေး ပြောစရာရှိတာ ပြောရဦးမယ်၊ အမေနား လာစမ်း။ အမေပြောတဲ့ စကားကို မင်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့ ကြားလား၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကိုများ ဘယ်တော့မှ ကဏုကောစ လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့ သားရယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ပြုတ်ကျသွားရင် သူနဲ့အတူ ပြုတ်ကျမယ့်လူတွေ တစ်ပုံကြီး သားရဲ့။ အင်း... အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေတော် ထို့နောက် အမေသည် ဘုရားစင်ပေါ်မှ ငွေပြားပိုင်းလေးတစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ 'သား ဒီတံဆိပ် ခုပ်တုတ် ဆောင်ထားသမျှ မယ်တော်ကြီးက မင်းကြိုစည်သမျှ အောင်မြင်ဖို့ ဆောင်ကြဉ်းပေးလိမ့်မယ် ကြားလား'

'ကဲ အမေ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်' ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် အမေ့ကို တစ်ခုခု ပြောချင်စိတ်များ ပြည့်သိပ်နေသည်။ သို့သော် ပါးစပ်မှာ တစ်ခွန်းမျှ ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မှန်သည် ကျွန်တော် အမေ့ကို ပြောရမည့် စကားမှာ နောက်အကျကြီး ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရှန်နွန်လေဆိပ်တွင် ဝိစကီကို တဝကြီး သောက် ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို တင်းနိုင်သမျှ တင်းထားခဲ့သည်။

နောက် နှစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက် လန်ဒန် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဂျော့ ဘလိတ်

နောက်ဆုံး ပြင်ဆင်မှုများ

နောက်တစ်နေ့သည် အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်နေ့ဖြစ်၍ ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှထွက်ပြေးရန် စီစဉ်ထားသည့် ရက်သတ္တပတ်၏ ပထမဆုံးနေ့ ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် ပေါ်တာ၏ အခန်း၌ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေး ပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ခေတ်မီသားနားသည့် အိမ်ခန်း တစ်ခန်း ငှားရန် အကြံအစည်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရန် အားလုံးကပင် သဘော တူခဲ့ကြသည်။ အမှန်စင်စစ် ထောင်ထွက်တစ်ယောက်အဖို့ စပိုင်တစ်ယောက် အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းသည် အပြင် လောက၌ အခန်းတစ်ခန်းရအောင် ငှားရသည်ထက် ပိုမိုလွယ်ကူသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ပက်ဒင်တန် ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ခန်း ငှားသည့် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုသို့ သွားရောက် စုံစမ်းခဲ့သည်။

'ဘယ်လိုနေရာ ဘယ်လိုရပ်ကွက်မျိုးမှာ လိုချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ' စာရေးတစ်ဦးက ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်သည်။

'အို.. အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်မှာ ရရင် ပြီးတာပါပဲ' ကျွန်တော်က

ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။ 'အက်တွန် လမ်းဘက် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟမ်းမားစမစ် ရပ်ကွက် ဖြစ်ဖြစ် ရတဲ့နေရာပေါ့ဗျာ'

တကယ်တော့ ကျွန်တော်လိုချင်သည်မှာ ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင် နှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာရာတွင် လိုချင်သည်။ ထောင်နှင့် နီးနိုင်သမျှ နီးလေ ပိုသဘောကျလေပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တကယ် ရမယ့်ရတော့ ထောင်နှင့်အနီးဆုံး နေရာတွင် ရလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ အနောက်ပိုင်း ရပ်ကွက် ၁၀ ပိုင်း ဟိုင်းလီဗာလမ်း အမှတ် ၂၈ မှ အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်သည်။ အခန်းခမှာ တစ်ပတ်လျှင် လေးပေါင် ဆယ့်ငါးသျှီလင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိုအခန်းကိုပင် ငှားလိုက်သည်။ အိမ်ခန်းငှားသည့် ပုံစံတွင် ကျွန်တော့်အမည်ကို "မစ္စတာ ဆစ်စစ်" ဟု ရေးပေး ခဲ့သည်။ နေရပ်လိပ်စာကိုလည်း ကရွှင်နွန်လမ်းမှ လိပ်စာအမှား တစ်ခုကို ပေးထားခဲ့သည်။

ဟိုင်းလီဗာလမ်းမှာ ဒူးကိန်းလမ်းနှင့် ထောင်ကြီးထောင့်၏ မလှမ်း မကမ်းတွင်ရှိ၍ နေ့သဟိုလမ်းလမ်း၊ လာတီဗာလမ်း တို့မှတစ်ဆင့် အောက်စ ဖွိဒ် ပန်းခြံဘေးမှ သွားရသည့်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ငှားသည့် အမှတ် ၂၈ မှာ အောက်စဖွိဒ် ပန်းခြံအဆုံးမှ လမ်းလျှောက်လာလျှင် တစ်မိနစ်ခွဲမျှသာ ကြာ၍ ဝမ်းဝှစ်ထောင်မှ ထိုနေရာသို့ ကားဖြင့်လာလျှင် သုံးမိနစ်မျှသာ ကြာမည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိသည်။

ကျွန်တော့်အား အိမ်ရှင်က သော့သုံးချောင်း ပေးခဲ့သည်။ တစ်ချောင်း မှာ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ သော့ဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ချောင်းမှာ အတွင်းဘက်ရှိ အခန်း နှစ်ခန်းအတွက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် သီးခြား မီးဖိုခန်းနှင့် အိမ်သာ ခန်းများ ပါရှိသဖြင့် ပါရင်လမ်းမှ အခန်းထက် အများကြီးသာသည်ဟု တွေး မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ခပ်စောစော လေး ထ၍ ပေါ်တာ၏အခန်းမှ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများကို နေရာသစ်ဖြစ်သော ဟိုင်းလီဗာလမ်း အမှတ် ၂၈ သို့ သယ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ် မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ ညနေ ၆ နာရီ တိတိတွင် အာတစ်လာရီလမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားရပ်သည့် နေရာမှ နေ၍ ကားရှေ့ခန်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဝန္တမာပန်းများပွေ့ရင်း ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။

'ကဲ ချာလီ ကျွန်တော်ပြောစရာတွေ ရှိတယ်' ကျွန်တော်က အလော သုံးဆယ်ပင် စလိုက်သည်။ 'အဲဒါတွေကတော့ ခင်ဗျား ထောင်က ထွက်ပြေးမယ့်နေ့အတွက် အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီအစီအစဉ်တွေကို ခင်ဗျား တစ်လုံးမကျန် ဝရစိုက်ပြီး မိနစ် အတော် ကြာအောင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ဆက်တိုက် နားထောင်လို့ ဖြစ်မလား'

'ခဏနေပါဦး' ဘလိတ်၏အသံကို ကြားရသည်။ 'ကျွန်တော် ပို့ပြီး သေချာအောင် အခြေအနေကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်' ခေတ္တခဏမျှ အသံပျောက်သွားပြီးမှ ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။ 'ကဲ ရပြီ မိုက်ကယ်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ။ ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာသာ တောက်လျှောက် ပြောပေတော့'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က အပြင်မှ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားသမျှ အစီ အစဉ် အားလုံး အသေးစိတ်ပြောပြရသည်။

'ကောင်းပြီ စပြောမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မူလ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း အောက်တိုဘာ ၂၂ ရက်နေ့မှာ အလုပ်ဖြစ်မယ်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေ ပြီ။ အဲဒီနေ့ကျရင် ညနေ ၆ နာရီတိတိမှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ် မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကားဟာ အာတစ်လာရီလမ်းပေါ် မှာ အဆောင် ယ အစွန်ဆုံးနဲ့ တည့်တည့်နေရာမှာ ရပ်ထားမယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြတင်းပေါက်ရှိတဲ့နေရာ သွားဖို့နဲ့ ပြတင်းပေါက်သံပေါင်ကို ချိန် ဖို့ အချက်ပေးမယ်။ အဲဒီကိစ္စပြီးရင် ပြီးတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် ဆီ သတင်းပို့ရမယ်။ အဲဒီနောက် ဒုတိယအစီအစဉ်အနေနဲ့ ခင်ဗျား ပြတင်း ပေါက်က အဆောင်အပြင်ဘက် ကျော်ထွက်ပြီး အောက်ဘက် မြေကြီးပေါ် ဆင်းလာဖို့ ကျွန်တော် အချက်ပေးမယ်။ အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း ခင်ဗျား လုပ်ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းပို့ရမယ်။ အဲဒါပြီးမှ တတိယအစီအစဉ် အနေနဲ့ ကြိုးလှေကား ချပေးလိုက်တော့မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို အချက်ပေး လိုက်မယ်။ အချက်ပေးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်ကားထဲက အပြင် ထွက်ပြီး ကြိုးလှေကားကို အုတ်နံရံ အတွင်းဘက် ကျော်ပစ်ပေးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ကြိုးလှေကား ကျလာတာ မြင်မြင်ချင်း ပြေးလာပြီး ကြိုးလှေ ကားပေါ် တက်ရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား ဖြည်းဖြည်းလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကြိုးလှေကား ကျလာတာကို ဟိုထောင့်မှာ ရှိနေတဲ့ အစောင့် ပါဒါကလည်း ချက်ချင်းမြင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ သူမရောက်ခင် ခင်ဗျားက

ကြီးလှေကား ရှိတဲ့နေရာကို အရင်ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ပြေးလာဖို့ လိုတယ်'

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍ ဤအစီအစဉ်များကို အဆင့်ဆင့် ရှော့ရှော့ရှုရှု လုပ်သွားနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ချင်း ရေဒီယို အဆက်အသွယ် မပြတ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ကျွန်တော်ဖြစ်စေ သူဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ် ကြုံတွေ့လာပါက အမြန်ဆုံး သတင်း ပို့ရန် လိုအပ်ကြောင်းများကို ထပ်မံပြောပြခဲ့သည်။

'ကဲ- ဘယ်နှယ်လဲ၊ အခု ပြောတာတွေ အားလုံး သဘောပေါက် ရဲ့လား'

'သဘောပေါက်ပါတယ် မိုက်ကယ်' ဘလိတ်က မဆိုင်းမတွ ပြန် ပြောလိုက်သည်။ 'အားလုံးရှင်းပါတယ် ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောပါ' /

ထိုအခိုက် ခပ်ငယ်ငယ် စုံတွဲနှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကား ရပ်ထား သည့်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် သည် ဂန္ဓမာပန်းများကို ငုံ့နမ်းနေဟန် ဆောင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသော သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေ အနေကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်နေစဉ် မှန်ထဲတွင် ဖြူးခဲခဲ ခူး ကိန်းလမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်လာသော ရဲဆိုင်ကယ် တစ်စီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။ ဆိုင်ကယ်စီး ရဲသားသည် ကျွန်တော့်ကို ကျော်သွားပြီး အိုးလ်အုတ် လမ်းသို့ ကွေ့သွားတော့မှ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ရှူ ချောင်သွားခဲ့သည်။

'ကဲ- ချာလီ၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောမယ်' ကျွန်တော်က ယခုမှ ပြန် စလိုက်ရသည်။ 'အခုပြောမယ့် အစီအစဉ်တွေက ဒုတိယပိုင်းအတွက် လုပ်ရ ကိုင်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကား နောက်ခန်းမှာ ဝင် ထိုင်ရမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကားနောက်ခန်းက ခင်ဗျားဘေးမှာ မိုးကာအင်္ကျီ တစ်ထည်နဲ့ ဦးထုပ်တစ်လုံး အဆင်သင့် တွေ့လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း အဲဒီ မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ပြီး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ မိုးကာအင်္ကျီရဲ့ ညာဘက်အိတ်ထဲမှာ စာအိတ်အညှီရောင် တစ်အိတ် တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီစာအိတ်ထဲမှာ သုံးပဲနီနဲ့ ခြောက်ပဲနီစေ့တွေ အပါအဝင် ပိုက်ဆံတွေ ထည့်စားထားတယ်။ ပဲနီစေ့တွေက တယ်လီဖုန်း ဆက်ရာမှာ အသုံးပြုဖို့ပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီငွေတွေနဲ့အတူ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ

ဂဏန်း ခုနစ်လုံးစီ ရေးထားတဲ့ နံပါတ်တွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီဂဏန်းတွေ နံပါတ်တွေက တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေကို လျှို့ဝှက် သင်္ကေတနဲ့ ရေးထားတာပဲ။ ဒီ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတကို ဖော်တဲ့ သော့ချက်ကိုတော့ အခု ကျွန်တော် မဝေးသေး ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကားပေါ်ရောက်မှ အဲဒီသော့ချက်ကို ကျွန်တော် မောင်း ရင်း ပြောပြမယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အပြင်ရောက်မှ အန္တရာယ် တစ်ခုခု တွေ့ရလို့ မရှောင်မလွဲသာဘဲ လူချင်းကွဲသွားကြမယ်ဆိုရင် အဲဒီဖုန်း နံပါတ်တွေ ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေဆီ ခင်ဗျား အကူအညီတောင်း ပါ။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရရင် သူတို့က လိုအပ်တာ တွေ ချက်ချင်းဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်'

'ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကားစီးသွားရမယ့် ခရီးက ဘာမှ မဝေးဘူး၊ ခဏလေးပဲ ကြာမယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ဘယ်နေရာ ဘယ်လမ်း ကို သွားမယ်ဆိုတာတော့ အခု ရေဒီယိုထဲက ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကားပေါ် ကျမှပဲ ပြောမယ်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရမယ့်နေရာ မရောက်ခင် လမ်းထောင့်မှာ ကျွန်တော် ကားရပ်ပေးမယ်။ အဲဒီမှာ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ခင်ဗျားဘာသာ အဲဒီနေရာ ရောက်အောင် လမ်းလျှောက်သွားပါ။ အဲဒီရောက်တော့ ခင်ဗျား ဝတ်လာတဲ့ မိုးကာအင်္ကျီ လက်ဝဲဘက် အိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ သော့သုံးချောင်း ထဲက ယေးလ်အမျိုးအစား သော့နဲ့ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပါ။ ကျန်တဲ့ သော့ နှစ်ချောင်းကတော့ အတွင်းခန်းတွေ ဖွင့်တဲ့ သော့တွေပဲ'

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဆက်၍ အခန်းထဲတွင် ဘလိတ်အတွက် မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်ထား၍ မည်သည့်ပစ္စည်းများ အဆင်သင့် တွေ့ရမည်ဖြစ် ကြောင်းနှင့်တကွ ရေဒီယိုတစ်လုံးအပြင် သတင်းကြေညာချက် အစီအစဉ် များပါရှိသည့် ရုပ်မြင်သံကြားတစ်လုံးပါ အဆင်သင့် ရှိနေမည် ဖြစ်ကြောင်း များကို ပြောပြခဲ့သည်။

'အဲဒီ ရေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ် ကြေညာချက်တွေမှာ ခင်ဗျား ထောင်ကထွက်ပြေးတဲ့ သတင်းကိုတောင် နားထောင်ရလိမ့်မယ် ထင် တယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီအခန်းထဲမှာ နေသားတကျ ဖြစ်နေလောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ကားကို ဆက်မောင်းပြီး ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးရောက်အောင် ပြေး ရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ နောက်က ရဲကားတွေ လိုက်လာရင်လည်း သူတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်အောင် မောင်းပြေးရမှာပဲ။ ဒီလို ရှောင်ပြေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး

ဆိုရင်တော့ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး အဝေးဆုံး ရောက်နိုင်သမျှ ရောက်အောင် မောင်း ပြေးမယ်။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ခုမှတ်ထားရမှာက တကယ်လို့ ခင်ဗျားကို လမ်းထောင့်မှာ ချထားပေးခဲ့ပြီး နောက်နှစ်နာရီကြာလို့မှ ခင်ဗျားဆီကို ကျွန် တော် ပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အဖမ်းခံရပြီလို့သာ တထစ်ချ မှတ်လိုက်ပေတော့။

အဲဒီ အခါကျ ခင်ဗျား မှတ်ထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေဆီ အရေးတကြီး အကြောင်းကြားပါ။ နောက်ပြီးတော့ တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်မှာ ရေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားထဲကနေပြီး အမည်မဖော် ပြလိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူသိထားသမျှ အချက်အလက်တွေ ဖွင့်ပြောပြီး ရဲအရာရှိများကို အကူအညီ ပေးနေပါတယ်လို့များ ပြောလာရင် အဲဒီသတင်း ကို ခင်ဗျား လုံးဝ မယုံပါနဲ့။ ဒါဟာ ဒီကောင်တွေ လုပ်နေကျ လှည့်ကွက်တစ် ခုပဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား တထစ်ချ ယူဆထားပါ။ ကဲ ချာလီ၊ ကျွန်တော် ပြော ချင်တာကတော့ ဒါပဲ။ ခင်ဗျား အားလုံး သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား၊ တခြား ဘာများ မေးစရာ ရှိသေးလဲ'

စကားအဆုံး၌ ကျွန်တော့်မှာ အတော်ကလေး မောသွားသဖြင့် နောက်သို့ အနည်းငယ်မှီ၍ ခေတ္တ အနားယူနေလိုက်ရသည်။ ဘလိတ်အား ဤသို့ အစီအစဉ် အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့သည်မှာ အချိန်အားဖြင့် ပြောပ လောက်အောင် မကြာသော်လည်း စကားပြောနေရင်း ကျွန်တော့်ကားအနီး မှ ဖြတ်သွားကြသည့် လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် မော်တော်ကားများကို ဂရု တစိုက် ကြည့်ရသည်က တစ်ဖက်၊ ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှနေ၍ ရုတ်တရက် ပေါ်လာမည့် အန္တရာယ်ကို သတိထားနေရသည်က တစ်ဖက်ဖြင့် နားရော မျက်စိရော အာရုံစူးစိုက်နေခဲ့ရပြီး လူရောစိတ်ပါ မအားအောင် ဖြစ်နေခဲ့ရ သဖြင့် အတော်ကလေး ပင်ပန်းသွားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မှန်တံခါးများကို အလုံ ပိတ်ထားသဖြင့် ကားထဲသို့ လေမဝင်ဘဲ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ခွေးများ ခွဲနေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

'ဟဲလို မိုက်ကယ်' တစ်ဖက်မှ ဘလိတ်၏ အသံကို ကြားနေရသည်။ 'ခင်ဗျား ပြောတာအားလုံး ရှင်းပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘာမေးခွန်းမှလည်း မေးစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အားလုံး အခြေအနေကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဒီအတောအတွင်း စနေနေ့မတိုင်ခင် ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ်ခုမှ အပြောင်း

အလဲ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ ဒါထက် နေပါဦး၊ အဲဒီနေ့ မရောက်ခင် ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို နောက်ထပ် အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘူးလား'

'ဟာ ဘယ်နေ့မလဲ၊ ဒီကြားထဲ ဆက်သွယ်ရဦးမှာပေါ့၊ လာမည့် ကြာသပတေးနေ့ ဒီအချိန်ကျရင် နောက်ဆုံး ဆက်သွယ်တဲ့အနေနဲ့ ဆက်ဦး မယ်လေ'

'ဒီလိုဆို ပိုကောင်းတာပေါ့၊ တခြား ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးသလဲ' 'မရှိတော့ပါဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ အားလုံး ပြောပြီးပါပြီ' ကျွန်တော်သည် ကောင်းကင်ကြီးပလပ်ကို ရေဒီယိုမှ ဖြုတ်၍ မော်

တော်ကားမှ မူလနေရာတွင် ပြန်တပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ရင် ထဲတွင် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ဖြစ်နေသော ဂန္ဓမာပန်းများကို အမှတ်မထင် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့် စကား ပြောပြီးလျှင် ထိုပန်းများကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် အမှတ်တမဲ့ လွှင့်ပစ် ခဲ့သည်။ သို့သော် ယနေ့အဖို့ရာ၌ ထိုပန်းများကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ လွှင့်ပစ်ထား ခဲ့ရန် စိတ်ထဲမှာ နှမြောသလိုလို၊ ဝန်လေးသလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်မှာ ယနေ့ ပို၍ ထူးထူးခြားခြား မြူးမြူးကြားကြားဖြင့် လှုပ်ရှားနေမိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် ဂန္ဓမာပန်းများ ပွေ့ရင်း ဆေးရုံဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ အချိန်မှာ ည ၆ နာရီခွဲမျှသာ ရှိသေးရာ ဆေးရုံအပြင်ဘက် စင်္ကြံတစ်လျှောက် ခုံတန်းလျား များပေါ်တွင် လူနာတွေ့ချိန် ၇ နာရီအထိ လာစောင့်နေကြသည့် ပရိသတ် အတော်ကလေး များနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စင်္ကြံလမ်းထောင့် လက်ဝဲဘက် တွင် ရုံးခန်း တစ်ခန်းရှိရာ ကျွန်တော်သည် ထိုအခန်းထဲသို့ စွတ်ဝင်သွားခဲ့ သည်။ အခန်းအဝင်ဝ တံခါးအနားတွင် စားပွဲကလေးတစ်လုံးဖြင့် ပုံစံစာရွက် များ ရေးမှတ်နေသော သူနာပြုဆရာမ ခပ်ချောချောကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'မင်္ဂလာညနေပါ ဆရာမ' ကျွန်တော်က ငြုန်းစားကြီး နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမကလေးသည် စာရေးနေရာမှ ရုတ်တရက် မော့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ပွေ့လာသော ဂန္ဓမာပန်းများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆရာမလေး မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားခဲ့သည်။ သူမ သည် ထိုင်နေရာမှ ပျာယံးပျာယာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါရှင်၊ ကျွန်မ ပန်းတွေထည့် ဖို့ ရေလေ့ ယူပေးရမလား၊ ဘယ်လူနာကို တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ရေလေ့ မလိုပါဘူး၊ ဘယ်လူနာကိုမှ တွေ့ဖို့ လာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆရာမကိုပဲ လာတွေ့တာပါ’

ဆရာမလေး၏ မျက်နှာမှာ ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။

‘ဒီလိုပါ ဆရာမ’ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော် ဒီပန်းတွေကို ဒီဆေးရုံမှာ တွေ့တဲ့ အလှဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပေး မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ယူလာတာပါ။ အခု ကျွန်တော် တွေ့တဲ့အထဲမှာ ဆရာမ ဟာ အလှဆုံးပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆရာမကိုပဲ ဒီပန်းတွေ ပေးခဲ့ပါရစေ၊ အဲဒါ ဆရာမ လက်ခံစေချင်ပါတယ်’ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ပန်း ခိုင်ကြီးကို သူမအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘အို နေပါဦး၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ’ ဆရာမလေးမှာ ရုတ်တရက် ဘာ ပြောရမှန်း မသိဘဲ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပန်းခိုင်ကြီး ကို ကိုင်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရှာသည်။

‘ကဲ ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ ကျွန်တော် သွားလိုက် ပါဦးမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာမလေးသည် စကြိုလှေကားအထိ ပြေးလိုက်လာသည်။ ‘ဒါထက် နေပါဦး၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ တစ်ဆိတ် ပြောခဲ့ပါဦး’

သို့သော် ကျွန်တော်က နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ဆေးရုံဝင်း အပြင်သို့ ခပ်မှန်မှန် ခပ်တည်တည် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မူ “အင်း... ဒီကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ဖို့ မချိန်းခဲ့ရတာ နာတာပဲ” ဟူ၍ တွေးလာခဲ့မိသည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ရဲဘော်များနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လာမည့်သောကြာနေ့တွင် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံ၍ အသေးစိတ် ညှိနှိုင်းကြရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့တွင် မိုက်ကယ်တို့ လင်မယားနှင့် ပေါ်တာအပါအဝင် သုံးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်အား မေးရန် မေးခွန်းများကို စာရွက်များဖြင့် ရေးမှတ်လာကြရန် မှာလိုက်သည်။ ဤမေးခွန်းများမှာ ကျွန်တော်တို့၏ စနေနေ့ အစီအစဉ်နှင့်

ပတ်သက်၍ ဟာကွက်ပျော့ကွက် မရှိစေရန် မိမိတို့ ရှုထောင့်အသီးသီးမှ စဉ်း စားမိသလောက် ကျွန်တော့်အား “ကတ်သီးကတ်သတ်” မေးကြရန်ပင် ဖြစ် သည်။ သို့မှသာ အဘက်ဘက်မှ “ရေပက်မဝင်” နိုင်သည့် အစီအစဉ်များ ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် နာမည်ကျော် ဂျက်ဆင်ရှပ် ဆိုင်သို့သွား၍ ဘလိတ်အတွက် ဝတ်စုံများ ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်မှ အရောင်း စာရေးက ဝတ်စုံများကို ကျွန်တော့်အတွက် ‘ဝယ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ကျွန် တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေးကြီးဖြင့်တိုင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် က ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး ‘ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ခင်ဗျား အရပ်အမောင်းနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်မျိုးပဲ’ ဟု ပြောကာ ထိုအရောင်းစာရေး၏ ကိုယ်တိုင်းများဖြင့်ပင် ဝတ် စုံများကို ဝယ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုအဝတ်အစားများကို ဟိုင်းလီဗာလမ်း မှ အခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။

တစ်ဖန် နောက်တစ်နေ့ ကြာသပတေးနေ့ နံနက်တွင်လည်း ဆဲပင်း စေ့နာလမ်းမှ အဟောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွား၍ တစ်ပတ်ရစ် ရုပ်မြင်သံ ကြားစက် တစ်လုံးကို ၁၅ ပေါင်ဖြင့် ဝယ်လာခဲ့ပြီး ဟိုင်းလီဗာလမ်းမှ အခန်း သို့ပင် သယ်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် ဘလိတ်နှင့် နောက်ဆုံး အဆက် အသွယ်လုပ်ရန် ချိန်းထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ မထွက် တော့ဘဲ အခန်းအောင်းကာ ဝိစင်တစ်လုံးဖြင့် အနားယူနေခဲ့သည်။

ညနေ ၅ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် အခန်း မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ထောင်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ဟမ်းမားစမစ်ဆေးရုံသို့ ကား မောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ဘလိတ်သည် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်အတိုင်း အတိ အကျ စောင့်နေခဲ့ရာ ချက်ချင်းပင် အဆက်အသွယ် ရခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသည့် အပြောင်းအလဲများ မရှိသဖြင့် မူလ အစီအစဉ်များကိုသာ ထပ်မံ အတည်ပြုခဲ့ကြသည်။ သို့သော် “ဆယ်ရေး တစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ” ဆိုသည့် စကားပမာ အချိန်ကပ်ပြီး ရုတ်တရက် မမျှော် လင့်ဘဲ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်ကောင်း ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သဖြင့် လုပ်ငန်းစမည့် စနေနေ့ညနေ မတိုင်မီ အရေးပေါ်

နောက်ဆုံးသတင်းများ ဖလှယ်နိုင်ရန်အတွက် ထိုနေ့ နေ့လယ် မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ တိတိတွင် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ကြရန် နှစ်ဦးသဘောတူ အချိန်အချက် လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့် စကားပြောပြီးနောက် ယခင်တစ်နေ့ က ဆေးရုံဆရာမလေးကို သတိရသဖြင့် ထိုဇာတ်လမ်းကိုဆက်ရန် ကြံရွယ် မိသေးသည်။ သို့သော် အခြေအနေမှာ "ကြက်ရောငှက်ရော" ဖြစ်လာနေပြီ ဖြစ်ရာ ဇာတ်လမ်းချင်း ရောထွေးပြီး အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက် လာမည် စိုးသဖြင့် ဆရာမလေးကို ဝင်မတွေ့တော့ဘဲ ဂန္ဓမာပန်းများကို နှမြောမြောဖြင့်ပင် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် လွှင့်ပစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကားကို အိုးလ်အုတ်လမ်းထဲတွင် ထိုး ထားခဲ့ပြီး ဟိုင်းလီဗာလမ်းသို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုကား ကို ဟိုင်းလီဗာလမ်းသို့ လုံးဝ ယူမလာဘဲ အိုးလ်အုတ်လမ်းမှာပင် ရပ်ထားခဲ့ ပြီး အောက်စ်ဖွန်းခြံမှ ဖြတ်၍ ဟိုင်းလီဗာလမ်းသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လေ့ ရှိသည်။ ဤသည်မှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာပါက ဟိုင်းလီ ဗာလမ်းမှ လူများအနေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မမြင်တွေ့ဖူးစေရန် ရည်ရွယ် ချက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံး ဆွေးနွေးပွဲကို သောကြာနေ့ည ၈ နာရီတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ည ၁၁ နာရီထိုးမှ ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အစီအစဉ်များကို အပြန် အလှန် အသေးစိတ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး လုံးဝ ရေပက် မဝင်အောင် အနုလုံ ပဋိလုံ သုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။ သုံးနာရီမျှကြာသော ဤဆွေးနွေးပွဲတွင် အင်နာ သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ကော်ဖီ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ချပေးခဲ့ရသည်။

ပထမဆုံး မိုက်ကယ်ရော့နီးက အုတ်ရိုးထောင့်မှ စောင့်နေသည့် ဝါဒါနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ရေးလာသည့် စာရွက်ကို ကြည့်ကာ မေးခွန်းထုတ် လိုက်သည်။

'အဲဒီ အစောင့်ဝါဒါဟာ အုတ်နံရံကိုကျော်ပြီး ကျလာတဲ့ ကြီးလှေ ကားကို မုချ လှမ်းမြင်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားကြတယ်။ ကောင်း ပြီ၊ အဲဒီတော့ ဒီဝါဒါဟာ ဂျော့ဘလိတ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဟန့်အတား မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား'

'မလုပ်နိုင်ပါဘူး' ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ 'သူဟာ ဘလိတ်ကို အချိန်မီ တားဖို့ဆီးဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အခြေအနေ မရှိပါဘူး ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ကြီးလှေကားရှိတဲ့ဆီ ရောက်အောင် ကိုက်တစ် ရာလောက် ပြေးလာရပါလိမ့်မယ်။ ဘလိတ်ကတော့ ကြီးလှေကားနဲ့ ဆသ့် ငါးကိုက်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်။ တကယ်လို့ ကြီးလှေကား ရှိတဲ့ဆီအထိ သူ ပြေးလာခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဘလိတ်ကို သူ မမီတော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘလိတ်ဟာ အုတ်နံရံပေါ် ရောက်နေပါပြီ။ ပြီးတော့ အဲဒီလို အုတ်နံရံပေါ် ဘလိတ် ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် အပြင်ကနေပြီး ကြီးလှေကား ကို လွှတ်ချလိုက်မှာပါ'

'ထောင်ထဲက အဆောင်တွေလှည့်ပြီး စစ်ဆေးတဲ့ ဝါဒါနဲ့တွေ့ရင် ကော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ' ပေါ်တာက သူ ရေးမှတ်လာသည့် မေးခွန်းစာရွက် ကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ပြန်သည်။

'ဒါလည်း ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ဘလိတ်ဟာ အိပ်ဆောင်ပြတင်း ပေါက်ကနေ အပြင်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ပြတင်းပေါက်က သစ်သားပေါင်မှာ မှောင်ရိပ်ကွယ်ပြီး စိတ်ချရတဲ့ အချိန်အထိ ပုန်းနေဦးမှာပါ။ သူ့အနေနဲ့ အုတ်နံရံဘက်ကို တစ်ရိုက်ထိုးပြီးသွားဖို့အခွင့်အရေး မရမချင်း ကျွန်တော့်ဆီကို ကြီးလှေကားချပေးဖို့ အချက်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ အုတ်နံရံဘက် ကို သူပြေးလာတဲ့ အချိန်မှာ အဆောင်ဝါဒါ မြင်သွားရင်လည်း ဟိုအုတ်နံရံ ထောင့်မှာ အစောင့်ကျနေတဲ့ ဝါဒါလို သူလည်း ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကဲ ရှင်ပြောသလို သူတို့က ဘလိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မတားနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့' အင်နာက ဝင်၍ တစ်ချက်ထောက်လိုက်သည်။ 'အုတ်နံရံထောင့် မှာရှိတဲ့ အစောင့်ဝါဒါက ဘူးဝမှာရှိတဲ့ ရုံးခန်းကို ဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားပြီး ထောင်လှန့်အချက်ပေးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မယ် ဆိုရင် ထောင်ကြီးပတ်ပတ် လည်မှာ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်မလာခင် ရှင် အာတစ်လာရီလမ်းက အချိန် မီ ထွက်နိုင်ပါ့မလား'

'အချိန်မီ ထွက်နိုင်ရုံတင် မကပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘလိတ်ဟာ အာတစ်လာရီလမ်းက ထွက်လာပြီး ဒူးကိန်းလမ်းကိုတောင် လှန် လာပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ စမ်းသပ်လေ့လာကြည့် ထားပြီးသားမို့ အုတ်နံရံပေါ် ကို ကြီးလှေကား ပစ်တင်ပေးပြီး သုံးမိနစ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ထောင်နဲ့ နှစ်မိုင်ဝေးတဲ့ နေရာကို ရောက်နေပါလိမ့်မယ်'

'အဲဒီအချိန်မှာ ဟမ်းမားစမစ်ဆေးရုံနဲ့ ဆေးရုံရှေ့က လမ်းပေါ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေအတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' ရေးနိုးက ထပ်ဆင့်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

'အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အချိန်ယူပြီး လေ့လာပြီးပါပြီ' ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ရှင်းပြရသည်။ 'ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင် တနင်္လာနေ့ကနေ သောကြာနေ့အထိ ဆေးရုံအမှုထမ်းတွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ ညနေငါးနာရီမှာ အလုပ်သိမ်းကြပါတယ်။ ငါးနာရီခွဲလောက်ဆိုရင် ဆေးရုံမှာ နေ့ဘက်တာဝန်ကျတဲ့ အမှုထမ်းတွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံး ပြန်ကုန်ကြပါပြီ။ ဒါက ကြားရက်တွေမှာပါ။ စနေနေ့ဆိုရင် ဒါထက်တောင် အခြေအနေ ကောင်းပါသေးတယ်။ နေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ဆေးရုံပိတ်တော့ တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် လူမရှိတော့သလောက်ပါပဲ'

'လူနာ လာမေးတဲ့ ဧည့်သည်တွေကော' ပေါ်တာက ကြားဖြတ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

'ဆေးရုံမှာ လူနာလာမေးတဲ့ အချိန်ဟာ ၇ နာရီကျမှ ၈ ပါတယ်။ အဲဒီတော့ လူနာမေးဖို့လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ များသောအားဖြင့် ခြောက်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကျမှ ရောက်လာတတ်ကြပါတယ်။ တချို့နာရီဝက်လောက်စောပြီး ခြောက်နာရီခွဲလောက် ရောက်တတ်တဲ့ ဧည့်သည်တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်မယ့် အချိန်နဲ့ အများကြီး လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရှိပါတယ်။ ဒါအတွက် လုံးဝ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး'

ရေးနိုးတို့ ဇနီးမောင်းနှံနှင့် ပေါ်တာတို့သည် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော့်အား တရားရုံးတွင် ရှေ့နေများက အပြန်အလှန် မေးခွန်းထုတ်သလို မေးခွန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နာရီပေါင်းများစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင် လေ့လာမှတ်သားထားပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် သူတို့မေးသမျှ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ မေးခွန်းအသွယ်သွယ်ကို ကျေနပ်လောက်အောင်ပင် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

ထောင်ကြီးဘေးမှ ဟိုင်းလီဗာလမ်းအထိ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကားမောင်းရမလဲ၊ လမ်းမှာ မီးပွိုင့် ဘယ်နှစ်ခု ဖြတ်ရသလဲ၊ ဒီမီးပွိုင့်တွေကြောင့် နှောင့်နှေးစရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဟိုင်းလီဗာလမ်းမှာ ဘလိတ်

အတွက် လုံခြုံရေးဟာ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ချရသလဲ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေ အနေနဲ့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိဘူးလား စသည် စသည်ဖြင့် မေးမြန်းခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်အစီအစဉ်များမှာ ပို၍ ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံလာခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အခိုင်အမာ ယုံကြည်လာခဲ့မိသည်။

'ကဲ ရှောင်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျာအပေါ်မှာ တည်တာပါပဲ' ၁၁ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်ရာ ဆွေးနွေးပွဲကို နိဂုံးချုပ်သည့်အနေဖြင့် ပေါ်တာက အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တည်နေပါတယ်' ကျွန်တော်လည်း အလေးအနက် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

'ကဲ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ကျွန်တော်က သူတို့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ အင်နာကလည်း ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ရင်း 'ကဲကောင်းပါစေ ရှောင်' ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အိပ်မရဘဲ မျက်လုံးများ ကြောင်နေခဲ့သည်။ နက်ဖြန်သည် ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ်ကျနေသော ကမ္ဘာကျော် စပိုင် ဂျော့ဘလိတ်၏ ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကို အဆုံးအဖြတ် ပေးခြင်းသည် ကျွန်တော့်ဘဝကိုလည်း အဆုံးအဖြတ် ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။

၁၁

ထောင်မှ ထွက်ပြေးခြင်း

စနေနေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် နံနက်စာအဖြစ် ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်ဥကြော်ကို ကိုယ်တိုင် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် စားခဲ့သည်။ ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်ဥကြော်မှာ ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်အာဟာရလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ယနေ့နံနက်တွင်မူ ရင်ထဲ၌ အလိုလို ပြည့်နေ၍ စားသည်ဆိုရုံမျှသာ စားနိုင်သည်။

နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့သည်။ ဤတနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လုံး ကျွန်တော်သည် ရပ်ကွက်ဈေးကလေးမှာပင် စားစရာ သောက်စရာများကို ဝယ်ခဲ့သည်။ အိမ်နီးနားချင်းများက ကျွန်တော်အား သာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်မှန်းတန်းမိနေစေရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က ဆိတ်နံရိုးများ၊ ကြက်ဥများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် စည်သွတ်ဘူးများကို အတော်များများကလေး ဝယ်လာခဲ့သည်။ နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း နှစ်ယောက်စာအတွက် ရည်ရွယ်၍ ဝယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ရုပ်အင်္ကျီသန့်သန့်တစ်ထည်နှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီ အသစ်၊ ခြေအိတ် အသစ်များကို လဲ၍ ဝတ်ခဲ့သည်။ မတော်တဆ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရမည် ဆိုပါက အချုပ်

ထဲတွင် မည်မျှကြာအောင် နေရဦးမည် မသိသဖြင့် အဝတ်အစားကောင်းများကို တမင်ရွေးဝတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အချုပ်ခန်း အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝနေသော ကျွန်တော်တို့လို "ထောင်ထွက်များ"၏ အလေ့အထတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အားလုံး ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲတွင် ကြည့်ကာ "အတော် သားနားနေပါကလား" ဟု၍ပင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒူးကိန်းလမ်းမှတစ်ဆင့် အိုးလ်အုတ်လမ်းထဲသို့ ချီဝင်လာခဲ့သည်။ အချိန်မှာ ၁၁ နာရီ မိနစ် ၃၀ မျှသာ ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ဘလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် နာရီဝက်ခန့် စောနေသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ခါတိုင်း ဝယ်နေကျ ပန်းဆိုင်မှ ဂန္ဓမာပန်း ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခိုင် ဝယ်လိုက်ပြီး ထိုဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ အသားမုန့် သုံးလေးခု ဝယ်လိုက်သည်။ ဤ အသားမုန့်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် နေ့လယ်စာပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြင်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားခဲ့သော ကားဆီသို့ သွားကာ ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်၍ အသားမုန့်များကို စားနေခဲ့သည်။

၁၂ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်အလိုတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခါတိုင်း ရပ်နေကျ ကားရပ်သည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ၁၂ နာရီထိုးရန် ၂ မိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် လုပ်နေကျအတိုင်း ကောင်းကင်ကြိုး ပလပ်ကို လဲတပ်ပြီး ဂန္ဓမာပန်းများ အောက်မှ ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကို ဘလိတ်က ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ 'ကဲ ချာလီ၊ အချိန်တော့ ကျပြီ' ကျွန်တော်က လေးလေးပင်ပင် ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နေတဲ့နေ့ ရောက်လာပါပြီဗျား၊ အပြင်မှာတော့ အားလုံး အဆင်သင့် အိုကေပါပဲ။ ခင်ဗျာဆီကရော ဘယ့်နွယ်လဲ'

'ကောင်းတယ် ဖိုက်ကယ်၊ အားလုံး ကောင်းပါတယ်' ဘလိတ်က လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီနေ့ညအတွက် အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ အခြေအနေအားလုံး အဆင်အသင့်ပါတယ်၊ ခါတိုင်းလို ဒီညလည်း အားလုံးလိုလို ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမှာ သေချာပါတယ်၊ ဝါဒါနှစ်ယောက်ပဲ အဆောင်မှာ အစောင့်ကျန်လိမ့်မယ်'

'ကဲ ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ အစီအစဉ် လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ညနေ ခြောက်နာရီတိတိမှာ ပြန်ဆက်မယ်၊ ခြောက်နာရီ တိတိ နော်'

'ကောင်းပါပြီ၊ စိတ်ချပါ'

'ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီနေ့ညနေ ခြောက်နာရီကျော်ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျားဟာ အပြင်လောကမှာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်နိုင် ပါပြီ၊ ပြီးတော့မှ နံရိုးကြော်တို့၊ လက်ဖက်ရည်တို့ စားသောက်ပြီး စတော်ဘယ် ရီ ရေခဲမုန့် မြည်းကြသေးတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ဒါတွေနဲ့ တည့်မှတည့်ပါမလား' ဘလိတ်၏ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ 'ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ကျုပ် ဖြင့် သွားရည်တောင် ကျလာပြီ'

'ကဲ အားလုံး အိုကေနော်'

'အိုကေပါဗျာ'

ကျွန်တော်သည် ကားကို အိုးလ်အုတ်လမ်းထဲတွင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး အခန်းရှိရာသို့ ခြေကျင်လျှောက် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အခန်း ပြန်ရောက်တော့ နေ့လယ် တစ်နာရီ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ညနေ ၄ နာရီခွဲမှ ပြန်ထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ဖိုး တည်ကာ အနားယူ နေခဲ့သည်။

၂ နာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကြိုးလှေကားကို ထုတ်၍ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကြိုးလှေကားမှာ ကျွန်တော် ထင်မှတ်ထားသည်ထက် ပို၍ ပေါ့ပါးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြိုးလှေကားကို ပေ ၂၀ မြင့်သော အုတ်နံရံကို ကျော်၍ ပစ်ချပေးရာ၌ အရေးကြီးသည်မှာ လှေကားထစ် လုပ်ထားသည့် ကြိုးများအချင်းချင်း ငြိတွယ်လိမ်ရှုပ်ပြီး လုံးထွေးမနေစေရန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာပင် ကြိုးလှေကား ကို စနစ်တကျ လက်ထဲတွင် ကိုင်ပုံကိုင်နည်းနှင့် ပစ်ပုံပစ်နည်းများကို လက် တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့သည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ကြိုးလှေကားကို အပစ်လေ့ကျင့်ပြီးနောက် စိတ်ချရပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်အတွက် အဝတ်အစားများ၊ အသုံး အဆောင် ပစ္စည်းများနှင့်တကွ ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကိုပါ နေသား တကျဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးထားခဲ့သည်။ ရေဒီယိုကို အသံလှိုင်း မိအောင်

ဖမ်းပေးခဲ့ပြီး ခလုတ်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ကိုလည်း အရုပ်ရော အသံပါ ပီပီသသဖြစ်အောင် ခလုတ်များကို ညှိပေးထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကြိုးလှေကားကို လိမ်ရှုပ်မနေအောင် ဂရုတစိုက်လိပ်ပြီး စာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ဖြင့် သေသေသပ်သပ် ထည့်လိုက် သည်။ ဤစာအိတ်ကြီးမှာ ဘလိတ်အတွက် အဝတ်အစားများဝယ်စဉ်က ဆိုင် မှ ထည့်ပေးလိုက်သည့် စာအိတ်ကြီးပင်ဖြစ်ရာ အိတ်ဘေးတွင် "ဂျက်ဆင် အပ်ချုပ်ဆိုင်" ဟူသော စာလုံးကြီးများပင် ပါနေခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ဘလိတ် အတွက် ကျွန်တော်နှင့် တပါတည်း ယူသွားရမည့် မိုးကာအင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်၊ ငွေစက္ကူနှင့် အကြွေများ ထည့်ထားသည့် စာအိတ် တစ်အိတ်၊ အခန်းသော့ စသည့် ပစ္စည်းများကို အားလုံး စစ်ဆေးပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

အခန်းမှ ထွက်ခါနီးတွင် မိုက်ကယ်ရေခန်းထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ ကျွန် တော် ယခုပင် ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်း အလုပ်စတင်ရန် သွားတော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ သူနှင့် စကားပြောရာ တွင် ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း လျှို့ဝှက် သဘောတူထားကြသည့်အတိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နာမည်များကို လုံးဝ မသုံးဘဲ ထားခဲ့ကြသည်။

၅ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်လျှော့သေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒူးကိန်း လမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ အံ့ ဆိုင်း မှုန်မှိုင်းလျက်ရှိပြီး မိုးသေးမိုးမွှားလေးများ ရွာသည်ဆိုရုံမျှ ခပ်ဖွဲဖွဲကလေး ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တကယ်လို့သာ ဒီမိုးဖွဲကလေးဟာ နောက် တစ် နာရီလောက်အကြာမှာ သဲကြိုးမဲကြီး ရွာချလိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ နေ ရာကျလိုက်မလဲဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ တွေးလာခဲ့မိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အိုးလ်အုတ်လမ်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ပန်းဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခါတိုင်း ကျွန်တော် ဝယ်နေကျ ဂန္ဓမာ ပန်းခိုင်ဖို့ ကုန်နေသဖြင့် ခိုးခိုးဂန္ဓမာပန်းများကိုသာ ရသလောက် ဝယ်ခဲ့ရသည်။ ပန်းပွင့်များမှာ ခါတိုင်းလောက် အရောင်မရင့်ဘဲ ပန်းနုရောင်များ ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ကြိုးလှေကား ထည့်ထားသည့် စက္ကူအိတ်နှင့် ပန်းများကိုဆွဲကာ ထားရပ်ထားသည့် နေရာသို့ လာခဲ့ရသည်။ ကားဆီသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းများကို ရှေ့ခန်းတွင် ထားလိုက်ပြီး စက္ကူအိတ်ကို ကားနောက်မှ ပစ္စည်း

ထည့်သည့် အံ့ဖုံးထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

၅ နာရီ ၁၅ မိနစ်။

အချိန် အများကြီး ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်အကဲတွင်လမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တရပ်၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဆုတောင်းသည့်အတိုင်း မိုးမှာ စောစောကထက် ပို၍ သည်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားဘေးမှ မှန်ကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ လှုပ်ရှားလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ရင်ခွန်နှုန်းလည်း မြန်လာသည်။ တထင့်ထင့် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်သလို ခံစားနေရသည်။ သည်အချိန်အခါမျိုးတွင် စိတ်ငြိမ်သွားအောင် စီးကရက် သောက်လိုက်ရသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဆေးလိပ် လုံးဝ သောက်တတ်သူ မဟုတ်။

အာခေါင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ခြောက်လာသည်အတွက် ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်ခုခု ဝါးဦးမှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သို့ဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်မှ မှန်ပုံသရေစာရောင်းသည့် ဆိုင်ကလေးရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ချောကလက် ချိုချင်နှစ်ခု ဝယ်၍ ပြန်လာပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်း၍ ချောကလက် ချိုချင်ထုပ်ကို ဖြေကာ ဝါးနေခဲ့သည်။

နာရီကို ငွဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်။ သိပ်အချိန်ဆွဲနေ၍ မဖြစ်တော့ဟု သိလိုက်သည်။ ကားကို စက်နှိုးလိုက်ပြီး အိမ်အကဲတွင်လမ်းအတိုင်း အိုးလ်အုတ်လမ်းဘက်သို့ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့မှ မီးပွိုင့်တွင် ကားအသွားအလာ အတော်များနေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ယနေ့မှ လမ်းဆုံလမ်းခွဲ လေးဖက်လေးတန်တွင် ကားများ တသီတတန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကားမှာ အိုးလ်အုတ်လမ်းပေါ်တွင် ရှေ့နောက် ကားတန်းကြီးထဲ ရောက်နေသည်။ လမ်းဆုံတွင် အချက်ပြမီးများ ရှိနေသော်လည်း ကားများ အသွားအလာ များလွန်းပြီး ပိတ်နေသဖြင့် အချက်ပြ မီးများကိုပင် အသုံးပြု၍ မဖြစ်တော့ဘဲ ယာဉ်ထိန်းရုံနှစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် လက်ပြ၍ ကားအသွားအလာ ထိန်းပေးနေကြရသည်။

ကံအားလျော်စွာ မီးပွိုင့်ကို ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ၆ နာရီတိတိ ရှိနေပြီကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်နာသန်းများ ကြီးသွားမိသည်။ ထောင်ကြီးနှင့် ယခုထက် ပို၍နီးသော နေရာတွင် ကားရပ်၍ မစောင့်ခဲ့မိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြီးအကျယ် ခေါ်ပွနေမိသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်အသံကို နားစွင့်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေပေရောမည်။

ကျွန်တော်သည် အိုးလ်အုတ်လမ်းအတိုင်း လီဇာကို မသိမသာ နင်း၍ မောင်းလာခဲ့ရာမှ ဒူးကိန်းလမ်းထောင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒူးကိန်းလမ်းမှတစ်ဖန် အာတစ်လာရီလမ်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ချိုးဝင်ခဲ့ပြီး ဆေးရုံရှေ့ ရပ်သည့် ကွက်လပ်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဤနေရာမှာ ကျွန်တော် ရပ်နေကျဖြစ်၍ ထောင်ကြီးထဲမှ ဘလိတ် ရှိနေသည့်အဆောင် ယခင် အစွန်ဆုံးနှင့် တည့်တည့်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ကားကို စက်ရပ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ရေဒီယိုကလေးကို ကောက်ကိုင်၍ လိုအပ်သည်များကို မဆိုင်းမတွ ပြင်ရဆင်ရတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အာတစ်လာရီလမ်းတစ်လျှောက် အသွားအလာ လုံးဝ ရှင်းသလောက်ဖြစ်နေပြီး မိုးသားမိုးရိပ်များကြောင့် မည်းမှောင်နေသည်ဖြစ်ရာ ခါတိုင်းလို ရေဒီယိုကို ဂန္ဓမာပန်းများဖြင့် ဖုံးမနေတော့ဘဲ သည်အတိုင်း ကိုင်ထားလိုက်သည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာ တွေ့တော့မှ ပန်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဘလိတ်သည် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်စောင့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ။ ကဲ အချိန်မရှိတော့ဘူး အခု ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ပြတင်းပေါက် သံပေါင်ကို ချိုးပေးဖို့ ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ စောင့်နေတယ်၊ ဂျီကလည်း သူ့ဆီမှာ အဆင်သင့် ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို အလုပ် စခိုင်းလိုက်ရတော့မလား'

'စခိုင်းလိုက်တော့ ချာလီ၊ အခုချက်ချင်း စဖို့ ပြောလိုက်တော့'
'ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြီ၊ အခု သူ သွားပြီ' ခဏအကြာတွင် ဘလိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေနော်၊ သူ့ အလုပ် လုပ်နေတုန်း တစ်ခုခု အန္တရာယ်တွေ့ပြီး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော့်ဆီ ချက်ချင်းသတင်းပို့၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားအတွက်ရော ကျွန်တော့်အတွက် ပါ အချိန်မီ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နိုင်ဖို့ အချက်ပေးတဲ့ သဘောပဲ၊ နားလည်တယ် မဟုတ်လား'

'နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ လုပ်တာကို စောင့်ကြည့်ပြီး အကြောင်းထူးရင် ပြောပါမယ်'

ဘလိတ်၏အသံ ပြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် အာတစ်လာရီ လမ်းအတိုင်း ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မှောင်နှင့် မည်းမည်းဖြစ်နေသော လမ်းထိပ်တွင် ဆယ်စက္ကန့်လျှင် ကားတစ်စီးကျခန့် မီးများဖွင့်၍ ဖြတ်သွားနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ မိုးမှာ စောစောကထက် ပို၍ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကားအဖိုးပေါ် သို့ မိုးပေါက်များ တဖြန်းဖြန်း လာရောက်ထိမှန်နေသည့် အသံများမှာ မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ခဏ အကြာတွင် ဘလိတ်အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

'ပြတင်းပေါက်တော့ ဖွင့်သွားပြီ၊ အခု ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပြီ'

လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ မြန်လွန်းလှသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ မှန်ကို ခွဲပြီး သံပေါင်ကို ချိုးပစ်ခဲ့သည်မှာ အားလုံးစုစုပေါင်း သုံးမိနစ်သာ ကြာခဲ့သည်။ ဤပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘလိတ် မှာ ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားတော့မည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ အချက်ပေး လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘလိတ်သည် ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်၍ အဆောင်အပြင်သို့ ထွက်လာရန် အသင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့် စကားလုံးတစ်လုံးသည် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့် စကားလုံး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထံမှ ညွှန်ကြားချက်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အမိန့်ပေးရန် အသံလွှင့်ခလုတ်ကို ဖွင့် လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် မော်တော်ကားတစ်စီး၏ ရှေ့မီး လုံးနှစ်လုံးမှ စူးရှပြင်းထန်လှသည့် မီးရောင်တန်းကြီးနှစ်ခုသည် အာတစ်လာ

ရီလမ်း တစ်လျှောက်လုံးကို လင်းထိန်သွားအောင် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို အလန့်တကြား တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံးများ ပြာသွားပြီး ရင်ထဲတွင်လည်း ဒိန်းခနဲ မြည်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အန္တရာယ် တစ် ခုခုကြုံလာလျှင် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် ရေဒီယိုကို အောက်သို့ နှိမ့်၍ ကိုင်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အဆိုပါ ကားမီးရောင် ဝင်းခနဲ ပေါ်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေဒီယိုကို ပေါင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဂန္ဓမာပန်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်မိသည်။ ဂန္ဓမာပန်းများကို ငုံ့၍ နမ်းချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားသော ကားမီးရောင်မှာ ထိန်လင်းနေပြီး ကျွန်တော့်ကားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိများ ကျိန်းကာ ဘာကိုမျှ မမြင်ရအောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုကားသည် ကျွန်တော့် ကားအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကားဘေးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် ကျော်ဖြတ်မောင်းသွားခဲ့သည့် ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် ကား မောင်းသူကို မော့မကြည့်ဘဲ ကြုံနေရရပင် နေလိုက်သည်။ ကုန်တင်ကားကြီး သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး လက်ထဲမှ ရေဒီယိုကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ရသည်။

'ခင်ဗျား အဲဒီမှာပဲ ရှိနေသေးလား' ကျွန်တော်က အသံကို မနည်း ထိန်း၍ မေးလိုက်သည်။

'ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ထက် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ' ဘလိတ်က ပြန် မေးလိုက်သည်။

'ကုန်တင်ကားတစ်စီး ဖြုန်းခနဲ ဖြတ်မောင်းသွားလို့ပါ၊ အခုတော့ သွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက သိပ်စိတ်မချရသေးဘူး။ အဲဒီကားပေါ် မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ ပါသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မကြည့်လိုက်ရဘူး အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ပြီး အပြင်မထွက်ခဲ့နဲ့ဦး၊ အခြေ အနေ စိတ်ချရပြီဆိုမှ ကျွန်တော် အချက်ပေးလိုက်မယ်၊ ကြားလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေရာကပဲ စောင့်နေပါမယ်'

ကျွန်တော်သည် ပို၍ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်စေရန်အတွက် ငါးမိနစ် တိတိ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာတစ်ခုမျှ ထူး ထူးခြားခြား မတွေ့ရတော့မှ ရေဒီယို ခလုတ်ကို မသိမသာ စမ်းလိုက်ရသည်။ သို့သော် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအချိန်မှာပင် မီးရောင်တန်းနှစ်ခု ဝင်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထိတ် ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြန်သည်။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် ပေါ်ထွက်လာသော မီး ရောင်မှာ စောစောက ကားမီးရောင်လောက် စူးစူးရှရှ မရှိဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် လူစီးကားလေးတစ်စီးမှ မီးရောင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် ရသည်။

ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်းပင် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ လူစီးကားကလေးဖြစ်ကြောင်း ပို၍ထင်ရှားလာသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဤကားကလေးသည် စောစောက ကုန်ကားကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်ကားကို ကျော် မောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်၍ ကားလာနေသည်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘာသိဘာသာ နေလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ထိုကားကလေးသည် ကျွန်တော့်ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်း ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာ တွင် လာရပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အတော်ကလေး ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမိသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အကြံရကျပ်ပြီး မည်သို့ လုပ်ရမှန်း မသိ အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ စောစောကလောက် အထိတ်တလန့် မဖြစ်မိ သော်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမိသည်။ ဧကန္တ ဆေးရုံလူမမာ လာမေးသူများ ဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချ တွက်လိုက်မိသည်။ သို့သော် သဲသဲ မဲမဲ ရွာနေသည့် မိုးထဲတွင် ထိုကားကလေးမှာ မီးများအားလုံး ပိတ်ထား ပြီး ဘုာတစ်ခုမျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲက သံသယဖြစ်လာ မိသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ၆ နာရီ ခွဲလူနီးပါး ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ၇ နာရီဆိုလျှင် ထောင်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပြီးပြီဖြစ်၍ အကျဉ်းသားများ ကိုယ့်အဆောင် ကိုယ်ပြန်လာကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထို သို့ ပြန်လာကြသည်နှင့် တစ်ထောင်လုံး အချင်းချင်း စကားပြောသံများ၊ အော် ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများ၊ လမ်းလျှောက်ကြသည့် ခြေသံများဖြင့် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာကြမည့်ပြင် အိပ်ဆောင်ပိတ်ရန်အတွက် အစောင့်ဝါဒါများပါ ရောက်လာ

ကြမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်တွင်မှဆိုလျှင် ဘလိတ်တစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်၍ အပြင်သို့ထွက်ရန် လုံးဝ အခွင့်အရေး ရတော့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော်သည် မလှမ်းမကမ်းမှ မသင်္ကာစရာ ကားကလေးကို သည်အတိုင်း စောင့်ကြည့်နေပါက အချိန်ကိုလှ၍ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းဖြင့် အလုပ်လုပ်နေရသော ကျွန်တော့်အတွက် အစီအစဉ်အားလုံး ပျက်စီးတော့ မည်ကို တွေးမိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား ဟူ၍ အဖြူအမည်း ကွဲကွဲပြားပြားသိအောင် ကျွန်တော့်ကား ရှေ့မီးနှစ်လုံးကို ဖြန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော့်မှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလို ဖြစ် သွားခဲ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် ကျွန်တော့် ကားမီးရောင်ကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကားပေါ်တွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် စိတ်ရွံ့လက်ရွံ့ အားရပါးရဖက်ကာ မွှေးမွှေးပေးနေကြသော လူငယ် သမီးရည်းစားစုံတွဲကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ဖက်သား၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလွတ်လပ်ခွင့်ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ သည် အလွန်လေးစားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ် အိုင်းရစ် ကပြားပင် ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့၏ အဆိုပါ ယဉ်ကျေးမှုကို သဘော အကျကြီး ကျသူဖြစ်၍ သူတို့ခေလေထုံးစံကို အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်နာကျင့်သုံး ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုကိစ္စတွင်မူ ကျွန်တော့်မှာ သေရေးရှင်ရေး ပြဿနာ ဖြစ်နေခဲ့ရာ ဖြို့ကြီးသားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ကျင့်ဝတ်အရ ကားမီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း မပိတ်တော့ဘဲ ဖွင့်မြဲ ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒမှာ ထိုစုံတွဲကို ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်ပစ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ အမြန်ဆုံး ထွက် သွားစေရန် ကားမီးကို ဖွင့်မြဲ ဖွင့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားထဲမှ သမီးရည်းစားစုံတွဲမှာလည်း ရုတ်တရက် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြပုံ ရသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း လူမြင်ကွင်းတွင် ယောက်ျားတစ် ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ကြခြင်းသည် အင်္ဂလိပ် ယဉ်ကျေးမှု ခေလေထုံးစံအရ ရှက်စရာ မဟုတ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ညဘက် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် ကားမီးရောင်အောက်၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် အားရပါးရ ဖက်၍ နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်နေကြသည်မှာ မျက်နှာပြောင်

တိုက်ရာ ကျလွန်းသည်ဟု ထင်ကြလေသလား မသိ၊ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် လူချင်းခွာလိုက်ကြပြီး ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေး ဖြစ်သူမှာလည်း ဂါဝန်ကို ဆွဲဆန့်၍ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ကာ မသိမသာ အမူအရာ ပျက်နေသည်။

သို့သော် သူတို့စုံတွဲသည် ထိုနေရာမှ ရုတ်တရက် ထွက်မသွားသေးဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် တီးတိုးပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခဏကြာမှ ကျွန်တော်ကိုပင် လူဆိုးသူဆိုးတစ်ယောက်ဟူ၍ ထင်လေသလား၊ ရဲသားတစ်ယောက် ဟူ၍ ထင်လေသလား မသိ။ သူတို့ အတွက် လုံခြုံမှုမရှိသည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် သူတို့ကားကလေးကို စက် နှိုး၍ ဣန္ဒြေမပျက် မောင်းထွက်သွားကြတော့သည်။ အချိန်မှာ ၇ နာရီထိုးရန် မိနစ် ၂၀ မျှသာ လိုတော့သည်။

ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းသာနေချိန်ပင် မရှိတော့ဘဲ ပေါင်ပေါ်မှ ရေဒီယိုကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး အမြန်ဆုံးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘလိတ်တစ်ယောက် ရှိမှ ရှိပါတော့မလားဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် နားစွင့်လိုက်ရသည်။ သူကတော့ စောင့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

'ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေပါတယ်' ဘလိတ်အသံမှာ အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေသည်။ 'ကျုပ် ဒီနေရာမှာ ကြာကြာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သူတို့ ရုပ်ရှင်က ပြန်လာနေကြပြီ၊ ကျုပ် အခုချက်ချင်း အပြင်ထွက်တော့မှ ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျာဆီက အကျိုးအကြောင်း နားထောင်ဖို့ အချိန် မရှိတော့ဘူး၊ မြန်မြန် အပြင်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပဲ'

'ကောင်းပြီ ချာလီ၊ အိုကေ၊ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်တော့' ကျွန်တော်ကလည်း အလောသုံးဆယ် ညွှန်ကြားလိုက်ရသည်။

'ဟုတ်ပြီ ကျုပ် အခုချက်ချင်း ထွက်ခဲ့မယ်။ အပြင်ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျားကို အကြောင်းကြားမယ်၊ ကဲ... ဒါပဲ'

ထိုအချိန်မှာပင် ကားမီးရောင်နှစ်ခုသည် ဂူးကိန်းလမ်းထဲမှာ ဝင်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ထိုနောက် ကားသည် ကျွန်တော်ကားနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကားမှ ရှေ့မီးနှစ်လုံး၏ စူးရှသော အလင်းရောင်အောက်တွင် ကျွန်တော်မှာ ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘလိတ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

'ချာလီက မိုက်ကယ်ကို ပြောနေတယ်၊ ကျုပ် အခု အပြင်ရောက်နေပြီ၊ ကြိုးလှေကားကို ပစ်ချနိုင်ပြီ၊ ဒါပဲ'

ကျွန်တော်မှာ ကားမီးရောင်ကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာနေပြီး ဘာတို့မှ မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အလုံပိတ်ထားသော ကားကလေးထဲတွင် ဘလိတ်၏ အသံမှာလည်း ဟိန်း၍ ပုံတင်ထပ်နေပြီး နားကွဲလှမတတ် ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းမှာ ချာချာလည်နေပြီး ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်လုံးဝ မမြင်ရသောသူများ ကျွန်တော်ကို မမြင် မြင်အောင် တမင်သက်သက် ဂန္ဓမာပန်းများကို နမ်းပြလိုက်ရသည်။ ကားရှေ့မှ မီးလုံးများမှာ ဖွင့်ထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။

'ဟဲလို မိုက်ကယ်၊ ခင်ဗျား အခု အဲဒီမှာ ရှိသေးရဲ့လား၊ ရှိရင် ချက်ချင်း အကြောင်းပြန်ပါ' ဘလိတ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

'မိုက်ကယ်က ချာလီကို ပြောနေတယ်၊ ခဏလေး စောင့်ပါဦး၊ အခု ကျွန်တော်ဘေးမှာ လူတချို့ ရောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့ ထွက်သွားတဲ့ အထိ စောင့်နေရဦးမယ်'

'ကောင်းပြီ မိုက်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခု ကျုပ် အဆောင်အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေပြီ။ ခင်ဗျားဆီက ကြိုးလှေကားချပေးဖို့ပဲ စောင့်နေတယ်၊ ဟိုလူတွေ ရုပ်ရှင်က ပြန်လာနေကြပြီ၊ ဝါဒါတွေလည်း ခဏနေရင် ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ကြိုးလှေကားကို အမြန်ဆုံး ချပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ'

ဘလိတ်၏ အသံမှာ စိုးရိမ်မှုများဖြင့် တုန်ခါနေသည်။ မှန်သည်၊ ယခုဆိုလျှင် သူသည် အဆောင် ယ၏ အောက်ထပ်တွင် မှောင်ရိပ်ခိုကာ သူနှင့် ၁၅ ကိုက်မျှသာဝေးသည့် အုတ်နံရံကြီးပေါ်မှ ဘွားခနဲ ကျလာမည့် ကြိုးလှေကားကို မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် မျက်လုံးများကို အစွမ်းကုန် ဖြကာ ကြည့်နေမည်မှာ သေချာသည်။ ကြိုးလှေကား ကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အုတ်နံရံဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားရန် သူ့ခြေထောက်များကို အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ၁၅ ကိုက်မျှသာ ကွာဝေးသော ဤခရီးတိုကလေးသည် သူ့ဘဝ၏ ခရီးပန်းတိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်...

သို့သော် ကျွန်တော်မှာလည်း တစ်ဖက်မှ တည့်တည့်ကြီးထိုးထား

သည့် မီးရောင်အောက်တွင် နားရွက်ပင် မခတ်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု မသင်္ကာစရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးရောင်အောက်တွင် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံရမည်မှာ သေချာနေသည်။

ထိုသို့ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ကံအား လျော်စွာ ကျွန်တော်ကားဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးထိုးထားသော ကားမီးရောင်များ ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။ ပြီး ကားပေါ်မှ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့သည် ဒူးကိန်းလမ်းဘက်ဆီသို့ ဆက်၍ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က နာရီကို ငွဲကြည့်လိုက်သည်။ ၇ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ ခပ်စောစောက ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသူများသည် ဆေးရုံသို့ လူမမာ လာမေးကြသူများ ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်သိလိုက်သည်။ ဤအချိန်မှစ၍ လူမမာ မေးကြမည့် ဧည့်သည်များ ဤနေရာတစ်ဝိုက်သို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြတော့မည်မှာ သေချာသည်။ အချိန် သိပ်မရှိတော့။

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်ထံ ဆက်သွယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် နောက်ထပ် ကားတစ်စီးသည် အာတစ်လာရီလမ်းထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် ကွေ့ဝင်လာပြန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ထိုကားသည် ကျွန်တော်ကားကို ကျော်၍ ခပ်စောစောက ရပ်ထားသည့် ကားအနီးတွင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ကားရှေ့မီးများမှာ ဖွင့်ထားဆဲပင် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ဝန္တမာပန်းများကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဟိုလိုလို သည်လိုလို လုပ်နေလိုက်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်ဘေးတွင် ချထားသော ရေဒီယိုကလေးမှ ဘလိတ်အသံ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည်။

'မိုက်ကယ် မိုက်ကယ်၊ ကျုပ်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား။ ကျုပ် ဒီမှာ ဆက်မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား။ အကြောင်းပြန်ပါ'

ကျွန်တော်မှာ ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုကားမှ ရှေ့မီးများမှာ လင်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကားထဲမှ တစ်ယောက်မျှ ထွက်လာသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ ပန်းများကိုပွေ့၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ကားဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဘေးနားမှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်

ထိုကားမှ ရှေ့မီးများ ပိတ်သွားကြပြီး ကားပေါ်မှ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်လာကြရာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေရာမှ ကျွန်တော်ဘေးသို့ အနည်းငယ်ဖဲ့၍ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်ကို ကျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီး တံခါးကို ဖွင့်၍ ကားထဲသို့ ခပ်မြန်မြန် ဝင်လိုက်သည်။

ဘလိတ်၏ အသံမှာ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ 'ဟဲလို ဟဲလို မိုက်ကယ်၊ ချာလီ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ် ခေါ်တာကို အမြန် အကြောင်းပြန်ပါ။ အချိန် မရှိတော့ဘူး အခု ချက်ချင်း အကြောင်းပြန်ပါ'

ကျွန်တော်သည် ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ရေဒီယိုကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားမီးရောင်နှစ်ခုပေါ်လာပြီး တစ်လမ်းလုံး ထိန်လင်းသွားပြန်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကားသည်လည်း ဆေးရုံသို့ လူနာလာမေးသည့် ကားပင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခပ်စောစောက ရပ်ထားသည့် ကားများနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ ကားရှေ့မီးများ ဖွင့်ထားဆဲဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ မီးရောင်အောက်တွင် မလှုပ်သာ မယှက်သာ မိနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းများကို ကောက်ကိုင်ကာ ရေဒီယိုကလေးကို ဖုံးလိုက်ဖိလိုက်ရပြန်သည်။ ဘလိတ်၏ အသံကိုလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကြားနေရသည်။

'မိုက်ကယ် မိုက်ကယ် မိုက်...'

ကျွန်တော်သည် ထိုအသံများကို ဟိုကားပေါ်မှ လူများ ကြားသွားလေမလားဟု စိုးရိမ်စွာဖြင့် အသံထိန်းခလုတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်း၍ လျှော့ချလိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုကားမှ မီးရောင်များ ငြိမ်းသွားပြီး မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဆေးရုံဝင်းထဲ ဝင်သွားကြသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေရာမှ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ၇ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ သည်တစ်ခါမှ အဆင်မပြေလျှင် ဘလိတ်၏ ဘဝမှာ ရေတိမ်နစ်ရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းများကို အုတ်နံရံဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး အသံ

ထိန်းခလုတ်ကို မြင့်လိုက်သည်။ ဘလိတ်၏ အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အကြီးအကျယ် ချောက်ချားနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

‘မိုက်ကယ်၊ မိုက်ကယ်၊ ခင်ဗျား လှေကားကို အခုချက်ချင်း ပစ်ချပေးမှဖြစ်မယ်။ အခုချက်ချင်း ပစ်ချပေးပါတော့။ အချိန် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ မြန်မြန်ပစ်ချပါ။ မိုက်ကယ် မြန်မြန်ပစ်ချပေးပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား’

ကျွန်တော်က သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ‘ချာလီ၊ ချာလီ၊ အခု မိုက်ကယ် ပြောနေတယ်။ လှေကားကို အခုချပေးလိုက်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှေကားကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပစ်ချပေးမယ်။ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်နေပါ။ အခုပဲ ကျလာပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပြီ မိုက်ကယ်၊ ကောင်းပါပြီ။ ခုချက်ချင်း မြန်မြန် ပစ်ချပေးပါ။ အချိန် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် အဆင်သင့်စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ အမြန်ဆုံးသာ ပစ်ချလိုက်ပါ။ ဒါ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ’

ကျွန်တော်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ကားနောက်မှ အံ့ဖုံးကို ဖွင့်၍ အထဲမှ ကြိုးလှေကားအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကြိုးလှေကားကို ဂရုတစိုက်ကိုင်ကာ အုတ်နံရံအနီးသို့ ကပ်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ကြိုးလှေကားကို ချိန်ဆရင်း အုတ်နံရံကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ ခါတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေကျ ကြည့်နေကျနှင့် မတူတော့ဘဲ အုတ်နံရံမှာ ပို၍ မြင့်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရေမရာ မသေမချာ ဖြစ်နေသဖြင့် ရှေ့စက်ခေါင်းပေါ်မှ တစ်ဆင့် ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်အရပ်နှင့် ကားခေါင်မိုး၏ အမြင့်ကြောင့် ထောင်နံရံမှာ ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်တွင် အတော်ကလေး နီးကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် အကယ်၍သာ ယခုအချိန်တွင် စောစောကလို ကားမီးရောင်တစ်ခုခုဖြင့် ထိုးလိုက်ပါက ထောင်နံရံဘေးမှ ကားပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ထဲတွင် ကြိုးလှေကား ကိုင်ထားလျက်သား ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်မှာ ကျားရှေ့ မှောက်လျက်လဲသည့် အဖြစ်ထက် ပို၍ ဆိုးမှာ သေချာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာ ပြန်လမ်းမရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ပေါက်သည့်နဖူးမထူးတော့ဟု သဘောထားကာ လက်ထဲမှ ကြိုးလှေကားကို သုံးခါတိတိ

လွဲ၍ အချိန်ယူလိုက်ပြီး ထောင်နံရံပေါ်သို့ တအားကုန် ကျော်ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးလှေကားသည် ထောင်နံရံပေါ် လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ အတော်များများ မြင့်တက်သွားပြီးနောက် အတွင်းဘက်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ အသံမကြားရဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကားပေါ်မှ “ဖုတ်ခခ” ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ကြိုးလှေကားအစကို လက်ယာဘက် သုံးလေးကိုက် အကွာအဝေးသို့ ဆွဲသွားခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ဘလိတ်အား အုတ်နံရံအပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာလျှင် ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ မဆင်းမိစေရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကြိုးလှေကား အောက်ဆုံးအထစ်ကို ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဘက် ပခုံးတွင် ပတ်လိုက်ပြီး ထောင်နံရံနှင့် ကပ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီး ထောင်ထဲမှ လှေကားထစ်ပေါ်သို့ ဘလိတ် တက်လာမည့်အချိန်ကို အာရုံစူးစိုက်၍ စောင့်နေခဲ့သည်။

အကယ်၍ ထောင်ထဲမှ ကြိုးလှေကားပေါ်သို့ ဘလိတ် တက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြိုးလှေကားတစ်ခုလုံး ဆွဲဆန့်လိုက်သလို တင်းတင်းရင်းရင်း ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်လက်ဝဲဘက် ပခုံးတွင် ပတ်ထားသော ကြိုးလှေကားထစ်ကို ဟန်ချက်ညီအောင် သတိပြုနေခဲ့သည်။ ဤနေရာ၌ ဘလိတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကို ကျွန်တော် နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်မည်ဟု ယူဆထားသည်။ ထို့ပြင် အုတ်နံရံ အပေါ်ဆုံးမှ ထောင့်ချိုးကျနေသည့် အုတ်များကလည်း ဘလိတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်နည်းအားဖြင့် ကူ၍ ထိန်းပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ပထမတွင် ဘာမျှ မထူးခြားဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ဘလိတ်သည် ကြိုးကျလာသည်ကို မြင်မှ မြင်ရဲ့လား တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ဤအခိုက်အတန့်လေးမှာ အကြာကြီး ကြာလှသည်ဟု ထင်မိသည်။ “ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ လာပါတော့လား၊ တက်ပါတော့လား” ဟု ကျွန်တော်သည် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် သက်ပြင်းချရင်း အုတ်နံရံကို ကျွန်တော်နဖူးဖြင့် မသိမသာ ဆောင့်နေမိသည်။ ကံအားလျော်စွာ သည်အချိန်တွင်မှ ကားများ တစ်စီးမှ ဝင်မလာတော့ဘဲ အခြေအနေ သိပ်ကောင်းနေသည်။ သို့သော် သည်အတိုင်း အခြေအနေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကောင်းနေမှာတုလဲ။

“ကဲ ကိုယ့်လူက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မြန်မြန်လုပ်လေ၊ မြန်မြန်”

ကျွန်တော်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကာ အုတ်နံရံကို ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက် ပိတ်ကန်လိုက်မိသည်။ မိုးမှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာဆဲပင် ဖြစ်ရာ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခြေဖျားအထိ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ခွဲနှစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့် အောက်ခြေတွင် အုတ်နံရံကို အထဲမှ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သလို ဖုတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ချက် ထပ်ကြားရပြန်သည်။ သို့သော် ဒုတိယ အသံမှာ ပထမ အသံထက် ပို၍ အပေါ်ဘက် ကျသည်ကို သတိပြုမိသည်။ နောက်တစ်ချက် အပေါ်ဘက် တဖြည်းဖြည်း ပိုမြင့်လာသည်။ တစ်ယောက်ယောက် ကြိုး လှေကားဖြင့် တက်လာနေသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ တင်းတင်းရင်းရင်း ဖြစ် မလာဘဲ မူလ ယခင်အတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ ဧကန္တ အုတ်နံရံ အပေါ်ဆုံး အဆင့်မှ ထောင့်ခွံဖြစ်နေသော အုတ်ရိုးသည် ဘလိတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မျှော်လင့် ထားသည်ထက် ပို၍ ထိန်းထားနိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ “ဒါပေမဲ့ အခု ကြိုးလှေကားနဲ့ တက်လာတဲ့လူဟာ ဘလိတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘလိတ် မဟုတ်ဘဲ ထောင်ဝါဒါများ ဖြစ်နေမလား” ကျွန်တော်မှာ အခြောက်တိုက် မျက်လုံးပြူးသွား မိပြန်သည်။

အုတ်နံရံကို ခြေကန်၍ တက်လာသည့်အသံမှာ ပို၍ ပို၍ မြင့်မြင့် လာသည်။ ခဏအကြာတွင် အုတ်ရိုးထိပ်ဖျားပေါ်၌ လက်နှစ်ဖက် ပေါ်လာ သည်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အုတ်ရိုး ထိပ်ဖျားကို ကုတ်ကတ်၍ ဆုပ်ကိုင်ထားဟန်ဖြင့် လက်ချောင်း တစ်ချောင်းနှင့် တစ်ချောင်း ကျဲကျဲကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက် တစ်ခဏ တွင် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။ ဘလိတ်၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည် ဘလိတ်မှ ဘလိတ်အစစ်။

သူသည် အုတ်ရိုးပေါ်မှနေ၍ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကာ ခေတ္တမျှ ကြောင်နေသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် လူချင်း မတွေ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော် သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိသော်လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မိုးထဲရေထဲ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ဖြစ်နေ၍လား မသိ။ ဒါမှမဟုတ် စောစောက ကျွန်တော် စိုးရိမ်တ ကြီးဖြင့် တွေးခဲ့မိသလို အုတ်နံရံ အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေသူမှာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘဲ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးလား၊ ဧကရာဇ်လား၊ တခြား တစ်ယောက် ယောက်များ ဖြစ်နေမလား ဟု တွေးနေဟန် တူသည်။

‘ဟေ့လူ ဆင်းခဲ့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာလေ’ ကျွန်တော်က လှမ်းအော်လိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ ဘလိတ်သည် အုတ်ရိုးပေါ်တွင် သူ့ ကိုယ်သူ နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်ပြီး အုတ်ရိုးထိပ်ကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကြိုးလှေကားအတိုင်း အောက်သို့ တစ်ထစ်ချင်း ဂရု တစိုက် ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူသည် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို လက်ခေါက်၍ ဝတ်ထားသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား သူ့ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ “ဘယ်လို လုပ် ရမလဲ” ဟူသော မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်အား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ခုန်ဆင်းတော့လေ’ ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ် အော်ပြောလိုက် ရပြန်သည်။ ‘ခုန်ဆင်းတော့’

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အုတ်နံရံနှင့် လွတ်အောင် ခွာလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ကြိုးလှေကားထစ်ကို ခပ်နာနာကလေး ဖိနင်းပြီး နောက်ပြန် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လွန်ပြီး ကြိုးလှေကားကို တင်းသွားအောင် တစ်ချက် ဆွဲဆန့်လိုက်ရာ သူနှင့်ကျွန်တော် ချိန်သားမကိုက်ဘဲ ကျွန်တော်က သူ့အား ကြိုးလှေကားပေါ်မှ ခါယမ်း ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘလိတ်သည် အရှိန်ဖြင့် နောက်ပြန်ကျလာရာမှ ကျွန်တော်နှင့် ကိုယ်လုံးချင်း တိုက်မိပြီး ကျွန်တော့်ခြေရင်းတွင် ပုံလျက်သား ကျသွားခဲ့ရာ ကျောက်စရစ်ခဲများ ခင်းထားသောလမ်းနှင့် သူ့ခေါင်းမှာ ဒုတ်ခနဲ ဆောင့်မိသွားသည်။ ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြန်းခနဲ သတိမေ့ပြီး မလှုပ်မယှက် ပုံလဲကျနေသော ဘလိတ်ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ထူပူသွားပြီး ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်သွားသလို ခံ စားလိုက်ရသည်။

သည်အချိန်မှာပင် အာတစ်လာရီလမ်းတစ်လျှောက် မမျှော်လင့် ဘဲ ကားမီးရောင်ဖြင့် လင်းထိန်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အခြေအနေ မှာ အဆိုးရွားဆုံးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားပြီဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ ကြိုးလှေကားမှာ ထောင်နံရံအုတ်ရိုးပေါ်တွင် တွဲလောင်းကြီး ကျနေဆဲပင် နှိမ့်သည်။ ဘလိတ်မှာ ကျွန်တော့်ခြေရင်းတွင် ပုံလျက်သား လဲကျပြီး သတိမရ ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ခုကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော့်ကားက ကွယ်ထားသဖြင့် လမ်းပေါ်မှကြည့်လျှင်

ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖက်မှ ကားမှာ မီးဖွင့်ပြီး မောင်းပြီ မောင်းလာဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဘာလိတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ပုံလျက်သားကလေး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် သည် တွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးလှေကားကို ပြန်ရုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

မီးဖွင့်မောင်းလာသော ကားသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် စက်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်ကာ ပထမ ကားအနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် မီးများ ဖွင့်ထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်သို့ အမြန် ရောက်၍ ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားနိုင်ရန် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ထိုင်ရာမှ ထကာ ကျွန်တော် ကားဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကားတံခါးကို ခပ်တည်တည် ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို အချိန်တွင် ထိန်လင်းနေသော ဟိုဘက်ကားမှ မီးရောင်ကြောင့် ကျွန်တော် မှာ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် မီးမောင်းထိုးထားခံရသလို ထင်းထင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်း၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကားနောက်သို့ ခပ်မှန်မှန် ကွေ့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘာလိတ်မှာ သူ လိမ့်ကျသော နေရာမှာပင် သတိမေ့ပြီး ပုံလျက်သား ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ဘေးမှနေ၍ သိမ်းကျွေးပွေ့လိုက်သည်။

'ကျော... ကျော၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး ဘယ်နား ထိသွားသေးလဲ'

အမှန်စင်စစ် ဤအချိန်အခါ ဤအခြေအနေတွင် ဤစကားမျိုး ပြော ရန် မသင့်ကြောင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းသတိရလိုက်သည်။ သို့သော် တခြား ဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရသဖြင့် သည်စကားကိုပင် ပြော လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာလိတ်က တစ်ချက်ညည်းလိုက်သည်။ သူ အနည်း ငယ် သတိပြန်လည်လာပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တပင်တပန်း ပွေ့ပိုက်ရင်း ကျွန်တော်ကားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ထိုကားမှ ရွှေမီးလုံးများ ငြိမ်းသွားသည်။ ကျွန်တော် သည် ရုတ်တရက် အားတက်သွားပြီး အသင့်ဖွင့်ထားသော ကားတံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် အသာထိန်းထားပြီး ဘာလိတ်အား ကားနောက်ခန်း ထိုင်ခုံ ပေါ်သို့ ပွေ့ချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပေါ့ပါးသွားပြီး ကားရှေ့ခန်းထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စက်နှိုးလိုက်ပြီး လီဇာကို စ၍ နင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်စောစောက မီးမှောင်ခြင်း သွားသော ကားပေါ်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မိန်းက လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာကြသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ကားကို သော့ခတ် နေခိုက် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် လမ်းမပေါ်တွင် အမှတ်တမဲ့ ရပ်၍ စကားပြောနေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကားဘီးကို မသိမသာ ချိန်လိုက်ပြီး ဒုတိယဂီယာ ဖြင့် လီဇာကို တအားနင်းချလိုက်ရာ ကားကလေးမှာ "ဝူး"ခနဲ ဆူညံသည့် အသံဖြင့် ရှေ့သို့ တအားဆောင်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်သွားတော့သည်။ ဤ တွင် လမ်းပေါ်၌ ရပ်၍ စကားပြောနေကြသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် ဆူညံသောအသံနှင့် သူတို့ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး မောင်းလာသည့် ကားကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် 'အား'ခနဲ ထိတ်လန့်တကြား အော်ကာ လမ်းဘေး သို့ ခုန်၍ ရှောင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့သုံးယောက်ကို ဂရု စိုက်ကြည့်မနေဘဲ အချိန်ဖြင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သော်လည်း သူ့ကားကို သော့ ခတ်နေသော ယောက်ျားကြီးသည် ကျွန်တော်ကို ထိတ်လန့်အံ့ဩသည့် မျက် နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဤအချိန်တွင်မှ အာတစ်လာရီလမ်းမှာ ကား ရောလူရော အသွားအလာ ရှင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ် ရာ အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရဘဲ ဒူးကိန်းလမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘာလိတ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး သတိပြန်ရလာပြီး ကားနောက်မှ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် မှီ၍ ထိုင်လိုက်လာသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ကျော၊ ကောင်းသွားပြီလား' ကျွန်တော်က နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားမောင်းရင်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'ကောင်းသွားပါပြီ ကောင်းသွားပါပြီ' ဘာလိတ်က ပြန်ဖြေလိုက် သည်။ သို့သော် သူ့အသံမှာ စောစောကအရှိန် မပြေသေးဘဲ တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

'အဲဒီထိုင်ခုံပေါ်က ခင်ဗျားဘေးမှာ မိုးကာအင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်ခွံတယ် အဲဒါတွေ ဝတ်ထားရင် ကောင်းမယ်'

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးမှာ အတော်ပင် သဲသဲမဲမဲ ရွာနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကားကို မိုးစက်မိုးပေါက်များ လာရောက်ထိမှန်သည့် အသံ မှာ တဖြုန်းဖြုန်း တပြင်းပြင်းဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ကားရှေ့မှန်တွင် မိုးစက်များ အဆက်မပြတ် ပက်ဖျန်းနေသည့်ပြင် အရေးထဲတွင်မှ ရေသုတ်သည့် "ဝိုင်ပါ" မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ ရပ်သွားသည့်အတွက် ကားရှေ့သို့ ဘာမျှကြည့်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ရှေ့မှန်ကို လှမ်းသုတ်လိုက်သည်။ ဤတွင်မှ ဖြုန်းခနဲ ကျွန်တော့်ကားရှေ့ တည့်တည့်တွင် အခြားကားတစ်စီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်ရသည်။

သို့သော် အတော်ကလေး နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် လမ်းဖြတ်ကူးရန်အတွက် မျဉ်းကျားရှိနေသည်။ ရှေ့မှ ကားသည် မျဉ်းကျားကို ဖြတ်ကူးသည့် ခရီးသည်များအတွက် သူ့ကားကို အရှိန်သတ်၍ ရပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ မျဉ်းကျားကိုလည်း သတိမထားမိ၊ ထိုကားကိုလည်း မမြင်ဘဲ ရုတ်တရက် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကားဘီးများ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မိုးရေများဖြင့် ပြောင်ချောနေသည့် လမ်းပေါ်တွင် ဘီးချော်သွား၍ တစ်ခါတည်း စက်ပါ ရပ်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးများ ပြူးသွားပြီး ရှေ့မှန်ကို နောက်တစ်ကြိမ် လက်ဝါးဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး မိုးထဲရေထဲ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မျဉ်းကျားကို ဖြတ်ကူးသူများ ကုန်သလောက် ရှိနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ကားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိသေးဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ဝဲဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နံပါတ် (၇) ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် လူ ၄၀ ခန့် တန်းစီနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထို လူတန်းကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကားနှင့် နှစ်ကိုက် သုံးကိုက်မျှသာ လှမ်းသည်ဖြစ်ရာ ရုတ်တရက် ဘီးချော်၍ ရပ်သွားသော ကျွန်တော့်ကားဆီသို့ အားလုံးလိုလို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကားနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်နေသော လူအချို့မှာ ကားထဲမှ ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်ကို ငဲ့၍ များပင် ကြည့်နေလိုက်ကြသေးသည်။

ကျွန်တော်က စက်နှိုးသည့်ခြေခင်းကို နင်း၍ နှိုးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဘာသံမျှ ပေါ်မလာဘဲ 'ဒီသောက်ကမြင်းမ ကားက ဘာဖြစ်လို့ နှိုးမရ

ဘဲ ဖြစ်နေရလဲ' ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။ ဘလိတ်က နောက်ထိုင်ခုံမှ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကုန်း၍ ပြောလိုက်သည်။

'ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ရှောင်' သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းအေးအေးထားမှ ဖြစ်မယ်'

သူ့စကားမှာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်နေသည်။ ကြည့်ကျွန်တော့်ကားနောက်တွင် တခြားကား သုံးလေးစီး ရောက်လာပြီး စီတန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ မီးပွိုင့်တွင် စက်ရပ်သွားသည့် ကျွန်တော့်ကားမှာ အခြားကားများလို ရိုးရိုးသားသား မောင်းလာသည့်ကား မဟုတ်။ သည်ကားပေါ်တွင် ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ်ကျနေသော စပိုင်တစ်ယောက်ကို ပူပူနွေးနွေး ထောင်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ထုတ်လာသည့်ကား ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခေါင်းအေးအေးထားသော ဘလိတ်အတွက် ထားရကျိုးနပ်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်တစ်ကြိမ် နှိုးလိုက်ရာတွင် စက်နှိုးသွားသည့်ပြင် ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့ကားသည် မျဉ်းကျားကို ခပ်မှန်မှန်လိုမ့်၍ ဖြတ်မောင်းသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဟန်မပျက် ခပ်တည်တည် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်၍ ကားရောလူရော ရှင်းလောက်သည့်နေရာတွင် ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ကာ စက်ရှိန်ကို မြှင့်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်စိတ်ကို စမ်းနေသလား မသိ၊ အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသော ကျွန်တော့်မှာ ခဏအကြာတွင် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးပွိုင့်တွင် ရဲရဲနီနေသော အချက်ပြမီးကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ 'ဟာ ဒီမီးပွိုင့်က လုပ်ပြန်ပြီ'

'ရှောင် သိပ်မလောပါနဲ့' ဘလိတ်က သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

'ဖြည်းဖြည်းသာ လုပ်ပါ။ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှတော့ ကိုးရိုးကားရားနဲ့ ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်အောင် သတိထားမှပေါ့'

ဘလိတ်၏ သတိပေးချက်မှာ တန်ဖိုးရှိလှသည်။ ကျွန်တော်သည် မီးပွိုင့်ကို ခုန်ပျံကျော်လွှားစရာ မလိုဘဲ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော် မရောက်မီပင် မီးနီမှ မီးစိမ်းဖြစ်သွားသည်။ မီးပွိုင့်ကို အရှိန်မပျက် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးလိုက်သည်။ သည်တစ်ခါ "နေ့သံပိုးလဲ" လမ်းမှ မီးပွိုင့်မှာ

အဆင်သင့် စိမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လက်ယာဘက်သို့ တွေ့လိုက်သည်။ ရှေ့တွင် ဘာမီးပွိုင့်မှ မရှိတော့။

နောက်ကြည့်မှန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်တွင် ဘာကားမှ မတွေ့ရ။ ဘယ်တစ်ကောင်တစ်ပြီးမှ လိုက်လာသည်ကို မမြင်ရ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်ကို မှာစရာ ရှိသည်များ မှာရတော့သည်။

'ကျော့' ကျွန်တော်က ကားရှေ့သို့ကြည့်၍ မောင်းလာရင်းက ဘလိတ်ကို ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော် ပြောထားတဲ့အတိုင်း မိုးကာအင်္ကျီ ဘယ်ဘက်အိတ်ထဲမှာ သော့သုံးချောင်း ရှိတယ်။ ပိုက်ဆံထည့်ထားတဲ့ စာအိတ်ကတော့ ညာဘက်မှာ။ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ရေးထားတဲ့ စာရွက်ကလေးလည်း အဲဒီစာအိတ်ထဲမှာ တွေ့လိမ့်မယ်။ နံပါတ်ကို အမှန်အတိုင်း သိအောင်လုပ်ဖို့က လွယ်ပါတယ် ရှင်းရှင်းလေးပါ။ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေထဲက ဝဏန်းတစ်လုံးစီ နုတ်လိုက်ရင် နံပါတ်အမှန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီထဲမှာ ငါး ရေးထားရင် လေး၊ ရှစ်ရေးထားရင် ခုနစ်ပဲ။ နားလည်တယ် မဟုတ်လား'

'နားလည်ပါတယ် ရှင်းပါတယ်'

'ခင်ဗျာလိပ်စာကတော့ အမှတ် ၂၈ ဟိုင်းလီဗာလမ်းပဲ အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အဲဒီ ခေါ်သွားမယ်'

ကျွန်တော်သည် အောက်စဖို့ဒ်ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဟိုင်းလီဗာလမ်းနှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့် အကွာတွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီး နောက်သို့ လှည့်၍ ဘလိတ်အား ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှာ တအံ့တဩဖြင့် ကြက်သေ သေသွားခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘလိတ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခေါင်းမှ စီးကျနေသော သွေးများဖြင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဘလိတ်၏ ခေါင်းနှင့် နဖူးမှ ဒဏ်ရာများမှာ သွေးထွက်လွန်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘလိတ်သည် သူ့အခန်းသူ တစ်ယောက် တည်းသွား၍ မဖြစ်တော့ပြီဟု ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

'ကဲ ကျော့၊ အစီအစဉ်တော့ တစ်မျိုးပြောင်းရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့မယ်။ ကားကို နောက်ပြီးမှ တစ်နေရာရာ သွားထားတော့မယ်။ ကဲ သွားကြစို့'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အပြင်တွင် မိုးမှာ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေဆဲဖြစ်၍ လမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ ရှင်းနေသည်။

'ခင်ဗျာဆီက သော့ ကျွန်တော့်ကို ပေးရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်' ကျွန်တော်က ဘလိတ်ထံမှ သော့ကို ပြန်တောင်းလိုက်သည်။

သူသည် လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ကို နှိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လက်မှာ လှုပ်၍မရဘဲ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ခင်ဗျာလက် အဆစ်လွဲသွားပြီ ထင်တယ်' ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိသည်။

'အဆစ်လွဲရုံတင် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ ကျိုးများ ကျိုးသွားသလား တောင် မပြောတတ်ဘူး' ဘလိတ်က သူ့ဘယ်လက်ကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုလုံး ယောင်ကိုင်းနေပြီး လက်ဖဝါးနှင့် လက်ငါးချောင်းစလုံး ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြင့် တွဲလောင်းကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဟုတ်တယ်ဗျို၊ ကျိုးသွားတာ သေချာတယ်' သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူ့မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သော့ကို နှိုက်ယူလိုက်ရသည်။ 'လက်က တော်တော်နာနေသလား'

'သိပ်တော့ မနာလှပါဘူး၊ ထုံသလိုလို ဖြစ်နေတယ်'

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဟိုင်းလီဗာလမ်းထဲသို့ စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခဏအကြာတွင် ဘလိတ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ 'ဒီမယ် ရှောင်' သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားဟာ တကယ် ချီးကျူးလေးစားစရာကောင်းတဲ့ လူပါပဲဗျာ' သူ့အသံမှာ ခံစားမှုဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ 'ဒါတွေကို နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ၊ လောလောဆယ် လုပ်စရာရှိတာတွေ အလျင်လုပ်ကြပါဦးစို့'

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ အိမ်နံပါတ် ၂၈ သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

'ကဲ ရောက်ပါပြီ၊ ဒီအိမ်ပါပဲ' ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'သိပ် ခမ်းခမ်းနားနားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး ရွာထားရတဲ့ အခန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ခဏပဲ နေရမှာပါ။ ကဲ ခင်ဗျာ့အတွက် အဝတ်အစားတွေ အိပ်ရာပေါ်မှာ အဆင်သင့်ပဲ' ကျွန်တော်က ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ 'အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်း ကတော့ ဟောဟိုမှာပဲ'

ဘလိတ်သည် မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်း ထဲ ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် အခန်းအလယ်တည့် တည့် မီးရောင်အောက်တွင် ထောင်ကျအကျဉ်းသားများ ပတ်သည့် မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီရှည်ရှုပ်လက်ရှည် အစင်းကြီးဖြင့် ရပ်နေသော ဘလိတ်ကို အမှတ် မထင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီး ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းမိသည်။

'ကျော့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အခု ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်ဗျား ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူးဗျာ၊ တကယ်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဝိုင်းချုပ် နယ်လ်ဆင် ကြေးရုပ်ပေါ်ကနေပြီး နှစ်ထပ်ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းကို ဝိုင်းကြည့် နေရသလိုပါပဲ။ လုံးဝ ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး'

ဘလိတ်ကလည်း အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ 'ကျုပ် ကိုယ် တိုင်လည်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ'

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သော့တွဲမှ အိမ်ရှေ့ခန်းသော့တစ် ချောင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျန်သော့နှစ်ချောင်းကို ဘလိတ်အား ပြန်ပေး လိုက်သည်။ 'ကဲ ကျွန်တော် ကားကို တစ်နေရာရာ သွားထားရဦးမယ်။ ကျွန် တော် သွားနေတုန်း အိမ်ရှေ့တံခါးကို သော့ပိတ်ထားပါ။ ကျွန်တော် ပြန်လာ ရင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို သုံးချက်ခေါက်ပြီး အချက်ပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား'

'ခင်ဗျား သွားမှာက သိပ်ကြာမှာလား'

'တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်' ကျွန်တော်က ပြန်ပြော လိုက်သည်။ 'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခု အပြင်မှာ ရှိနေတဲ့ကားကို ဒီအိမ်နဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ အဝေးဆုံးနေရာကို သွားထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကားက ထောင်ပြေးမှုနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ထင်စရာ မရှိတော့ဘဲ ထားဦး၊ ဒီနေ့ည လန်ဒန် အနောက်ပိုင်းမှာ လူတွေ အတော်များများအတွက် အတော်ကလေး မျက်စိ နောက်စရာ ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ပြီးမှ ပြန်တွေ့ ကြတာပေါ့'

ဘလိတ်ကို တံခါးသော့ခတ်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ပြန်လာရင် အဖျော်ယမကာလေးများ ဆွဲလာခဲ့လို့ မဖြစ် ဘူးလား'

'အား ဟုတ်တယ် ကျော့၊ အဲဒါတစ်ခု လိုသွားတာ ကျွန်တော် စိတ် မကောင်းပါဘူး။ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခုတော့ တကယ့်ကို မေ့သွား တယ်ဗျာ'

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့မှ မီးရောင်ဖြင့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့် လိုက်သည်။ ၇ နာရီ မိနစ် ၂၀ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်လုံး မှောင်ကျနေ သဖြင့် အုတ်ခိုးထောင့်မှ ဝါဒါက ကြိုးလှေကားဖြင့် ဘလိတ် ထွက်ပြေးသည် ကို မမြင်လိုက်သည့်တိုင်အောင် ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဘလိတ် ပျောက်ဆုံးနေ သည်ကို ထောင်အာဏာပိုင်များ မုချ သိသွားကြပြီဖြစ်သည်။ ၇ နာရီတိတိ တွင် အိပ်ဆောင်များ ပိတ်ပြုဖြစ်ရာ ထောင်ဝါဒါများ လူစစ်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ဘလိတ်တစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသည်ကို မုချ သိကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုအချိန်လောက်တွင် ဝမ်းဝှစ် ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြမည်ကို တွေးကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ မထွက်နိုင်သေးဘဲ လှေကားရင်းရှိ အများသုံး တယ်လီဖုန်းမှနေ၍ မိုက်ကယ်ရေးနီးထံ လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ယနေ့ည အဖိုရာ၌ ရေးနီးထံသို့ ဖုန်းဆက်ရန် အစီအစဉ် မရှိသော်လည်း သူတို့ကို သတင်းကောင်း ပါးလိုလှသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လန်ဒန်မြို့ထဲတွင် တစ် စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပွားခြင်း ရှိ မရှိ သိလိုလှသဖြင့် တစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်ရေးနီးနှင့် ဖုန်းထဲတွင် အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

'ဟဲလို' ကျွန်တော်က ဒါပဲ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အသံကို သူ ကျက်မိနေပြီဖြစ်သော ရေးနီးက ပြန်ထူး လိုက်သည်။ 'ဟဲလို ကိုယ့်လူလား' သူ့အသံမှာ တစ်ခုခုမေးလိုသည့် လေသံ ဖြစ်နေသည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ကိုစွဲအားလုံး ပြီးပီးနေပြီ ကို သူ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

'ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လား' ကျွန်တော်က စကားစ ၅ ခေါ်လိုက်သည်။

‘မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားရော’

‘ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းပါတယ်။ ဩော် ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကိစ္စတော့ အားလုံး အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်သွားပါပြီ’

‘ဟင် ဟုတ်လား။ တကယ်ပဲလား’ ရေးနိုးမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ ‘ကျွန်တော် ဒီသတင်း ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ဒါထက် ဘယ်လို လုပ်လာခဲ့တာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ မူလစီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေနဲ့ အလွယ်တကူတွေ့ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့တာပါပဲ။ အခု ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပဲ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာပဲ ရှိနေတယ်လေ’

‘အေးဗျာ . . ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လို ဝမ်းသာသွားမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’ တကယ်ပင် သူ့အသံများ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

‘ကဲ ကျွန်တော် အခု သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ကျမှပဲ ခင်ဗျားနဲ့ လာတွေ့တော့မယ်’ ကျွန်တော်က သတိရ၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘ပြီးတော့ ပြဿနာကလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ခင်ဗျာဆီက အကူအညီ တောင်းရဦးမယ်’

‘ရပါတယ်။ မနက်ကျ တွေ့ကြဦးမှာပဲ’ ရေးနိုးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကဲ ကျွန်တော် ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်တော်သည် ယခုမှ အိမ်ထဲက ထွက်၍ ကားရှိရာသို့ လာခဲ့ရသည်။ ရုတ်တရက် ကားစက်နိုးမရဘဲ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ဒုက္ခပဲဟု ညည်းလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် စက်နိုးသွားပြီး အားလုံး အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အောက်စဖို့ဒ်ပန်းခြံလမ်းအတိုင်း တောက်လျှောက်မောင်းလာခဲ့ပြီး နေ့တင်းဟစ်လ် မြေအောက်ဘူတာရုံဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ မောင်းလာခဲ့ရာ အတော်ကလေး ကြာသွားသောအခါ တစ်ဖက်တွင် လူနေအိမ်ခြေ တိုက်တာအဆောက်အအုံများနှင့် အခြားတစ်ဖက်တွင် မီးရထား သံလမ်းရှိသည့် ရှည်လျားဖြောင့်တန်းနေသော လမ်းကြီးတစ်လမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုလမ်း တစ်ဝက်လောက်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားတံခါးကို သေ့ခတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

ကျွန်တော် လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းမီးတိုင်မှ မီးရောင်ဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်ရာ လန်ဒန် အနောက်မြောက်ပိုင်း ၆ ရပ်ကွက်မှ ဟာဗစ်လမ်း တူ၍ သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုး၍ ကင်းစ်ဝုဒ်လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ ရှေ့မှ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတွင် အဖျော်ယမကာဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ထဲတွင် ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ အချိန်ဖြုန်းရင်း ဝီစကီ လေးပက် မှာသောက်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဝီစကီတစ်လုံးနှင့် ဘရန်ဒီတစ်လုံး ဝယ်လိုက်ပြီး မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ တစ်ဖက်တစ်လုံးစီ ထည့်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် အဆင်သင့် တွေ့ရသည့် တက္ကစီတစ်စီးကို ငှားလာခဲ့၍ ဟိုင်းလီဗာလမ်းထောင့်တွင် ကားခရုင်းပေးလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မှောင်ရိပ်သမ်းနေသော တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ တံခါးရွက်ကို သုံးချက် နာနာကလေး ခေါက်လိုက်သည်။

ဘလိတ်က တံခါးကို သတိဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အိမ်ထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဘလိတ်က တံခါးသေ့ကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် ပြန်ခတ်လိုက်သည်။

ယခုအခါ ဘလိတ်မှာ အဝတ်အစားသစ်များဖြင့် အတော်ကလေး သားသားနားနား ဖြစ်နေသည်။ စောစောက သူဝတ်ထားသော ထောင်အဝတ်အစားများမှာ အိပ်ရာ ခုတင်ခြေရင်းတွင် လုံးထွေးပြီး ထုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘သိပ်ဟုတ်နေပါလား ဂျော့၊ ခင်ဗျားကို အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ မြင်ရတွေ့ရတာ ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ရုတ်တရက် လူတောင် မှားနေတယ်’

သူက ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ‘အေးဗျာ၊ ဒီ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်လိုက်ရတော့လည်း လူ့ကို နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပြီး တစ်မျိုးကြီးကို ဖြစ်သွားတာပဲ’

သူသည် မျက်နှာသစ်ပြီး ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြော သုတ်သင်ထားသော်လည်း နဖူးမှ ဒဏ်ရာမှာ သွေးမတိတ်သေးဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ဒဏ်ရာများကို အနားကပ်၍ ဂရုတစိုက် ကြည့် လိုက်သည်။ နဖူးမှ ဒဏ်ရာများမှာ ပြောပလောက်အောင် ကြီးကျယ်ခြင်း မရှိသော်လည်း ကျောက်စရစ်ခဲများ၏ ဒဏ်ကြောင့် နဖူးတစ်ပြင်လုံးမှာ အ ပေါက်အပြဲများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့အနက် ယာဘက်မျက် ခုံး၏ အပေါ်နားတွင် ဒဏ်ရာအတော်ကလေးများပြီး ထိုမျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ဖူးရောင်၍ ပိတ်တော့မယောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ဘယ်ဘက်လက်မှာ လည်း သူ့နံဘေးတွင် တွဲလောင်းကျနေပြီး လှုပ်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

'ခင်ဗျား ဒီအတိုင်းဆိုရင် နက်ဖြန်မနက်ကျတော့ မျက်လုံးတွေ ပိတ် နေတော့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာက သိပ်တော့ မကြီးကျယ်ပါဘူး။ နဖူးက ပေါက်တာ ပြိတာလေးတွေလည်း မကြာခင် အနာကျက်ပြီး ပျောက်သွားမှာပါ။ အရေးကြီးတာက လက်ကောက်ဝတ်က ဒဏ်ရာပဲ။ ဒါလည်း ဒီညတော့ ကျွန် တော်တို့ ဘာမှ လုပ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နက်ဖြန်ကျမှ ဆရာဝန် ခေါ်ပြရ မှာပဲ။ လောလောဆယ်တော့ လက်ကို အဝတ်နဲ့ သိုင်းထားမှ ဖြစ်မယ်။ နေဦး အဲဒါ ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်'

ကျွန်တော်က အလွယ်တကူပင် ခုတင်ခြေရင်းရှိ ဘလိတ်၏ ထောင်အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြူ၍ ပန်းသိုင်း လုပ်ပေးလိုက်သည်။

'ခုဆိုရင် ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ'

'ဟာ... အများကြီး သက်သာသွားတာပေါ့' ဘလိတ်က ပြုံး၍ ဖြေ လိုက်သည်။ 'နက်ဖြန်ဆိုရင် ဒါထက် ကောင်းသွားမှာပါ'

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်က ပုလင်းနှစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

'ကိုင်း ဝီစကီလား၊ ဘရန်ဒီလား'

'ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တော့ ဘရန်ဒီပဲ ချချင်တယ်ဗျာ'

'ရပါတယ် ရပါတယ်' ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်ပြော လိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလား လောက် ချရရင် ပြီးတာပါပဲ'

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ဆွဲယူလာပြီး ဝီစကီနှင့် ဘရန်ဒီ ကို တစ်ဝက်ခန့်စီ ထည့်၍၊ ဘရန်ဒီကို ဘလိတ်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

'ကဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့... ' ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမိ ဘလိတ်က ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောင်ပွဲအတွက်ပေါ့ဗျာ ပြီးတော့ ခင်ဗျာ အတွက်လည်း ဂုဏ်ပြုပါတယ်'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဖန်ခွက်ချင်း ထိလိုက်ကြသည်။ ပြီး ပြိုင်တူ မော့လိုက်ကြသည်။

'အား တကယ့် အရသာပါပဲဗျာ' ဘလိတ်က အားရပါးရ ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားပြောတဲ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့'

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်များထဲသို့ နောက်ထပ် အရက်များ ထပ်ဖြည့် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဘလိတ် က သူ့ခုတင်ပေါ်မှာပင် ထိုင်၍၊ ကျွန်တော်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သောအခါ ၈ နာရီ ၄၅ မိနစ်။

'ကိုးနာရီဆိုရင် သတင်းလာလိမ့်မယ်' ကျွန်တော်က ဘလိတ်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဘလိတ် မျက်နှာကို အမိပွယ်ပါသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီည စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်း ထူး တစ်ပုဒ်လောက် ပါရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ'

'ဟုတ်တယ်ဗျ' ဘလိတ်က ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ရုပ်မြင်သံကြားမှ တေးဂီတအစီအစဉ်များ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ပိတ်ကားမှာ တစ်စက္ကန့်ကျော်ကျော်မျှ ဘာအရုပ်မျှ မပေါ်လာဘဲ ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ သတင်းကြေညာရန် စံတော်ချိန်အချက်ပေး တီးလုံးသံ ပေါ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဖြုန်းခနဲ ရုပ်မြင်သံကြား ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဂျော့ဘလိတ်၏ မျက်နှာကြီး ပိတ်ကားနှင့် အပြည့် အနီးကပ် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားသည့်အလား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြိုင်တူ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် စံတော်ချိန်တီးလုံး ပြီးဆုံးသွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတင်းကြေညာချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ယနေ့ည လန်ဒန်အနောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ အလွန်စိတ်ဝင် စားစရာ တကယ့်ဖြစ်ရပ် တကယ့်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို လွှင့်ထုတ်ကြေညာ ပါတော့မယ် ခင်ဗျာ' သတင်းကြေညာသူက ဌာန်ကရိုက်ကျကျ လေယူလေ သိမ်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လာလို့ ဖြစ်မလား' သူက စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ 'အခု ကျွန်တော် စကားပြောနေတာ ခင်ဗျားအိမ်နဲ့ သိပ် မဝေးဘူး'

'ဒီလိုဆိုလည်း လာခဲ့ပေါ့၊ ရပါတယ်'

'ကျေးဇူးပဲ ရှောင်၊ ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်'

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာခဲ့သည်။

'ကဲ ခင်ဗျား ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်' ဆရာဝန်က ဘလိတ်အား ပြောနေသည်။ ဘလိတ်က ဆရာဝန် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ စားပွဲဘေးတွင်မူ ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် အသုံးပြုမည့် ဆေးဝါး ပစ္စည်းကိရိယာများအားလုံး အဆင်သင့် တင်ထားသည်။ သို့သော် များများ စားစား မဟုတ်။ သုံးလေးမျိုးလောက်ပဲ တွေ့ရသည်။ ပတ်တီးလိပ်များ၊ ပလတ် စတာမူန့်ဘူး၊ ထုံဆေးပုလင်းနှင့် ဆေးထိုးအပ် စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပထမဆုံး ထုံဆေး ထိုးပေးမယ်' ဆရာဝန် က ဘလိတ်အား ပြောလိုက်သည်။ 'ထုံဆေးကြောင့် လုံးလုံးမနာဘူးလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါး နာမယ့်သဘော ရှိတယ်' ပြီး ဆရာဝန် သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော် လက်ဆေးချင် လို့ ဘယ်မှာ ဆေးရင် ဖြစ်မလဲ'

ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်အား တစ်ဖက်မှ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ခေါ် သွားခဲ့သည်။ သူသည် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ပင့်၍ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို စိတ် ရှည်လက်ရှည် ဆေးကြောသန့်စင်နေသည်မှာ ကျွန်တော့်အထင် ၁၅ မိနစ် ခန့်ပင် ကြာလိမ့်မည် ထင်ရသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော် အဆင်သင့် လှမ်း ပေးသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ်တစ်ထည်ဖြင့် လက်များကို ကျကျနန သုတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရာ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက် ပါလာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ သုံးကြိမ်ကြားလိုက် ရသဖြင့် "ပေါ်တာ" ရောက်လာပြီဟု သိလိုက်သည်။ ပေါ်တာသည် ဆရာဝန် နှင့် ဘလိတ်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဘာတစ်ခွန်း

မှ မပြောဘဲ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို အခန်း ထောင့် တစ်နေရာမှ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာဝန် ပြန် သွားမှ ဘလိတ်နှင့် သူတို့အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ သည်အတိုင်းပင် မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က ယခုလို ခွဲစိတ်ကုသမှုကို မလုပ်ဘဲ နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဟု ပြောခဲ့သော်လည်း သူသည် ကျွမ်းကျင်သော ဝါရင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘလိတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခွဲစိတ်၍ ကျိုးနေသောအရိုးကို ပြန်တည့်မတ်ပေးပြီး အရေပြားကို ပြန်ချုပ်ပြီးသည်အထိ အစအဆုံး ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာဘဲ ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ စောစောက သူ့လက်ကို ဆေးကြောနေသည်ကပင် ပိုကြာသေးသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

'ကဲ ဒါလောက်ဆိုရင် တော်တော်ကလေး နေသားတကျ ပြန်ဖြစ် သွားပါပြီ' နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန်က စိတ်ချလက်ချ ပြောလိုက်သည်။

မှန်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာပင် ဘလိတ်၏လက်မှာ စောစောကလို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်မနေတော့ဘဲ လူကောင်းတစ်ယောက်၏ လက်နှင့်မခြား ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဆရာ ဝန်သည် ပလတ်စတာမူန့်များကို ရေခွေးဖြင့်ဖျော်ကာ ပတ်တီးများကိုနှစ်၍ ဘလိတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်၊ လက်ဖမိုးနှင့် လက်ဝါးကို ပတ်တီးစည်းပေးခဲ့ သည်။ လက်ချောင်းများကိုမူ ပတ်တီးမစည်းဘဲ သည်အတိုင်း ချန်ထား ခဲ့သည်။

'ကဲ ဒါပါပဲ၊ အားလုံး ပြီးပါပြီ' ဆရာဝန်က သူ့ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီသိမ်းရင်း ပြောသည်။ 'နောက် တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်နေရင် ပလတ်စတာကို ထားတဲ့ ပတ်တီးဟာ မာလာပြီး ကျောက်ပတ်တီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်' ထို့နောက် ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်ထားသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်တဲ့ပြန်မှု မရှိစေရန် ဘလိတ်အား ပင်နီဆီလင်တစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့သည်။

'တစ်ခု မေးပါရစေ ဆရာ' ဆေးထိုးအပြီးတွင် ဆရာဝန်အား တွန့် တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'ခွဲစိတ်ထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေတာနဲ့ လို့ အိပ်ဆေးများ လိုနေမလားလို့'

၁၂

ထူးဆန်းသော ဆရာဝန်

ထိုညက ဘလိတ်ရော၊ ကျွန်တော်ပါ တစ်ညလုံး အိပ်မရဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေခဲ့သည်။

ညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်က ဘလိတ်အား ယခင်တစ်ခါ ရေဒီယိုမှ တစ်ဆင့် ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဆိတ်နံရိုးဟင်းဖြင့် ညစာကျွေးပြီး စတော်ဘယ်ရီ ရေခဲမုန့်ဖြင့် ဧည့်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုသို့ ညစာစားသောက်နေကြစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ အိမ်ငှားများနှင့် ဘေးချင်းကပ်နေသော အိမ်နီးနားချင်းများ၏ ဆူဆူညံညံ စကားပြောသံများကို ကြားနေခဲ့ရသည်။ သူတို့အားလုံး စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အားရပါးရ ပြောနေကြသော စကားများကို ကျွန်တော်ရော ဘလိတ်ပါ အတိုင်းသား ကြားနေကြရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် ပြုံးမိကြသေးသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့တစ်တွေ အာပေါင် အာရင်းသန်သန်ဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေသည့် အကြောင်းအရာမှာ တခြားမဟုတ်၊ ယနေ့ည စောစောပိုင်းက ဝမ်းဝုဒ်ထောင်ကြီးမှ ပူပူနွေးနွေး ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့သော နာမည်ကျော်စပိုင် ဂျော့ဘလိတ် အကြောင်းပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက ဘလိတ်အား ခုတင်ပေါ်တွင် နေရာပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကမူ အခန်းထဲရှိ မီးလင်းဖိုဘေးနားတွင် သတ္တလတ်စောင်နှစ်ထည်ကို ခင်း၍ ကွေးခဲ့သည်။ သို့သော် ဘလိတ်မှာ လက်ကောက်ဝတ်မှ ဒဏ်ရာကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ရုတ်တရက်ပြုန်းစားကြီး အိပ်ရာအပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့်တစ်ကြောင်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေခဲ့သလို ကျွန်တော့်မှာလည်း ကျွန်တော်နှင့်ဘလိတ်တို့ ထောင်မှထွက်ပြေးရန် ပထမဆုံး တိုင်ပင်ခဲ့သည့် နေ့မှစ၍ ယခု ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဘလိတ် ရောက်လာသည်အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ တသိတတန်းကြီး စားမြုံ့ပြန်နေမိသဖြင့် အိပ်မရဘဲ တစ်ညလုံး မျက်စိကြောင်နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်ဥများကို နံနက်စာအဖြစ် စားခဲ့ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် သတင်းစာများဝယ်ရန် နေ့သပိုင်းလ်လမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက် လမ်းများပေါ်တွင် ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲအရာရှိများနှင့် ရဲသားများ တစ်ယောက်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားသည်ကို မတွေ့ရသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ထိုသို့ မတွေ့ရသည့်အတွက် လုံးဝအံ့ဩခြင်း မဖြစ်မိဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ရဲနှင့် စုံထောက်များသည် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်ခွာနိုင်သည့် ထွက်ပေါက်များကိုသာ အာရုံစူးစိုက်၍ ပိတ်ဆို့စောင့်ကြပ်နေကြပြီဟု တစ်ထပ်ချ ယူဆလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် သူတို့ကိုလည်း အပြစ်ဆို၍ မရ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယမန်နေ့ညက ထောင်မှထွက်ပြေးခဲ့သော ကမ္ဘာကျော် ဆိုဗီယက် စပိုင် ဂျော့ဘလိတ်ဆိုသူသည် သူ့အား ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ် အပြစ်ပေး၍ အကျဉ်းချထားခဲ့သော ဝမ်းဝုဒ်ထောင်ကြီးနှင့် မိနစ်အနည်းငယ်သာ ဝမ်းလျှောက်သွားရသည့် ဟိုင်းလီဗာလမ်းမှ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ယခုကဲ့သို့ ပုန်းအောင်းနေလိမ့်မည်ဟု မည်သူက ယုံကြည်ယူဆ ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် နေ့သပိုင်းလ်လမ်းထောင့်ရှိ သတင်းစာဖြန့်ချိရေးဌာနမှ ယနေ့နံနက် ထွက်သမျှ သတင်းစာအားလုံး တစ်စောင်ကျစီ ဝယ်၍ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ထွက်သမျှ သတင်းစာအားလုံး၏ မျက်နှာဖုံး စာမျက်နှာများတွင် ဂျော့ဘလိတ်၏ဓာတ်ပုံ မပါသည့် သတင်းစာဟူ၍ တစ်စောင်မျှ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဘာသတင်းများ ထူးသေးလဲ' ဘလိတ်က ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း ပြီး၍ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲတွင် တစ်ထပ်ကြီး ပါလာသည့် သတင်းစာများထဲမှ အပေါ်ဆုံး သတင်းစာကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဘလိတ် အား အသံထွက်၍ ဖတ်ပြလိုက်သည်။

"ရုရှများသို့ လျှို့ဝှက်စာရွက်စာတမ်းများ ပေးအပ်ခဲ့သည့် အမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ် ကျခံနေရသော နာမည်ကျော် စပိုင် ဂျော့ဘလိတ်သည် ယမန်နေ့ညက လန်ဒန်မြို့ ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ထူးဆန်းစွာ ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ ဤသတင်းကို ဝန်ကြီးချုပ်ထံ ချက်ချင်း အကြောင်းကြား အစီရင်ခံခဲ့သည်ဟု ကြားသိရကြောင်း"

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် သတင်းစာကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင် လိုက်ပြီး ဘလိတ်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ဝန်ကြီးချုပ်ဆီ ချက်ချင်း အ ကြောင်းကြားရတယ် ဆိုကတည်းက ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လောက်ဂယက်ရိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက် ဒေါပွနေမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ တကယ့်ကို အရမ်း ဒေါပွနေကြမှာပဲ'

'ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်' ဘလိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဒေါပွတာကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်' ကျွန်တော်တို့သည် နာရီဝက်ကျော်ကျော်မျှ သတင်းစာများကို တစ် စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်၍ နှစ်ယောက်သား ဝေဖန်နေခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဘလိတ် လက်မှ လက်ကောက်ဝတ် ကျိုးသွားသည့် ကိစ္စအတွက် လုပ်စရာ ရှိသည်များကို လုပ်ရန် စီစဉ်ကြသည်။

'ဒီလို လုပ်မယ်ဗျာ' ကျွန်တော်ကပင် စ ပြောလိုက်သည်။ 'အခု ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားပြီး ဆရာဝန် စုံစမ်းမယ်၊ နောက် တစ်နာရီကျော်ကျော် နှစ်နာရီအတွင်း ပြန်ရောက်မယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် မရှိတုန်း ခင်ဗျားဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့ ဟုတ်လား'

ကျွန်တော်သည် လက်တီမာလမ်း မြေအောက်ဘူတာရုံသို့ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ပြီး ထိုဘူတာမှ မြေအောက်မီးရထား စီးလာခဲ့သည်။ ရထား ပေါ်တွင်ရော လမ်းပေါ်တွင်ပါ တွေ့သမျှ လူတိုင်းလိုလို ဘလိတ်၏ ထောင်

ပြေးသတင်းကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် မှာ သွားလေရာရာ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသော ဘလိတ်၏ ဓာတ်ပုံ များကိုသာ တစ်လမ်းလုံး တွေ့မြင်နေရသည်။

မိုက်ကယ်ရေးနီး အိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ သူသည် ကျွန်တော့် ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အားရပါးရ သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်သည်။

'စံပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား လုဂ် လိုက်တာ တကယ့် စံပါပဲ၊ ချီးလည်း ချီးကျူးပါတယ်၊ တကယ့်ကို သေသပ်ပါတယ်'

အင်နီကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား အနမ်းဖြင့် ချီးကျူးလိုက်သည်။ သူတို့ဧည့်ခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာလည်း သတင်း စာများ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ဘလိတ်၏ ဓာတ်ပုံများမှာလည်း သတင်းမျက်နှာ ဖုံးတိုင်းတွင် ကြားကြားရားရား ဖြစ်နေသည်။

'ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲရှင်၊ ပြောစမ်းပါဦး' အင်နာက အလော သုံးဆယ် ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ယမန်နေ့ညနေ ၆ နာရီနှင့် ၇ နာရီအတွင်း သည်းထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို အသေးစိတ် ပြန် ပြောရသည်။ 'ကျွန်တော်ဖြင့်ဗျာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် အဲဒီလောက် ကြာ သောင်းတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး' ကျွန်တော်က နိဂုံးချုပ်စကား ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ်ပါ၊ နောက်တစ်ခါ ပေါင်တစ်သန်း ပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ဒီအလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး'

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဘလိတ် လက်မှ လက်ကောက်ဝတ် ကျိုးသွားသည့် ကိစ္စကို ပြောပြရသည်။ 'အဲဒီအတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပင့်ချင်တယ်၊ ဆရာဝန်နဲ့ ပြရမှ ဖြစ်မယ်၊ တကယ်လို့ ဆရာဝန် ခေါ်မရဘူး ဆိုရင်တော့ ဆေးရုံသွားရမှာပဲ၊ ဟိုကျမှ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတစ်ယောက် လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျလို့ပါ ဘာညာနဲ့ ဖြီးရမှာပဲ'

ရေးနီးက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်သည်။ 'ဆေးရုံသွားပြ မယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်ရှိမယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတဲ့ သဘောက ဒီနေ့ သတင်းစာတွေ အားလုံးမှာ သူ့ဓာတ်ပုံတွေ ပါနေတော့...'

'ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်' ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက် သည်။ 'ထောင်ထဲမှာ အစိုးရက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေဟာ များသောအား

ဖြင့် အပြင်ပုံနဲ့ သိပ်မတူလှဘူး။ သတင်းစာတွေထဲမှာပါတဲ့ အဲဒီပုံတွေ ကြည့်ရုံနဲ့တော့ သူ့ကို မှတ်မိဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ်။ ပြီးတော့ အခုလို ပူပူနွေးနွေး အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ သူ့လိုလူတစ်ယောက်ဟာ ဆေးရုံလာ ပြုလုပ်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး' ရေးနိုးက ရုတ်တရက် စကားမပြန်ဘဲ ခေတ္တ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ 'နေဦးဗျာ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပင်ရင် ရနိုင်မယ် ထင်တယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ စေတနာနဲ့ ကူပေးမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ပါပဲ။ ခဏနေဦး။ ကျွန်တော် အခုပဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ငါးမိနစ်ခန့် တယ်လီဖုန်း စကားပြောနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ကဲ ရှောင်၊ အဆင်တော့ ပြေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ညနေပိုင်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနဲ့ သွားတွေ့မယ်။ သူကမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားမယ်။ ဆရာဝန်က ကျွန်တော်တို့ ခေါ်တဲ့ဆီ လိုက်ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့တာပဲ' 'လိုက်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ' မတတ်သာသည့်အဆုံး ကျွန်တော် သူ့အစီစဉ်ကိုပင် လက်ခံလိုက်ရသည်။

'ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ဆရာဝန်ကို သူ့အိမ်မှာမတွေ့ရင် လန်ဒန်မြို့ထဲ လိုက်ရှာရမှာဆိုတော့ အချိန်တော့ နည်းနည်းကုန်လိမ့်မယ်' ရေးနိုးက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောနေသည်။ 'အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ဆရာဝန်ကို လိုက်ရှာနေတုန်း ကျွန်တော် အိမ်က အင်နာဆီကို တစ်နာရီတစ်ခါ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့မယ်။ ခင်ဗျားကလည်း အင်နာဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေကို မေးပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ'

ကျွန်တော်က သူ့အကြံကို လက်ခံလိုက်ပြီး ဖုန်းဆက်ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဟိုင်းလီဇာလမ်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဘလိတ်အား ဤအကြောင်းကို ပြောပြရာ အတော်ကလေး ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့လက်မှ ဒဏ်ရာမှာ အတော်ကလေး နာနေပုံရသော်လည်း မနာဟန် ဆောင်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကြက်ဥ၊ ဝက်အူချောင်း၊ ပဲသီးပြုတ် စသည်တို့ဖြင့် နေ့လယ်စာ

စားကြပြီး နေ့ခင်းဘက်တွင် ယမန်နေ့ညနေက ထောင်မှထွက်ပြေးခဲ့စဉ် နှစ်ယောက်စလုံး ရင်တမမ အသည်းတယားယား ဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ပြောနေခဲ့ကြသည်။

'အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ခဲ့ရတာပါပဲဗျာ'

ကျွန်တော်ကလည်း မနေ့ညက ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှကို ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ 'တကယ်ပါ။ ဆေးရုံ လူနာလာမေးတဲ့ ကားတွေက ရှေ့မီးတွေ တအားဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကားကိုပဲ တည့်တည့်ကြီး ထိုးထားကြတာ။ ကျွန်တော့်မှာ ရေဒီယိုကိုပဲ ကိုင်ထားရ မလို၊ ဂန္ဓမာပန်းတွေပဲ ကိုင်ထားရမလိုလို့နဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်နေတာပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ထိုသို့ စားမြုံ့ပြန်ရင်း မိုက်ကယ်ရေးနိုးအိမ်သို့ တစ်နာရီခြား တစ်ခါ ဖုန်းဆက်၍ စုံစမ်းခဲ့သည်။ အင်နာမှတစ်ဆင့် သိရသလောက် ရေးနိုးမှာ တစ်နေ့လုံး ဆရာဝန်နောက်သို့ လန်ဒန်မြို့ထဲ နေရာအနှံ့အပြား လိုက်နေရသည်။ နောက်ဆုံး ညနေ ၇ နာရီထိုးတော့မှ အင်နာက နောက်တစ်နာရီကျော်ကျော် လောက်တွင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ရေးနိုး ရောက်လာပါလိမ့်မည်ဟု သတင်းပို့လိုက်သည်။

ည ၈ နာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို သုံးကြိမ်တိတိ နှိပ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဘလိတ်အား အရေးတကြီး ပြောလိုက်သည်။

'ဒီမယ် ကျော့၊ အရေးအကြောင်းပေါ်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်သာ ပြင်ထားပေးတော့၊ အခု အပြင်ကခေါ်တာ ဘယ်သူလဲလို့ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော် ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျား ဒီအခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပါ။ တကယ်လို့ အပြင်မှာ တစ်ခုခု ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သံကြားရင် ဟောဒီ နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်က တစ်ခါတည်းသာ လစ်ပေတော့'

ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေရရဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ တွန်တော့် နောက်ကျောဘက်မှ တံခါးသော့ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တွန်တော်သည် အခန်းဘေးမှ စကြိုလမ်းကလေးအတိုင်း မှောင်ထဲတွင် အိမ်ရှေ့

တံခါးဆီသို့ လာခဲ့သည်။ တံခါးကို ဂရုစိုက်၍ ဖွင့်လိုက်ရာ မိုက်ကယ်ရေးနိုးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်မှ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် လူ့ခုပ်ရွယ်ရွယ် တစ်ယောက်ကိုပါ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အနက်ရောင် လက်ဆွဲအိတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ခန်းဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးကို အမှတ်မထင် သုံးချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တံခါးပွင့်လာသဖြင့် သုံးယောက်သား အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ဆွဲအိတ်ဆက်ကြသည်။ သို့သော် 'ဟဲလို' မှတစ်ပါး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟူ၍ မိတ်ဆက်စကားမပြောဘဲ နေခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ဆရာဝန်က ဘလိတ်၏ လက်မောင်းကိုမ၍ လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို အတန်ကြာအောင် ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်' သူက မျက်လုံးများကို မပင့်ဘဲ မျက်နှာကို အောက်စိုက်လျက်သား စကားပြောလိုက်သည်။ 'ဒီနေရာက ကျိုးသွားတာ သေချာပါတယ်။ ဒါအတွက်တော့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး'

ဆရာဝန်သည် ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဘလိတ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။ သူသည် ရုတ်တရက် စကားမပြောသေးဘဲ ခေတ္တမျှ ဆိုင်းနေသည်။ ပြီးမှ 'ကျွန်တော့်အနေအထားက ဒီလိုပါ' ဟုပြောသည်။ 'အခု ခင်ဗျား လက်ကောက်ဝတ်အရိုး ကျိုးနေပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဆေးရုံသွားပြပြီး လိုအပ်သလို ခွဲစိတ်ကုသရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နားလည်သလောက် ခင်ဗျားဟာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆေးရုံကို လုံးဝ မသွားချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း လက်ကျိုးကြီးနဲ့ နေသွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ကူညီရမယ့် ဝတ္တရား ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဒါပါ။ ဒါကို ခင်ဗျား နားလည်ပါလိမ့်မယ်' ဆရာဝန်သည် ဘလိတ်ကို ကြည့်မြဲ ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်' ဘလိတ်က အလေးအနက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ပြီးတော့ အဲဒီအတွက် ဆရာကိုလည်း လေးစားပါတယ်'

'ဒါဆို ကောင်းပြီ' ဆရာဝန်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စားပွဲခိုရာသို့ သွား၍ သူ့ဆေးအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။ 'မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ ခွဲစိတ်ကုသတာမျိုးကို မလုပ်ခဲ့ရတာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ'

အမှန်စင်စစ် ဆရာဝန်မှာ စိတ်ကောင်းရှိပုံရ၍ အလွန်ရိုးသားဟန်တူသည်။ သူ့အမူအရာမှာ ပညာတတ် လူတန်းစားပီပီ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ကြံ့ရလှသည်။

သူက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ပုလတ်စတာ ဖျော်ဖို့ ရေခဲနွေးပူ လိုချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီစားပွဲပေါ်မှာ ခင်းဖို့ သတင်းစာ စက္ကူရရင် ကောင်းမယ်'

ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲတွင် ရှိနေသော သတင်းစာများ အားလုံးမှာ ယနေ့ထုတ် သတင်းစာများချည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုသတင်းစာများကိုပင် စားပွဲပေါ်သို့ အပြည့်ခင်းပေးလိုက်ရသည်။ ဤတွင် သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးများမှ ဘလိတ်၏ ဓာတ်ပုံများသည် ကျွန်တော်တို့ကို စားပွဲပေါ်မှ မော့ကြည့်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်၏ မျက်နှာကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသည့် လက္ခဏာများ လုံးဝမပြဘဲ လုပ်စရာ ရှိသည်များကိုသာ ကြံ့ရလှဖြင့် လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေချိုးခန်းကဲ့သို့ သွား၍ လေ့ထဲသို့ ရေခဲနွေးတစ်ဝက်ခန့် ထည့်လာပြီး ထိုလေ့ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် သွား၍ နားထောင်လိုက်သည်။ ပေါ်တာ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

'ဟဲလို ရှောင်၊ ခင်ဗျားကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ' ပေါ်တာက အားရပါးရ ပြောနေသည်။ 'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စကားပြောချင်လွန်းလို့ တစ်ပိုင်း သေနေတာပဲ။ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလို့မကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောဘဲ မနေနိုင်လို့ အခု လှမ်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ'

'ရပါတယ် ပေါ်တာ' ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ကိစ္စလေး နည်းနည်းပါးပါးရှိလို့ လုပ်နေရတယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် လာလို့ ဖြစ်မလား' သူက စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ 'အခု ကျွန်တော် စကားပြောနေတာ ခင်ဗျားအိမ်နဲ့ သိပ် မဝေးဘူး'

'ဒီလိုဆိုလည်း လာခဲ့ပေါ့၊ ရပါတယ်'

'ကျေးဇူးပဲ ရှောင်၊ ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်'

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာခဲ့သည်။

'ကဲ ခင်ဗျား ရှုပ်အကျီကို ချွတ်လိုက်' ဆရာဝန်က ဘလိတ်အား ပြောနေသည်။ ဘလိတ်က ဆရာဝန် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရှုပ်အကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ စားပွဲဘေးတွင်မူ ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် အသုံးပြုမည့် ဆေးဝါး ပစ္စည်းကိရိယာများအားလုံး အဆင်သင့် တင်ထားသည်။ သို့သော် များများ စားစား မဟုတ်၊ သုံးလေးမျိုးလောက်ပဲ တွေ့ရသည်။ ပတ်တီးလိပ်များ၊ ပလတ် စတာမူန့်ဘူး၊ ထုံဆေးပုလင်းနှင့် ဆေးထိုးအပ် စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပထမဆုံး ထုံဆေး ထိုးပေးမယ်' ဆရာဝန် က ဘလိတ်အား ပြောလိုက်သည်။ 'ထုံဆေးကြောင့် လုံးလုံးမနာဘူးလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါး နာမယ့်သဘော ရှိတယ်' ပြီး ဆရာဝန် သည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော် လက်ဆေးချင် လို့ ဘယ်မှာ ဆေးရင် ဖြစ်မလဲ'

ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်အား တစ်ဖက်မှ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ခေါ် သွားခဲ့သည်။ သူသည် အကျီလက်ရှည်ကို ပင့်၍ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို စိတ် ရှည်လက်ရှည် ဆေးကြောသန့်စင်နေသည်မှာ ကျွန်တော်အထင် ၁၅ မိနစ် ခန့်ပင် ကြာလိမ့်မည် ထင်ရသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော် အဆင်သင့် လှမ်း ပေးသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ်တစ်ထည်ဖြင့် လက်များကို ကျကျနန သုတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရာ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက် ပါလာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ သုံးကြိမ်ကြားလိုက် ရသဖြင့် "ပေါ်တာ" ရောက်လာပြီဟု သိလိုက်သည်။ ပေါ်တာသည် ဆရာဝန် နှင့် ဘလိတ်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဘာတစ်ခုခုနဲ့

မှ မပြောဘဲ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို အခန်း ထောင့် တစ်နေရာမှ ရုပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာဝန် ပြန် သွားမှ ဘလိတ်နှင့် သူတို့အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ သည်အတိုင်းပင် မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က ယခုလို ခွဲစိတ်ကုသမှုကို မလုပ်ဘဲ နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဟု ပြောခဲ့သော်လည်း သူသည် ကျွမ်းကျင်သော ဝါရင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘလိတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခွဲစိတ်၍ ကျိုးနေသောအရိုးကို ပြန်တည်မတ်ပေးပြီး အရေပြားကို ပြန်ချုပ်ပြီးသည်အထိ အစအဆုံး ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာဘဲ ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ စောစောက သူ့လက်ကို ဆေးကြောနေသည်ကပင် ပိုကြာသေးသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

'ကဲ ဒါလောက်ဆိုရင် တော်တော်ကလေး နေသားတကျ ပြန်ဖြစ် သွားပါပြီ' နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန်က စိတ်ချလက်ချ ပြောလိုက်သည်။

မှန်သည်။ ကျွန်တော်မျက်စိအောက်မှာပင် ဘလိတ်၏လက်မှာ စောစောကလို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်မနေတော့ဘဲ လူကောင်းတစ်ယောက်၏ လက်နှင့်မခြား ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဆရာ ဝန်သည် ပလတ်စတာမူန့်များကို ရေခန်းဖြင့်ဖျော်ကာ ပတ်တီးများကိုနှစ်၍ ဘလိတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်၊ လက်ဖမိုးနှင့် လက်ဝါးကို ပတ်တီးစည်းပေးခဲ့ သည်။ လက်ချောင်းများကိုမူ ပတ်တီးမစည်းဘဲ သည်အတိုင်း ချန်ထား ခဲ့သည်။

'ကဲ ဒါပါပဲ၊ အားလုံး ပြီးပါပြီ' ဆရာဝန်က သူ့ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီသိမ်းရင်း ပြောသည်။ 'နောက် တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်နေရင် ပလတ်စတာကို ငံထားတဲ့ ပတ်တီးဟာ မာလာပြီ၊ ကျောက်ပတ်တီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်' ထို့နောက် ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်ထားသည့် ဒဏ်ရာကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်တုံ့ပြန်မှု မရှိစေရန် ဘလိတ်အား ပင်နီဆီလင်တစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့သည်။

'တစ်ခု မေးပါရစေ ဆရာ' ဆေးထိုးအပြီးတွင် ဆရာဝန်အား ကျွန် တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'ခွဲစိတ်ထားတဲ့ အရိုးနဲ့ အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေတာနဲ့ လို့ အိပ်ဆေးများ လိုနေမလားလို့'

'လိုတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ပေးခဲ့ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ' ဆရာဝန်က ပြန်ပြောရင်း ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းကလေး တစ်လုံးကို ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ 'ဥအိပ်ရာဝင်မှာ တစ်ပြားပဲ စားပါ'

ထိုအခိုက် မိုက်ကယ်ရေးနိုးသည် အခန်းထောင့်မှ ရုပ်မြင်သံကြား စက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သတင်းကြေညာချက် လာနေသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ညတွင်လည်း ဘလိတ်၏ ထောင်ပြေးသတင်းကိုပင် ပထမဆုံး ကြေညာခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ သတင်းကြေညာချက်နှင့်အတူ ဘလိတ်၏ ဓာတ်ပုံကိုပါ ပိတ်ကားပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရပြီး ဝမ်းဝှင်ထောင်မှ သူထွက်ပြေးသည့် လမ်းကြောင်းကိုပါ မြေပုံများဆွဲ၍ ပြသွားခဲ့သည်။

ဆရာဝန်သည် ရုပ်မြင်သံကြားမှ သတင်းကြေညာချက်နှင့်အတူ ပေါ်လာသော ရုပ်ပုံများကို ကြည့်သည်ဆိုရုံမျှ ခေတ္တခဏကြည့်ပြီး စကား တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ မသိမသာ ပြီးရုံသာ ပြီးလိုက်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့် ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။ 'ဒီမှာ အိမ်သာရှိတယ် မဟုတ်လား'

'ရှိပါတယ် ဆရာ၊ စောစောက ရေချိုးခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းပါပဲ' ကျွန်တော့်စကား အဆုံးတွင် ဆရာဝန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ဤတွင်မှ ရေးနိုးအား အသံမတိုးမကျယ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ ခြေကြွနဲ့ ဆေးဖိုးဝါးခ ပေးဦးမှ ထင်တယ်'

ရေးနိုးက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'မလိုဘူး ထင်တယ်' သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ်လို့ အဲဒီလို ပေးလိုက်ရင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပေါက်ပြီး နားလည်မှု လွဲသွားမှာ စိုးရတယ်၊ ပြီးတော့ သူကလည်း ဒီလိုအစားထဲက ဆရာဝန်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး'

ထိုစဉ်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ဘလိတ်၏ သတင်းကြေညာချက် ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်က စက်ကို ထ ပိတ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆရာဝန်သည် အိမ်သာခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဆေးအိတ်ကို ကောက်တိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ် ဆရာ'

'ရပါတယ်၊ နောင်လည်း ကိစ္စရှိရင် ခေါ်ပါ'

ဘလိတ်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဆရာဝန်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ဆရာကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာ အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး'

ကျွန်တော်သည် ရေးနိုးနှင့်အတူ ဆရာဝန်အား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိရာ ကားကလေးတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်ပါမယ်' ဆရာဝန်က ရေးနိုးအား ပြောပြီး အိမ်ရှေ့လှေကားမှ ဆင်း၍ ကားပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။

အောက်စဖို့ဒ်ပန်းခြံဘက်သို့ ကားထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

'ကဲဗျာ ဒီအချိန်ကျတော့မှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထွေထွေ ထူးထူး မိတ်ဆက်ပေးနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး' ကျွန်တော်က ယခုမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြင့် ဘလိတ်အား လှမ်းပြောလိုက်ရသည်။ 'ဟောဒါက မိုက်ကယ်ရေးနိုး၊ ဒါက ပက်ပေါ်တာ၊ ခင်ဗျားကို အလျင် ကျွန်တော် ပြောဖူးတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ထောင်မကျခင်ကတည်းက ရေးနိုးနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တာပါ။ ပေါ်တာကိုတော့ ကျွန်တော် သိတာ သုံးလေးလလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ပေါ်တာက ရေးနိုးရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက် ပါပဲ'

သူတို့သုံးယောက်မှာ ယခုမှ အားရပါးရ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြရသည်။

'အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုက ဘယ်လို စပြီး စကားပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး' ဘလိတ်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သည်။ 'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့လို လူစားမျိုးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ စောစောက ကျွန်တော် လုံးဝ မသိခဲ့ပါဘူး၊ ရှိလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အခုလို ခင်ဗျားတို့ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ တစ်သက် ဆပ်လို့ ကုန်နိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး'

ဘလိတ်၏စကား အဆုံးတွင် ရေးနိုးနှင့် ပေါ်တာတို့က ဤကိစ္စ

အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်စရာ မလိုကြောင်း အနူးအညွတ် ပြန်ပြောခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်း လာသဖြင့် ကျွန်တော် ထ၍ နားထောင်လိုက်ရာ အင်နာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'အဲဒီမှာ ရေးနိုး ရှိသေးလား' အင်နာက လှမ်းမေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်က ရှိသေးကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဒီလိုဆို ကျွန်မ အဲဒီ လာခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလား'

'ဖြစ်ပါတယ် အင်နာ၊ လာသာ လာခဲ့ပါ' ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ 'အခု ဒီမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ လိုနေတယ်၊ အားလုံး စုံနေပြီ။ အဲဒီတော့ လူစုံတက်စုံနဲ့ ပါတီကလေးတစ်ခု လုပ်ရအောင် မြန်မြန်လာခဲ့ဗျာ'

'လာခဲ့မယ်၊ ကျွန်မ နာရီဝက်အတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်'

ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ယခုပင် အင်နာ အိမ်က ထွက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ 'သူ ရောက်လာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူစုံတုန်း အခမ်းအနားကလေးတစ်ခု လုပ်ကြရအောင်ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အခုပဲ အပြင်ထွက်ပြီး ပုလင်းနှစ်လုံးလောက် သွားဆွဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောရဆိုရတာပေါ့ ကျွန်တော် မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ပြန်ရောက်မှာပဲ။ ကျွန်တော် သွားနေတုန်း တံခါးသော့ခတ်ထားကြနော်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာရင် ခါတိုင်းလိုပဲ သုံးချက်ခေါက်မယ်၊ ဟုတ်လား'

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၍ အနီးဆုံး အဖျော်ယမကာဆိုင်မှ ဝီစကီတစ်လုံးနှင့် ဘရန်ဒီတစ်လုံး ဝယ်လာခဲ့သည်။ အခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဘလိတ်သည် ရေးနိုး၊ ပေါ်တာတို့နှင့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများပမာ စကားကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မကြာမီပင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရပြီး အင်နာ ရောက်လာသည်။

'ကဲ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား' ကျွန်တော်က အင်နာအား ဘလိတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် အခမ်းအနားကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အခုလို လူစုံတက်စုံ ဆုံစည်းကြဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မူလ အစီအစဉ်မှာ မပါတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ဘက်က လိုအပ်ချက်ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ကြ

ပါ။ အခု ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီဖန်ခွက်နှစ်လုံး ရှိတဲ့အထဲက အင်နာကို တစ်လုံးပေးပြီး ကျန်တဲ့တစ်လုံးကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်တော် ကျော့ဘလိတ်အတွက်ပါပဲ။ ကျန်တဲ့လူတွေ အတွက်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးနဲ့ပဲ သောက်ကြစေချင်တယ်'

ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ပီပီ အရက်များ ထည့်ပေးသည်။

'ဝါးစရာလေး ဘာလေးများ မရှိတော့ဘူးလား ရှောင်ရ'

ပေါ်တာက တောင်းဆိုလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော် ဒီနေ့ နေ့လယ်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး'

'လောလောဆယ်တော့ ရိက္ခာလက်ကျန် နည်းနေတယ်ဗျ' ကျွန်တော်က ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန်မနက် ဈေးသွားဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိနေတဲ့ ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်ကိုပဲ ကြိုက်သလောက် သုံးဆောင်ကြပေါ့ဗျာ'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကလေးမှာ အထိုက်အလျောက် စိုစိုပြည်ပြည် ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘလိတ်နှင့် ပေါ်တာတို့က ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ ကျွန်တော်နှင့် ရေးနိုးတို့က ကုလားထိုင်နှစ်လုံးဖြင့် ထိုင်ကြသည်။ အင်နာကို မူ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်၏ အလယ်တွင် အရှုပ်လိုက် လှီးထည့်ထားသော ပေါင်မုန့်ပန်းကန်နှင့် ထောပတ်အတုံးလိုက် ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်အပြင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် သုံးလုံးနှင့် အရက်ပုလင်းနှစ်လုံး ရှိနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှ မရှိသည့်အတွက် စားစရာ သောက်စရာ အားလုံးကို ကြမ်းပေါ်မှာပင် ချထားကြသည်။

အခမ်းအနားမှာ ထည်ထည်ဝါဝါ မရှိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်များမှာ တက်ကြွလန်းဆန်း နေကြသည်။

'ဒီမယ် ရှောင်၊ ကျွန်တော် ဒီစကားကို ဒီလုပ်ငန်းမအောင်မြင်ခင် မပြောခဲ့ပါဘူး၊ အခု အားလုံးအောင်မြင်မှ ပြောချင်ပါတယ်' ပေါ်တာက သူ့စိတ်ထဲတွင် မျှီသိပ်ထားရသမျှ ဖွင့်ပြောပြခဲ့သည်။ 'အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျာနေရာမှာ နေရမယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့

ထောင်အုတ်နံရံကိုကျော်ပြီး ကြိုးလှေကား ပစ်ချပေးရတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ် တော့မှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်လည်း မလုပ်ရဲဘူး' ပေါ်တာက သူ့ခေါင်း ကို ဘယ်ညာယမ်းရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသည်။ 'တကယ်ပါ။ ဒါတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မလုပ်ရဲဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော့်မှာ ဒီ လောက် သတ္တိခရှိဘူးပေါ့ဗျာ'

'ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲ' ပေါ်တာ၏ စကားအဆုံးတွင် ရေးနိုးက ဝင်၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့်ဟန်မျိုး လုပ်ပြလိုက်ရင်း ကျွန်တော့် အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လာတယ် ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ တကယ်ပါ ရှောင်၊ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်အနေ နဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုအလုပ် မလုပ်ရင် သတ်ပစ်မယ်ဆိုရင်တောင်မှ အသတ်ခံသွားရုံပဲ ရှိတယ်။ လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ခင်ဗျားတို့ ပြောသလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ' ကျွန်တော် က သူတို့စကားများကြောင့် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်လာပြီး ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။ 'ကျွန်တော်လည်း ဒါလောက် သတ္တိရှိလွန်းလှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လည်း တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီအလုပ်ဟာ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ခံယူချက် ရှိနေလို့ ဒီလို လုပ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ တကယ်ကလည်း အဲဒီအချိန်မှာ အိပ်ဆောင် က ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်ချိုးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့မှာ နောက် ဆုတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်တို့မှာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရင်းဖြင့် အတော် ကလေး အရှိန်ရကာ ခပ်ထွေထွေကလေး ဖြစ်လာကြသည်။ သည်အထဲတွင် ပေါ်တာမှာ အတော်လေး ထွေနေသည်။

'ခင်ဗျားတို့ ပြောချင်တာတွေ ပြောဗျာ' သူက လျှာလေး အားလေးဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး အော်ပြောလိုက်သည်။ 'ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဒီည သိပ်ပျော်တယ်ဗျာ၊ ပျော်လွန်းလို့ ကျွန်တော်ဖြင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တာတွေ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြားအောင် အော်ပြောလိုက်ချင်တယ်ဗျာ'

'အမယ်လေး ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်' ဟု အင်နာက ဝင်ပြော လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်ကြရသည်။

ထို့နောက် အားလုံးလိုလို အရှိန်ပြေသွားကြပြီး ရွှေလုပ်ငန်းခွင်များ ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ယခု ဘလိတ်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ငှား ထားသော ဟိုင်းလီဗာလမ်းမှ အခန်းမှာ ယာယီအတွက်သာ ဖြစ်၍ ယခုထက် ပို၍ လှံခြုံစိတ်ချရသော နေရာတစ်နေရာသို့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ရန် အား လုံး သဘောတူခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ယခု ကျွန်တော်တို့နေသော ဤအခန်း မှာ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင် လာ၍ သန့်ရှင်းရေး လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် ထိုနေ့ ထိုရက် မတိုင်မီ ပြောင်းရွှေ့ရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားကြရန် ကျွန်တော်က တင်ပြခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် နှစ်ရက်သာ လိုတော့သည်ကို သတိပြုမိကြသည်။

ဤပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးနိုးနှင့် ပေါ်တာတို့က သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများထံ တီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်မည်ဟု ပြောလာကြသည်။ သူတို့မိတ်ဆွေများအနက် အချို့မှာ အိမ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ် ၍၊ ထိုအိမ်များအနက် အချို့အိမ်များတွင် အခန်းလွတ်များ ရှိနေကြောင်း ပြောပြကြသည်။

'ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးတာ တစ်ခုရှိတယ်' ဘလိတ်က ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် ဝင်၍ သတိပေးခဲ့သည်။ 'အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဖြစ်နိုင်ရင် လူသိ နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် လုပ်ဖို့ လို တယ်။ လူသိ များလာလေလေ တစ်နေရာရာက ပေါက်ကြားမှာ စိုးရလေလေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်'

ဤတွင် ရေးနိုးနှင့် ပေါ်တာတို့က မိမိတို့ မိတ်ဆွေများထဲမှ ရာနှုန်း ပြည့် ယုံကြည်စိတ်ချရသူများကိုသာ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အသိပေး ဆွေး နွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြရာ၊ သူတို့၏ ကတိပေးချက်များကို ဘလိတ် ရော ကျွန်တော်ပါ သဘောပေါက် လက်ခံခဲ့ကြသည်။

ထိုညက သန်းခေါင်အချိန်လောက်တွင်မှ ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲခဲ့ ကြသည်။

'တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့လို လူမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ ရတာ ကံကောင်းတာပဲ' ပေါ်တာနှင့် ရေးနိုးတို့လူစု ပြန်သွားကြပြီးနောက် ကျွန်တော်က ဘလိတ်အား ပြောလိုက်မိသည်။

'ဒါတော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူးဗျာ'

နိုင်ငံတကာ သူလျှို့များနှင့် ပတ်သက်သည့် သူတို့၏ အဆန်းတကြယ် အံ့ဩ ဖွယ်ရာ သဘောတရားများနှင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို နောက်နှစ်လ သုံးလ ကြာသည်အထိ ရှည်လျားထွေပြားစွာ ရေးသားဖော်ထုတ်ကာ အလုပ်ခွင် နေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာ ခေါင်းစီးများကို ဂရုတစိုက် ကြည့် လိုက်မိသည်။ ယနေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ထူးထူးခြားခြား အသားပေး ရေးသားထားကြသည့် သတင်းမှာ ဂျော့ဘလိတ် ကြီးလှေကားဖြင့် အုတ်နံရံ ကျော်၍ ထွက်ပြေးသည်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့ရသော ဂန္ဓာမာ ပန်းများ အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပန်းနှုရောင် ဂန္ဓာမာပန်းများမှ သဲလွန်စ ဟူ၍ သတင်းစာတစ်စောင်က ဧရာမ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ခေါင်းစီး တပ် ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေ့က နေ့လယ်ဘက် ဘီဘီစီ အသံလွှင့် ဌာနမှ “ကမ္ဘာတစ်ခွင် သတင်းစဉ်” အခန်း၌ ကနေဒါသတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်၏ ကြံကြံ ဖန်ဖန် အတွေးအခေါ်တစ်ရပ်ကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အသံလွှင့်သွားခဲ့သည်။ ထိုသတင်းစာဆရာမှာ တစ်ခါက ကိုရီးယား စစ်ပွဲအတွင်း ဂျော့ဘလိတ်နှင့် အတူ ကွန်မြူနစ်များ၏ ထိန်းသိမ်းခြင်း ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူက ဘီဘီစီ သတင်း ထောက်၏ မေးမြန်းချက်ကို ကနေဒါမှ လန်ဒန်သို့ အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ကျော်ဖြတ်၍ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပြောကြားခဲ့ရာ၌ ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးသည်ဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ထောင်တစ်ခါမျှ မကျဖူးသဖြင့် ထောင်အတွေးအကြံ လုံးဝမရှိသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သူ့အယူအဆကို တင်ပြပြီးနောက်၊ ယခု အဖြစ် အပျက် တစ်ခုလုံးမှာ ဗြိတိသျှ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်က ကေဂျီဘီ ခေါ် ရုရှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်၍ အရူးလုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း စွပ်စွဲပြောကြားသွားခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ အဆို ပါ ကနေဒါသတင်းစာဆရာက ‘အမှန်စင်စစ် ဘလိတ်ဟာ ဗြိတိသျှအစိုးရ က သူလျှို့မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘလိတ်ကို မိမိတို့အပေါ် သစ္စာရှိသည့် စပိုင်တစ်ယောက်အဖြစ် ကေဂျီဘီက ယုံကြည်ယူဆသွားစေ ရန် အကွက်ဆင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တကယ့်တကယ်အားဖြင့် ဤကိစ္စတွင် ဘလိတ်သည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ အိမ်အိုင် ၆ ၏ ညွှန်ကြား

၁၃
ပြေးနိုင်မှ လွတ်မည်

ဟိုင်းလီဇာလမ်းမှာ တနင်္လာနေ့တွင် ငြိမ်သက်အေးချမ်းလျက်ပင် ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် တနင်္လာနေ့ နံနက်ပိုင်း၌ ဈေးဝယ်ထွက်ပြီး အပြန် တွင် သတင်းစာအားလုံး တစ်စောင်စီ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ဘလိတ်၏ သတင်းမှာ မျက်နှာဖုံးသတင်း၊ ခေါင်းစီးသတင်းပင် ဖြစ်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ (နောက် တစ်ပတ်လုံးလုံး သည်အတိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကာတွန်းဆရာများအတွက် လည်း ဤတစ်ပတ်တွင် “ပွဲကြီးပွဲကောင်း” တွေ့နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဖလိတ်လမ်းမှ သတင်းစာများအဖို့ ဂျော့ဘလိတ်ကဲ့သို့ “ရေးကွက်” အများဆုံး ပေးခဲ့သည့် အကျဉ်းသားဟူ၍ သတင်းစာသမိုင်း၌ တစ်ယောက် မျှ မရှိသေးဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်)

ဤနေ့ဤရက်များမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရုပ်ရှင်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြား များတွင်လည်း စပိုင်ဇာတ်လမ်းများမှာ လူကြိုက်များနေပြီး စပိုင်ဇာတ်လမ်း စုံကို အတောမသတ်နိုင်အောင် ပြသထုတ်လွှင့် နေကြရသည်။ ထိုမှတစ်ပါး “စပိုင်ရေးရာ ပါရဂူများ” နှင့် သတင်းဝေဖန်ချက် ရေးသူများ အဖို့ရာ၌လည်း

ချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ကေဂျီဘီအား လှည့်စားသည့်အနေဖြင့် ဟန်ဆောင်တရားစွဲဆို၍ ဘလိတ်အား ထောင်ဒဏ် ၄၂ နှစ်အပြစ်ပေးခဲ့သော်လည်း ဘလိတ်မှာ အမှန်တကယ် ထောင်ကျသွား ခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာတွင် နာမည်ပြောင်း၍ အေးအေးဆေးဆေး ဇိမ်ကျကျဖြင့် နေခဲ့ကြောင်း၊ ဤအတောအတွင်း ဝမ်းဝမ်းအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ တွင် ဗြိတိသျှတို့က အခြားလူတစ်ယောက်ကို လူစားထိုး၍ ထားရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယခုတစ်ဖန် ဗြိတိသျှတို့၏ အိမ်အိုင် ၆ ထောက်လှမ်းရေးဌာနက ဂျော့ ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီဟူ၍ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဇာတ် ကွက်ဆင်ကာ လှည့်စားတာဖြစ်ကြောင်း၊ ဤဇာတ်ကွက်အရ ဂျော့ဘလိတ် အတုအား ထိုက်သင့်သလောက် ငွေများ ပံ့ပေးခဲ့ပြီး တကယ့်ဂျော့ဘလိတ် အစစ်ကို ရုရှားသို့ရောက်အောင် စေလွှတ်ရန် ဗြိတိသျှတို့က ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသည်ကို ကေဂျီဘီက အမှန်တကယ် ထင်မှတ်၍ ဂျော့ဘလိတ် အား တကယ့်သူရဲကောင်းကြီးအဖြစ် ကြိုဆိုလက်ခံကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤနည်းအားဖြင့် ဂျော့ဘလိတ်သည် ကေဂျီဘီဌာနချုပ်တွင် အချိန်ပြည့် အလုပ် လုပ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး ကေဂျီဘီ၏ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်များကို လန်ဒန်ရှိ ဆရာများထံ ပုံမှန် သတင်းပေးပို့သွားနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ ဤနည်းဗျူဟာအရ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်သည် သူတို့လူရင်း တစ်ယောက်ကို မော်စကိုရှိ ကေဂျီဘီဌာနချုပ်တွင် အမာခံ ထားရှိသွားနိုင် လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စသည်ဖြင့် ကြံကြံဖန်ဖန် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောကြား သွားခဲ့သည်။

ဘီဘီစီမှ အဆိုပါ အသံလွှင့်ချက် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန် တော်က ဘလိတ်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အပျော်တမ်း ကစားနည်းကလေးတစ်မျိုးပေါ့ ဟုတ်လား' ကျွန်တော်က သူ့အား ဆက်၍ နောက်လိုက်သည်။ 'ဒီလိုဆိုတော့ အခု ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးဟာ အိမ်အိုင် ၆ အတွက် လုပ်ပေးခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အေးဗျာ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဟိုစနေနေ့ညက ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်ပိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ချောချော မောမောဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးဖို့ နကောင်းပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုညက သမီး ရည်းစား စုံတွဲနဲ့ ဆေးရုံမှာ လူနာလာမေးတဲ့ လူတွေကို တမင်သက်သက် ယုတ္တိ

ရှိအောင်များ လွှတ်လိုက်သလားမှ မသိတာ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူတွေဟာ တကယ်တော်တဲ့ လူတွေပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် THE SPY WHO CAME FROM THE COLD ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထက်တောင် ပိုပြီး လှည့်ကွက်တွေ များနေပါလား။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဂျော့၊ အဲ အဲ နေပါဦး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဂျော့ လို့တောင် ခေါ်လို့ ဖြစ်ပါတော့မလား မသိဘူး၊ ဟား... ဟား'

ဘလိတ်ကလည်း ကျွန်တော့် ပြောပုံဆိုပုံကို သဘောကျ၍ ရယ် လိုက်သည်။ 'အေးဗျာ၊ တကယ့်ကို စံပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့် ပါဦး၊ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးက လူတွေဟာ ဒီကိစ္စမှာ ပြည်ထဲရေး အတွင်းဝန်တို့ နိုင်ငံတော် ရှေ့နေချုပ်တို့၊ ပြီးတော့ တရားရေးဝန်ကြီးတို့ကို သူတို့ ခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်လို့ ရမတဲ့လား ဗျာ၊ ပြောပါဦး'

မှန်သည်။ ဤကိစ္စတွင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် အနေဖြင့် ဤမျှ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိ လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဟု ကျွန်တော် တထစ်ချ ယုံကြည်သည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် ဗြိတိသျှအောက်လွှတ်တော် အစည်းအဝေး ၌ ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန်က ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားသည့် ကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ အကျဉ်းထောင်များ၏ လုံခြုံရေးကို စုံစမ်း စစ်ဆေးရန် စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်တစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြောင်းနှင့် အဆို ပါ စုံစမ်းရေးကော်မရှင်၏ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး "အားလ် မောင့်ဘက်တန် အော့ဖ် ဘားမား" အား တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်ကြောင်း ကြေညာသွားခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတိုက် အခံများက မကျေနပ်သဖြင့် လာမည့် တနင်္လာနေ့တွင် အစိုးရအား အယုံ အကြည်မရှိ အဆိုတင်သွင်းရန် စီစဉ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ညနေထုတ် သတင်း စာများနှင့် ရေဒီယို ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းများအရ သိလိုက်ရသည်။ ပြဿနာ မှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုကြီးမား ကျယ်ပြန့်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ထိုနေ့ညတွင် ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းကြေညာ ချက်များအရ ဗြိတိန်နိုင်ငံရှိ အကျဉ်းထောင်များတွင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား ခြင်း ခံနေကြရသော စပိုင်များအားလုံးကို လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာသစ်များ သို့ ယနေ့ပင် ပြောင်းရွှေ့ပို့ဆောင်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့အား ယခုအခါ အထူးလုံခြုံရေးများ ပြုလုပ်ထားသည့် အကျဉ်းထောင်များ၌ နေ ရော ညပါ အထူးအစောင့်အရှောက်များဖြင့် စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းထားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ အင်္ဂါနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရေးနိုးက ဖုန်းဆက်၍ နေရာသစ်တစ်ခု ရပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ထံ အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော် အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်၍ အဆင်သင့် စောင့်နေခဲ့ကြရာ ည ၈ နာရီခန့်တွင် ရေးနိုးနှင့် အင်နာတို့လင်မယား ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကို သုံးကြိမ်တိတိ စောင့်၍ နားထောင်ပြီးမှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ သူတို့လင်မယားနှင့်အတူ ယခင်က ငှားလာခဲ့ဖူးသော အငှားကား တစ်စီးကိုပါ အပြင်ဘက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ရေးနိုးက အခန်းထဲတွင် အဆင်သင့် ချထားသော ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အဝတ်အစား သေတ္တာနှစ်လုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာအမူအရာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

'ဒီမယ် ရှောင်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်' ရေးနိုးက ကျွန်တော်ဘက် လှည့်၍ ပြောသည်။ 'အခု ကျွန်တော် ပြောတဲ့အခန်းက တော်တော်လေး ကျဉ်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီ အခန်းရှင်တွေက သူတို့အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လက်ခံနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်'

'ဪ ဝါလား၊ ဒါ စိတ်မကောင်းစရာ မလိုပါဘူး' ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခု အခန်းမှာ စိတ်ချလက်ချနေလို့ ရနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရှင်ကရော အခန်းနိုးချင်းတွေကပါ မြင်တွေ့နေကြတာပဲ၊ သတင်းစာနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ မပါသေးသမျှ ကျွန်တော် ဒီမှာနေလို့ ရပါသေးတယ်၊ အရေးကြီးတာက ဂျော့အတွက်ပဲ၊ နက်ဖြန်ဆိုရင် အိမ်ရှင်နဲ့ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားတွေ လာပြီး အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ဂျော့အနေနဲ့ ဒီအခန်းက အမြန်ဆုံး ပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်၊ သူတစ်ယောက်အတွက် နေရာရရင် ပြီးတာပဲ'

ရေးနိုးနှင့် အင်နာတို့မှာ ယခုမှ စိတ်သက်သာပုံ ရသွားကြသည်။ သို့သော် ဘလိတ်မှာမူ အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ 'ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့အတူ မလိုက်နိုင်တာတော့ တကယ် စိတ်မကောင်းစရာဘဲ' ဘလိတ်က ကျွန်တော်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မတို့ ရှောင်အတွက် တခြား နေရာသစ်တစ်ခု ရအောင် အမြန်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်' အင်နာက အားတုံအားနာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ဒါထက် နေပါဦး' ဘလိတ်က ကျွန်တော်ဘက်လှည့်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။ 'ခင်ဗျားကို ရဲက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကြောင့် သေချာပေါက် ပြောနိုင်ရတာလဲ'

'ဒါတော့ဗျာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် အရင်ကတည်းက ပြောခဲ့ပြီးသားပါ၊ အဘက်ဘက်က စဉ်းစားလိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ရဲက ဘယ်မတွေ့မိဘဲ နေမလဲဗျာ၊ ဒါကတော့ အနှေးနဲ့အမြန်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ အခုလောလောဆယ် ရဲက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေပြီ ဆိုရင်တောင် မအံ့ဩတော့ပါဘူး'

'ဒါပေမဲ့ ရှင်ပြောသလိုဆိုရင် သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ရှင် ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားတွေထဲမှာ မကြော်ငြာသေးတာလဲ' အင်နာက မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

'ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သူတို့ အကြီးအကျယ် မှားသွားမှာပေါ့' ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြရသည်။ 'ဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ကြိုပြီး သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒါလောက်တော့လည်း သူတို့ မအာ သေးပါဘူး၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိသွားပြီလို့ သူတို့ ရိပ်မိသွားတဲ့ အချိန်ကျရင်တော့ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို သူတို့ ကြော်ငြာမှာ သေချာတယ်'

'အေးဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ခင်ဗျာအတွက် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ရွှေ့နိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်' ရေးနိုးက ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်ပြီး ဘလိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

'အခု ခင်ဗျား သွားမယ့်အိမ်က လူတွေအနေနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ သိထားပြီးသား ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ . . . ' ရေးနိုးက ဤနေရာတွင် စကားကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် တစ်လုံးချင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်နေရတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ရှုရှုထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဘလိတ်ကို အကူအညီပေးဖို့ ဘာမှ ဝန်မလေးဘူး၊ အဲ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား

အနေနဲ့ ရုရှတွေကို နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မပေးပါဘူးဆိုတဲ့ အာမခံချက်မျိုး ပေးစေချင်တယ်။ အဲဒါပါပဲ။

ကျွန်တော့်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် ရှေးနိုး၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဘလိတ်မှာလည်း မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ခေတ္တ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ ကျွန်တော်က အမှတ်မထင် ဘလိတ် မျက်နှာကိုပင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

'ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်' ဘလိတ်က ကူရှေရရပင် ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီအချိန်မှာ ဒီကိစ္စအတွက် ပြဿနာပေါ်စရာ မလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရုရှတွေကို သတင်းပေးချင်တယ်ဆိုရင် တောင် ပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာသတင်းမှ ပေးစရာ မရှိလို့ပါဘဲ။ ကျွန်တော် အဖမ်းမခံရခင်က သိထားတဲ့ သတင်းတွေဟာလည်း ငါးနှစ်လောက် ကြာသွားပြီဆိုတော့ အသုံးမကျတော့ပါဘူး။ တန်ဖိုးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျာအနေနဲ့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်'

ရှေးနိုးက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ 'ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်'

'ကဲ ဒီလိုဆိုလည်း သွားကြရင် ကောင်းမယ်' ကျွန်တော်က အခြေအနေ အရ လောလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လေးယောက်သား မော်တော်ကားရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကားဆီသို့ ရောက်သောအခါ ရှေးနိုးနှင့် အင်နာတို့ လင်မယားက ကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဘလိတ်က နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အောက်စဖို့ဒ်ပန်းခြံလမ်းသို့ မောင်းထွက်သွားသော ကားကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်း စဉ်းစားခန်း ဝင်နေခဲ့ပါသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အခြေအနေမှာ ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ဘလိတ်ကို ဟိုင်းလီဗာလမ်း

တွင် ဆက်လက်ထားရှိရန် လုံးဝ မသင့်တော်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲ၍ သူတစ်ယောက်တည်း ထားရမည်မှာလည်း စိတ်မချစရာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ ကျွန်တော့် တတ်ပုံများဖြင့် ကြေညာချက် ထုတ်တော့မည်မှာလည်း အနှေးနှင့်အမြန် ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်ဟု ယူဆမိသည်။ ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော် ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆစရာ အကြောင်းအချက် ခိုင်လုံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စကော့တလန်ယာဒ်မှ စုံထောက်များသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီး အနှံ့ခံ၍ လိုက်ကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော့်နောက်သို့ စုပြုံ၍ လိုက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘလိတ်မှာ ယခုလက်ရှိ ပုန်းအောင်းသည့် နေရာသစ်တွင် အတော်လေး စိတ်ချလက်ချ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိသွားလိမ့်မည်ဟု တစ်ဖက်တွင် အတွေးဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုအတွေး ဝင်လာခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး စကော့တလန်ယာဒ်က ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ခိုင်လုံသော အချက်အလက်များ အမြန်ဆုံး တွေ့လာလေလေ ဘလိတ်၏ လုံခြုံရေးအတွက် ပို၍ စိတ်ချရလေလေ ဟူ၍ တထစ်ချယူဆလိုက်မိသည်။ စုံထောက်များသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ မုချ ရက်ပိုင်းအတွင်း လိုက်ကြတော့မည်ဖြစ်ရာ သည့်ထက်ပို၍ မြန်မြန်ထက်ထက် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ရန် ဘာကြောင့် မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်ရပါမည်နည်း။

မှန်သည်။ သည်အတိုင်း မှန်မှန်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်လေလေ၊ ဘလိတ်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းလေလေ ဖြစ်မည် ဟူ၍ စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ပုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကိုဆွဲ၍ အပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်တီမာ ဘူတာရုံသို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ပြီး မြေအောက်ရထားဖြင့် ပက်ဒင်တန်ဘူတာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဘူတာတွင် ရထားရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲသားတစ်ယောက်နှင့် အရပ်ဝတ် အရပ်စား စုံထောက်တစ်ယောက်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေကြဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်ကိုများလား မသိ၊ သူတို့အိတ်ထဲတွင် ထောင်

ထဲ၌ ကျွန်တော် ရိုက်ကူးခဲ့ရသော ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံပင် ရှိကောင်းရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်ဆိုရုံ မှ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသော အခြားခရီးသည်များ ကို ကျီးကန်းမျက်စိများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာခဲ့ပြီး တစ်ဖက်စွန်းတွင် စိတန်းနေသည့် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံကလေးများထဲမှ တစ်ခုသော ရုံ ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် လက်အိတ်များ စွပ်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ဒိုင်ခွက်မှ “ပို့ကဲဟောလ် ၁၂၁၂” ကို လှည့် လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နယူးစကော့တလန်ယာဒ်ကပါ’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတင်းတစ်ခု ပေးချင်လို့ပါ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီလို တယ်လီဖုန်း

ဆက်ပြီး သတင်းပေးတာကို လက်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ရဲအရာရှိတစ်ယောက်လောက်ဆီ

ဖုန်းလှိုင်း ဆက်ပေးပါလား ခင်ဗျာ’

‘ဘယ်ရဲအရာရှိကို ဆက်ပေးရမှာလဲ’

‘ရပါတယ်၊ ဘယ်ရဲအရာရှိနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်’

‘ခဏ ကိုင်ထားပါဦး’

ခဏအကြာတွင် လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည်။ ထို

အသံမှာ စောစောကထက် ပို၍ တည်ငြိမ်အေးဆေး၍ ပိုမိုသြဇာရှိသည်ဟု

ထင်ရသည်။ ‘ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ခင်ဗျား’

‘ခင်ဗျား ရဲအရာရှိတစ်ယောက်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားဆီမှာ ခဲတံနဲ့ စာရွက် အဆင်သင့် ရှိရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်’

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် အခု ကျွန်တော်ပြောတာကို လိုက်ရေးပါ။ ဝမ်းဝှစ်

အကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးရာတွင်...’

‘ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးရာတွင်’

တစ်ဖက်မှ ရဲအရာရှိသည် ကျွန်တော်ပြောသမျှကို တစ်လုံးလုံး ပါးစပ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းရွတ်၍ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် လိုက်ရေး နေဟန် တူသည်။

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘အသုံးပြုခဲ့သော ကား မှာ...’

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ-

‘ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးရာတွင်’ဟူ၍ စောစောက အပိုဒ်ကိုပင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ရွတ်နေပြန်သည်ကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့် ထံမှ သတင်းကို လိုက်ရေးနေရင်း အခြားတယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်တစ်ခု ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို အမိဖမ်းရန် စီစဉ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

‘ဒီမယ် ကိုယ့်လူ’ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘ခင်

ဗျာဆီကို အခု ကျွန်တော် ဘယ်နေရာက စကားပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား

ခြေရာခံဖို့ ကြိုစားနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား သက်သက်မဲ့

အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ အဲဒီကားဟာ လန်ဒန်အနောက်မြောက်ပိုင်း ၆ ရပ်ကွက်

လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတယ်’

‘ကား အမှတ်အသားက ဘယ်လိုလဲ’

‘၁၁၇ ဂျီအမ်အိတ်စ်၊ ကဲ ဒါပဲ’

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပြီး ရုံထဲမှ ချက်ချင်း

ထွက်လာခဲ့သည်။

ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော် သတင်းပေးလိုက်သည့်အတွက် စကော့တလန်

ယာဒ် စုံထောက်များမှာ အတော်ကလေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားကြမည်မှာ

သေချာသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် ယခု သတင်းပေးသူမှာ ဘလိတ်အား

ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီခဲ့သည့် မြေအောက်လူဆိုးဂိုဏ်းမှ အဖွဲ့

ဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ သူသည် ထိုသို့ ဘလိတ်အား ကူညီခဲ့ပြီး သူ့အတွက် ရသင့်

ရထိုက်သည့် ငွေကို အပြည့်အဝ မရသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ရဲအရာရှိအား

သတင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခုချ ယူဆကြမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ထိုသို့

ဘလိတ်အတွက် ကူညီခဲ့သူများအား ငွေပေးမည့် သူများမှာလည်း အခြားသူ

များ မဖြစ်နိုင်၊ ရုရှားများသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ရဲနှင့် စုံထောက်များက သေချာပေါက် တွက်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် သူတို့သည် “ယုန် တောင်ပြေး ခွေး မြောက်လိုက်” ဆိုသလို ရေလိုက်လွဲကြတော့မည်ဟု ကျွန်တော် တထစ်ချ ယူဆလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနှင့် ကျွန်တော် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လှသဖြင့် ဝီစကီပုလင်းကို ထုတ်ကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက် ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြာသပတေးနေ့တွင် ရုပ်မြင်သံကြားမှနေ၍ ကျွန်တော် အသုံးပြုခဲ့သည့် ကားနံပါတ် “၁၁၇ ဂျီအမ်အိတ်စ်” ကို ဖော်ထုတ် ကြေညာ သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကားပိုင်ရှင်ကို ရဲဘက်က ရှာဖွေစုံစမ်းနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ရုပ်မြင်သံကြားမှ ပြောကြားသွားခဲ့ရာ ဤအချက်ကို ကျွန်တော့် အနေဖြင့် လုံးဝ မယုံနိုင်ဘဲ ထိုကားပိုင်ရှင်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သေချာပေါက် သိသွားကြပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။

သောကြာနေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရေးနိုးက ကျွန်တော့်အား ဖုန်း ဆက်၍ နေရာသစ်တစ်ခု ရပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ရာ ကျွန်တော်သည် အထုပ်အပိုးပြင်၍ အသင့် စောင့်နေခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် ရေးနိုး နှင့် အင်နာတို့ လင်မယား ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား ယခင်က သူတို့ ငှားလာသည့် ကားဖြင့်ပင် ကရွမ်းဝဲလ်လမ်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်။

‘အခု ခင်ဗျားနေရမယ့် အိမ်ရှင်တော့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ ခရီးထွက် နေတယ်’

ရေးနိုးက ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သည်။ ‘အဲဒီ အိမ်ရှင်က တနင်္ဂနွေနေ့ညကျမှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောထားလို့ သူကလည်း သဘောတူပြီးပါပြီ၊ အဲဒီတော့ နက်ဖြန်ကျရင် ဂျော့လည်း ခင်ဗျားဆီကို ပြောင်းလာလိမ့်မယ်၊ သူကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ တခြားစီ ခွဲနေရလို့ အတော်ကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်’

ကျွန်တော်တို့ ထိုအိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ရေးနိုးသည် သူ ထံတွင် အသင့်ပါလာသည့် သော့ဖြင့် အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သူကပင် ရှေ့ဆောင်၍ ကျွန်တော်နေရမည့် အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ‘အခု ဒီအိမ်မှာ အဘွားကြီး တစ်ယောက်လည်း

ရှိတယ်’ ရေးနိုးက အပေါ်ထပ် အခန်းသို့ ရောက်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော် အား ပြောပြသည်။

‘အဲဒီအဘွားကြီးက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အိမ်ရှင်ရဲ့ အပေပဲ၊ အဘွားကြီးကလည်း ခင်ဗျားကို မျှော်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူက သတင်းစာလည်း မဖတ်ဘူး၊ ရုပ်မြင်သံကြားလည်း မကြည့်ဘူး၊ သူ နားလည် ထားတာတ ခင်ဗျားဟာ သူ့သားရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာပဲ သူ သိတယ်’

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး’ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အင်နာက စက္ကူအိတ်တစ်ခုဖြင့် အသင့်ပါလာသော စားစရာ သောက်စရာများကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးသည်။ ရေးနိုးကလည်း အခန်းသော့ကို ကျွန်တော့်အား ပေးအပ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြသည်။

ကျွန်တော့် အိပ်ခန်း၏ တစ်ဖက်တွင် အတော်ကလေး ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်းရှိသည့် ဧည့်ခန်းတစ်ခု တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုဧည့်ခန်းထဲ သို့ သွား၍ လျှပ်စစ်မီးလင်းဖိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ရုပ်မြင် သံကြား ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုနေ့ည ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ကျွန်တော် အသုံး ပြုခဲ့သည့် မော်တော်ကား၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထို့နောက် စကော့ တလန်ယာ့စ် စုံထောက်များသည် ထိုကားပိုင်ရှင်၏ အမည်ကို သိနေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထုတ်ဖော်ကြေညာခြင်း မပြုသေးကြောင်း သတင်းကြေညာ သူက ပြောကြားသွားသည်။ သို့သော် ကားပိုင်ရှင်သည် အသက် ၃၂ နှစ်ခန့် ရှိ၍ အိုင်းရစ်အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ စုံထောက်အဖွဲ့က သိရှိထား ပြီ တူ၍ ကြေညာသွားခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်သည် လှေကားမှ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အဘွားကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ အဘွားကြီးမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် အသက် ၇၀ ခန့် ရှိနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်နေရာမှ ထ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

‘မင်္ဂလာညနေပါ ခင်ဗျား’

‘ဪ အေး၊ မင်္ဂလာညနေပါကွယ်’ သူမ၏ အသံမှာ တုန်တုန်

ယင်ယင် ရှိနေသော်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသည်။ 'ဟို တစ်ယောက်ကော မရောက်လာသေးဘူးလား'

'မရောက်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သူ နက်ဖြန်မှ ရောက်ပါလိမ့်မယ်'
'ဪ ဟုတ်လား၊ အေးအေး ကောင်းပါလေကွယ်၊ ဒါထက် ဘယ် နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မောင်ရင် သိပြီးပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ'
'အေး ကောင်းတယ်၊ ရေချိုးခန်းကတော့ ဟိုဘက်အဆင်းမှာပဲ၊ မောင်ရင် နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ်လား၊ ကဲ အဘွား သွားလိုက် ဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား'
သူမသည် လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ဆင်း သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အဘွားကြီးက ဖိတ် ခေါ်သဖြင့် သူမနှင့်အတူ နံနက်စာ စားခဲ့ရသည်။ ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့် ထော ပတ်သုတ်နှင့် ကြက်ဥပြုတ်များပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဝယ်ရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဗြိတိန်နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးရှိ ရဲအဖွဲ့ဝင် အားလုံး၏ လက်ထဲတွင် ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံ ရောက်နေပြီဟု ကျွန်တော် တထစ်ချ တွက်ပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဓာတ်ပုံမှာ သူတို့အတွက် ပြောပ လောက်အောင် အသုံးဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုပုံ မှာ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့် ကျွန်တော် ဝမ်းဗိုက်ထောင်ထဲသို့ ပထမဆုံး စ၍ ရောက်ခဲ့စဉ်က ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လား မသိ၊ သတင်းစာရောင်းသည့် နေရာသို့ အသွားတွင် လမ်း၌ ရဲသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်အား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာများ အားလုံးတွင် ကျွန်တော်ကား၏ ဓာတ်ပုံများ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် ထိုနေ့ညနေထုတ် သတင်းစာများတွင်မူ အိုင်းရစ်လူမျိုး တစ်ယောက်ကို ရဲအဖွဲ့က အလိုရှိနေကြောင်း အတိအလင်း ဖော်ပြပါရှိခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်သည် ကရွမ်းဝဲလ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း သတင်း

စာထဲတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် ကျွန်တော်၏ “လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်” ကို ဖတ်လာ ခဲ့သည်။ သတင်းစာထဲတွင် ပါရှိသော ကျွန်တော်ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အသေးစိတ် တိတိကျကျရှိသော်လည်း လက်တွေ့အသုံးပြုရန် မလွယ်လှဟု ကျွန်တော် သဘောရမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန် အချက်အလက်များမှာ အခြားသော လူသန်းပေါင်းများစွာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေတတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လူတိုင်းသည် သတင်းစာ ထဲတွင် အဆိုပါ အချက်အလက်များကို ဖတ်မိသည့်တိုင် ဖတ်ပြီး ခေါင်းထဲ တွင် ဂရုတစိုက် မှတ်သားမထားဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေတတ်ကြသည်မှာ လူ့သဘာဝ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။

ဘလိတ်သည် ထိုနေ့ည ၈ နာရီခန့်တွင် ရေးနိုးကို လင်မယားနှင့် အတူ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘလိတ်က ကျွန်တော်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အား ရပါးရ လက်ဆွဲကာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျာကို ပြန် တွေ့လိုက်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဗျာ'

'ခင်ဗျာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်တော် သိပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်၍ အတော်လေးကြာအောင် စကားကောင်းနေမိကြသည်။ ထို့နောက်မှ ရုပ်မြင်သံကြားကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် ကြသည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် ဘလိတ် ထောင်မှထွက်ပြေးခဲ့သည်မှာ ၇ ရက်တိတိရှိ နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုသတင်းမှာ သတင်းထူးပင် ဖြစ်နေသေးသည်။ ရုပ်မြင် သံကြားမှ သတင်းကြေညာချက်အရ စကော့တလန်ယာဒ်မှ အထူးစုံထောက် နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံနိုင်ငံ အိုင်ယာလန်သို့ လေကြောင်းခရီး ဖြင့် လိုက်ပါသွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်မွေး ရပ်ဌာနေဖြစ်သော လင်းမားရစ်မြို့ကလေးသို့ သွားရောက်၍ ကျွန်တော် မိခင် ကြီးအား စစ်ဆေးမေးမြန်းကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ယခု အခါ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံမှာပင် ပုန်းအောင်းနေကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆနေကြ ကြောင်းဖြင့် သတင်းကြေညာသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

'သူတို့ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီး ယူဆနေကြရင် ကောင်းမယ်' ဘလိတ် က သူ့သဘောထားကို ပြောလိုက်သည်။

ရေးနိုးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး 'ကဲ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ

စိတ်ချလက်ချ ခဏတစ်ဖြုတ် နေသွားလို့ ရပါပြီ' ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့အား ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ပြန်သွားကြသည်။

'နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒီတစ်ပတ်လုံးလုံး ဘာတွေလုပ်နေလဲ'

ကျွန်တော်က ဘာလိတ်အား မေးလိုက်သည်။ ဤတွင် ဘာလိတ်က ဗျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဟာ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ ပြောတောင် မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် မှတ်လောက်သားလောက်ပါပဲ၊ အဖြစ်က ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော် နေတဲ့အိမ်က လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သိပ်ကြောက်တတ်ကြတာကိုး၊ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ၊ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲသွင်းပြီး သော့ခတ်ထားတော့တာပဲဗျာ။ အပြင်ကို လုံးဝ ထွက်ခွင့် မပေးတော့ဘူး၊ စားချိန်သောက်ချိန် ကျရင်လည်း အခန်းထဲမှာပဲ စားရသောက်ရတယ်၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ၊ မရှိသေ့စကား ချေးအိုးသေးအိုး သွန်တာတောင် နေ့လယ်နေ့ခင်း မသွန်ရဘူး၊ ညဉ့် သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီကျမှ ကျွန်တော့်ဘာသာ အိမ်သာထဲ သွားသွန်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ နေ့လယ် နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲက မထွက်ရရုံတင် မဟုတ်သေးဘူး၊ အိပ်ရာထဲက တောင် မထရဘူးဆိုပြီး လုပ်လာကြသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိပ်ရာထဲမှာ မနေဘဲ အခန်းထဲမှာ ဟိုဟာဒီဟာ လုပ်နေရင် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်တဲ့ ခြေသံကို ဟိုဘက်ခန်း ဒီဘက်ခန်းက ကြားမှာ စိုးလို့တဲ့ဗျာ။ တကယ့်ကို စံပါပဲ'

ကျွန်တော့်မှာ ဘာလိတ်၏ အဖြစ်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မိသည်။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျာဟာက ထောင်ထဲမှာ တိုက်ပိတ်ခံရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့'

'ဟာ ဒါထက် ဆိုးတာပေါ့၊ တိုက်ပိတ်ခံရတဲ့ လူကမှ တစ်နေ့ တစ်နာရီ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ခွင့်ရသေးတယ်၊ အခုဟာက အိပ်ရာထဲက မထဘဲ နေရမယ်ဆိုတော့ လွန်တာပေါ့ဗျာ'

'ကဲ ကဲ ဒါတွေ အသာထားလိုက်ပါဦး၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခု စားပြီးခဲ့ပြီလား'

'ပြီးခဲ့ပြီလေ၊ ဒီမလာခင်ကဘဲ ညလယ်စာ စားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကော စားပြီးပြီလား၊ ဒီမှာ စားတာသောက်တာ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ'

'ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေ့မနက် ဒီအိမ်က အဘွားကြီးကျွေးတဲ့ မနက်စာပဲ စားလိုက်တယ်၊ နေ့လယ်စာတော့ အင်နာယူလာတဲ့ စားစရာတွေပဲ စားလိုက်တယ်လေ၊ နက်ဖြန် မနက်ကျရင်လည်း အဘွားကြီးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မနက်စာ ခေါ်ကျွေးလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်'

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမိပင် လှေကားမှ ခြေသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထကာ တံခါးဝသို့ သွား၍ အဘွားကြီးအား ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်ရသည်။

'အေး အေး၊ မင်္ဂလာညချမ်းပါကွယ်၊ ဒါထက် ဟိုတစ်ယောက် ကောရောက်ပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ရောက်နေပါပြီ'

အဘွားကြီးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဘာလိတ်အား နှုတ်ခွန်း ဆက်လိုက်သည်။ 'သားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အားနေရင် မီးဖိုထဲလိုက်ပြီး အဘွားကို ကူကြပါလား၊ အဘွား ညလယ်စာအတွက် စီစဉ်ပေးမယ်လေ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွား'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဘာလိတ်သည် အဘွားကြီးနှင့်အတူ မီးဖိုထဲသို့ လိုက်သွားကြ၍ အဘွားကြီးအား တိုလိမ့်လီ လုပ်ကိုင်ပေးပြီးနောက် ဂေါ်ဖီထုပ်ဟင်းချိုဖြင့် ညလယ်စာ စားခဲ့ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်က ဘာလိတ်ထက်စော၍ အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဘွားကြီး ရောက်လာပြီး နံနက်စာ စားရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ဘာလိတ်ကို နှိုး၍ နံနက်စာ စားခဲ့ကြရသည်။ ယမန်နေ့ညက ညလယ်စာနှင့် မတူဘဲ ယနေ့နံနက်စာမှာ အတော်ကလေး မြိုင်လှသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်များနှင့် ကော်ဖီ အဝသောက်ခဲ့ကြရပြီး တစ်ယောက်လျှင် ကြက်ဥပြုတ် နှစ်လုံးစီ စားခဲ့ကြရသေးသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ထွက်၍ သတင်းစာ ဝယ်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာလိတ်က ကျွန်တော့်အား အပြင်မထွက်သင့်ကြောင်း ပြောလာခဲ့သည်။

'ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အခုဆိုရင် ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့အောင်ရှာဖွဲ့ထက် ခင်ဗျာကို တွေ့အောင်ရှာဖွဲ့က ပိုပြီး အရေး

ကြီးနေကြမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုးသာမန်လမ်းပေါ်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ရဲသားတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်ထက် ခင်ဗျာကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြလိမ့်မယ်၊ ပိုပြီး အာရုံစိုက်နေကြလိမ့်မယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ကို တွေ့အောင်ရှာဖွဲ့ တာဝန်ဟာ စကော့တလန်ယာဒ်က စုံထောက်တွေနဲ့ အထူးထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတွေရဲ့ တာဝန်ပဲလို့ တထစ်ချ ယူဆနေကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ သူတို့အလုပ်ပဲလို့ ထွက်ကြလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က ဘလိတ်၏ အကြောင်းပြချက်များကို လက်ခံသဘော ပေါက်သွားသဖြင့် အပြင်မထွက်တော့ဘဲ နေလိုက်သည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ အဘွားကြီး ဝင်လာပြန်သည်။

‘သားတို့ တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အဘွားကို ကူညီကြပါဦးကွယ်’

သူမက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ပြောလိုက်သည်။ ‘တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းထိပ်က ဈေးထဲသွားပြီး ကလော်ဒီယာအတွက် ရေခဲစိမ့်ငါးကလေး နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ပေးဖို့ပါပဲ’

ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်သည် “ကလော်ဒီယာ” ဟူသော အမည်ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ “ဒီအိမ်မှာ ကလော်ဒီယာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ” ဟူ၍ တွေးလိုက်မိကြသည်။

‘ကလော်ဒီယာ ဟုတ်လား’ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူမေးလိုက်မိကြသည်။

‘အေးကွယ် အဲဒါက အဘွားရဲ့ ကြောင်ကလေးပါ’ အဘွားကြီးက ရှင်းပြလိုက်သည်။ ‘သူ့ခမာ ဒီနေ့မနက် ဘာမှ မစားရသေးဘူး’

‘ဪ ဟုတ်လား အဘွား၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပါမယ်’ ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

‘အေးကွယ်၊ ဒီလိုဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲ’ အဘွားကြီးက ထိုသို့ ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ဘလိတ်အား ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြလိုက်သည်။ ‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မသွားချင်ဘူးလို့လည်း ငြင်းလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်ငြင်းလို့ကောင်းမလဲ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ရဲသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် အကယ်၍သာ ထိုရဲသားက ကျွန်တော့်အား မှတ်မိ၍ ဖမ်းမည် ဆီးမည်ဆိုပါက အဖမ်းမခံဘဲ ကျွန်တော်တို့ ယခု ပုန်းနေကြသည့် ကရွမ်းဝဲလ်လမ်းနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် တအားစွတ်ပြေးမည်ဟု အခြောက်တိုက် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် ထို ရဲသားသည် ကျွန်တော့်အား လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့လူနှင့် စကားကောင်းမြဲကောင်းနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အဘွားကြီး၏ ကြောင်မလေး ကလော်ဒီယာ အတွက် ရေခဲစိမ့်ငါး အနည်းငယ် ဝယ်ပြီးနောက် သတင်းစာရောင်းသည့်ဌာနသို့ သွားဖြစ်အောင် သွားခဲ့သည်။ ဘလိတ်၏သတင်းမှာ ယခုထက်တိုင် မျက်နှာဖုံးသတင်း ဖြစ်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ သတင်းစာများ၏ အဆိုအရ စကော့တလန်ယာဒ်မှ စုံထောက်နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်မိခင်ကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ကြောင်း၊ မိခင်ကြီးက ကျွန်တော်သည် လင်းမားရစ်မြို့တွင် အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်မှ ၁၅ ရက်အထိ နေသွားခဲ့ပြီး ဒပ်ဗလင်မြို့သို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ထွက်သွားကြောင်း စသည်ဖြင့် အစစ်ခံခဲ့သည်ဟု ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့် မိခင်ကြီးက ‘ကျွန်မသားဟာ လူကောင်းကလေးပါ၊ သူ ဒါမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး’ ဟူ၍ ပြောကြားခဲ့ကြောင်းဖြင့် သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ပါရှိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းသို့ ပြန်ရောက်၍ အဘွားကြီးအား ရေခဲစိမ့်ငါးများ ပေးပြီးနောက် သတင်းစာများကို အပေါ်ထပ် အခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။ အပေါ်ခန်းတွင် ဘလိတ်သည် ပြတင်းပေါက် တံခါးရွက်များကြားမှ နေ၍ အပြင်ဘက် ကရွမ်းဝဲလ်လမ်းမဆီသို့ ချောင်းကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်အသံ ကြားရသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခု တွေ့နေရတယ်ဗျ’

‘ဘာများလဲ’

‘ကျွန်တော် အလျင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာန အပ်အိုင် ၆ မှာ လုပ်တုန်းက ကျွန်တော့်ရုံးဟာ ဒီလမ်းထဲမှာပဲ ရှိတယ်လေ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး’

ထဲ၌ ကျွန်တော် ရိုက်ကူးခဲ့ရသော ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံပင် ရှိကောင်းရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်ဆိုရုံ မှ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသော အခြားခရီးသည်များ ကို ကျီးကန်းမျက်စိများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာခဲ့ပြီး တစ်ဖက်စွန်းတွင် စိတန်းနေသည့် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံကလေးများထဲမှ တစ်ခုသော ရုံ ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် လက်အိတ်များ စွပ်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ဒိုင်ခွက်မှ “ဝိုက်ဟောလ် ၁၂၁၂” ကို လှည့် လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နယူးစကော့တလန်ယာ့ဒ်ဂါပီ’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတင်းတစ်ခု ပေးချင်လို့ပါ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီလို တယ်လီဖုန်း

ဆက်ပြီး သတင်းပေးတာကို လက်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ရဲအရာရှိတစ်ယောက်လောက်ဆီ

ဖုန်းလိုင်း ဆက်ပေးပါလား ခင်ဗျာ’

‘ဘယ်ရဲအရာရှိကို ဆက်ပေးရမှာလဲ’

‘ရပါတယ်၊ ဘယ်ရဲအရာရှိနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်’

‘ခဏ ကိုင်ထားပါဦး’

ခဏအကြာတွင် လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည်။ ထို

အသံမှာ စောစောကထက် ပို၍ တည့်ငြိမ်အေးဆေး၍ ပိုမိုသြဇာရှိသည်ဟု

ထင်ရသည်။ ‘ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ခင်ဗျား’

‘ခင်ဗျား ရဲအရာရှိတစ်ယောက်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားဆီမှာ ခဲတံနဲ့ စာရွက် အဆင်သင့် ရှိရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်’

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် အခု ကျွန်တော်ပြောတာကို လိုက်ရော့ပါ။ ဝမ်းဝုဒ်

အကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးရာတွင် . . .’

‘ဝမ်းဝုဒ်အကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးရာတွင်’

တစ်ဖက်မှ ရဲအရာရှိသည် ကျွန်တော်ပြောသမျှကို တစ်လုံးချင်း ပါးစပ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းရွတ်၍ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် လိုက်နေ နေဟန် တူသည်။

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘အသုံးပြုခဲ့သော ကား မှာ . . .’

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ-

‘ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးရာတွင်’ဟူ၍ စောစောက အပိုဒ်ကိုပင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ရွတ်နေပြန်သည်ကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့် ထံမှ သတင်းကို လိုက်ရေးနေရင်း အခြားတယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်တစ်ခု ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို အမိဖမ်းရန် စီစဉ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

‘ဒီမယ် ကိုယ့်လူ’ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘ခင် ဗျာဆီကို အခု ကျွန်တော် ဘယ်နေရာက စကားပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ခြေရာခံဖို့ ကြိုစားနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား သက်သက်မဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ အဲဒီကားဟာ လန်ဒန်အနောက်မြောက်ပိုင်း ၆ ရပ်ကွက် လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတယ်’

‘ကား အမှတ်အသားက ဘယ်လိုလဲ’

‘၁၁၇ ဂျီအမ်အိတ်စ်၊ ကဲ ဒါပဲ’

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပြီး ရုံထဲမှ ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော် သတင်းပေးလိုက်သည့်အတွက် စကော့တလန် ယာ့ဒ် စုံထောက်များမှာ အတော်ကလေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားကြမည်မှာ သေချာသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် ယခု သတင်းပေးသူမှာ ဘလိတ်အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီခဲ့သည့် မြေအောက်လူဆိုးဂိုဏ်းမှ အဖွဲ့ ဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ သူသည် ထိုသို့ ဘလိတ်အား ကူညီခဲ့ပြီး သူ့အတွက် ရသင့် ရထိုက်သည့် ငွေကို အပြည့်အဝ မရသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ရဲအရာရှိအား သတင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခုခု ယူဆကြမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ထိုသို့ ဘလိတ်အတွက် ကူညီခဲ့သူများအား ငွေပေးမည့် သူများမှာလည်း အခြားသူ

အတော်ကလေး ညဉ့်နက်မှ ရှေးနိုးတို့လင်မယား ရောက်လာကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဧည့်ခန်းတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ ဤတွင်မှ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့ သိကြရသည်။ အမှန်စင်စစ် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူသည် ကျွန်တော်တို့အား သူ့အခန်းတွင် နေခွင့်ပြုခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အတိအကျ မသိဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ယခုမှ သူ့ လက်ခံထားသည့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ရဲအဖွဲ့က အပူတပြင်း အလိုရှိနေသူများဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ဤတွင် သူသည် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့အခန်းမှာ လူဝင်လူထွက် များလှသည့်ပြင် နေခင်းဘက်၌ သူ့လက်ရေးစာမူများကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရန် စာရေးမလေးတစ်ယောက် ဤအိမ်သို့ နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်အတွက် ရေရှည်တွင် ဤအိမ်၌ လုံခြုံမှု ရှိစေရန် မလွယ်ကူကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်' နောက်ဆုံး၌ ပြဿနာ ပြေလည်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံကို လူတွေ သိအောင် တရားဝင် မထုတ်ပြန်သေးသမျှ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အတော်လေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ထိုင်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော် စောစောက နေခဲ့တဲ့ အခန်းကို ပြန်နေမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်လစာ အခန်းခ ကြိုပေးထားပြီးသားပဲ'

'ဒီအကြံဟာ အကောင်းဆုံးပဲ' ရှေးနိုးက ထောက်ခံလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူသည် ဘလိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျာ အတွက်လည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ရုရှသံရုံးသွားပြီး ခိုလှုံခွင့် တောင်းဖို့ပါပဲ'

'ရုရှသံရုံး... ဟုတ်လား' ဘလိတ်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

'ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီသံရုံးတစ်ဝိုက်ကို သွားပြီး လေ့လာကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာမှ မခဲယဉ်းပါဘူး။ အလွယ်ကလေးပါ' ရှေးနိုးက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ပြည်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်တောင်းဖို့ဆိုပြီး ရုရှားသံရုံးထဲကို ကားမောင်းဝင်သွားမယ်။ အဲဒီ

ကားနောက်က ပစ္စည်းထည့်တဲ့ထဲမှာ ခင်ဗျား ဝင်ပုန်းပြီး လိုက်လာမယ် သံရုံးဝင်းထဲကျမှ အပြင်က စောင့်ကြည့်နေတဲ့ စုံထောက်တွေ မမြင်အောင် အလစ်မှာ အသာကလေး ဆင်းပြီး သံရုံးထဲကို နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်မယ် ဒါဆိုရင် မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် အားလုံး အသေးစိတ် လေ့လာပြီးပြီ'

'ခင်ဗျာဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ' ဘလိတ်က မကျေနပ်သံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားပြောသလို လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ စုံထောက်တွေ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ကြားထဲက ဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွယ်ဘူး။ ကဲ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်နိုင်တယ်ပဲထား။ ကျွန်တော် ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်သွားဖို့အတွက် အဲဒီသံရုံးထဲက တစ်ခါပြန်ထွက်လာရဦးမှာပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား တစ်ခုသိထားဖို့က ကျွန်တော်ဒီလို လုပ်တာကို ရုရှတွေကိုယ်တိုင် သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောမတူရုံတင် မကဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထဲ ပြန်အပ်မှာတောင် စိုးရတယ်'

'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အဲဒီသံရုံးထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိမှာမှ မဟုတ်ဘဲ' ရှေးနိုးက သူ့အကြံအစည်ကို မလျှော့သေးဘဲ ထပ်ပြောနေပြန်သည်။ 'ပြီးတော့မှ ရုရှတွေက ခင်ဗျာကို သူတို့သံရုံးထဲက အလစ်ခေါ်ထုတ်သွားရင် ဖြစ်တာပဲလေ'

'မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့' ဘလိတ်ကလည်း ဇွတ်တင်းခံနေသည်။ 'တကယ်လို့ ကျွန်တော် အဲဒီထဲကိုရောက်အောင် အလစ်ဝင်သွားနိုင်စေမယ်ပဲ ထားဦး။ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးက အဲဒီသတင်းကို နာရီပိုင်းအတွင်း သိသွားမှာ သေချာတယ်'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ဒီကိစ္စတော့ ခင်ဗျား ကြိုးစားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်' ရှေးနိုးက တစ်ဆင့် တက်လာပြန်သည်။ 'ခင်ဗျား ပြောသလောက်တော့ အခြေအနေဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီမယ် ရှေးနိုး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီဆွေးနွေးပွဲဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပျက်စရာတောင် ကောင်းနေပြီဗျာ'

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ခေတ္တခဏ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် ရှေးနိုးကပင် စကားစလိုက်ပြန်သည်။

'ဒီလိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျာ။ ရုရှားသံရုံးကို ခင်ဗျားမလိုက်ဘဲ

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး အကူအညီတောင်းရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ၊ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပြီး ခင်ဗျား ကို အဲဒီနေရာ သွားခေါ်ဖို့ တာဝန်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလား'

'ဒါလည်း အင်မတန် အန္တရာယ်များတာပဲ' ဘလိတ်က မဆိုင်း မတွပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီလို လုပ်မယ် ဆိုရင်လည်း ဝီဇာရဖို့ သွားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား ရုရှားသံရုံးထဲက ပြန်ထွက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးက ခင်ဗျားနောက်ကို နောင်ယောက်ခံ လိုက်မှာ သေချာတယ်'

အခြေအနေမှာ ဘလိတ်ရော ရေးနိုးပါ နှစ်ယောက်စလုံး "ကျား ကျား မီးယပ်" ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တင်းမာသည်ထက် တင်းမာ နေကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ ကြားဝင် လိုက်ရ တော့သည်။

'ဒီမယ် ရေးနိုး' ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ရုရှားသံရုံး ထဲကို ဒီကိစ္စအတွက် ဝင်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြဿနာဟာ တစ်မျိုးဖြစ် သွားပြီး ပိုရှုပ်ထွေးလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရုရှစပိုင် တွေလို့ စွပ်စွဲစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်'

ရေးနိုးသည် အတော်လေးကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ သဘော ပေါက်သွားဟန်တူသည်။ 'အဲဒါတော့ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဆိုဗီယက်စပိုင်လို့ လုံးဝ အမည်တပ် မခံနိုင်ဘူး' သူက သည်စကား ကိုတော့ အလေးအနက် ပြောလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ဤပြဿနာအတွက် ထွက်ပေါက် ရှာမရဘဲ မျှော်လင့်ချက် ဝေးသည်ထက် ဝေးကာ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ဖြစ်နေ ခဲ့ကြသည်။

'ကဲဗျာ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်' နောက်ဆုံး၌ အိမ် ရှင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ ဒီအိမ်မှာ နောက်ထပ် သုံးလေးရက်လောက်အထိတော့ စိတ်ချလက်ချ နေလို့ ရပါလိမ့်မယ်'

'ဟာ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အများကြီး အသက် ရှူပေါက် ချောင်သွားတာပေါ့' ရေးနိုးက ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန် ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ယနေ့ညအဖို့ စခန်းသိမ်းလိုက်ကြပြီး နောက်တစ်နေ့ည တွင်မှ ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲပြီး၍ နောက်တစ်နေ့ အင်နာတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ညဥ့်သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မေလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အောက် ထပ်မှ လက်နှိပ်စက်စာရေးမ၏ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံကို တစ်နေ့လုံးလိုလို တချောက်ချောက်ဖြင့် ကြားနေကြရသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး အပြင်ထွက်ရန် မသင့်သဖြင့် အိမ်ရှင်၏ ဇနီးဖြစ်သူက အပြင်ထွက်၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် သတင်းစာများ ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သတင်းစာများတွင် ပါရှိသည့် သတင်းများအရ ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်မပြေးမီ အချိန်အထိ ကျွန်တော် နေခဲ့သော ပါရင်လမ်းမှ နေအိမ်သို့ ရဲဘက်မှ သွားရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်ဟု သိရသည်။ ထိုသတင်းနှင့်အတူ ထိုအိမ်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ မစွက်စမစ်အား အိမ်တံခါးဝတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ပြီးနေသည့် ဓာတ်ပုံ သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသည်။ ထို့ပြင် ထိုအိမ်မှ ဆယ်ပေခန့်ရှည်သည့် ကောင်းကင်ကြိုးတစ်ခုကို ရဲဘက်မှ ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ သိမ်းဆည်းသွားကြကြောင်းဖြင့် သတင်းဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

ညနေ ခြောက်နာရီတွင် ရေးနိုးနှင့် အင်နာတို့ လင်မယား ရောက် ရှိလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆွေးနွေးပွဲမစမီ အားလုံး ဝိုင်းထိုင်၍ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားမှ နောက်ဆုံး သိရှိရသည့် သတင်းများနှင့် အခြေအနေများအရ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲကို ပြုလုပ်ကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွင် ပါရင်လမ်းမှ ကျွန်တော်နေခဲ့သည့် အိမ်ကိုသာမက ကျွန်တော်အိမ်ခဲ့သည့် အခန်းထဲအထိ ရိုက်ပြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ် မစွက်စမစ်အား အိမ်ရှေ့မှ ပန်းခြံထဲတွင် ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းထောက်က တွေ့ဆုံ၍ စုံစမ်းမေးမြန်းနေသည်ကိုလည်း ရိုက်ကူးပြသ ခဲ့သည်။ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းထောက်က မိုက်ကရိုဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကိုင်၍ မစွက်စမစ်၏ ပါးစပ်နားတွင် တေ့ထားပြီး မေးမြန်းနေသည်ကို ပိတ်ကား ပေါ်တွင် တွေ့မြင်ကြရသည်။

'သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဘာများ ထူးခြားချက် တွေ့

ရသလဲ' သတင်းထောက်က မစွက်စမစ်အား မေးလိုက်သည်။ ဤတွင် မစွက်စမစ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။ အဝတ်အစားကို အမြဲလိုလို စနစ်ကျကျ ဝတ်တတ်ပြီး အင်မတန် သဘောကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ စကားပြောလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အင်မတန် စကားပြောကောင်းတဲ့ လူပါ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အခုလို အမှုမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ထင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ သူက အိုင်ယာလန် သွားဦးမယ်လို့ ပြောပြီး ဒီအိမ်က ထွက်သွားတာပဲ။ အဲဒီနောက် ကျွန်မ သူ့ဆီက ပို့တဲ့ ပို့စကတ်တစ်ခုတောင် ရခဲ့ပါသေးတယ်'

'ခင်ဗျားကိုတော့ ဒီအမျိုးသမီး ကောင်းကောင်းကြီး အမွမ်းတင်နေတော့တာပဲ' ရေးနိုးက ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်အား ပြီး၍ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'သူ့ကို သဘောကျနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့' အင်နာက ဝင်၍ နောက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ ယမန်နေ့ညကလောက် အခြေအနေ မဆိုးတော့ဘဲ တော်တော်လေး အဆင်ချောနေကြသည်။ ရေးနိုးကလည်း ဘလိတ်အတွက် ပို၍ လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာသစ်တစ်ခု ရအောင် အမြန်ဆုံး ရှာပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် ပြေပြေလည်လည် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြစဉ် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက မမျှော်လင့်ဘဲ ပြဿနာတစ်ခု တင်ပြလာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းနှင့်တကွ စကားလုံးအသုံးအနှုန်းများမှာ ယမန်နေ့ကနှင့် လုံးဝမတူဘဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတင်ပြလာသည့် ပြဿနာအား မည်သို့ တုံ့ပြန်ဖြေရှင်းရမည်ကိုပင် ရုတ်တရက် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

'အခုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတစ်ခုကို ကျွန်တော် တင်ပြပါရစေ' သူက စကားပလ္လင်ခံလိုက်သည်။ 'တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အသေးအဖွဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့အတွက် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် အခုလို တင်ပြရတာပါ။ အဲဒါကတော့

တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ လောလောဆယ် စိတ်ရောဂါ မသိမသာ ဖြစ်နေလို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ကုနေရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်း ဒီရောဂါကုတဲ့နေရာမှာ စိတ်ရောဂါရှိနေတဲ့ လူဟာ သူ့တို့ကုတဲ့ ဆရာဝန်မေးသမျှကို တစ်ခုမကျန် အားလုံး အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရပါတယ်။ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကအစ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေပါ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝိုင်းဝိုင်းသားသားနဲ့ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောပြရပါတယ်။ လိမ်ညာပြီးပြောလို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး'

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူသည် သူ့ပြဿနာကို တောက်လျှောက်တင်ပြလာခဲ့ရာမှ ဤနေရာတွင် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ဝင်လာတာပဲ'

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြက်သေ သေကာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးများမှာ အိမ်ရှင်နှင့် သူ့ဇနီးမျက်နှာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ပြီးမှ ဘလိတ်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

'နေပါဦး၊ ခင်ဗျား... ခင်ဗျားဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က... 'ဘလိတ်၏ အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဆုံ့အ သလို ဖြစ်နေသည်။ 'ခင်ဗျားမိန်းမ ဟာ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း နှင့်... ဖွင့်ပြော မလို့လား'

'ဖွင့်ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ'

ကျွန်တော်တို့မှာ အခန်းထဲတွင် ဝိုင်းတစ်လုံးပေါက်ကွဲသံကို ကြားလိုက်ရသလို နားထဲတွင် အူခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘလိတ်မှာလည်း ဘာအစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးများ ကျွတ်ထွက်တော့မတတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်၏ ဇနီးဖြစ်သူမှာ သူ့ယောက်ျားအနီးသို့ မသိမသာ တိုးသွားပြီး သူ့ယောက်ျား ပြောသွားသည့် စကားများ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ အားတုံ့အားနာ အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေရှာသည်။ ဤတွင်မှ ဘလိတ်က သူမ၏မျက်နှာကို ဇေဝဇဝါ မသေသော ဖြစ်နေသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဆရာဝန်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပြီပေါ့။ ဟုတ်... ဟုတ်လား'

'ဒီ ဒီလိုတော့လည်း အတိအကျ မဟုတ်ပါဘူးရှင်' သူမကလည်း ရက်ရွံ့အားနာသည် အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်မ ရှင်တို့နှစ်ယောက် နာမည်ကိုတောင် ဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာက ရဲဘက်က လိုက်နေလို့ အဖမ်းခံရမှာစိုးပြီး ရှောင်တိမ်းနေရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ဝှက်ထားပေးရတဲ့အတွက် ကျွန်မစိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပါတယ် ဆိုတာ လောက်ပဲ ပြောပြခဲ့တာပါ။ ဒါလောက်ပါပဲ'

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ရှားဘဲ အသက်ရှူ အောင့်ထားကြသည်ဟူ၍ပင် ထင်ရသည်။ ဘလိတ်သည် သူမ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

'ကဲ အဲဒီတော့ ခင်ဗျာဆရာဝန်က ခင်ဗျာကို ဘာ... ဘာပြန် ပြောလိုက်သလဲ'

ဘလိတ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ မေးလိုက်ပြန်သည်။

'ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆရာဝန်ကတော့ ကျွန်မဟာ စိတ်ထဲက အစွဲအလမ်းကြီးပြီး ပုံကြီးချဲ့နေတာပဲလို့ ပြောပါတယ်' သူမ၏ အသံမှာ အနည်းငယ် မကျေနပ်သည့်ဟန်မျိုး ပေါက်နေသည်။ 'ပြီးတော့ သူက ကျွန်မကို ထပ်ပြောလိုက်တာက ကျွန်မဟာ မကြာခင်က ထောင်က ထွက်ပြေးသွားတဲ့ စပိုင်ဂျော့ဘလိတ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာထဲက သတင်းတွေနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားက ကြေညာချက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေကို မြင်ရကြားရ တွေ့ရလွန်းအားကြီးလို့ အဲဒါတွေ လွမ်းမိုးမှုကို ခံနေရပြီး အဲဒါတွေကို အစွဲအလမ်း ဖြစ်နေတာပဲလို့ မှတ်ချက်ပေးလိုက်ပါတယ်'

အားလုံး ငြိမ်နေကြဆဲပင် ရှိသေးသည်။ တစ်ယောက်မျှ စကားမပြောရဲသလို ဖြစ်နေကြသည်။ အခြေအနေမှာ ကိုးရိုးကားရားဖြင့် မတင်မကျ ဖြစ်နေခဲ့ရာ ရယ်စရာ ကောင်းသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကာယကံရှင် ဘလိတ်ကပင် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် အသံကို ထိန်း၍ ပြောလိုက်သည်။

'ကဲပါလေ၊ ခင်ဗျား အခု ပြောပြသွားတဲ့ အခြေအနေ အချက် အလက်တွေအရ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟို ဟိုင်း...'

ဘလိတ်က ရုတ်တရက် ခေတ္တ သူ့စကားကို ရပ်လိုက်ပြီးမှ 'အို ကျွန်တော် အလျင်နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပြောင်းနေကြတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်'

ဤတွင် အခြားသူများပါ အသက်ပြန်ဝင်လာကြပြီး ဘလိတ်၏ အကြံအစည်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်၍ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းကြပြီးနောက် ဘလိတ်အား ယခုလက်ရှိ ကရွမ်းဝဲလဲလမ်းမှာပင် နက်ဖြန်တစ်ရက်နေစေပြီး သန်ဘက်ခါတွင် နေရာသစ်တစ်ခု ရှာ၍ ပြောင်းရွှေ့ရန် အားလုံး သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဤဆွေးနွေးပွဲတွင် "ဟိုင်းလီဗာလမ်း" ၏ အမည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်လေမလားဟု စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် စိုးရိမ်နေခဲ့မိသည်။ အကယ်၍သာ ထိုနာမည်ကို ပြောလိုက်မိပါက အိမ်ရှင်၏ ဇနီးဖြစ်သူသည် သူမ၏ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်အား တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချလိုက်ဦးမည်ကို တွေး၍ ပုမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ရှေးနိုးတို့လင်မယား ပြန်သွားကြသောအခါ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ကျွန်တော့်အား ယခင်နေရာဟောင်းဖြစ်သော ဟိုင်းလီဗာလမ်းသို့ သူ၏ ကားဖြင့် လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ထိုသို့ အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်အား လိုက်ပို့သည်ကို သိပ်သဘောမကျသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဇွတ်ငြင်းရန် ခက်နေသဖြင့် လက်ခံလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အောက်စဖို့ဒ်ပန်းခြံလမ်းနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်စီးလာသည့် အိမ်ရှင်၏ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဟိုင်းလီဗာလမ်းအထိ ခြေကျင်လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက အိမ်ရှင်လင်မယားနှင့် တွေ့ခဲ့ကြခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့် သူတို့ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သမျှတို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားနေမိသဖြင့် မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နောက်ရက်များတွင် ကျွန်တော်သည် စားစရာသောက်စရာဓိက္ခာများနှင့် သတင်းစာဝယ်ရန် ခေတ္တခဏ အပြင်ထွက်သည်မှအပ အခြားဘယ်တို့မှ မသွားမလာဘဲ ငြိမ်နေခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးနှင့် သူမ၏ အခိုင်းအစေတစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြသည့်

၂ နာရီလုံးလုံး ထိုင်ရာမှ လုံးဝမထဘဲ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လက်နှိပ်စက်ကို အဆက်မပြတ် မနားတမ်း ရိုက်နေခဲ့သည်။ (နောင်တွင် ကျွန်တော် မော်စကို ရောက်သွားသောအခါ သတင်းစာတစ်စောင်က အဆိုပါ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီး၏ ပြောကြားချက်ကို ကိုးကားကာ ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်း လက်နှိပ်စက် ရိုက်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟူ၍ ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရသည်)

ကြာသပတေးနေ့တွင် ရေးနိုးက ကျွန်တော့်ထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ သူနှင့် လာတွေ့ရန် တစ်နေရာသို့ ချိန်းခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူချိန်းသည့် ဂရိတ်ပို့တ်လင်း ဘူတာရုံရှေ့သို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီး သူနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ရေးနိုး၏ ပြောပြချက်အရ ဘလိတ်သည် ယခု ပေါ်တာ၏ အခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပြီး တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်တော်ပါ ထိုအခန်းသို့ ပြောင်းရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ပြင် လာမည့် တနင်္လာနေ့သည် ဘလိတ်၏ မွေးနေ့ဖြစ်ရာ ထိုနေ့တွင် မွေးနေ့ပတ်တလေးတစ်ခု ကျင်းပပြုလုပ်ရန်လည်း သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ထွက်ပေါက်နှစ်ခု

နောက်တစ်နေ့ နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက် တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာ တစ်လုံးဖြင့် ဟိုင်းလီတလမ်း နေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နေခဲ့သည့်အခန်းကို အိမ်ရှင်ထံ ပြန်မအပ်သေးဘဲ ထားခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ နောင်တွင် အရေးအကြောင်း ပေါ်၍ လိုအပ်လာပါက ထိုအခန်းကို ပြန်လည်အသုံးပြုနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများဖြစ်သော လက်နှိပ်စက်နှင့် ရေဒီယိုများကိုပါ ထိုအခန်းတွင် သည်အတိုင်း ထားခဲ့သည်။ အခန်းခ အတွက်လည်း ပူစရာ မလို။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ကျသင့်ငွေကို စာတိုက်မှ ငွေလွှဲစာဖြင့် ပို့လိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မြေအောက်ဘူတာရုံမှ ဟမ်စတင်လမ်းရှိ ပေါ်တာ၏ အခန်းသို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခန်းသို့ ရောက်သော အခါ အချိန်းအချက် လုပ်ထားသည့်အတိုင်း လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို ပထမ တစ်ကြိမ် ခပ်သွက်သွက်ကလေး နှစ်ခါနှိပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေတ္တနားပြီး ဒုတိယအကြိမ် နှစ်ခါထပ်၍ နှိပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် အထဲမှ ဘလိတ်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

'ဟဲလို ခင်ဗျား ရောက်လာပြီလား' ဘလိတ်က အားပါးတရ ပြော
၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်တော်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်
တွေ့ခဲ့ရစဉ်ကထက် ပို၍ သိသိသာသာကြီး ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်နေသည်။

'ပေါ်တာကော ဘယ်သွားနေလဲ'

'အလုပ် သွားလုပ်နေတယ်လေ' ဘလိတ်က ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်
ဖြေလိုက်သည်။ 'သူ ညနေ ငါးနာရီထိုးမှ ပြန်ရောက်မယ်'

'ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် မေ့နေလို့၊ ကဲ ခင်ဗျာမွေးနေ့
အတွက် ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ပေါ်တာသည် ညနေ ငါးနာရီ ထိုးပြီးလျှင်ပြီးချင်း ပြန်ရောက်လာ
ခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ စားစရာ သောက်စရာ ပစ္စည်းများ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်ကြီး
ပါလာသည်။ ညနေ ၇ နာရီခန့်တွင် ရေးနိုးနှင့် အင်နာတို့လင်မယား ရောက်
လာကြသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်တို့လေးယောက်သား ဘလိတ်၏ မွေးနေ့
ညစာစားပွဲကို ထိုအခန်းကလေးထဲမှာပင် ထပျော်တပါး ကျင်းပခဲ့ကြသည်။
ပိုင်အရက်ပုလင်းများလည်း ဖောခြင်းသောခြင်း ဖြစ်နေသည်။ ညစာ စားပြီး
နောက် ရေးနိုးတို့လင်မယား ၁၁ နာရီခန့်တွင် ပြန်သွားကြသည်။

ဟမ်စတက်လမ်းမှ ပေါ်တာ၏ အခန်းတွင် နေခဲ့ရသည့် ရက်များ
အတွင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပလောက်အောင် ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။
ပေါ်တာသည် နေ့စဉ် အလုပ်သွား၍ ညနေဘက် အလုပ်မှအပြန်တွင် စား
စရာ သောက်စရာများကို အမြဲတမ်း ဝယ်လာလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည်
နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ဘလိတ်ထက်စော၍ အိပ်ရာမှ ထပြီး လက်ဖက်ရည် မတ်
ခွက်နှင့် အပြည့်ထည့်ကာ ဘလိတ်အခန်းထဲသို့ သွားပို့ပေးခဲ့ရသည်။ ပေါ်
တာ၏ အခန်းမှာ အိပ်ခန်းသုံးခန်း ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
မှာ တစ်ယောက် တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်အိပ်ရာမှထပြီး နာရီဝက်ခန့် ကိုယ်လက်
ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်နေ့
လုံးလိုလို အခန်းအောင်းနေကြရပြီး ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု မရှိသလောက် ဖြစ်
နေကြရာ အဆိုပါ နံနက်ပိုင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများကို ဂရုတစိုက်
စိတ်ပါလက်ပါ လေ့ကျင့်ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု

လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ကြရာတွင် ဘလိတ်က သူ့ကိုယ်သူ ခေါင်းဆောင်
နည်းပြဆရာအဖြစ် သဘောထားကာ ကျွန်တော်တို့အား ညွှန်ကြား ပြသ
ခဲ့သည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ထိုသို့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်
ခန်းများ ပြုလုပ်နေကြစဉ် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်၏ "အတွင်းစိတ်" တစ်ခု
ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံတွေ့သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ထိုနေ့က ကျွန်
တော်သည် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုအဖြစ် ကြမ်းပေါ်တွင်
ထိုင်၍ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့ဆန့်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ကုပ်ပိုး
ပေါ်သို့ ယှက်တင်ကာ နဖူးနှင့်ဦးချင်း ထိသည်အထိ ခါးကို ကျေးချည် ဆန့်
ချည် လုပ်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ဤလေ့ကျင့်ခန်းမျိုးကို လုပ်လေ့
လုပ်ထ မရှိ၍တစ်ကြောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ပျော့ပျောင်းမှု မရှိ၍တစ်ကြောင်း၊
နဖူးနှင့်ဦး ထိသည်အထိ ခါးကို မကျေးနိုင် မကုန်းနိုင်ဘဲ မကြာခဏ ဦးနှစ်ဖက်
ကြွကြွလာသည်ဖြစ်ရာ ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား ကူညီပြသပေးခဲ့သည်။
ပထမတွင် ဘလိတ်သည် ကျွန်တော်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် မတ်တတ်
ရပ်၍ ကျွန်တော်၏ ကျောကို သူ၏ ဦးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားပြီး ကျွန်တော့်
ကုပ်ပိုးကို သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် တအားဖိကာ 'ကုန်း ကုန်း၊ ခါးကို ကုန်းနိုင်
သလောက် ကုန်းစမ်း' ဟု ကုန်းခိုင်းသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ် ပျော့ပျောင်းမှု
မရှိဘဲ အကြောများ တောင့်တင်းနေသော ကျွန်တော့်မှာ နဖူးနှင့် ဦးနှင့်
ထိအောင် ရုတ်တရက် မကုန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာ ဘလိတ်မှာ ဒေါသထွက်
လာပုံရပြီး သူ့ဦးနှစ်လုံးကို ကျွန်တော့်ကျောကုန်းပေါ်သို့ တအားထောက်၍
ကျွန်တော့်ကုပ်ပိုးကို သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် အစွမ်းကုန် တအားဖိကာ
ပါးစပ်မှ 'ကုန်း ကုန်း၊ ဒီလို ကုန်း' ဟု ဇွတ် အဓမ္မ လုပ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော့်မှာ ဘလိတ်၏ အကြမ်းကိုင်မှုကြောင့် နဖူး
နှင့် ဦးနှင့်ထိကာ မချိမဆဲ ခံနေရသည်။ ဘလိတ်မှာ သူ့ဒေါသ သူမထိန်းနိုင်ဘဲ
မချိမဆဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်အား သည်အတိုင်း စက္ကန်အတော်ကလေး
ကြာအောင် ကုပ်ကို တအားနှိပ်၍ ကျောကို တအားထောက်ထားရာမှ
နောက်ဆုံးတွင် ဖြန်းခနဲ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်
ပြီးနောက် ပြန်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကျွန်တော့်
အား ရန်သူတစ်ယောက်ပမာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြု

လိုက်သည် ဘလိတ်၏ အပြုအမူကြောင့် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ သူ့မျက်နှာကို ကြက်သေ သေ၍ ကြည့်နေမိသည်။ ခဏကြာမှ ဘလိတ်က ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ ရယ်ပုံရယ်နည်းနှင့် သူ့ရယ်သံမှာ သဘာဝ မကျဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြင့် တမင် လုပ်ရယ်လိုက်မှန်း သိသာလှသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့စိတ်သူ့ မထိန်းနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်လို လူတစ်ယောက်အပေါ် ခြေလွန်လက်လွန် လုပ်လိုက်မိသည့်အတွက် အကြီးအကျယ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် အဖို့ရာ၌မူ ဘလိတ်၏ မမျှော်လင့်သော အပြုအမူကြောင့် “ဒီလူ တကယ် ရက်စက်တဲ့ လူပါလား” ဟူ၍ ဖျတ်ခနဲ တွေးလိုက်မိသည်။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ပါဝင်စားစွာ စောင့် ကြည့်ခဲ့ကြရသည်မှာ ထောင်ပြေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ် လွှင့်ချက်များ၊ ဝေဖန်ချက်များပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် “စပိုင်ရေးရာ ပါရဂူ များ” သည် ကမ္ဘာကျော် စပိုင် ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားသည့် အမှုကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဝေဖန်ချက်အမျိုးမျိုး၊ ထင်မြင်ချက် အ မျိုးမျိုးနှင့် ကောက်ချက်အမျိုးမျိုး တင်ပြလျက် ရှိကြသည်။ လူဆိုသည်မှာ ရင် တထိတ်ထိတ်နှင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဖြစ်ရပ်များကို စိတ်ဝင်စားလေ့ ရှိကြသည် ဖြစ်ရာ ရုပ်မြင်သံကြားမှ “စပိုင် ပါရဂူများ” ၏ တင်ပြချက်များမှာ ဤရက်ပိုင်း အတွင်း အထူးပင် ရေပန်းစားနေခဲ့သည်။

ဤတွင် “စပိုင်ပါရဂူ” တစ်ယောက်က ကျွန်တော် (ရှောင်ဘိုကေး) သည် ဂျော့ဘလိတ် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အိုင်အာအေ ခေါ် အိုင်ယာ လန် လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်၏ အကူအညီဖြင့် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံတွင် ပုန်းအောင်းနေကြကြောင်း စသည်ဖြင့် အခိုင်အမာ ပြောကြားသွားသည်။

“အခြား စပိုင်ပါရဂူ” တစ်ယောက်၏ တင်ပြချက်မှာ သည့်ထက်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသေးသည်။ သူက ယခုဖြစ်ရပ် တစ်ခုလုံးမှာ ရုရှား သူ့လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ ကေဂျီဘီမှ စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်ပမာ အသေးစိတ် ပြင်ဆင် ရေးဆွဲ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျော့ဘလိတ်သည် ထောင်မှ ထွက် ပြေးခဲ့သည့် ညတွင်းချင်းပင် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ လစ်ပြေးပြီဖြစ်၍ ချက်ကိုစလိုဗက် ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် လေယာဉ်၊ ရဟတ်ယာဉ်နှင့် မော်တော်ကားများကို အဆင့်ဆင့်စီးကာ ဥရောပတိုက်ကို

ဖြတ်ကျော်၍ မော်စကိုအရောက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ ပြောသွားခဲ့သည်။ မည်မျှ “တိကျ” ပါသနည်းဟူမူ အဆိုပါ “စပိုင်ပါရဂူ” သည် ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးသည့် လမ်းကြောင်းကို မြေပုံဆွဲပြခဲ့သူတော် ဂျော့ ဘလိတ် တည်းခိုသွားခဲ့သည် ဆိုသော ဟိုတယ်များ၏ အမည်များကိုပင် ပြောပြသွားခဲ့သည်။

ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အထက်ပါ ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့် ချက်များကို နားထောင်ခဲ့ကြပြီး ဤသတင်းမှာ ကေဂျီဘီမှ တမင်ထုတ်လွှင့် လိုက်သည့် “လံကြွပ်သတင်း” ဟူ၍ ထင်မိကြသည်။ ဤသတင်းကို အကြောင်း ပြု၍ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် ဂျော့ဘလိတ်အား ရှာဖွေစုံစမ်း ထောက်လှမ်း ခြင်းများ မပြုလုပ်တော့ဘဲ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း သွားကြမည်ဖြစ်ရာ ဤနည်း အားဖြင့် ဂျော့ဘလိတ်အား မော်စကိုသို့ အလွယ်တကူ ထွက်ပြေးနိုင်ရန် ကေဂျီဘီက ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိကြသည်။ သို့သော် နောင်တွင် ကျွန်တော်တို့ မော်စကိုသို့ရောက်၍ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက် လွဲမှားခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ပေါ်တာ၏ အခန်းတွင် ထိုသို့ နေလာခဲ့ကြရာမှ ဒုတိယအပတ်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတု တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပထမ ကျွန်တော်သည် ဟမ့်စတက်လမ်းရှိ ဓာတ်ပုံ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့သွား၍ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ခပ်တည်တည် ရိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အမည်ကို “ကနေဒီ” ဟူ၍ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက်တော့ တင်တစ်ရုံးကြီးလမ်းမှ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့သွား၍ လူတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ ယခင်က အကျဉ်းထောင် ဘော်ဒါဆောင်တွင် အတူနေခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆောင်ရွက်ပေးမှုဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ်ခုကို ၂၄ နာရီအတွင်း ရရှိခဲ့သည်။ ထိုလက်မှတ်ပေါ် တွင် ကျွန်တော့်အမည်မှာ “ဂျိမ်းရစ်ချတ်ဆင်” ဖြစ်၍ “ဗြိတိသျှတိုင်းရင်းသား ဝိသုကာဆရာ၊ လန်ဒန် အနောက်ပိုင်း ရပ်ကွက် ၁၀၊ အောက်စဖို့ဒ်ပန်းခြံ လမ်းတွင် နေထိုင်သည်” ဟူ၍ ပါရှိခဲ့သည်။

ဘလိတ်က ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကာ ‘အင်း ဟိုတုန်းက ဒီလိုနိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေ ထုတ်ပေး တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့လက်အောက် သံမှူးဟောင်း

တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဟောဒီ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုဟာ တကယ်သေသပ်ပြီး အစစ်နဲ့ ခွဲမရသလောက်ပါပဲ ဟူ၍ ပြီးပြီးကြီး မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ပေါ်တာ အလုပ်သွားနေခိုက် နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်တွင် အပြင်မှ လူများ ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ မကြာခဏ လာလေ့ရှိကြသည်။ ဥပမာ နွား နို့သမားသည် စနေနေ့တိုင်း လာလေ့ရှိ၍ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်ကလည်း လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို မကြာခဏနှိပ်၍ ဟိုကိစ္စ သည်ကိစ္စများကို မေးတတ် သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း နှောင့်နှေးမနေဘဲ တံခါးကို ဖွင့်ပေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အရေးအကြောင်းပေါ် လာပါက အသင့်ရှိစေရန် သတိပြု၍ အမြဲ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဘလိတ် သည် သူ့အခန်းထဲတွင် အမြဲသော့ခတ်ထားပြီး နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်ကို အမြဲဖွင့်ထားခဲ့သည်။ အန္တရာယ် တစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာပါက ထို ပြတင်း ပေါက်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် စကော့တလန်ယာ့ဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ ကျွန်တော်တို့အခန်းကို မသင်္ကာ၍ လာရောက် ရှာဖွေ စစ်ဆေးမည်ဆိုပါက အိမ်ရှေ့ရော အိမ်နောက်ဖေးပါ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အစောင့်ချထားကြမည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ကြား ထဲက လွတ်လိုလွတ်ငြား ကျွန်တော်တို့အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည့် အနေဖြင့် ယခုလို စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်သည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ သည်။ ထိုဧည့်သည်မှာ ဤတိုက်ခန်းများကို ပိုင်ဆိုင်သည့် ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ အခန်းတိုင်းကို ဝင်ရောက် စစ်ဆေးနိုင်ခွင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ စစ်ဆေးနေခိုက် ညလိတ်အား အခန်းထဲမှ သော့မခတ်ထားရန် စီစဉ်ရတော့သည်။ ဤတွင် ဧည့်သည်ဖြစ်သူက မီးဖိုချောင် အခန်းကို ဝင်ရောက် စစ်ဆေးနေခိုက် ကျွန်တော်က အပြင်မှနေ၍ ဘလိတ်၏ အခန်း နံရံကို လက်ဖြင့်တောက်ကာ ယခုရောက်လာသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်။ 'အဲဒီတော့ ခင်ဗျာအခန်းကို အထဲက သော့ခတ်ထား ပါနဲ့၊ တံခါးကို ဖွင့်ထားပါ၊ ပြီးမှ ခင်ဗျား အိပ်ရာခင်းတွေ ဘာတွေ ပြင်နေတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ အပြင်ဘက်ကို ကျောပေးပြီး တစ်ခုခု လုပ်နေပါ'

ဧည့်သည်ဖြစ်သူသည် မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ဘလိတ်

၏ အခန်းတံခါးမှာ ပွင့်နေပြီး ဘလိတ်သည် အပြင်ကို ကျောပေးကာ အိပ်ရာ ပေါ်တွင် ကုန်း၍ အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်များကို သေသပ်အောင် ပြုပြင်ဟန် ဆောင်နေခဲ့သည်။ ဧည့်သည်ကလည်း ဘလိတ်၏အခန်းကို ကြည့်သည် ဆိုရုံမျှ တံခါးဝမှတစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်ပြော လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံး ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ နေရထိုင်ရတာ တစ်ခုခု အဆင်မပြေလို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားစေချင်ပါတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားပါမယ်'

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဧည့်သည်အား အခန်းပေါက်ဝသို့ လိုက်ပို့ပြီး အပြင်လမ်းမသို့ ရောက်သည်အထိ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဘလိတ်မှာ အ နည်းငယ် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဒီလူဟာ သူပြောသလို တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ကုမ္ပဏီက အရာရှိဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး' ဘလိတ်က စဉ်းစား၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်ကို သူ့ကတ်ပြား ထုတ်ပြတာပဲ' ကျွန်တော်က ပြန်ပြော လိုက်သည်။

'ဒီကတ်ပြားက အလကားပါ' ဘလိတ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြော လိုက်သည်။ 'စကော့တလန်ယာ့ဒ်အဖွဲ့ချုပ်မှာ ဒီလိုကတ်ပြားအတုတွေ လုပ် ပေးတဲ့ ဌာနတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ သူတို့စုံထောက်တွေဟာ ဘယ်အလုပ် မျိုး ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဌာနကဖြစ်ဖြစ် ဟန်ဆောင်ဖို့ အလွယ်ကလေးရယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ သတိထားရမယ်'

သို့သော် ထိုကိစ္စမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားဘဲ ထိုမျှနှင့်ပင် ပြီး သွားခဲ့သည်။

တစ်ခါတွင်လည်း ရဲသားတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲ သို့ မယောင်မလည် လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အခန်းရှိသည့် အဆောက် အအုံထောင့်တွင် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ထိုရဲသား လမ်းထဲ သို့ ဝင်လာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မြင်လိုက်ရသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ပူပန်မရှိဘဲ ဘာသိဘာသာ နေလိုက်ကြသည်။ 'ဒီရဲသား တစ်

ယောက်လောက်နဲ့တော့ ဘာမှ လန့်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကပင် ပြောလိုက်မိသည်။ 'တကယ်လို့သာ စကော့တလန်ယာဒ်က ကျွန်တော်တို့ ဒီနားမှာ ရှိတယ်လို့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေရင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ သေနတ် ခါးကြား ထိုးထားတဲ့ စုံထောက်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး ဒီတိုက်ခန်းကို ဝိုင်းထားကြမှာ သေချာတယ်'

ဘလိတ်ကလည်း ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် စောစောက ပျောက်ကွယ်သွားသော ရဲသားသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ဖြုန်းခနဲ ပြန်ပေါ်လာပြီး လမ်းဟိုဘက်ထိပ်သို့ ကြွနေရရပင် ဆက်၍ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က ဘလိတ်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ဒီရဲသားဟာ သူ့ကိုယ်သူ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်ကာနီးမှ သိသိကလေး ကပ်လွဲသွားတယ်ဆိုတာ သိမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ'

ဘလိတ်က ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သည်။ ဤရက်များအတွင်း ရေနိုးတို့ လင်မယားသည် သုံးရက်တစ်ခါ လေးရက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ အခန်းသို့ လာ၍ ညနေစာ စားလေ့ရှိကြရာ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသို့ ညနေစာစားကြရင်း ဘလိတ်အတွက် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ထွက်ပေါက်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ဘလိတ်သည် ဆိုဗီယက် ယူနီယံနှင့်တကွ သံကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှ နိုင်ငံများသို့ သွားလိုစိတ် သိပ်မရှိလှပေ။ သူ့အနေဖြင့် သွားမည်ဆိုပါက သူ့အား ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ ပြန်မပို့မည့် ကြားနေနိုင်ငံတခုခုသို့ သွားလိုစိတ် ရှိနေခဲ့သည်။ သည်အထဲတွင် သူ့သွားလိုစိတ် ရှိနေသည့် နိုင်ငံမှာ အီဂျစ်နိုင်ငံပင် ဖြစ်သည်။

ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူက တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းပြချက် မပေးနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူသည် ရုရှားတို့က လိုလိုလားလား လက်ခံမှ ခံပါ့မလားဟူ၍ သံသယ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲတွင် ငွေရေးကြေးရေး တောင့်တောင့်တင်းတင်း မရှိဘဲဖြစ်နေသည့် အဓိကအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ မည်သည့်နည်းဖြင့်မဆို ဘလိတ်သည် အနီးဆုံးနှင့် အဖြစ်နိုင်ဆုံး နယ်မြေဒေသ တစ်ခုခုမှတစ်ဆင့် အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံ တစ်ခုခုသို့ အမြန်ဆုံးရောက်

အောင် သွားရမည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုနယ်မြေဒေသများ အနက် ဂျာမနီသည် အသင့်တော်ဆုံး နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဘလိတ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂျာမနီစကားကို အတော်ကလေး ရေစေ့သည်လည် ပြောတတ်သဖြင့် ပို၍ အဆင်ပြေလျက် ရှိသည်။

ဘလိတ်အတွက် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာနိုင်သည့် နည်းလမ်းနှစ်ခု ရှိသည်။ ပထမနည်းလမ်းမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုဖြင့် တရားဝင် ခြောင်ကျကျ ထွက်ခွာခြင်းဖြစ်၍၊ ဒုတိယနည်းမှာ မော်တော်ကားထဲတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ပုန်းအောင်း၍လိုက်ပါသွားသည့်နည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သည် နည်းလမ်းနှစ်သွယ်ကို အကျယ်တဝင့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ဘလိတ်ဟာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတု နဲ့သာ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဖျက်ထားထား နယ်ခြားစခန်းတိုင်း စခန်းတိုင်းမှာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိတွေက မျက်နှာချင်းဆိုင် စစ်ဆေးတာကို တစ်လျှောက်လုံး ခံသွားရမှာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကားတစ်စီးထဲမှာ လုံးဝ မရိပ်မိအောင် ပိပိရိရိနဲ့ ပုန်းပြီး လိုက်သွားနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကားကို သံသယ မဖြစ်သမျှ ဘယ်သူနဲ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့စရာ မလိုတော့ဘူး'

သို့ဖြင့် ထိုအကြံကို လက်ခံခဲ့ကြပြီးနောက် ထိုကားကို ဘယ်သူမောင်းမလဲ ဆိုသည့် ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်က လိုအပ်ပါက ထိုကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်းသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။ သို့သော် ရေနိုးက ဤအချက်ကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

'ဟာ ဒါတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ သဘောမတူဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တကယ်လို့ တစ်နေရာရာမှာ ခင်ဗျာကို မှတ်မိသွားပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဂျော့ကို အလိုလို မိသွားမှာ သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားမှန်း သိတာနဲ့ ခင်ဗျား မောင်းလာတဲ့ကားကို တစ်စစီ ဖျက်ရှာတော့မှာပေါ့'

'ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်' ပေါ်တာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'တကယ်လို့ ဒီနေရာမှာ ရှောင် ပြောသလို သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားလို့ ချောချောမောမော ဖြစ်သွားမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သဘောမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်'

'ဒီလိုစဉ်းစားရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်၊ ခင်ဗျားပြောသလို မဖြစ်ဘဲ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားရင် စကော့တလန်ယာဉ်အတွက် "ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်မိ" သလို ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ အရေးအကြီးဆုံး တရားခံ နှစ်ယောက်ကို တစ်နေရာ တည်း တစ်ချိန်တည်း မိသွားနိုင်တယ်ဗျ'

'ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကားကို တခြားလူ ဘယ်သူမောင်းရင် ကောင်း မလဲ' ဘလိတ်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ရေးနိုးသည် တအောင့်မျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ ရုတ်တရက် ပြော လိုက်သည်။

'တကယ်တော့ ဒီကားကို မောင်းတဲ့လူဟာ ရဲဘက်က မသင်္ကာစရာ လုံးဝ မရှိတဲ့လူမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းမယ်ဗျာ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့အတူ လိုက်မယ်လေ' အင်နာက ချက်ချင်းဝင်ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်မ ပါတော့ ရှင့်အတွက် ပိုပြီး သဘာဝ ကျတာပေါ့'

'ဟာ ဒီလိုဆိုရင် အကောင်းတကား အကောင်းဆုံးပေါ့' ဘလိတ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဒါဟာ တကယ် စွန့်စားခန်းပါပဲဗျာ'

ရေးနိုးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။ 'ဒီလိုမှ မလုပ် ရင်လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ ဒီတစ်နည်းပဲ လုပ်စရာ ရှိတော့တယ်' ရေးနိုးက အလေးအနက်ထား၍ နောက်ဆုံးစကား ပြောလိုက်သည်။

နောက်နှစ်ပတ်အတွင်း ရေးနိုးသည် "ဒိုး မိုဘိုင်း" အမျိုးအစား တစ် ပတ်ရစ် ခရီးသွား ကားတစ်စီးကို ဝယ်လိုက်သည်။ ထိုကားနောက်ပိုင်းတွင် မီးဖိုကလေးတစ်ခန်းနှင့် အိပ်စင်တစ်ခု ပါရှိသည်။ အိပ်စင်မှာ အလျား ၅ ပေ ခွဲ၊ အမြင့် ၂ ပေခွဲရှိသည့် ဗီရိုအရှည်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ အကျယ်မှာ ၂ ပေခွဲခန့် ရှိသည်။ အိပ်စင်၏အောက်မှ ဗီရိုမှာ အဝတ် အစားများ၊ စောင်များနှင့် အခြားပစ္စည်းများ ထည့်ရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အဆိုပါ ဗီရိုအရှည်ကြီးကို အလျားလိုက် နှစ် ပိုင်း ကန့်လိုက်ပြီး အကျယ် လက်မ ၃၀ (နှစ်ပေခွဲ) ကို ထက်ဝက်ခွဲကာ ၁၅ လက်မ အကျယ်ယူ၍ အလယ်မှ ပျဉ်တစ်ချပ် ကာလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် အိပ်

စင်အောက်တွင် ယခင် ဗီရိုတစ်ခုတည်း ရှိရာမှ ယခုအခါ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်း သည်ဘက်တစ်ခြမ်း၊ နှစ်ခြမ်းခွဲလိုက်၍ ဗီရိုနှစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ကားနံဘေးဘက်မှ ဗီရိုမှာ ဘလိတ် ဝင်ပုန်းရန်ဖြစ်၍ ကားအတွင်းဘက်မှ ဗီရိုမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ အဝတ်အထည်များ၊ စောင်များနှင့် အခြားပစ္စည်းများ ထည့်ရန် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကားအတွင်းဘက်မှ ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်ပါက အဝတ်အထည်များနှင့် စောင်များကိုသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး ဖွင့် ပြား၏ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ပုန်း၍ လဲလျောင်းလိုက်ပါလာသော ဘလိတ်အား လုံးဝ မြင်တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘလိတ် ပုန်းအောင်း လိုက်ပါလာမည့် ဗီရိုတစ်ခြမ်းဘက်တွင် ဘလိတ်အတွက် လမ်းတစ်လျှောက် လုံး တတ်နိုင်သမျှ သက်သက်သာသာ လိုက်ပါလာနိုင်စေရန် ရေမြှုပ်ရော်ဘာ အပျော့စားတစ်ခုကို ခင်းပေးထားခဲ့သည်။ ဘလိတ်အား ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ အထက်ပါပုံစံဖြင့် တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာရန် ၁၉၆၆ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့ကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက် ၆ နာရီတွင် ရေးနိုးနှင့် အင်နာတို့ လင်မယား သည် "ဒိုးမိုဘိုင်း" ကားကို မောင်း၍ ကျွန်တော်တို့ အခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ထားချက်များအရ ရေးနိုး သည် ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းမှ ရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ အော်စတင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ကားရော လူရော ကူးတို့ဖြင့် ကူးရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘယ်လ်ဂျီယန် နိုင်ငံမှ အနောက်ဂျာမနီ၊ တစ်ဖန် အနောက်ဂျာမနီမှ အရှေ့ဂျာမနီနယ်ခြား ကို ကျော်ဖြတ်၍ "အော်တိုဘန်း" ခေါ် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ဘာလင် သို့ ဦးတည်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ရေးနိုးနှင့် အင်နာတို့သည် ဘာလင်သို့ ဆက်မောင်းသွားပြီး ဘာလင်မြို့ထဲတွင် တစ်ရက်နေ၍ မူလ လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ကားမောင်း၍ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာရေးကို စဉ်းစားဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း၏ သဘောအရ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ဇာတိ အိုင်ယာလန်သို့ပြန်၍ အိုင်အာအေ လှုပ်ရှားမှုထဲတွင် ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော်သည် ဂျော့ဘလိတ်ကဲ့သို့သော ဆိုဗီယက်စပိုင်တစ်ယောက်အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်အောင် ကူညီခဲ့သည့်အတွက် ဗြိတိသျှအစိုးရ

အပေါ် မှီခိုနေရသော အိုင်ယာလန်တွင် အန္တရာယ်များသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံ တစ်ခုခုသို့ ထွက်သွားရန် သဘောတူလိုက်ရသည်။ သို့သော် အရှေ့ဥရောပတွင် ခေတ္တခဏသာ နေသင့်သည် ဟူ၍လည်း အားလုံးက ယူဆခဲ့ကြသည်။

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း အရှေ့ဂျာမနီကို ကျွပ်နောက်က လိုက်လာမှာပေါ့။ ဟုတ်လား၊' ဘလိတ်က ခေတ္တ စဉ်းစားပြီးမှ မေးလိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့'

'ခါဖြင့် ခင်ဗျား ရောက်လာမယ့်အကြောင်း သူတို့ကို ကျုပ် ကြိုတင်ပြီး ပြောထားနိုင်အောင်၊ ခင်ဗျားကို စောင့်ပြီး ကြိုနိုင်အောင် ခင်ဗျား ရောက်လာမယ့်ရက်ကို ခုကတည်းက အတိအကျ ချိန်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား'

သို့ဖြင့် အင်္ဂလန်မှ ဘလိတ် ထွက်ခွာသွားပြီး တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်တိတိကြာသည့် ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက် နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့တွင် ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာခဲ့ရန်နှင့် အနောက်ဘာလင်တွင် တစ်ညအိပ်ပြီး ၁၉၆၇ ခု ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက် တနင်္လာနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတိတိတွင် အနောက်ဘာလင်မှ အရှေ့ဘာလင်သို့ CHECKPOINT CHARLIE ၊ အမည်ရှိ စစ်ဆေးရေးစခန်းမှတစ်ဆင့် ကူးလာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း အချိန်းအချက် လုပ်ခဲ့ကြသည်။

'ကဲ ခုနစ်နာရီ ခွဲပြီ' အင်နာက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ဟိုဘက်ကမ်းကူးမယ့် ကူးတို့က ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ ထွက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ကမ်းနားကို ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ရောက်အောင် သွားမှ ဖြစ်မယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြဖို့ ကောင်းပြီ' ရှေးနိုးက ထောက်ခံလိုက်သည်။

ပေါ်တာက ကျွန်တော်တို့ ဖန်ခွက်များထဲသို့ ဝိုင်အရက်များ ဖြည့်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

'ကဲ လိုရာခရီးကို ချောချောမောမော ရောက်ပါစေဗျာ' သူက မပြီးမရယ်ဘဲ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

CHECKPOINT CHARLIE = အရှေ့ဘာလင်နှင့် အနောက်ဘာလင် ကူးသည်မှာ မည်ကော့-ဝိတ်ဝ-ဖြစ်သည်။ (ဖြန်မာဖြန်သ့)

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကလည်း ဖန်ခွက်များကိုမြှောက်၍ အလားတူ ဆုတောင်းလိုက်ကြသည်။ 'လိုရာခရီးကို ချောချောမောမော ရောက်ပါစေ'

ထို့နောက် ရှေးနိုးသည် အညှီရောင်စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖြေ၍ အထဲမှ ရော်ဘာ ရေခွေးပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ကားနောက်ခန်းက ဝီရိထဲမှ အကြာကြီး ပုန်းပြီး လိုက်သွားရမှာ' သူက ဘလိတ်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီတော့ အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ အပေါ်အပါးသွားချင်ရင် အောင်မနေရအောင် တောဒီရော်ဘာပုလင်းကို ယူထား' ရှေးနိုးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရော်ဘာပုလင်း၏ ထိပ်ဝက် လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးကာ 'ဒီအပေါက်ဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ အံကျနေမှာပါ' ဟု ပြောလိုက်ရာ အင်နာက ရှေးနိုး ပြက်လုံးကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘလိတ်မှာ ရုတ်တရက် ရှက်သွားပြီး မျက်နှာကြီး နီသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တိုက်ခန်းနှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့် အကွာတွင် ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားအနီးအနားတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ ရှင်းနေသည်။ ရှေးနိုးနှင့် အင်နာတို့သည် ဘလိတ်နှင့် အတူ ကားနောက်ခန်းသို့ ဝင်သွားကြရာ ကျွန်တော်က အပြင်မှနေ၍ တံခါးကို အသေအချာ ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာနေရာသို့ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားရှေ့တည့်တည့်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပေါ်တာကလည်း လမ်းပေါ်တွင် မယောင်မလည်ရပ်ကာ ရှေ့နောက်ဝဲယာသို့ ကြည့်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ကားနောက်ခန်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေးနိုးက အိပ်စင်အဖြစ် ခင်းထားသော ယျဉ်ဖုံးကို မလိုက်ရာ အိပ်စင်အောက် တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် စောင်များ၊ အဝတ်အစားများနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို တွေ့ရပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ ဤတွင် ဘလိတ်သည် ရော်ဘာရေခွေးပုလင်းကို လက်မှကိုင်ကာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ဝီရိတစ်ခြမ်း အတွင်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤအချိန်မှာပင် စောစောက လမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေသော ပေါ်တာသည် ကားရှေ့ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးနားမှနေ၍ ကားနောက်ခန်းသို့ ကျော်သွားသည်။ ဤတွင် ဘလိတ်က သူ့လက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

'ကဲ သွားမယ် ရှောင်' ဘလိတ်က ခပ်နိုးနိုးပင် ပြောလိုက်သည်။
'ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပေးဦးတော့၊ ကျွန်တော် နှစ်ပတ်အတွင်း ခင်ဗျား
နောက် ဆက် ဆက် လိုက်လာခဲ့ပါမယ်'

ပြီးနောက် ဘလိတ်သည် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံးကို တစ်
လှည့်စီ တစ်ယောက်စီ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ လေး
ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများမှာလည်း မပြုံးမရယ်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ ပြီးမှ
ဘလိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်သည့် ပင်ကိုမျက်နှာဖြင့် လူသေ
အလောင်းထည့်သည့် ခေါင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ဝိရိရည်ကြီးထဲသို့ အသာ
ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှဲချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ရေးနိုးက အပေါ်မှ အိပ်စင်
ကြမ်းခင်းကို ဖုံးချလိုက်ရာ အင်နာကလည်း မွေ့ရာတစ်ခု ခင်းလိုက်ပြီး အပေါ်
မှ အိပ်ရာခင်းတစ်ခု ထပ်၍ခင်းလိုက်သည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ
မသင်္ကာစရာ မရှိတော့ဘဲ ရိုးရိုး သာမန် အိပ်စင်တစ်ခုနှင့် မခြား ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရုတ်တရက် မည်သူမျှ စကား
မပြောနိုင်ဘဲ ငိုငံနေမိကြသည်။ ဤအိပ်ရာအောက်မှ ဝိရိထံသို့ ရုတ်တရက်
လှဲမချသေးဘဲ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့သော ဘလိတ်၏ အမူအရာကို ကျွန်
လူအားလုံး သတိပြုလိုက်မိကြသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ အမှန်စင်စစ်
ဘလိတ်အနေဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မည်ဆိုပါက ပူပန်စရာပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားကို ကူးတို့ဖြင့် ဖြတ်ကူးရာ၌ ရေးနိုးနှင့်
အင်နာတို့မှာ ခရီးသည်များ အခန်းမှ စီးနင်းလိုက်ပါကြရမည်ဖြစ်ပြီး ဘလိတ်
ပုန်း၍ လိုက်သွားသော ဤကားမှာ အခြားကားများနှင့်အတူ ကုန်းပတ်
အောက်ခန်းထဲမှ ပါသွားမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး အပြန်အလှန် နှုတ်
ဆက်ကြသည်။ ပြီးမှ ရေးနိုးသည် ဒရိုင်ဘာနေရာ ရှေ့ခန်းတွင် ဝင်လိုက်ပြီး
အင်နာက သူ့ဘေးမှ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ကားကလေးသည်
လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းထွက်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝေးသည်ထက်
ဝေးသွားခဲ့၍ နောက်ဆုံး၌ ဒိုလာဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ကွေ့ချိုးသွားသောအခါ
မျက်စိ အောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် နာရီ
နှိုးစက်ကို နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ ၇ နာရီတိတိ သံပတ်ပေးထားလိုက်ပြီး

ပေါ်တာအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'မနက်ရှုမ်းနာရီဆိုရင် မနက်ပိုင်းသတင်း
ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ဒီနေ့ည ဒိုလာဆိပ်ကမ်းမှာ သူတို့ကို မိသွားရင် မနက်ပိုင်း
သတင်းကြေညာချက်မှာ ပါလာမှာပဲ'

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ၇ နာရီ
တိတိ အိပ်ရာမှ ထ၍ ရေဒီယို အသေးစားကလေးဖြင့် ၈ နာရီသတင်းကို
ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်၍ နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဘာသတင်းမျှ
ထူးထူးခြားခြား ပါမလာဘဲ ရှိခဲ့သည်။

'ဟူး... ' ပေါ်တာက ဤတွင်မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချ၍ လေကို
မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ 'အခုထိတော့ မဆိုးသေးပါဘူး'

'ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခုထိတော့ မဆိုးသေးပါဘူး၊ အခြေအနေ ကောင်း
နေသေးတယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့ ဟိုဘက်က အော်စတင်ဆိပ်ကမ်း
ရောက်နေပြီ၊ တကယ်လို့ အဲဒီဘက်မှာ မိသွားရင် နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီ
သတင်းပိုင်းမှာ ပါလာစရာရှိ တယ်'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေ့လုံး သတင်းကြေညာချက်များ
ကို စောင့်၍ နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဘလိတ်တို့ သတင်းကို လုံးဝ
မကြားရဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ညဘက် ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းပိုင်းတွင်လည်း ဘာ
သတင်းမျှ ထူးထူးခြားခြား မပါဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် နောက်တစ်နေ့ နံနက်
၈ နာရီ သတင်းတွင်လည်း ဘလိတ်တို့အကြောင်း လုံးဝ မကြားရ။

'ဧကန္တ သူတို့တော့ လွတ်သွားပြီ ထင်တယ်' ပေါ်တာက စိတ်အား
ထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က တအောင့်မျှ စဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'အင်း
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'ဘာပြောတယ်ဗျ၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဟုတ်လား' ပေါ်တာက အားမ
လို အားမရဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ 'ခုတိုင်းဆိုရင် သူတို့ မနေ့ည ဆယ်
နာရီ ကတည်းက အရှေ့ဂျာမန်ဘက် ရောက်သွားကြမှာပဲ၊ တကယ်လို့ ဒီ
ကြားထဲ တစ်နေရာမှာ မိသွားရင် ဘီဘီစီက သိလောက်ပြီပေါ့'

'ဒါကတော့ ဒီလို ရှိတယ်ဗျ' ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်သည်။
'စကော့တလန်ယာဒ်က ရေးနိုးရဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကို
စောင့်ကြည့်ချင်လို့ ဖမ်းမိတဲ့ သတင်းကို မကြေညာဘဲ အချိန်ဆွဲချင် ဆွဲထား
နိုင်တယ်လေ'

သို့ဖြင့် ပေါ်တာမှာ ထိုနေ့က နာရီဝက် နောက်ကျပြီးမှ အလုပ်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံး ရေဒီယိုသတင်းများကို စောင့်၍ နားထောင်ခဲ့ရပြန်သည်။ ညနေ ၆နာရီခန့်တွင် ပေါ်တာသည် အလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် သူ ဝယ်လာသော စားစရာ သောက်စရာ အထုပ်များကို ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြုံးပြုံးကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒီမယ် ရှောင်' သူက အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်သည်။ 'သူတို့ လွတ်သွားပြီ၊ သူတို့ တကယ့်ကို လွတ်သွားကြပြီ၊ ဒီနေ့ နေ့ခင်းက ကျွန်တော့်ကို ရေးနိုးက ဘာလင်က လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်တယ်'

'ဟုတ်လား၊ ဟာ ဒါဆို တကယ့် သတင်းကောင်းပဲ' ကျွန်တော့်မှာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ထ ခုန်လိုက်မိသည်။ မှန်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းအတွင်း၊ လပိုင်းအတွင်း စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရသမျှ အားလုံး ဤခဏတာအတွင်း လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

'ရေးနိုးက ပြောတယ်၊ သူတို့အတွက် မသင်္ကာစရာ မဖြစ်အောင် ဘာလင်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အထိ နေလိုက်ဦးမယ်တဲ့' ပေါ်တာက အားရဝမ်းသာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'သူတို့ လန်ဒန်ကို ကြာသပတေးနေ့ ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ်' ပေါ်တာသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ စောစောက ပစ်ချထားသော အထုပ်များထဲမှ ဝိစင်တစ်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ယူ၍ အပြည့်ထည့်လိုက်သည်။ 'ကဲ တကယ့် အောင်ပွဲအတွက်' ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

'တကယ့် အောင်ပွဲအတွက်ပါဗျား' ကျွန်တော်က သူ လှမ်းပေးသော ဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူ၍ မြှောက်လိုက်သည်။

'ပြီးတော့ ရေးနိုးနဲ့ အင်နာတို့အတွက်'

'ဟုတ်တယ်၊ ရေးနိုးနဲ့ အင်နာတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက်' ပေါ်တာကလည်း ဖန်ခွက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် မြှောက်လိုက်သည်။

'တကယ်တော့ ရေးနိုးနဲ့ အင်နာတို့ဟာ အင်မတန် ရှာမှ ရှားတဲ့ စုံတွဲပါပဲ' ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်သည်။ 'သူတို့ကို ကြည့်ရတာ အင်မတန် ရိုးသားပြီး အင်မတန် လေးစားစရာ ကောင်းတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်နှိုက်က ရိုးသားပြီး လေးစားစရာ ဖြစ်နေလို့ပါ

ပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ကားရဲ့ နောက်ခန်းထဲမှာ ကမ္ဘာကျော်စပိုင် ကျောဘလိတ်ကို ဝှက်ပြီး တင်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိတာပေါ့'

သို့ဖြင့် သောကြာနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ရေးနိုးက ပေါ်တာအား ဖုန်းဆက်၍ သူတို့လင်မယား ယမန်နေ့ညကပင် လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့သည်။ သို့သော် ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရက်မှာ ကြားတွင် နှစ်ရက်မျှသာ လိုတော့သည်ဖြစ်ရာ ရေးနိုးတို့လင်မယားသည် ပွဲတော်ရက်မတိုင်မီ အကြိုနေ့တွင် မိတ်ဆွေများနှင့် တောပိုင်းသို့ အပျော်ခရီး သွားကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ခရစ္စမတ်ပြီးမှ တွေ့ကြရန် ချိန်းခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ပေါ်တာနှင့် ကျွန်တော်သည် ခရစ္စမတ်ပွဲကို ကျွန်တော်တို့ အခန်းကလေးထဲမှာပင် နွဲ့ခဲ့ကြသည်။ ထိုနောက် ပွဲတော်ရက်အပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ရေးနိုးတို့လင်မယား ရောက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးမှာ ဘလိတ်အား ကားထဲတွင် ဝှက်၍ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ခိုးထုတ်သွားခဲ့ကြသည့် အဖြစ်အပျက်နှင့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရသမျှကို ယခုအထိ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြသေးသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် အတွေ့အကြုံများကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ပြန်၍ ဖောက်သည်ချလိုက်ရတော့မှ စိတ်ထဲတွင် ပေါ့သွားကြဟန် တူသည်။

တကယ်တော့ သူတို့ခရီးစဉ်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေ၍ ချောချောမောမောပင် ရှိခဲ့သည်။ ဘလိတ်သည် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကားနောက်ခန်းမှ ဝီရိယံတွင် ပုန်းမနေခဲ့ရဘဲ ရံဖန်ရံခါ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ တစ်ကြိမ်ခန့် နယ်ခြားအစောင့်စခန်းများနှင့် ဝေးသည့် နေရာများတွင် ဝီရိယံမှ ထွက်၍ သက်သောင့်သက်သာ နေခဲ့ရသည်ဟု ပြောပြကြသည်။

'ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခိုးကျူးစရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ သူ ခံနိုင်ရည် အရှိဆုံးကတော့ ပထမ ခရီး စ ထွက်တဲ့နေ့ကပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်း သူဟာ ခရီး စ ထွက်တဲ့နေ့က စနေနေ့ည ခုနစ်နာရီခွဲတိတိမှာ ဝီရိယံ ဝင်ပုန်းခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီကနေ ဒီဗာဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ကူးတို့သင်္ဘောက တစ်နာရီလောက် နောက်ကျပြီးမှ ထွက်ရတယ်။ တစ်ခါ ဟိုဘက်ကမ်း အော်စတင်ဘက်ကို ရောက်တော့လည်း တစ်နာရီလောက် နောက်ကျပြီးမှ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းခွင့်ရတယ်၊ အဲဒီက ထွက်လာပြီးတော့ ဖြိုပြင်ဘက်မှာ ပိုစိတ်ချရအောင်ဆိုပြီး ကားကို တစ်နာရီလောက် မောင်းလာခဲ့ပြီးမှ

ကျော့ကို အပြင်ထွက်ခွင့် ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့ တနင်္လာနေ့ နံနက် ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ အဲဒါ တွက်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော့ဟာ စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ် နာရီကျော်ကျော် ဗီရိယံမှာ ပုန်းလာခဲ့ရတာပဲ။ သူ့ခမာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ဘယ်သက်သာ ရှာမလဲဗျာ'

အင်နာကလည်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်၍ ရှေးနိုး၏စကားကို ထောက် ခံလိုက်သည်။ 'ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မဖြင့် ကျော့အတွက် စိုးရိမ်လိုက်တာ။ အဲ ဒီတုန်းက ဗီရိယံပေါ်က အိပ်စင်ယှဉ်ပြားကို ဖွင့်လိုက်တော့ ကျွန်မဖြင့် ကျော့ရဲ့ အလောင်းကြီးကိုပဲ တွေ့ရတော့မယ် ထင်ပြီး လန့်လိုက်တာရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လူကောင်းအတိုင်းပဲ၊ တကယ်အံ့ဩစရာကောင်း သလောက် ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ လူပါပဲ' အင်နာက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'နယ်ခြားအစောင့်တွေနဲ့ရော၊ အကောက်ခွန်ဌာနတွေနဲ့ရော ဘာ ပြဿနာမှ မဖြစ်ဘူးလား' ကျွန်တော်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါကလည်း တကယ်အံ့ဩစရာပဲ' ရှေးနိုး က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ 'နေရာတိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေ ကို ကြည့်တယ်ဆိုရုံပဲ ကြည့်ပြီး သွားခွင့်ပြုလိုက်တာချည်းပဲ။ ကားနောက်ပိုင်း ကိုလည်း တစ်ခါမှ စစ်တာဆေးတာ မခံခဲ့ရဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ကားနောက် ခန်းက တံခါးကိုတောင် တစ်ခါမှ ဖွင့်မပြခဲ့ရဘူးဗျာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကား နောက်ပိုင်းမှာ စပိုင်တွေ ဒါလင်ဝက်လောက် တင်သွားရင်တောင် ရနိုင်တယ်'

ရှေးနိုး၏ ပြောပြချက်အရ အပြန်ခရီးတွင်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ အ နှောင့်အယှက် မတွေ့ခဲ့ရဘဲ ရှော့ရှော့ရှူရှူ အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ခဲ့ကြ သည်ဟု သိရသည်။

သို့ဖြင့် ဘလိတ်အတွက် စိတ်ချရပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အတွက် လို အပ်သည်များကို ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒီလင်ဘာ ၃၁ ရက် စနေနေ့အတွက် လန်ဒန်မှ ပါရီသို့ အထူးတန်းဖြင့် ရထားလက်မှတ် တစ်စောင် ကြိုဝယ်လိုက်ပြီး၊ တစ်ဖန် ပါရီမှ ဘာလင်သို့ တနင်္ဂနွေနေ့အတွက် ပြင်သစ်လေကြောင်းဌာနမှ လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင် ကြိုတင်၍ ဝယ် လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ မထွက်ခွာမီ ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့်

မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်ရသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ပေါ်တာက ကျွန်တော်ထွက်ခွာပြီး သုံးလေးရက်အကြာတွင် ဟိုင်းလီဗာလမ်းမှ အခန်းတွင်ထားခဲ့သော တွန်တော် ၏ ရုပ်မြင်သံကြားစက်၊ လက်နှိပ်စက်နှင့် ရေဒီယို စသည့် ပစ္စည်းများကို သွား ယူမည်ဟု ပြောလာခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုအခန်းအတွက် ကျသင့်သည့် အခန်းခများကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် စာတိုက်မှ ငွေလွှဲစာဖြင့် အိမ်ရှင်ထံ ကျွန်တော် အမြဲပို့ပေးနေခဲ့ရာ ထိုအခန်းမှာ ယခုအထိ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ရှိနေသေးသည်။ ထို့ပြင် ငွေလွှဲစာနှင့်အတူ အိမ်ရှင်အား ကျွန်တော် အလုပ် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ခရီးရှည်ထွက်နေရကြောင်း စာရေး၍ အကြောင်းကြားထားခဲ့ သည့်ပြင် ထိုငွေလွှဲစာကို ကျွန်တော် ယခု နေထိုင်လျက်ရှိသည့် အမုံစတက် ရပ်ကွက် စာတိုက်မှ မပို့ဘဲ အခြားစာတိုက်များမှ ပို့ခဲ့သည်။

သို့သော် အခန်းတစ်ခန်းကို ထိုသို့ နှစ်လနီးပါးမျှ လူမနေဘဲ သော့ ခတ်ထားပြီး ထိုအခန်းငှားခကို စာတိုက်မှ အပတ်စဉ်မှန်မှန်ပို့ ပေးနေသည့် အဖြစ်မှာ စကော့တလန်ယာ့ဒ် စုံထောက်များအတွက် အနံ့ခံစရာ သဲလွန်စ တစ်ခုဖြစ်နေမည်မှာ သေချာသလောက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အဖို့ ရာ၌ ထိုအခန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများ ပြန်မယူတော့ဘဲ အဆုံး သဘောထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပေါ်တာကမူ ထိုပစ္စည်းများကို နှမြောလှသဖြင့် ကျွန်တော် မရှိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သွားယူလိုကြောင်း တင်ပြလာရာ ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ထိုသို့ သွားယူနေခိုက် အကယ်၍ ထိုအခန်း အနီး အနား တစ်ဝိုက်တွင် စောင့်ကြည့်နေကြသည့် စုံထောက်များနှင့် ပက်ပင်းသာ တိုးခဲ့ပါက ဘာမဟုတ်သည့် ပစ္စည်းများကြောင့် ပေါ်တာနှင့်တကွ ရှေးနိုးတို့ လင်မယားပါ အဖမ်းခံရပြီး ပြဿနာ တသိတတန်းကြီး ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိကြောင်း ပေါ်တာအား အတန်တန် ရှင်းပြခဲ့သည်။ သို့သော် ပေါ်တာက ကျွန်တော့်စကားကို လက်မခံ နားမဝင်ဘဲ ဟိုင်းလီဗာလမ်းမှ ပစ္စည်းများကို ယူဖြစ်အောင် သွားယူမည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ဤတွင် ဤကိစ္စအတွက် အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေမိသော ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအခန်း မှ ထိုပစ္စည်းများကို ပေါ်တာ လုံးဝ သွား၍ မယူနိုင်အောင် လုပ်မည်ဟု အခိုင် အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် လန်ဒန်မှ မထွက်ခွာမီ တစ်ရက်အလို သောကြာ

နေ့တွင် အမှဲစတက်လမ်းမှ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ ဝီလောင်ဘီလမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် လမ်းပေါ်တွင် ဘောလုံးကစားနေကြသော ချာတိတ်နှစ်ယောက်အနက်မှ အကြီးကောင်ကိုခေါ်၍ အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်း မပြောတတ်သည့် ဥရောပသားတစ်ယောက်၏ အသံဖြင့် အသင့်ပါလာသော စာအိတ်၏ မျက်နှာစာတစ်နေရာတွင် ဖလိတ်လမ်းမှ သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်၏ လိပ်စာကို အရေးခိုင်းပြီး ပေးပို့သူအနေဖြင့် ကျောဘက်တွင် “ဘိုကေး၊ ၂၈၊ ဟိုင်းလီဗာလမ်း၊ လန်ဒန် အနောက်ပိုင်း၊ ၁၀ ရပ်ကွက်” ဟူသော လိပ်စာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာတိတ်နှစ်ယောက်အား တစ်ယောက်လျှင် နှစ်သျှီလင်စီ မုန့်ဖိုးပေး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်အိတ်ထဲ၌ အသင့်ယူလာခဲ့သော ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံကို စာအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ စာအိတ်ထဲ မထည့်မီ ဓာတ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ စာအိတ်ကိုလည်းကောင်း လက်ရာများ မကျန်ရစ်အောင် လက်အိတ်စွပ်ထားသည့်လက်ဖြင့် ဂရုစိုက်၍ ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုစာအိတ်ကို အနီးဆုံးတွေ့ရသော စာတိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့ ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော် ဘူတာရုံသို့ မဆင်းမီ နှုတ်ဆက် ညစာစားပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့ရပြန်သည်။ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်အတွင်း ဒုတိယအကြိမ် ပြုလုပ်ခဲ့ရသည့် ညစာစားပွဲပင် ဖြစ်သည်။ ထိုညစာစားပွဲမှာ အဖော်ယမကာများဖြင့် စိစိပြည်ပြည်ရှိသော်လည်း မူလအရေအတွက်အားဖြင့် ငါးယောက်ရှိနေသည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ ဘလိတ်တစ်ယောက် လျော့သွား၍ ဘာမျှမကြာလိုက်သေးမီ နောက်ထပ် ကျွန်တော်တစ်ယောက် ထပ်လျော့သွားမည့် အရေးကို တွေးပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိကြသည်။

သို့ဖြင့် ခါတိုင်းလို ရယ်စရာ မောစရာများကို မပြောဖြစ်ကြဘဲ ရှေ့နေအတွက် အလေးအနက် စကားများကိုသာ ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဘလိတ်ကဲ့သို့ ချောချောမောမော မဖြစ်ဘဲ တစ်နေရာရာတွင် အဖမ်းခံခဲ့ရသော် မည်သို့ဆက်၍ စခန်းသွားကြမည်နည်း ဟူ၍ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အား ဖမ်းမိသွားသည့်တိုင်အောင် ဘာတစ်ခုမျှ “ဖော်ကောင်” မလုပ်ဘဲ ရေငံနှုတ်ပိတ်နေမည့်အကြောင်း ပြောပြရသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ခင်ဗျာကို ရေရေလည်လည် တိကြမှာ သေချာတယ်ဗျ’ ရေးနိုးက ပြောလိုက်သည်။ ‘အခု ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလုံးဟာ သူတို့အားလုံးကို အရှုံးဖြစ်အောင် အလုပ်ခံရတာပဲဆိုပြီး သိပ်ခေါ်ပွဲနေကြမှာ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျာကိုလည်း သူတို့ ညှာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါအတွက် စိတ်ချပါဗျာ’ ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ပြောလိုက်ရသည်။ ‘ဟိုညက ဘလိတ်အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ခဲ့ရသလို ဒီညမှာလည်း ကျွန်တော်အတွက် အားလုံး ရှော့ရှော့ရှုရှု ဖြစ်မှာပါ။ ကဲ ဒါတွေဘေးချိတ်ပြီး လက်ကျန်ကလေး ရှင်းလိုက်ကြရအောင်ဗျာ’

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့၏ နှုတ်ဆက်ပွဲကလေးကို ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် ရုပ်သိမ်းခဲ့ကြပြီး “ဒိုး မိုဘိုင်း” ကားကလေးဖြင့်ပင် လေးယောက်သား ဝိတိုရိယဘူတာရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားကို ရေးနိုးကပင် မောင်း၍ အင်နာနှင့် ပေါ်တာတို့က ရှေ့ခန်းမှ စီးလာခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်ကမူ ကားနောက်ခန်းမှ ယခင် ဘလိတ် ပုန်းသွားခဲ့သည့် အိပ်ရာပေါ်မှာပင် ထိုင်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ ၇ နာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် ဘူတာရုံသို့ ရောက်သွားခဲ့ကြရာ ရထားထွက်ရန် တစ်နာရီလုံးလုံး လိုသေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် “ဝိုးလ်ဒင်းအဲရီး ဘား” တွင်ဝင်၍ အဖျော်ယမကာများ မှာသောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့စားပွဲမှာ အခြားစားပွဲများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခပ်စောစောက သောက်ခဲ့ကြသည့် အရှိန်ကလည်း ရှိနေသဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ စားခဲ့သောက်ခဲ့ကြသည်။

‘ဒီမယ် ရှောင်’ အင်နာက ဂျင်ထည့်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘အခု ကျွန်မတို့ စွန့်စားခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဘဝဟာ အင်မတန် ပျင်းစရာ ကောင်းတော့မှာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ နောင်ဆိုရင် ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီလို စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ စွန့်စားခန်းမျိုးကို ဘယ်သွားရှာလို့ ရတော့မလဲ’

‘ဒါ အမှန်ဆုံးပဲ ဟေ့’ ရေးနိုးက သူ့ဇနီး၏ စကားကို အလေးအနက် ထောက်ခံလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အားလုံးအတွက် နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်စီ ထပ် မှာလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့မှာ ဤ “ဦးလင်းဒင်း အဲနိုး” အရက် ဆိုင်ထဲတွင်ပင် တစ်ယောက် သုံးပက်စီ သောက်ပြီးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား ရထားစီးရဦးမှာနော်၊ သိပ်များနေမယ်၊ ပြီးတော့ ရထား ပေါ် မတက်ခင် စစ်တာ ဆေးတာတွေ ရှိသေးတယ်’ ပေါ်တာက ကျွန်တော့် အား သတိပေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ဒါကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ပိုင်း မှာလိုက်တာပေါ့ဗျ’ ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ နောက် နာရီဝက်လောက်မှာ ကျွန်တော် အဖမ်းခံ ရမယ်ဆိုရင် အချုပ်ခန်းထဲမှာ တခေါခေါနဲ့ အိပ်ပျော်နေဖို့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါ အမှန်တရားပဲ’ ရှေးနိုးက အိုင်းရစ်လေသံဖြင့် ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်သည်။ သူသည် သူ့အမေ အိုင်းရစ်အမျိုးသမီးဖြစ် ကြောင်း မကြာခဏ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ ဤအချက်ကို ရုတ်တရက် ခေါင်း ထဲတွင် စဉ်းစားမိသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အကြံတစ်ခု ရလာသည်။ ‘ကဲ ဒီမယ် ရှေးနိုး’ ကျွန်တော်က အိုင်းရစ်လေသံမျိုးဖြင့် တမင်လုပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလို အခမ်းအနားမျိုးမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုကြရအောင် ဗျာ၊ အဲဒီတော့ အင်္ဂလိပ်အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိုင်ယာလန် အမျိုးသားသီချင်း ဆိုရရင် မကောင်းဘူးလား၊ ခင်ဗျား အဲဒီသီချင်း ရတယ် မဟုတ်လား ရှေးနိုး’

ဤတွင် ရှေးနိုးက သူ့ဖန်ခွက်ပေါ်မှ ကျော်၍ ကျွန်တော့်အား စိန်း စိန်းကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို နှိမ်တာ လား၊ ကျွန်တော့်အမေဟာ အိုင်းရစ်အစစ်ပါဆိုတာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်နှခါ ပြောနေရဦးမှာလဲ’

‘ကောင်းပြီ၊ အိုကေ၊ ကဲ ဒီလိုဆို စ မယ်၊ တစ် နှစ် သုံး လေး’ ကျွန်တော်နှင့် ရှေးနိုးတို့ အိုင်ယာလန် အမျိုးသားသီချင်းကို အိုင်းရစ်ဘာသာ ဖြင့် သံပြိုင် ဆိုလိုက်ကြသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ထူးခြားပြီး ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားစရာ

ကောင်းသလဲ’ သီချင်းအဆုံးတွင် အင်နာက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ဝင်ပြော လိုက်သည်။ ‘ကြည့်လေ၊ အိုင်းရစ်တစ်ယောက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ဟာ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတဲ့ လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်က အင်္ဂလိပ်အရက်ဆိုင် ထဲမှာ အိုင်ယာလန်အမျိုးသားသီချင်းကို အိုင်းရစ်လို ဆိုနေကြတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ ဒီသီချင်းကို ဆိုတာကလည်း ကွန်မြူနစ် စပိုင်တစ်ယောက်ကို အင်္ဂလိပ် ထောင်ထဲက လွတ်အောင် လုပ်ပေးပြီး သံကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်ကို ချော ချောမောမော ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဆိုနေကြတယ်၊ ကဲ ဒါထက် ထူးခြားတာ ဘာရှိသေးလဲ’

‘မယ့်ချင်စရာ ပုံပြင်ပမာ ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား’ ပေါ်တာက သူ့စကားကိုသူ သဘောကျ၍ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ပေါ်တာကို ကြည့်လိုက်ရာမှ အမှတ်မထင် ဟိုင်း လီဗာလမ်းကို ပြေးသတိရလိုက်မိသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ယမန်နေ့က လမ်းဘေးမှ ချာတိတ်တစ်ယောက်၏ လက်ရေးဖြင့် လိပ်စာတပ်၍ ပို့လိုက် သော ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံသည် ဖလိတ်လမ်းမှ သတင်းစာတိုက်သို့ ရောက် သွားလောက်ပေပြီ။ ထိုဓာတ်ပုံနှင့် စာအိတ်နောက်ကျောမှ ပို့သူ၏လိပ်စာအရ ယခုလောက်ဆိုလျှင် စကော့တလန်ယာဒ်မှ စုံထောက်များသည် ခြောက်လုံး ပြူးကို ခါးထိုး၍ ဟိုင်းလီဗာလမ်း အိမ်အမှတ် ၂၈ အနီးတွင် မှောင်ရိပ်ခိုကာ ကျွန်တော့်အလာကို စောင့်နေကြပေရောမည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ မသေမသပ် ရေးထားသည့် ချာတိတ်၏ လက်ရေးကို ကြည့်၍ “ဧကန္တ ဤဓာတ်ပုံနှင့် ဤ စာသည် သူတို့အချင်းချင်း အဝေမတည့်၍ မကျေနပ်သည့် ထောင်ထွက် တစ်ယောက်ယောက် ဖော်ကောင်လုပ် လက်ထောက်ချလိုက်သည့်စာ ဖြစ် ရမည်” ဟု စုံထောက်များက အပိုင် တွက်ထားကြမည်မှာ သေချာသည်။ သို့ဖြင့် ထိုအိမ် ထိုလမ်း ထိုအခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်မလာမချင်း စုံထောက်များ သည် နေ့ရောညပါ ပင်ပန်းကြီးစွာ စောင့်နေကြရှာမည်ကို ရုတ်တရက် တွေး လိုက်မိသည်နှင့် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

‘ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးနဲ့ လူကြီးမင်းတို့ခင်ဗျား’ ကျွန်တော်က ဟန်ပါပါဖြင့် ကြေညာလိုက်သည်။ ‘ကဲ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စကော့တလန် ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအတွက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်း သောက်ကြ ပါစို့’

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ စကော့တလန်ယာဒ်အတွက်' ရေးနိုးက ထ အော်လိုက်သည်။ ပြီး ပြိုင်တူ မော့လိုက်ကြသည်။ ဘူတာစကြိုဘက်သို့ လျှောက်လာကြရင်း မလှမ်းမကမ်းမှ မီးရထားသံလမ်းကို ကျောခိုင်း၍ ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်သားရုံကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ၊ ထိုရုံကြီးအောက်တွင် ခရီးသည်များကိုစစ်ဆေးနေသည့် အဝင်ဂိတ်မှ အနိနှင့် အနက်ရောင်များ သုတ်ထားသည့် သစ်သားတန်းကြီးကိုပါ မြင်နေရသည်။ ဤရုံကြီးထဲတွင် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် အကောက်ခွန်ဌာနမှ စစ်ဆေးရေးအရာရှိများ ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဂိတ်ဝနှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့်အကွာတွင် ရပ်လိုက်ကြပြီး နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

'ခင်ဗျား နက်ဖြန်ကျရင် ပါရီကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်နော်' ရေးနိုးက ကျွန်တော်ကို မှာနေသည်။ 'ကျွန်တော် ဖုန်းနားမှာ တစ်နေ့လုံး ထိုင်စောင့်နေမယ်'

'စိတ်ချပါ' ကျွန်တော်က ရေးနိုးကို ပြန်ပြောလိုက်ပြီး အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျေးဇူးလည်း အထူးတင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ ပြန်တွေ့ ကြသေးတာပေါ့' ကျွန်တော်က အင်နာကိုလည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။ 'သွားမယ် အင်နာ၊ ခင်ဗျားလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဂိတ်ဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်အဝင်ဝ လက်ဝဲဘက်တွင် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ 'ကျေးဇူးပြုပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကလေး ကြည့်ပါရစေ ခင်ဗျာ'

'ဪ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ရပါတယ်' ကျွန်တော်က အမှတ်မထင် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ထုတ်၍ မသိမသာ ပြီးရင်း လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုလူသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဖြန့်၍ စာမျက်နှာတိုင်းကို ဂရုတစိုက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကြည့်နေသည်။ ဓာတ်ပုံကိုလည်း အတန်ကြာအောင် ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ' သူက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း အတွင်းဘက်တွင် ခုံတန်းရှည်တစ်ခုဖြင့် အကောက်ခွန်အရာရှိသုံးယောက် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က လက်ဆွဲအိတ်ကို ခုံပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

'ဘာတွေများ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း ပါသေးသလဲ ခင်ဗျာ' ထိပ်ဆုံးမှ အရာရှိက မေးလိုက်သည်။

'ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မပါပါဘူး' ကျွန်တော်က ပြီး၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ရှုပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်၊ ခြေအိတ်နှစ်စုံ၊ သွားပွတ်တံတစ်ချောင်းနဲ့ တိုလီမိုလီလေးတွေပါပဲ' ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော်က လက်ဆွဲအိတ်မှ ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

'ဟာ နေပါစေဗျာ၊ မလိုပါဘူး' အရာရှိက ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါထက် ငွေဘယ်လောက် ပါလာသလဲ'

'မများပါဘူး၊ ပေါင်ငါးဆယ်လောက်ပါပဲ' ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်၍ ဖွင့်မည်ပြုရာ ထိုအရာရှိကပင် 'ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ပြန်စေရာ မလိုပါဘူး' ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဂိတ်ဝမှ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ဘူတာရုံစကြိုသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် လန်ဒန်-ပါရီ ရထားကြီးပေါ်သို့ ခပ်တည်တည် တက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၉ နာရီတွင် ကျွန်တော်သည် ပါရီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ပါရီမြို့ထဲသို့ နှစ်နာရီခန့် လျှောက်လည်ပြီးနောက် အော်လီလေဆိပ်သို့ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် လေဆိပ်ရှိ စာတိုက်နှင့် ကြေးနန်းဌာနသို့သွား၍ လန်ဒန်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ရေးနိုးကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

'ဟဲလို ရေးနိုး၊ အခုအထိတော့ အခြေအနေ ကောင်းနေတုန်းပဲဗျာ' ကျွန်တော်က စ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ဒါဆို နေရာကျတာပေါ့'

'ဒါထက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောနေရိတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား ဂရုစိုက်ပြီး မှတ်ထားစေချင်တယ်'

'ရပါတယ် ပြောပါ'

'ကျွန်တော် အရင်နေခဲ့တဲ့ ဟိုင်းလီတာလမ်းက အခန်းပိုင်ရှင် အဘွားကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရတယ်။ အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ ရဲတွေ ရောက်နေပြီတဲ့။ ကျွန်တော် ပြန်လာရင် ဖမ်းဖို့ အဆင်သင့် စောင့်နေကြတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ ပေါ်တာကို ပြောပြပြီး အဲဒီအခန်းကို လုံးဝ မသွားဖို့ သူ့ကို ပြောပါ။ တကယ်လို့ သူ့သွားရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ထောင်ထဲ တန်းဝင်သွားကြဖို့ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျား ဆက်ဆက် တာဝန်ယူပြီး ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါ။ ဟုတ်လား'

'ကောင်းပါပြီ၊ ဒါအတွက် ကျွန်တော့်တာဝန် ထားလိုက်ပါ'

'ကဲ ဒါပါပဲ၊ နောက် ခင်ဗျာ့ဆီကို တစ်နေရာက ပြန်ဆက်မယ်'

'ကျွန်တော်လည်း စောင့်နေပါမယ်'

ပြင်သစ်လေကြောင်းဌာနမှ လေယာဉ်သည် ပါရီမှ နေ့ ၂ ချက်တီးတွင် ထွက်လာခဲ့ရာ ညနေ ၅ နာရီသာသာခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် ဘာလင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းခုလတ်တွင် ဖရင့်ဖွတ်မြို့၌ နာရီဝက်ခန့် ရပ်နားခဲ့သည်။ ပါရီမှအထွက် အော်လီလေဆိပ်နှင့် အနောက်ဂျာမနီမှ ဖရင့်ဖွတ် လေဆိပ်တွင် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိများသည် ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဝတ်ကျေတန်းကျေသာကြည့်၍ ခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။

ဘာလင်လေဆိပ်မှ ကျွန်တော်တည်းခိုမည့် ဇူးဟိုတယ်သို့ အငှားကားဖြင့် လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တစ်ယောက် ပုံစံမျိုးဖြင့် ကားဆရာအား ဂျာမနီအကြောင်း၊ ဘာလင်အကြောင်း သိကောင်းစရာများကို မေးလာခဲ့သည်။ အနောက်ဘာလင်မှ အရှေ့ဘာလင်သို့ ကူးသည့် "ချက်ပွိုင် ချာလီ" ဂိတ်ကိုလည်း ကားဆရာကပင် လမ်းညွှန်ပြောပြခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်မှန်များ ကာရံထားသည့် ဝရန်တာမှာပင် ညစာစားခဲ့ပြီး ဟိုတယ်ပေါ်မှဆင်းကာ "ချက်ပွိုင်ချာလီ" သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာလင်မှာ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက် ပိုအေးနေခဲ့ရာ လူတိုင်းလိုလို လေးလံသည့် အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးများကို ဝတ်၍ သားမွေးဦးထုပ် အထူကြီးများ ဆောင်းထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အရှေ့ဘာလင်သို့ ကူးသည့် ဂိတ်ဝစခန်းဖြစ်သော

"ချက်ပွိုင်ချာလီ" ကို ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ နေ့လယ်နေ့ခင်းပမာ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အမေရိကန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် နယ်ခြားမုန်းကြောင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အနောက်ဘာလင်တွင် ရပ်စောင့်နေကြသည်။ သို့သော် ကင်းရုံ ကင်းထဲကဲ့သို့သော အဖိုးအကာဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံဟူ၍ တစ်ခုမှ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အရှေ့ဘာလင်ဘက်တွင်မူ တန်းလျား ရှည်ကြီးတစ်ခု တွေ့မြင်ရပြီး အနောက်မှ အရှေ့သို့ ကူးသွားသူ မှန်သမျှကို ထိုတန်းလျားကြီးထဲမှ စောင့်၍ စစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်နေစဉ်အတွင်း ကားတစ်စီးနှင့် လူနှစ်ယောက်သည် အနောက် ဘာလင်ဘက်မှ ကူးသွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤနေရာသည်ပင် ကမ္ဘာကြီးကို ခွဲခြားထားသည့် နယ်ခြားစခန်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာသည်ပင် ကျွန်တော်၏ ဘဝနောင်ရေးအတွက် အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည့်နေရာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်လှည့်၍ ဟိုတယ်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့ရသော်လည်း နက်ဖြန်ကျလျှင် ကျွန်တော်သည် ဤနယ်ခြားမျဉ်းကြောင်းကိုပင် ဖြတ်ကျော်၍ ရှေ့သို့ ချီတက်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် သံကန့်လန့်ကာနှင့် ခြေတစ်လှမ်းသာ လိုတော့သည်။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေတ္တမျှ ငိုငိုနေမိသည်။ ပြီးမှ အရှေ့ဘာလင်ထဲသို့ ခပ်တည်တည် လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

‘နိုင်ငံကူးလက်မှတ်’

ပထမဆုံးတွေ့ရသော ကင်းရုံထဲမှ စက်သေနတ်များ ပခုံးတွင် လွယ်ထားကြသည့် စစ်သားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လှမ်းပေးလိုက်သော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စစ်သားနှစ်ယောက်စလုံးက ဂရုတစိုက်ကြည့်၍ စစ်ဆေးနေကြသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ပုံ မရ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ပေးပြီး စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း ၁၀ ကိုက်ခန့်ဝေးသည့် ရှည်ဖျော့ဖျော့ အဆောက်အအုံတစ်ခုရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရုံသာ ပြလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ မှန်များကာထားသည့် ခုံးခန်းထဲမှ ရုရှစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ထိုအဆောက်အအုံထဲမှာပင် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှ အရှေ့ဂျာမန် နယ်ခြားစောင့် အရာရှိနှစ်ယောက်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ထပ်မံစစ်ဆေးပြန်သည်။ ပြီးမှ တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော့်ထံမှ အနောက်ဂျာမန်ငွေ ၃ ကျပ်ကို အရှေ့ဂျာမန်ငွေ ၃ ကျပ်ဖြင့် လဲလှယ်ရသည်။ ဤသည်မှာ အရှေ့ဘာလင်သို့ ဝင်သည့် ဂိတ်ကြေးအဖြစ် ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ငွေလဲလှယ်ပေးသည့် ခပ်ရွယ်ရွယ် အဖိုးသမီးက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှင့်ငွေကို ပြန်ပေးရာ၌ ကျွန်တော့်အား ပြီးပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘာလင်တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရသော အပြုံးပင်ဖြစ်သည်။ ခပ်စောစောက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စစ်ဆေးခဲ့ကြသည့် ရုရှစစ်ဗိုလ်ရော၊ ဂျာမန် နယ်ခြားစောင့် အရာရှိများပါ တစ်ယောက်မျှ မပြုံးဘဲ ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသားဖြင့် မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်း ရှိနေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုက် ၅၀ ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ‘နိုင်ငံကူးလက်မှတ်’ ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လမ်းဘေးမှ ကင်းတဲတစ်ခုကို ယခုမှ သတိထား

ဘာလင်မှာ တစ်ထောက်

၁၉၆၇ ခု ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက် တနင်္လာနေ့ နံနက် ၉ နာရီ။

ကျွန်တော်သည် ဇူဟိုတယ်တွင် ကျသင့်ငွေများကို ရှင်းပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘလိတ်နှင့် ယနေ့နံနက် ၁၀ နာရီတွင် တွေ့ရန် ချိန်းထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အနည်းငယ် စောနေသေးသဖြင့် လမ်းဘေးဆိုင်များတွင် နာရီဝက်ခန့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများ ဝယ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ အငှားကားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ချက်ပွိုင့်ချာလီ” ကျွန်တော်က ကားဆရာကို တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်သည်။

မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် “ချက်ပွိုင့်ချာလီ” ဂိတ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားသည် အမေရိကန်စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ကျော်လာခဲ့ပြီး နယ်ခြားမျဉ်းကြောင်းနှင့်အနီးဆုံးနေရာတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ကားခရုင်းပေးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားဆရာသည် ကားကို ဂငယ်ကွေ့ကွေ့လိုက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ဝှမ်းခနဲတစ်ရှိန် ထိုး ပြန်မောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော အမေရိကန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘာလင်၏ ဆိုးရွားပြင်းထန်လှသည့် အအေးဒဏ်ကိုသာ ကာကွယ်ခုံခံနေကြဟန် တူသည်။

လိုက်မိသည်။ စက်သေနတ်လွယ်ထားသော စစ်သားနှစ်ယောက်က ကျွန်တော် လှမ်းပေးလိုက်သော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ယခင်အရာရှိများကဲ့သို့ပင် ဂရုတစိုက် အသေးစိတ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အားလုံး စုစုပေါင်း ငါးနေရာတိတိ အစစ်ဆေးခံခဲ့ရပြီးမှ ကိစ္စပြီးပြတ်သွားခဲ့သည်။

လမ်းမကြီးအတိုင်း ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လာခဲ့ရာ ကိုက် ၂၀ ခန့် လျှောက်မိသောအခါ လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသည့် ကားနက်ကြီးတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ ထိုကားနက်ကြီးကို ကျော်၍ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ၁၀ ကိုက် လောက် လျှောက်မိသောအခါ နောက်မှ ကားစက်နှိုးသံ ကြားရပြီး ခဏ အကြာတွင် စောစောက ကားနက်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဖြတ်၍ မောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုကားကြီးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့ ၁၀ ကိုက်ခန့်အကွာတွင် လမ်းဘေး၌ ထိုးရပ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အံ့မဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဘေးမှ ဖြတ်မည်အလုပ်တွင် ကားနောက်ခန်းမှ တံခါးပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက် ကားအပြင်သို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူမှာ မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားပြီး မီးခိုးရောင် သားမွှေးဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားသည်။

‘မစ္စတာ ရစ်ချတ်ဆန်လား ခင်ဗျာ’

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘တစ်ဆိတ် ကားထဲကြွပါခင်ဗျာ’ သူက နောက်ခန်းတစ်ဖက်စွန်းသို့ ရွေ့၍ နေရာပေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားသည် အရှိန်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာ ဘိုကေး၊ ကျွန်တော်က တော့ ခင်ဗျာကို ဘယ်နေရာမှာပဲ တွေ့တွေ့ မှတ်မိမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျော့က ခင်ဗျားရဲ့ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အသေးစိတ် ကျကျနန ပြောပြထားလို့ပါပဲ’ သူ၏ အင်္ဂလိပ်စကား အသုံးအနှုန်းမှာ အထူးကောင်းမွန်လှသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သို့သော် လေယူလေသိမ်းမှာ လေးလေးကြီး ဖြစ်နေသည်။ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ ဆံပင်အနည်းငယ်ဖြူစ ပြနေပြီး မြင်လိုက်ရုံဖြင့် ရုရှမှန်း သိသာလှသည်။

‘ဂျော့ တစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား’ ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အဖြစ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်၍ မေးလိုက်သည်။

‘အို သူ နေကောင်းပါတယ်၊ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ’

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အတဲခတ်လိုက်သည်။ သူက အပြုံးမပျက်ဘဲ ဆက်ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒါထက် ကျွန်တော့် နာမည် ဗလာဒီမာ ပါ’

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာလင်မြို့ထဲသို့ ကားဖြတ်မောင်းသွားရင်း အရှေ့ဘာလင်နှင့် အနောက်ဘာလင်၏ ကွာဟမှုကို သတိပြုမိသည်။ အနောက်ဘာလင်တွင် ဈေးဆိုင်ကနားများ၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုများဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိသလောက် ယခု အရှေ့ဘာလင်မှာ ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လွန်းလှသည်။ လမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ သိပ်မရှိဘဲ တွေ့ရမြင်ရသမျှ ကိုယ်ပိုင် မော်တော်ကားများမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်စားတည်း။ တစ်ပုံတည်းလိုလို ဖြစ်နေသည်။

မိနစ် ၂၀ မျှ မောင်းလာခဲ့ကြပြီး ဆိုဗီယက်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ စစ်ဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကြီးရှေ့တွင် အနီနှင့် အဖြူသုတ်ထားသည့် တိုင်တစ်ခု စိုက်ထူထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုတိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အစောင့်စစ်သားသည် ကျွန်တော်တို့ကားအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ကားထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာမှ ဗလာဒီမာကို မှတ်မိသွားပုံ ရသည်။ သူက သတိအနေအထားဖြင့် အလေးပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကားသည် စစ်ဌာနချုပ်ဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဧရာမအဆောက်အအုံကြီးရှေ့တွင် ကားကို မရပ်ဘဲ လက်ယာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်ပြီး အခြားဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း အစောင့်စစ်သား တစ်ယောက်က ဗလာဒီမာအား အလေးပြုခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုနှစ်နေရာစလုံး ဗလာဒီမာသည် စာရွက်စာတမ်း သို့မဟုတ် ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ ထုတ်ပြရခြင်း မရှိခဲ့သည်ကို ထောက်၍ ကေဂျီဘီ၏ အရှိန်အဝါ ကြီးမားမှုကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရုံးခန်းနှင့်မတူဘဲ လူနေအိမ်နှင့်တူသော အဆောက်အအုံခပ်သေးသေးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဗလာဒီမာသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ကျွန်တော်အား ထိုအိမ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားပြီး အိမ်ရှေ့မှ တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

'ကဲ မစ္စတာ ဘိုကေး' သူက ရင်းနှီးသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ဒီမှာ သုံး လေး ရက်လောက်တော့ နေရလိမ့်မယ်'

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ရေခဲခန်း စသည်ဖြင့် စနစ်တကျ အခန်းများ ဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ကဲ ထိုင်ပါဦး'

ဗလာဒီမာက ကျွန်တော့်အား ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး အခန်းထဲရှိ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုဘေးမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် အထိုင် ခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လွတ်နေသော အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ကဲ မစ္စတာဘိုကေး၊ ခင်ဗျာ့ဆီမှာ ဘာစာရွက်စာတမ်းတွေများ ပါသေးလဲ'

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ထုတ်၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူသည် သူ၏ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးအသေးစားလေး တစ်ခုကိုထုတ်ကာ ကျွန်တော်၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုပင် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဌာန၏ ဖောင်းကြွတ်ဆိပ်ကို အသေးစိတ် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

'အင်း တကယ်တော်တဲ့ လက်ရာပဲ မစ္စတာဘိုကေး'

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ နောက်ထပ် စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

'ဒါက လန်ဒန်နဲ့ပါရီ ရထားလက်မှတ်' ကျွန်တော်က ထိုလက်မှတ်ကို သူ့ရှေ့သို့ တွန်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ 'ဟောဒါက ပါရီကနေ ဘာလင်ကိုလာတဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်အောက်ခံမိတ္တူ၊ ဒါကတော့ အနောက်ဘာလင် ဇူဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော် တည်းခိုခဲ့တဲ့ အခန်းခပြေစာ' ကျွန်တော်က စာရွက်စာတမ်းများ အားလုံးကို သူ့ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ 'အဲ... နောက်ဆုံးဟောဒါကတော့ ခုမနက် "ချက်ပွိုင့်ချာလီ" က ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ အရှေ့ဘာလင် ဝင်ခွင့်လက်မှတ်'

ဗလာဒီမာသည် ကျွန်တော်၏ စေ့စပ်သေချာမှုကို သဘောကျသွားဟန် ရှိသည်။ သို့သော် ဘာမျှမပြော။

'ဪ တစ်ခုကျန်သေးတယ်' ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်' ကျွန်တော်က အကျီအိတ်ထဲမှ ပို့စကတ်အရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ချပြလိုက်သည်။ 'ဟောဒီဓာတ်ပုံထဲက ပြတင်းပေါက်ဟာ ဝမ်းဝုဒ်ထောင်ကြီးထဲက ဂျော့ဘလိတ် ဖောက်ပြီးထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ အိပ်ဆောင်ပြတင်းပေါက်ပဲ။ တကယ်တော့ ဒီပုံကိုရဖို့ဟာ ထောင်ထဲက ရိုက်ယူမှုရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ။ ဒီပုံဟာ ကျွန်တော် ထောင်က မလွတ်ခင် ဘော်ဒါဆောင်မှာနေတုန်း ကျွန်တော် အိပ်တဲ့ အခန်းထဲကနေ ရိုက်ယူခဲ့တဲ့ ပုံပါပဲ'

ဗလာဒီမာသည် ဓာတ်ပုံကို တအောင့်လောက်ကြာသည်အထိ စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီး သူ့မျက်နှာမှာ စောစောကထက် ပို၍ ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူသည် ထိုဓာတ်ပုံနှင့်တကွ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်အတိုအစ အားလုံးကို စာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ထဲသို့ သိမ်းကျုံးထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို လေးနက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ကိုင်း မစ္စတာ ဘိုကေး၊ အခု ခင်ဗျား ဘာတွေ စီစဉ်ထားသလဲ'

ကျွန်တော်မှာ ဤမေးခွန်းကြောင့် အတော်ပင် အံ့ဩသွားမိသည်။ ကျွန်တော် ယူဆထားသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့အားလုံး စီစဉ်ပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

'ဒီလိုပါ' ကျွန်တော်က မရေမရာ ပြောလိုက်ရသည်။ 'လန်ဒန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေအတွက် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခြေရာလက်ရာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကို တစ်လ နှစ်လလောက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဖို့ အချိန်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ဂျော့ကလည်း ဒီအစီအစဉ်ကို သဘောကျပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်' ဗလာဒီမာက ခေါင်းညိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီတော့ မော်စကိုမှာရှိတဲ့ ခဲဘော်တွေက ခင်ဗျားကို သူတို့ဆီ လာစေချင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသစ်လုပ်ဖို့ နက်ဖြန် ဓာတ်ပုံရိုက်ရလိမ့်မယ်'

'ဒါအတွက်တော့ မလိုပါဘူး' ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ ခပ်သေးသေးနှစ်ပုံ ထုတ်၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ 'လိုလိုမည်မည်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံ နှစ်ပုံ အပို ရိုက်လာခဲ့ပါတယ်'

ဗလာဒီမာ အတော်ပင် သဘောကျသွားသည်။

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်အား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ 'ခင်ဗျား ဘာလင်မှာ ရှိနေတုန်းတော့ ဒီအိမ်မှာပဲ နေရလိမ့်မယ်၊ ဂျော့လည်း ဒီအိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက် နေသွားခဲ့တာပဲ'

'ဒါထက် နေပါဦး၊ အခု ဂျော့ ဘယ်ရောက်နေသလဲ' ထိုမေးခွန်းကို မေးရင်း ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရလို တွေ့ရငြား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဗလာဒီမာက အပြုံးမပျက် ပြုံးလျက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

'အို သူ မော်စကို ရောက်နေပြီလေ၊ အား... ခင်ဗျားပြောမှ သတိရတယ်၊ ကျွန်တော် မော်စကိုက ရဲဘော်တွေကို ခင်ဗျား ရောက်လာပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း ဖုန်းဆက်ရဦးမှာပါလား၊ ကဲ ခဏ ခွင့်ပြုပါဦး' သူသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ပစ္စည်းများထားသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း တယ်လီဖုန်းဒိုင်ခွက် လှည့်နေသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး နောက်စက္ကန့် ၃၀ ခန့်အကြာတွင် မော်စကိုသို့ စကားပြောနေသည့် အသံမှာ အနည်းငယ် ကျယ်သော်လည်း ရုရှဘာသာဖြင့် ပြောနေသဖြင့် ဘာပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။

ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ သူ ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ အတော်လေး ကျေနပ်နေဟန်တူသည်။ 'မော်စကိုက ရဲဘော်တွေကတော့ ခင်ဗျား ချောချောမောမော ရောက်လာတာကြားရလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေကြတယ်။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားကို ဆိုးကျွေးကြောင်းလည်း တစ်ဆင့်ပြောလိုက်ပါတယ်' 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'ကဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု စားကြဦးမှပဲ' သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီမှာ ချက်မယ့်ပြုတ်မယ့် အမျိုးသမီး မရှိတာတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဌာနဆိုင်ရာ စားသောက်ဆိုင်က ကျွန်တော် သွားယူလိုက်ပါမယ်၊ မသွားခင် ကျွန်တော့်ရဲဘော်တစ်ယောက်ဆီ ခဏဖုန်းဆက်

လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလေးနော်' သူသည် စောစောက အခန်းထဲသို့ တစ်ခေါက် ပြန်သွားပြီး ဖုန်းဆက်နေပြန်သည်။

နောက် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသဖြင့် ဗလာဒီမာ ထ သွားသည်။ အပြင်ဘက် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ရုရှဘာသာဖြင့် စကားပြောသံများ ကြားရပြီး သူ ပြန်ရောက်လာသည်။ 'မစ္စတာ ဘိုကေး၊ ကျွန်တော် စားစရာ သောက်စရာ သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ကြော့ပါဘူး၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပြန်လာမှာပါ'

သူ ထွက်သွား၍ အိမ်ရှေ့မှ တံခါးပိတ်သံကြားလိုက်ရပြီး မနေ့မနောင်းမှာပင် ခြေသံများ ကြားရပြီး အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ သားရေမိုးကာအင်္ကျီ အညိုရောင်ဝတ်ထားပြီး ခါးမှ ခါးပတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ပတ်ထားသည်။ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသည့်ပြင် စိမ်းပြာရောင်တောက်နေသည့် နေကာမျက်မှန်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများကို လုံးဝမမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အပြင်အဆင်နှင့် အမူအရာမှာ ယခုချက်ချင်းပင် ရိုမ်းစ်ဘွန်းဝတ္ထုထဲမှ ဖြုန်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည့် ဇာတ်လိုက်နှင့် တူနေသည်။ သို့သော် သူက မူလအခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်မပျက် ဝင်လာပြီး သူ့လက်ကိုဆန့်၍ လှမ်းလိုက်သည်။

'ဂုဏ်ယူပါတယ် မစ္စတာ ဘိုကေး' သူက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ့် ရှာမှ ရှားတဲ့ အောင်မြင်မှုပါပဲ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ' ကျွန်တော်က အဆင်သင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ဒါထက် ကျွန်တော့်နာမည် အက်ဒမန် လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အခုလို ဂျာမန်ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံ ရောက်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'ကျွန်တော့်ကို ခဏလေး ခွင့်ပြုဦးနော်' သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ပစ္စည်းထားသည့် အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်သွားသည်။ တအောင့်လောက်ကြာ၍ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူ့ပုံစံမှာ လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ မီးခိုးရောင် အင်္ကျီဘောင်းဘီနှင့် အစိမ်းရောင် ဆွယ်တာ

လက်ရှည် ဝတ်ထားပြီး စောစောက ကျိန်းစံဘွန်းဂိုက်မျိုး လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

'တကယ်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အောင်မြင်မှုကတော့ ရှာမှ ရှားထဲကပါ' သူက ကျွန်တော့်အား ထပ်၍ ချီးကျူးလိုက်ပြန်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော့် တစ် သက်မှာ ဒါလောက် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူး မတွေ့ ဖူးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးကဆိုရင် အခု ခင်ဗျား ချောချောမောမော ရောက်လာပြီဆိုတာလည်း ကြားလိုက်ရော ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း အရေး တကြီး သူ့ရုံးခန်းကိုခေါ်ပြီး "သူ ရောက်လာပြီကွ၊ လုပ်စရာရှိတာတွေ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထား" ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်တာပဲ။ တကယ် ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အောင်မြင်မှုကတော့ ဘာလင်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် သွားတာပါပဲ'

'နေပါဦး၊ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားဆိုတာ ဘာတွေကို ပြော တာလဲ' ကျွန်တော်က ချီးကျူးခန်းကို နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် အမှတ် မထင် မေးလိုက်မိသည်။

အက်ဒမန်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ 'ဒါကတော့ ဒီလို ပါ' သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီမှာ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ အမေရိကန် တွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံနေရတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ခင် ဗျား ဒီရောက်လာပြီဆိုတာ သိသွားရင် သူတို့ ခင်ဗျားအနားကိုတောင် ကပ် နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး'

'အဲဒါက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ' ကျွန်တော်က စိတ်မသက်မသာ ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အက်ဒမန်က ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ချိတ်လိုက်ပြီး ဟန်ပါပြင် ကုလားထိုင်နောက်သို့ ဖိုလိုက်ရင်း 'ဒီလိုလေဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဒီအိမ်ကို စက် သေနတ်ကိုင် ရုရှစစ်သား ခြောက်ယောက်က တစ်နေ့ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ စလုံး စောင့်ပေးနေကြပြီလေ' ပြောရင်း သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာ အမူ အရာ ပျက်သွားသည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'အိုး ဒါအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ရှောင်၊ ဒီစစ်သားတွေက ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးကြမယ့် လူတွေပါ။ ဒီအိမ်နားကို ဗလာ

ဒီမာနဲ့ ကျွန်တော်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ အနားမကပ်စေခဲ့လို့ သူတို့ကို အမူ ပေးထားပြီးသားပါ။ တကယ်လို့ တခြား လူတစ်ယောက်ယောက် ဒီအိမ်နား ကပ်လာရင်တော့' အက်ဒမန်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပြင် တွန့်ပြလိုက် ပြန်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စားစရာ သောက်စရာ အထုပ်များ၊ ဓါတ်ဘူးများ၊ ပုလင်းများနှင့်အတူ ဗလာဒီမာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံး ယောက်သား အားရပါးရ စားသောက်ကြရင်း ဂျော့ဘလိတ် ထောင်မှထွက် ပြေးသည့် အစီအစဉ်များနှင့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်က အစအဆုံး ဇာတ်ကြောင်းပြန်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ဘာလင် ရောက်လာခဲ့ပုံ များကို ပြောပြရင်း ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှ အနောက်ဘာလင်တွင် စည် စည်ကားကား ဈေးဆိုင်ကနားများဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသလောက် အရှေ့ ဘာလင်တွင် ခြောက်ကပ်နေကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်မိသည်။ ဤတွင် အက်ဒမန်က ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ချေပ ရှင်းလင်းခဲ့သည်။ 'ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ သူတို့အနေနဲ့ အနောက်ဘာလင်ကို အနောက်နိုင်ငံတွေရဲ့ ဈေးကွက်တစ်ခုဖြစ်အောင် တမင် ဖန်တီးပေးထားတာပဲ။ အဲဒီအတွက် အ နောက်ဂျာမနီနဲ့ သူတို့မဟာမိတ်တွေဟာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ပုံအော ပြီး အခြေအနေ မပျက်အောင် ထိန်းနေရတယ်'

တစ်ဖန် ကျွန်တော်က အနောက်ဘာလင်မှ အရှေ့ဘာလင်အကူး "ချက်ပွိုင်ချာလီ" တွင် အမေရိကန်စစ်သားများ၏ ဘာသိဘာသာ နေကြပုံ များကို ပြောပြခဲ့ရာ အက်ဒမန်က ကျွန်တော့်အား မချီမချည် မျက်နှာထားမျိုး ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ 'ဒါ လူတွေကို သက်သက် အရှူးလုပ်နေတာဗျ' သူက မကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီ ချက်ပွိုင်ချာလီမှာ အမေရိကန်တွေက ရုပ်မြင်သံကြားစက် တပ်ထားတာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီဂိတ် မှာ ဝင်သမျှ ထွက်သမျှ လူအားလုံးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားတာဗျ သိလား၊ သူတို့ကို အထင်သေးလို့ မရဘူး ရှောင်'

ဤတွင် ဗလာဒီမာက ပြီးပြီးရယ်ရယ်ဖြင့် အမေရိကန်နှင့်စာလျှင် အင်္ဂလိပ်တွေနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ ပို၍ အဆင်ပြေကြောင်း၊ အနောက် နိုင်ငံကြီးများက အရှေ့ဘာလင်ကို အရှေ့ဂျာမနီ၏ ဖြိုတော်အဖြစ် အသိအမှတ် မပြုကြသော်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့ကမူ ဤပြဿနာကို ဖော်ကြီး

ခွင်ကျယ် သဘောမထားကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝင်ပြောခဲ့သည်။ ဤတွင်မှ အက်ဒမန်ကလည်း အရှေ့ဘာလင်သို့ အမေရိကန်စစ်သားများ မကြာခဏ လာရောက်၍ ရမ်းရမ်းကားကား လုပ်ကြံပုံများနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ အရှေ့ဘာလင်တွင် စည်းကမ်းဥပဒေကို ရိုသေလိုက်နာ၍ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထွက် သွားလာ နေကြသည်များကို ထောက်ခံပြောပြခဲ့သည်။

ဗလာဒီမာနှင့် အက်ဒမန်တို့သည် ဤအိမ်တွင် ကျွန်တော်ရှိနေခိုက် အလှည့်ကျ လာရောက်၍ ညအိပ်ကြရန် မူလကပင် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ရာ ထိုညက ဗလာဒီမာ၏အလှည့် ကျခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ထိုအိမ်တွင် အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းရှိသည့်အတွက် ထိုညက ဗလာဒီမာနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တစ်ခန်း စီ အိပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် သံကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်တွင် စိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပထမဆုံး အိပ်ခဲ့ရသော ညပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဗလာဒီမာသည် ဧရာမ သားရေသေတ္တာကြီး နှစ်လုံးဖြင့် အပြည့် ကျွန်တော့်အတွက် အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ချလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဤမျှ များပြားသော အဝတ် အစားများကို ကြည့်၍ အံ့ဩနေမိသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ဝတ်စုံတစ်စုံနှင့် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ရှိနေပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ်ဝတ်စုံများမလိုကြောင်း ပြော လိုက်ရာ၊ ဗလာဒီမာနှင့် အက်ဒမန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ပြုံး၍ အက်ဒမန် က 'ခင်ဗျား ရုရှားဆောင်းရာသီအကြောင်း မသိသေးလို့ပါ။ အခု ခင်ဗျာမှာ ပါတဲ့ ဝတ်စုံလောက်နဲ့ မော်စကို ရောက်သွားရင် ခင်ဗျား ဟိုမှာ သွေးခဲပြီး သေသွားမှာ သေချာတယ်' ဟူ၍ပင် ပြောခဲ့သည်။

ဗလာဒီမာကလည်း 'ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးက ခင်ဗျားအတွက် လိုတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ငွေနှစ်ထောင် သုံးခွင့်ပြုထားပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ဗလာဒီမာက ဤပစ္စည်းများကို အနောက်ဘာလင် သို့သွား၍ ဝယ်ခဲ့ကြောင်း အတိအလင်းပင် ဖွင့်ပြောခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဗလာဒီမာသည် မော်စကို သို့ ဖုန်းတစ်ခါထပ်ဆက်ပြန်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဗလာဒီမာသည် အက်ဒမန် ထက် ပို၍ ရာထူးကြီးကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် မော်စကိုနှင့် မိနစ် ၂၀ နီးပါးမျှ စကားပြောနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်

ဥရောပတိုက်ကို ဖြတ်၍ ဘာလင်မှ မော်စကိုသို့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်သော ထားသော ဤတယ်လီဖုန်းလိုင်းသည် အထူးလျှို့ဝှက်ထားသည့် လိုင်းဖြစ်ရ မည်ဟု တွေးနေမိသည်။

ဗလာဒီမာသည် ဖုန်းပြောပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးပြီးကြီး ဖြစ်နေသည်။ 'ကဲ ရှောင်၊ မော်စကိုက ရဲဘော်တွေ က ခင်ဗျာကို စနေနေအရောက် မော်စကို လာခဲ့ပါလို့ မှာနေကြတယ်။ အဲဒီ တော့ ခင်ဗျား ဒီမှာ နောက်ထပ် သုံးရက်ပဲ နေရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျော့ ကလည်း ခင်ဗျား ဘာလင် ရောက်နေတာ သိရလို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်'

ထိုနေ့ညတွင် အလှည့်ကျသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အတူအိပ်ရန် ရောက်လာသော ဗလာဒီမာက ကျွန်တော့်အား သူတို့အစီစဉ်အရ နာမည် အသစ် ပြောင်းပေးခဲ့သည်။ 'ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားနာမည်ကို ရောဘတ်ဂါဗင် လို့ မှတ်လိုက်ပေတော့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတိကတော့ အက်စ်တိုးနီးယားပြည်နယ် ရဲ့ မြို့တော် ရိုဂါမြို့ကပေါ့၊ ဟုတ်လား'

ဤတစ်ပတ်အတွင်း ကျန်သည့်ရက်များတွင် ပြောပလောက်အောင် ထူးခြားချက်ဟူ၍ မရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် ဗလာဒီမာနှင့် အက်ဒမန်တို့သည် ကျွန်တော့်အတွက် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်သော အိမ်ရှင်များပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် လို သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးရန် အသင့်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ယုတ်စွာဆုံး ဧည့်ခန်းထဲ တွင် သူတို့နှစ်ယောက် မော်စကို အသံလွှင့်ဌာနမှ သတင်းများ၊ သီချင်းများ ကို နားထောင်နေခိုက် ကျွန်တော် ဝင်သွားလျှင် သွားချင်း ဘီဘီစီ အသံလွှင့် ဌာနသို့ ပြောင်း၍ ဖမ်းပေးခဲ့ကြသည်။

နောင်အခါ ကျွန်တော် မော်စကိုရောက်မှ သိရသည်မှာ ဗလာဒီ မာသည် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ရှိ၍ အက်ဒမန်မှာ ဗိုလ်မှူးအဆင့် ရှိသည်။ သူ တို့၏ "ဆရာကြီး" ဆိုသူမှာ အရှေ့ဘာလင် ကေဂျီဘီဌာနချုပ်တွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးအဆင့် ရှိသည်ဟု သိရသည်။

သောကြာနေ့ ညနေဘက်တွင် ဗလာဒီမာက နက်ဖြန် မနက်စော စော မော်စကိုသို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူပါ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့မည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် ၄ နာရီတိတိတွင် ဗလာဒီမာ လာနိုးသဖြင့် အိပ်ရာမှ ကတိုက်ကရိုက်ထ၍ အဝတ်အစား လဲခဲ့ရသည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်ကာနီးတွင် ဗလာဒီမာက ကျွန်တော်မျက်နှာကို လေးနက်သည့် အမူအရာဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ 'ကံ သွားကြမယ် ရှောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကထွက်ပြီး ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိ စကားမပြောပါနဲ့'

ကျွန်တော်မှာ သူတို့ပိုင်နက် သူတို့နယ်မြေအတွင်းမှာပင် သူတို့အချင်းချင်း မယုံကြည်ရသော အဖြစ်ကို အံ့ဩနေမိသည်။

ထို့နောက် ဗလာဒီမာကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်အဝတ်အစား သေတ္တာကြီး နှစ်လုံးကို ဆွဲ၍ အက်ဒမန်က အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး သုံးယောက်သား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ရသော ရုရှားအစောင့်စစ်သား ခြောက်ယောက်ကို ယနေ့နံနက် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ စစ်သားခြောက်ယောက်သည် သေနတ်များကို အဆင်သင့် ကိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အား အလယ်မှထား၍ ရှေ့သုံးယောက်၊ နောက်သုံးယောက် စောင့်ခေါ်သွားကြရာ ကျွန်တော်မှာ ဗလာဒီမာနှင့် အက်ဒမန်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လိုက်ပါသွားရသည်။ မိုးမလင်းသေးသည့်အလျောက် မှောင်နှင့်မည်းမည်းဘာသံမှ မကြားရဘဲ ကျွန်တော်တို့ ကိုးယောက် တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီ၍ လာခဲ့ကြရသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားသုံးစီး အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗလာဒီမာ၏ အမူအရာဖြင့် ညွှန်ပြချက်အရ အလယ်ကား နောက်ခန်းမှ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ဗလာဒီမာကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်ဘေးမှ လိုက်လာခဲ့သည်။ အက်ဒမန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကားနောက်မှ ပါလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားသုံးစီးသည် လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းလှသည့် အရှေ့ဘာလင်လမ်းများကို တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါ စက်ဘီးသမား တစ်ယောက်တလေ တွေ့ရသည်မှအပ တစ်မြို့လုံးမှာ အိပ်မောကျနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ အတော်ကလေးကြာအောင် မောင်းလာခဲ့၍ မြို့အစွန်အဖျား တစ်နေရာအရောက်တွင် ကင်းရဲတစ်ခုထဲ

မှ ယူနိုဖောင်းဝတ် ရဲသားတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး လက်ပြလိုက်သည်။ ဤတွင် ရှေ့ဆုံးကားသည် ထိုရဲသားအနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားထဲမှ လူတစ်ယောက်က စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ပြလိုက်ရာ ထိုရဲသားက စနစ်ကျကျဖြင့် အလေးပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားသုံးစီးလုံး ထိုနည်းအတိုင်း ကားရှေ့ခန်းမှ ကားမောင်းသူဘေးတွင် လိုက်ပါလာသူများက စာရွက်စာတမ်းများ ထုတ်ပြကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် လမ်းမကြီးမှ ဘေးသို့ခွဲ၍ တောအုပ်တစ်ခုထဲသို့ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြရသည်။ နောက်ထပ် မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာသောအခါ တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ကျယ်ပြန့်သော မြေပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံး၌ အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီလာ၍ အလင်းရောင်သန်းစ ပြုလာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ အဝင်ဂိတ်တွင် ခါတိုင်း တွေ့နေကျ သစ်သားတန်းကြီး ကာဆီးထားသည်ကို မတွေ့ရဘဲ သံတံခါးအမြင့်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အဆိုပါ သံတံခါးကြီး၏ လက်ဝဲဘက် ဘေးနားရှိ ကင်းတဲရံမှ စစ်သားတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး လက်ပြတားလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ ကားသုံးစီးလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်ပေးလိုက်ကြသည်။ အစောင့်စစ်သားသည် ရှေ့ဆုံးကားအနီးသို့ လျှောက်သွား၍ ရုရှားဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရာ ကားရှေ့ခန်းမှ လူတစ်ယောက်က စာရွက်စာတမ်း ထုတ်ပြသည်။ စစ်သားက ထိုစာရွက်ကိုကြည့်ပြီး အလေးပြုလိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးကားသည် အဆင်သင့် ပွင့်လာသော သံတံခါးကြီးမှတစ်ဆင့် လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှ ကပ်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ခဏအကြာတွင် အုတ်တိုက် အဆောက်အအုံတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာကြပြီး ကားသုံးစီးလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထိုးရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီး ဗလာဒီမာ တစ်ယောက်တည်း အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ရာ ကျွန်တော်နှင့် အက်ဒမန်တို့သည် အပြင်ဘက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကားသုံးစီးလုံးပေါ်မှ ရှေ့ခန်းတွင်ပါလာကြသော ကေဂျီဘီ သုံးယောက်သည် ခပ်လွမ်းလွမ်း တစ်နေရာတွင် လည်းကောင်း၊ ကားမောင်းလာခဲ့ကြသည့် ကား

သမား သုံးယောက်ကလည်း အခြားတစ်နေရာတွင် လည်းကောင်း ကိုယ့်အစု နှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည်။ နှင်းခဲများသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထူထပ်စွာကျနေ ပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီ အထူကြီးနှင့် သားမွေးဦးထုပ် အထူကြီးအတွက် ပထမဆုံး ကျေးဇူးတင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် အက်ဒမန်သည် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို ငွံ ကြည့် လိုက်ပြီး 'ရှောင်' ဟု ရုတ်တရက် အလန်တကြား ခေါ်လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား သားမွေးဘွတ်ဖိနပ် စီးမထားဘူးလား'

'ရပါတယ်၊ ဒီဖိနပ်နဲ့ပဲ လုံလောက်ပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြန်ပြော လိုက်သည်။

'ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီဖိနပ်နဲ့ဆိုရင် ခင်ဗျား အအေးမိကုန်မှာပေါ့' သူ့အသံမှာ တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အအေးမိမယ် မထင်ပါဘူး'

သို့သော် သူက ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းလိုက်သည်။ 'ဒုက္ခပါပဲ ရှောင်ရာ' သူက ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။ 'တကယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်တာဝန် ဖြစ်နေပြီ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျား သားမွေးဘွတ်ဖိနပ် စီးခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ပြောခဲ့ရမှာ' သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး 'အေးဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မော် စကိုကျရင် ဘာလင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ရဲဘော်တွေကို ပြောပြနိုင်တာပေါ့ဗျာ'

ကျွန်တော်သည် အရေးမကြီးသည့် ပြဿနာကို အရေးတကြီးလုပ် ၍ အလေးအနက်ပြောနေသာ အက်ဒမန်၏ အတွင်းစိတ်ကို ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို စမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို ယခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။ မှန်သည်၊ သူသည် ကျွန်တော့် ကို "အစ်" နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူ့အတွင်း သဘောကို မရိပ်မိဟန်ဆောင်၍ အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောရမည်ဟု နားလည် လိုက်သည်။

'ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ အက်ဒမန်' ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အသံ ကို တမင်လေးနက်အောင် သတိထား၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါအတွက်တော့

စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ဘာလင်မှာ ရှိတုန်း ခင်ဗျားနဲ့ ဗလာဒီမာတို့ တွန့်တော့် အပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးနဲ့ စိတ်အချမ်းသာဆုံးဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ ကြတာပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော် မော်စကိုရောက်ရင် ဟိုက ရဲဘော်တွေကို ဆက် ဆက် ပြောပြရမှာပေါ့'

အက်ဒမန်၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ 'ဒီလိုဆို ကျေးဇူး ပါပဲဗျာ' သူက အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ်ကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်'

ဤသည်မှာ ဇာလေးကလား ဆန်လွန်းလှသော ရုရှားတို့၏ အပြု အမူကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုရှားမှန်သမျှ အလွှာ မရွေး၊ လူတန်းစားမရွေး ဤအပြုအမူ အကျင့်အကြံမျိုး ရှိနေသည်ကို နောင် တွင် ပို၍ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ကျွန်တော် တွေ့လာခဲ့ရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဗလာဒီမာသည် အဆောက်အအုံထဲမှ ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။ 'ကဲ ခင်ဗျားအတွက်တော့ နေရာကျတာပဲ ရှောင်' သူက ထုံးစံ အတိုင်း အားရပါးရပြီး၍ ပြောလိုက်သည်။ 'အခု ခင်ဗျာ့ကို မောင်းပို့မယ့် လေယာဉ်မှူးဟာ ဝိုင်းချုပ်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရရင် ခင်ဗျား သဘောကျ မှာပါ'

'ဟာ သိပ်သဘောကျတာပေါ့ဗျာ၊ သိပ် နေရာကျတာပေါ့'

'ကျွန်တော်တို့ ခုနစ်နာရီထိုးရင် ထွက်ကြမယ်' သူက ဆက်ပြော လိုက်သည်။ 'နောက် သုံးနာရီကြာရင် မော်စကို ရောက်မှာပဲ' သူက လက်ပတ် နာရီကို ငွံကြည့်လိုက်သည်။ 'ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန် တော်တို့ အထဲဝင်ပြီး နာရီဝက်လောက် စောင့်ကြသေးတာပေါ့'

အဆောက်အအုံထဲသို့ ရောက်သောအခါ အတော်လေး နွေးသွား သည်။ အထဲတွင် ရောမ လီနင်ပုံကြီးကို နံရံ၌ ထင်းခနဲ တွေ့ကြရသည်။ လေယာဉ်စောင့်ရင်း ထိုအခန်းထဲမှာပင် ဗလာဒီမာ ယူလာသည့် ဟော်ဒ်ကာ အရက်ကို မတ်ခွက်ဖြင့် သောက်ခဲ့ကြရသေးသည်။ အက်ဒမန်က အရက်ခွက် ကို မြှောက်ကာ 'ရဲဘော် ရှောင် အတွက်' ဟူ၍ ကျွန်တော့်အား ဂုဏ်ပြုခဲ့ ရာ ကျွန်တော်ကလည်း 'ဆိုဗီယက်ယူနီယံနိုင်ငံတော်အတွက်' ဟူ၍ အပြန် အလှန် ဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က လီနင်ပုံကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး 'ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ

တစ်ခုခုကို ထူးထူးခြားခြား ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဟု ပြီး၍ ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် အက်ဒမန်က အလေးအနက်ဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ လောကသစ်ကြီးကို စပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နာရီဝက်အတွင်း ရုရှားများနှင့်ပတ်သက်သည့် ဒုတိယ သင်ခန်းစာကို ရလိုက်ပြန်သည်။ မှန်သည် အနောက်နိုင်ငံများတွင် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို ပြက်လုံးထုတ်နိုင်သည်။ နောက်ပြောင်နိုင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဘုရားသခင်ကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ နောက်တတ်ပြောင်တတ်ကြသည်။ သို့သော် ကွန်မြူနစ်လောကတွင်မူ လီနင်ကို မည်သည့်အခါမျှ ဟာသလုပ်လေ့ မရှိကြ။ မည်သူကမျှ နောက်ပြောင်ပြောဆိုလေ့ မရှိကြ။

ထိုအခိုက် လေတပ်အရာရှိကလေးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဗလာဒီမာအား ရုရှားဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဗလာဒီမာက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ 'ဗိုလ်ချုပ်က အခုသွားမယ့် ခရီးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ စကား ခဏပြောချင်လို့ ခေါ်တာပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် ရုတ်တရက် ထွက်မသွားသေးဘဲ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ခန့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ အရက်သောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်နေရသော ကေဂျီဘီ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်သည် ဆိုဗီယက်လေတပ်ဗိုလ်ချုပ်က တွေ့လို၍ အခေါ်ခိုင်းသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်အေးအေး လုပ်နေသည်ကို ကြည့်၍ ကေဂျီဘီ၏ အရှိန်အဝါ ကြီးမားမှုကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ် အကြာတွင် ဗလာဒီမာ ပြန်ရောက်လာပြီး လေယာဉ်ထွက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ သို့သော် လေယာဉ်ဆိုက်ကပ်ထားသည့်နေရာမှာ တစ်မိုင်နီးပါးခန့် ဝေးသေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာသို့ ကားဖြင့် ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းလာခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဗလာဒီမာ၏နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရာ ကြီးမားလှသည့် လေယာဉ်တောင်ပံကြီးတစ်ဖက်၏ အောက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်သို့ အမှတ်မထင် မော်ကြည့်လိုက်ရာ သုံးပေခန့် ဧရာမ စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသော လေယာဉ်အမှတ်ကို တောင်ပံကြီးအောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အက်ဒမန်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ဗလာဒီမာနှင့်အတူ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ခြောက်လုံးပြုများ ခါးတွင် ထိုးထားကြသည့် လေတပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးသုံးယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှတစ်ပါး အခြား မည်သူမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ လေယာဉ်မောင်းမည့် ဗိုလ်ချုပ်သည် လေယာဉ်အမှုထမ်း သုံးဦးနှင့်အတူ တက်လာကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ဗလာဒီမာအား ပြီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သူ့လူများနှင့်အတူ စက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် လေယာဉ်ကြီးသည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလာခဲ့ပြီး ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက် ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗလာဒီမာ၏ ညွှန်ပြချက်အရ မြေပြင်ပေါ်မှ ဝိုလန်နိုင်ငံနှင့် ဘိုင်လိုရပ်ရှားနိုင်ငံများကို ငှဲကြည့်ခဲ့ရသည်။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ နှင်းပွင့်နှင့်ခဲများဖြင့် ဖုံးပြီး ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။

နံနက် ၉ နာရီခွဲခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မော်စကိုနှင့် နီးလာကြသည်။

ရုရှားတို့၏ မြို့တော်ကြီးသည် သစ်တောများနှင့် တောအုပ်ကြီးများ၏ အလယ်တွင် ထီးထီးမားမားကြီး ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း လေဆိပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ၁၀ နာရီတိတိ ဖြစ်နေသဖြင့် လေယာဉ်မှူးဗိုလ်ချုပ်၏ တိကျမှုကို စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ ထိုနေ့မှာ ၁၉၆၇ ခု ဇန်နဝါရီလ ၂ ရက် စနေနေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် လက်ပတ်နာရီ ကြည့်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ဟန်တူသော ဗလာဒီမာက ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ဒါထက် အခုဆိုရင် မော်စကိုစံတော်ချိန်အရ မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီ ရှိပြီ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျာနာရီကို ရှေ့နှစ်နာရီ ရွှေ့ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်တို့အား လာကြိုသော ကားသည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်း ပေါ်မှာပင် ရပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုကားဖြင့်ပင် ဗလာဒီမာနှင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်တွင် ကားမောင်းသူအပြင် အသတ်သုံးဆယ်ခန့် ခပ်ရွယ်ရွယ် လူတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ကေဂျီဘီဘွဲ့နာချုပ်မှ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

လေဆိပ်မှ မော်စကိုသို့ ကားဖြင့် မိုင်သုံးဆယ်ခန့် မောင်းရသည်။ တစ်လမ်းလုံး နှင်းများ ဖြူဖွေးနေပြီး လမ်းဘေးတွင် စုပုံထားသည့် နှင်းခဲပုံကြီးများမှာ ခြောက်ပေခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အေးလိုက်ချမ်းလိုက် သည်မှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်၍ အရိုးကွဲမတတ် ခံရသည်။ ဧရာမ ကုတ်အင်္ကျီ အထူကြီးနှင့် သားမွေးဦးထုပ် အထူကြီးများပင် မော်စကို ဆောင်းရာသီဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ 'မော်စကိုမြို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ အနွေးထည်ကြီးများ ထူထူထဲထဲ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ယောက်ျား မိန်းမ၊ လူကြီး လူငယ်များကို ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်များ၌ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှင်းတောထဲတွင် ရပ်၍ စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် ရုရှလူမျိုးများ၏ စိတ်ရှည်မှုနှင့် သည်းခံမှုကို ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ကားသည် လီနင်ဂရက် ဟိုတယ် ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ 'လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ နေရလိမ့်ဦးမယ်' ဗလာဒီမာက ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်း၍ ကားနောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော့်သေတ္တာများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ချ၍ သူနှင့် ကေဂျီဘီ အရာရှိကလေးတို့ သေတ္တာ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ဆွဲချလာခဲ့ကြသည်။

လီနင်ဂရက်ဟိုတယ်တွင် ကျွန်တော်နေရမည့်အခန်းမှာ ဒုတိယထပ်တွင်ဖြစ်၍ အထဲမှ စားပွဲကုလားထိုင် စသည့် ပရိဘောဂပစ္စည်းများမှာ ရှေးဟောင်း လက်ရာများ ဖြစ်သည်။ ခေတ်သစ်လက်ရာဟူ၍ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးသာလျှင် ရှိသည်။

'ကဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ဒီမှာပဲ ခွဲရလိမ့်မယ်' ဗလာဒီမာက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြီး၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါပေမဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့ ကျွန်တော် အမြဲ မျှော်လင့်ပါတယ်'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီး သူ အခန်းထဲမှ ဣန္ဒြေရရ ထွက်သွားသည်။

ဤတွင်မှ အရာရှိကလေးက ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါထက် ကျွန်တော့် နာမည် ဖစ်တာလို့ ခေါ်တယ်' သူ့အနေဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပထမဆုံး အကြိမ် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူက အခန်းထောင့်မှ တယ်လီဖုန်းကို လှည့်လိုက်ပြီး ရုရှားဘာသာဖြင့် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်

၍ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်ပြန်သည်။ 'ကဲ ကျွန်တော်တို့ ကျော့ဘလိတ်နဲ့ သွားတွေ့ကြရအောင်'

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းအသာကြီး သာသွားမိသည်။ ဖစ်တာကလည်း ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ရာ ကျွန်တော်က သူ့နောက်လိုက်၍ ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဟိုတယ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရပြန်သည်။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်ဖြင့် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။

'အား မစွတာဘိုကေး' ဖစ်တာ၏ နောက်မှပါလာသော ကျွန်တော့်အား ထိုသူက အားရဝမ်းသာ ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား လုပ်လိုက်ပုံကတော့ စံပါပဲ မစွတာ ဘိုကေး၊ တကယ့်ကို စံပါပဲ၊ ခင်ဗျားကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'ကျွန်တော့်နာမည် စတန်နီစယက်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးက "စတန်" လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီလိုပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စတန်'

'ကဲ ကျွန်တော်တို့ သွားကြဦးစို့' စတန်က ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ဆောင်၍ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အပြင်တွင် အသင့်စောင့်နေသော ကားတစ်စီးဖြင့် မောင်းလာခဲ့ကြရာ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တိုက်တန်းလျားကြီးများ စိတန်း၍ ဆောက်ထားသော လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တတိယမြောက် တိုက်တန်းလျားကြီးရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ စတန်က အခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းလောင်းကို သုံးကြိမ်နှိပ်လိုက်သည်။ တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ် စက္ကန့် အနည်းငယ်စီခြား၍ နှိပ်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

အခန်းထဲမှ ခြေသံကြားရပြီး တံခါးသော့ဖွင့်သံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားရသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တံခါးပွင့်လာပြီး အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီး ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပထမတွင် ထိုအမျိုးသမီးသည် အထဲမှ တွဲလောင်းဆိုက်

ထားသော သံကြိုးကို မဖြုတ်ဘဲ တံခါးကို ဖွင့်သည်ဆိုရုံမျှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး စတန်ကိုမြင်တော့မှ သံကြိုးကိုဖြုတ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အခန်းထဲကို ဝင်လာကြရင်း စတန်က ထိုအမျိုးသမီးအား ရုရှားဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ “ရောဘတ်” ဟူသော အမည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော့်နာမည် “ရောဘတ်ဂါဝင်” ဟူ၍ ဗလာဒီမာ ပြောခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်မိသည်။

‘ဒီမယ် ရောဘတ်’ စတန်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ‘ဟောဒါ ဇိဒေဒါပဲ၊ သူက ဂျော့ရဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးပါ’ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ထံမှ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်များကို လှမ်းယူပြီး နေရာတကျ ချိတ်လိုက်သည်။ အခန်းမှာ လေးထောင့်အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်၍ ပတ်ပတ်လည်တွင် တံခါးပေါက် ငါးခုရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးနှင့်တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တံခါးပေါက်မှာ ပွင့်နေပြီး အထဲမှ စားပွဲရှည်တစ်လုံးနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထမင်းစားခန်းဟူ၍ သိလိုက်ရသည်။

‘ကဲ ခင်ဗျားပဲ ရှေ့က ဝင်ပါ’ စတန်က ကျွန်တော့်အား ထိုအခန်းကို မေးငေါ်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ သို့သော် လက်ဝဲဘက် ထောင့်စွန်းတွင် တံခါးတစ်ခု တွေ့ရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ထမင်းစားခန်းစားပွဲကို ပတ်၍ လျှောက်သွားပြီး ထိုတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဤအခန်းမှာ စာကြည့်ခန်းနှင့် တူသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော မဟော်ဂနီ စာရေးစားပွဲတစ်ခု ရှိနေပြီး ထိုစားပွဲ၏ တစ်ဖက်တွင် ထိုင်နေသော ဂျော့ဘလိတ်ကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ဘလိတ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ အားရပါးရ ပြုံးရင်း ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။ သေသေသပ်သပ်ဖြင့် ပုံပန်းကျလှသည့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ဘလိတ်သည် လန်ဒန်တွင် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့စဉ်က ထက် အများကြီး နုပျိုလျက် ရှိသည်။

‘အား... ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

ရာပြည်စာအုပ်ထိုက်

ပြောပြောဆိုဆို သူက လက်လှမ်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို အားရပါးရ ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားခဲ့ရသမျှ အခုတော့ ကြိုးစားရကျိုး နပ်ပါပြီဗျာ’

ဂျော့ဘလိတ် (အလယ်တည့်တည့်တွင် ကင်ဖရာကို ကျောပေးလျက်) အား စာခင်စင်ပန်းဖြူ ကျီတီ ဌာနချုပ်အားတွင် တွေ့ရစဉ်။

၁၆

မော်စကိုမှာ ကြုံခဲ့ရသမျှ

ထိုနေ့က စားခဲ့ရသော နေ့လယ်စာမှာ ပထမတန်းစားပင် ဖြစ်သည်။ အသားသုံးမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မုန့်များ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်ကြော်များ၊ ကြက်သားကြော်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်တို့အပြင် ဝိုင်အရက်၊ ဗောဒကာအရက်၊ အမေရိကန် ဘရန်ဒီနှင့် စားစရာရော သောက်စရာပါ အလှူပယ် ဖြစ်နေသည်။ ဇီနောဒါက စားပွဲထိုးပေးသည်။ ဘလိတ်က ပထမဆုံး အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍ 'ဒီနေ့ည ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီလိုတွေ့ဆုံနိုင်အောင် သတ္တိရှိရှိနဲ့ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ရှောင်ဘိုကေး အတွက်' ဟု ကြေညာကာ ဆုမွန်ကောင်းတောင်း၍ မော်လိုက်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပွဲမှာပင် နှစ်နာရီနီးပါးမျှကြာ၍ ဘလိတ်၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်များကို အစအဆုံး ပြန်၍ ဖောက်သည်ချခဲ့ရသည်။ ဤနေ့လယ်စာ စားပွဲမှာပင် ကျွန်တော် သိသင့်သိထိုက်သမျှ သိခဲ့ရသည်။ စတန်သည် တစ်ခါက လန်ဒန်ရှိ ဆိုဗီယက် သံရုံးတွင် နှစ်နှစ်နီးပါးမျှ အမှုထမ်းခဲ့သည့် ကေဂျီဘီ ထောက်လှမ်းရေး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် မော်စကိုတက္ကသိုလ်က ဥပဒေဘွဲ့ရခဲ့ပြီးမှ ကေဂျီဘီတွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဗစ်တာမှာလည်း မော်စကို တက္ကသိုလ်မှ

သမိုင်းဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ထောက်လှမ်းရေးသင်တန်းကို နှစ်နှစ် ဘက်ရောက်သင်ကြားခဲ့၍ မကြာမီကမှ ကေဂျီဘီတွင် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဗစ်တာ ပြန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘရန်ဒီပုလင်းကိုဆွဲ၍ ဘလိတ်၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

'ကဲ ကျွန်တော် ရှောင်အတွက် တစ်ခုပြောရဦးမယ်' စတန်က စကား စ လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား မော်စကိုမှာ နှစ်လ သုံးလလောက် ရှိနေဦးမှာ ဆိုတော့ ဒီအတောအတွင်း ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကြာရင် ပျင်းစရာကောင်းပြီး ငြီးငွေ့လာမှာ စိုးရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သိထားသလောက် ဝမ်းပုဒ်ထောင်ထဲတုန်းက ခင်ဗျားဟာ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား ဒီမှာနေတုန်း စာနယ်ဇင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

'ဒီအကြံဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပေါ့ ခင်ဗျာ' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းမှာ ဘာသာပြန်ဆရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အနေနဲ့ အင်္ဂလန် လည်း မရောက်ဖူးဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ စာပေလည်း အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်လောက် မကျွမ်းဘူးဆိုတော့ ရုရှားဘာသာကနေ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်တဲ့ နေရာမှာ တချို့ အသုံးအနှုန်း ဝေါဟာရတွေကို သဘောပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားက သူတို့ ဘာသာပြန်ချက်တွေကို စစ်ဆေးပြီး ပြင်သင့်တာ ပြင်ပေးဖို့ပါပဲ'

'ဒါလောက်ကတော့ လွယ်ပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါဖြင့် ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ သူ့အနေနဲ့ ရုံးတွေဘာတွေ တက်နေရမှာလား' ဘလိတ်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

စတန်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ 'မလိုပါဘူး၊ ဘယ်ရုံးမှ တက်ရော မလိုပါဘူး။ ဗစ်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ ဘာသာပြန်စာမူတွေ ယူလာပြီး ရှောင်က အိမ်မှာ ထိုင်လုပ်ရုံပါပဲ'

ထို့နောက် တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ စတန်က ပြန်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။ ဤတွင် ဘလိတ်က 'ဖြစ်နိုင်ရင် ရှောင်ကို ကျွန်တော် လမ်း

လျှောက်ရင်း လိုက်ပို့လိုက်ပါမယ်။ ခင်ဗျား ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ ရပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်သည် စတန်အား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ခဲ့ ကြပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်က အောင့်တားရသမျှ မေးလိုက်ရတော့သည်။

'ကဲ နေပါဦး၊ တခြားဟာတွေ ဘေးချိတ်ပြီး ခင်ဗျားကို ရေးနိုးနဲ့ အင်နာတို့က ဘာလင်မြို့ပြင်မှာ ကားပေါ်က ချပေးပြီး ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ် တယ် ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး'

ဘလိတ်က ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သက်သက်သာသာဖြစ်အောင် မသိမသာ နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

'ဟာ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့တာတွေကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ပါပဲဗျာ' သူက ဇာတ်လမ်းကို စ လိုက်သည်။ 'တကယ့်ကို စိတ်ဝင် စားစရာတွေပါပဲ ဘာလင်မြို့ဘက်ကို သူတို့ ကားမောင်း ထွက်သွားပြီး တဲ့နောက် ကျပ်လည်း အစောင့်ကင်းတဲကလေးရှိတဲ့ဆီ လျှောက်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ကင်းတဲမှာက အရှေ့ဂျာမန်စစ်သားတွေပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ်က သူတို့ကို ရုရှားစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောတော့ သူတို့လည်း အံ့အား သင့်သွား ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူလဲ၊ ဘာအကြောင်း နဲ့ ရုရှားစစ်ဗိုလ်ကို တွေ့ချင်တာလဲ လို့ မေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဒါတော့ မဖြေနိုင်ဘူး ဆိုပြီး ငြင်းလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့ ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ တစ်နာရီလောက် နေတော့ ရုရှားစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ပေါက်ချလာတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ ပြောလိုက်တော့ သူက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ် မဟုတ် စစ်ဆေးဖို့ အထက်အရာရှိတစ်ယောက်ကို အစီရင်ခံပေးပါမယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ ကင်းစခန်းမှာပဲ အိပ်ဖို့ ဂျာမန်အစောင့်တွေနဲ့ နေရာ ထိုင်ခင်းအတွက် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး အဲဒီ ရုရှားစစ်ဗိုလ် ပြန်ထွက်သွားတာပဲ။

'ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်လည်း အဲဒီစခန်းမှာ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မနက် ကိုးနာရီလည်း ထိုးရော ဝုန်းဆို ကျွန်တော်အိပ်နေတဲ့ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး ရုရှားသုံးယောက် ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာကြတာပါ။ အဲဒီ သုံးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က အလျင် ဘာလင်မှာ ကျွန်တော် ငြိတ်သျှထောက်လှမ်းရေး

လုပ်ခဲ့တုန်းက ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်လေ။ အဲဒီလူက ကျွန်တော့် ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော 'ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူပဲ၊ ဒီလူ အစစ်ပဲ' ဆိုပြီး အော်ရင်း ဟစ်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တအား လာဖက်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီမှာ သူပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိလိုက်ရတာက သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နာရီလောက်က အတိ အကျ ပြောရရင် မနက်လင်းအားကြီး သုံးနာရီကပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ဟာ မော်စကိုက သူတိုက်ခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီ လို အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာပဲ ဘာလင်က မော်စကိုကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော့် ကို သိတဲ့လူတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးရှာပြီး ဘာလင်ကို လွတ်ပေးပါဆိုတာနဲ့ သူ့ကို မနက်သုံးနာရီ အိပ်ရာထဲ သွားနှိုးတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ သူလည်း အိပ်မုန်စုံမှား နဲ့ ထ လိုက်လာခဲ့ရပြီး မော်စကိုက ဘာလင်ကို စစ်လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခုက အထူးလေယာဉ်တစ်စင်းနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရလို့ အခု ဒီကင်းစခန်းကို မနက် ကိုး နာရီ ရောက်လာခဲ့ရတာပဲတဲ့ဗျာ။ တကယ်ပါပဲ။ ခြောက်နာရီအတွင်း မော်စကို က ဘာလင်ကို အပြေးအလွှား ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး'

'ဒါ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တစ်ခုပဲ' ကျွန်တော်က ထောက်ခံ လိုက်သည်။ ဘလိတ်က ဆက်လက်၍ ဘာလင်တွင် ကျွန်တော်နေခဲ့ရသည့် အိမ်ကလေး၌ တစ်ပတ်တိတိ သူနေခဲ့ရပြီး ယခု ကျွန်တော်လာခဲ့သည့် ခရီး စဉ်အတိုင်း ဘာလင်မှ မော်စကိုသို့ လာခဲ့ရပုံများကို ပြောပြခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ဖိုင်တွဲအနက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ 'ကဲ... ဒါတွေလည်း ကြည့် စမ်းပါဦး'

ထိုဖိုင်တွဲမှာ ဘလိတ် ထောင်မှထွက်ပြီးသည့် သတင်းနှင့် ပတ် သက်သမျှ သတင်းစာများတွင် ပါရှိခဲ့သည့် သတင်းအတိုအရှည်များ၊ ဓာတ် ပုံဘလောက်များနှင့်တကွ ကမ္ဘာ့သတင်းပြန်ချိရေးဌာန အသီးသီးမှ ကြေးနန်း စာကူးစက်ဖြင့် ပေးပို့ဖြန့်ချိခဲ့ကြသည့် သတင်းအားလုံးကို စုပေါင်းထားသည့် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းဖိုင်တွဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့လဲ' ကျွန်တော်က ရယ်ရယ်မော မောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'ဂေဂျီဘီမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြည့်ခွင့် ရတဲ့သူဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တော်တော်ရှားတယ်'

ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်နာရေးကြော်ငြာကို ကိုယ်ပြန်ဖတ်ရသလိုပေါ့ဗျာ၊
ဟား ဟား ဟား'

ထိုည ၁၀ နာရီတွင် ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား လီနင်ဂရက်
ဟိုတယ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ လူချင်းခွဲခါနီးတွင် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များ အလဲ
အလှယ် လုပ်ခဲ့ကြပြီး နက်ဖြန် ထပ်တွေ့ရန် ချိန်းခဲ့ကြသည်။

ဗစ်တာသည် ကျွန်တော်တို့အား လမ်းပြသူ၊ ကူညီသူအဖြစ် စတန်
၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းရသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်ရက်
တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဗစ်တာက ကျွန်တော်တို့အား
နာမည်ကျော် လီနင်တောင်ကုန်းနှင့် မော်စကိုတက္ကသိုလ် အဆောက်အအုံ
များကို လိုက်လံပြသခဲ့သည်။ လီနင်တောင်ကုန်းမှာ မော်စကိုတွင် နိုင်ငံခြား
သားများ တကူးတကန့် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၍ အလွန်လှပသည့် ရှုခင်း
တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကပင် အနောက်နိုင်ငံများမှ သံတမန်အရာရှိများ
ရောက်လာသည်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဗစ်တာက ခပ်သွက်
သွက် ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

အင်္ဂါနေ့ညနေတွင် ဘလိတ်က ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်၍ သူနှင့်
အတူ ညစာလာစားရန် ဖိတ်လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားကို ပြစရာလည်း ရှိတယ်၊
အဲဒါကို ခင်ဗျား မြင်ရရင် အံ့ဩသွားမှာ သေချာတယ်'

ထိုညက ညစာစားပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ
မဟုတ်ဘဲ ဘလိတ်၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး ဇီနောဒါ
နှင့် သမီး ဆိုဖီယာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆိုဖီယာမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်
ရှိပြီဖြစ်၍ နိုင်ငံခြား ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် ဘာသာပြန်
အဖြစ် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်ဟု သိရသည်။ သူမသည် သူမ၏ မိခင်နှင့်
အတူ ဘလိတ်၏ တိုက်ခန်းမှာပင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား ထိုညစာစားပွဲတွင် သူ ပြောထားသည့်
အတိုင်း "အံ့ဩစရာ" ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပြခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းများမှာ အခြား
မဟုတ်။ "လီနင် ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်" များပင်ဖြစ်သည်။ "လီနင် ဂုဏ်ထူး
ဆောင် တံဆိပ်" မှာ ဆိုဗီယက်အစိုးရ ကိုယ်စား နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေး ဝန်ကြီး
က ယမန်နေ့ကမှ ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ "အောင်လံနီ ဘွဲ့တံဆိပ်" မှာမူ
ဘလိတ် အဖမ်းမခံရမီ ဘာလင်တွင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာန၌ အမှု

ထမ်းနေစဉ်ကပင် ချီးမြှင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က အခြေအနေ
အရ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ယခုမှ "လီနင်
တံဆိပ်" နှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

အဆိုပါ တံဆိပ်များကို ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသော ဆိုဗီ
ယာတို့ သားအမိ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ဘလိတ်သည် ထိုညက ညစာ
စားပွဲတွင် ထိုတံဆိပ်ကြီးများကို ရင်ဘတ်တွင် ချိတ်ဆွဲပြခဲ့ရသေးသည်။

ကျွန်တော် သတိထားမိသလောက် ဘလိတ်သည် ထိုညက ညစာ
စားပွဲတွင် ထိုတံဆိပ်ကြီးများကို ချိတ်ကာ စားပွဲထိပ်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်၌
အခဲသား ထိုင်နေရသည်ကို အတော်လေး ပီတိဖြစ်နေဟန် တူသည်။ ထိုည
က အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး၌
ဘလိတ်က 'ဒီနေ့ည ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ဒီနေရာမှာ ဆုံတွေ့ရအောင်
အဓိက ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ရှောင် အတွက်' ဟု ဆိုကာ ဖန်ခွက်ချင်း တေ့၍ သောက်
ခဲ့သေးသည်။

ထိုညမှ အစပြု၍ ကျွန်တော်သည် ညတိုင်းလိုလို ဘလိတ်၏ တိုက်
ခန်းတွင် ညစာစားခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘလိတ်၏ အကြံပေး တိုက်
တွန်းချက်အရ စားရေးသောက်ရေး နေရေးထိုင်ရေးနှင့်တကွ လုပ်ငန်းသဘော
အရပါ ပိုမိုအဆင်ပြေစေရန် ဘလိတ်၏ တိုက်ခန်းသို့ ကျွန်တော့်အား ပြောင်း
နေခွင့်ပြုရန် စတန်ကို တင်ပြခဲ့ရာ၊ စတန်က သူ့အထက်အရာရှိများ၏ သ
ဘောတူညီချက်အရ ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့်အတူ နေခွင့်ရလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် များမကြာမီ ဇန်နဝါရီလကုန်လောက်တွင် စတန်ရောက်
လာပြီး လန်ဒန်မှ ဟိုင်းလီဗာလမ်း နေအိမ်ကို ရဲနှင့် စုံထောက်များ တက်၍
ရှာဖွေခဲ့ကြောင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်အား ရဲဘက်က အပူတပြင်း
အလိုရှိနေပြီး ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံများကိုလည်း သတင်းစာများတွင် တခမ်းတ
နား ဖော်ပြထားကြကြောင်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ပြောလာခဲ့သည်။
သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ ဤသတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ခိုးခိုက်
ပူပန်စရာ မလိုကြောင်း၊ ယခုလို ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်တွက်ထားပြီး ဖြစ်
ကြောင်း စတန်အား ပြန်ရှင်းပြခဲ့သည်။ ဘလိတ်ကလည်း ကျွန်တော့် တစ်ပြ
ချက်ကို ထောက်ခံ၍ ယခုကဲ့သို့ လန်ဒန်ရဲများက ကျွန်တော့်အား သဲသဲခဲ
ရှာဖွေစုံစမ်းနေကြခြင်းဖြင့် ရေးခိုးတို့လင်မယားနှင့် ပေါ်တာတို့ အတွက် ဝိုင်း

အသက်ရှူချော့စရာ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော် စတန်၏ မျက်နှာနှင့် အမူအရာမှာ သိပ်မကောင်းလှဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်က မနေနိုင်တော့ဘဲ စတန်အား အတိအလင်းပင် ဖွင့်ပြောလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှစိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဇာတိ အိုင်ယာလန်ကို ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အမြဲ ရှိနေပြီးသားပါ’

နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် အကြာတွင် လန်ဒန်ထုတ် သတင်းစာများ ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာခဲ့သည် မှန်သည်။ ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံများမှာ သတင်းစာတိုင်း၏ မျက်နှာဖုံးများတွင် တခမ်းတနား ပါလာသည်။ “ဘလိတ်အား လန်ဒန်တွင် ယနေ့ထက်တိုင်အောင် အကူအညီပေးနေသူ” ဟူ၍ သတင်းစာတစ်စောင်က ပုံစာတပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်က ကျွန်တော့်အား ပါဆယ်ဝံးလုပ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့စဉ်က ရိုက်ကူးထားသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

‘အေးပေါ့ဗျာ’ စတန်က ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားကို လန်ဒန်မှာပဲ အခုထိ ရှိနေသေးတယ်လို့ ထင်နေကြရင်လည်း ဒီအတိုင်း ထင်အောင် လုပ်ထားတာ ကောင်းပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီအတောအတွင်း ခင်ဗျာ မိသားစုဆီကို စာရေးချင်ရင် သံတမန်ချောစာအိတ်နဲ့ ထည့်ပြီး လန်ဒန် ရောက်အောင် ကျွန်တော် ပို့ပေးပါမယ်’

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော့်အား ဘာသာပြန် အယ်ဒီတာအဖြစ် အလုပ်ခန့်ထားရန် မော်စကို “ပရိုဂရက်ဆစ်” ထုတ်ဝေရေးတိုက်မှ စာမူတစ်ခုကို အစမ်းသဘောဖြင့် သုတ်သင်တည်းဖြတ် ပေးခဲ့သည်။ ထိုစာမူမှာ ရုရှမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ဆိုထားသည့် စာမူပင် ဖြစ်သည် အကြောင်းအရာမှာ “အီကာတာ ခိုးနား” အမည်ရှိ လုပ်သားသူရဲကောင်း အမျိုးသမီး ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ရေးသားတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ စာမူတည်းဖြတ်မှုကို ကျေနပ်သွားကြပြီး ကျွန်တော့်အား အလုပ်ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် ဖတ်ရှုတည်းဖြတ်ခဲ့ရသည့် ဘာသာပြန်စာမူမှာ ရုရှားနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးက ရေး

သားပြုစုထားသည့် စာမူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤစာမူမှာ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး တည်းဖြတ်ခဲ့ရသည့် စာမူဖြစ်၍ နောက်ထပ် ကျွန်တော့်အား အလုပ်ကို ဆက်မခိုင်းတော့ဘဲ ထားခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ အသုံးစရိတ်အတွက် ကေဂျီဘီက လစဉ် တစ်လလျှင် ရုရှားငွေ ရူဘယ် ၃၀၀ ထောက်ပံ့ကြေး ပေးခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ငွေ တစ်ပေါင်လျှင် ၂ ရူဘယ်ခွဲရှိရာ ကျွန်တော့်မှာ တစ်လလျှင် ပေါင် ၁၂၀ ရရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်ပတ်လျှင် ပေါင် ၃၀ နီးပါးမျှ ရခဲ့သည်။

ဘလိတ်သည် ကေဂျီဘီအတွက် သူ၏ အတွေ့အကြုံ မှတ်တမ်းများကို နေ့စဉ် တစ်နေ့လုံးလိုလို ထိုင်ရေးနေခဲ့သည်။ သူ ရေးပြီးသမျှ စာရွက်များကို ညတိုင်း ၆ နာရီတွင် စတန်က လာ၍ ယူသွားလေ့ရှိသည်။ ထို့ပြင် ရံဖန်ရံခါ စတန်သည် သူနှင့်အတူ ခရီးဆောင် အသံသွင်း တိတ်ရီကော်တာ အသေးစားကလေးတစ်လုံး ယူလာပြီး ဘလိတ်၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်သား ခပ်တိုးတိုးဖြင့် စကားပြောနေကြပြီး အသံသွင်းယူလေ့ ရှိကြသည်။ အမှန်စင်စစ် ဘလိတ်သည် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း မခံရမီက ကေဂျီဘီသို့ သတင်းမပို့နိုင်ဘဲ ကျန်ရှိနေခဲ့သည့် အချက်အလက်များနှင့်တကွ သူ့အား ဖမ်းဆီးပြီးနောက် ဗြိတိသျှတို့က မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများနှင့် မေးပုံမေးနည်းများကိုပါမကျန် အားလုံး သူမှတ်မိသမျှ ကေဂျီဘီအား အသေးစိတ် အစီရင်ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော့်မှာ ဘလိတ်၏ အခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပြီးမှ ဘလိတ်နှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံရသလို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ကို တွေ့လာရသည်။ ယခင်က ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် တစ်လျှောက်လုံး တွေ့ကြုံသိရှိခဲ့ရသည့် ဘလိတ်၏ သည်းခံမှု စိတ်ရှည်မှု၊ အလိုက်သိတတ်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာမူမှအစ အမြဲလိုလို ပြီးနေတတ်သော သူ့အရည်အချင်းများနှင့် သူ့အမူအရာမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမျှ မကျန်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် ဘလိတ်သည် အမြဲလိုလို မျက်မှောင်ကြွတ်နေတတ်ပြီး ထစ်ခနဲဆိုလျှင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသထွက်ကာ ဘဝင်မြင့်၍ စိတ်ကြီးဝင်နေသည့် ဟန်အမူအရာ လက္ခဏာများကိုပါ တွေ့

လာရသည်။ ယခင်က ဝမ်းပုဒ်အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကျွန်တော် ပေါင်းခဲ့သင်း ခဲ့ရသည့် ကျော့ဘလိတ်နှင့် ယခု မော်စကိုတွင် တွေ့မြင်နေရသော ကျော့ ဘလိတ်မှာ လုံးဝ မတူတော့ဘဲ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် သူ့အခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြောင်းလာခဲ့သည်မှာ မူလ က သူ့ကိုယ်တိုင် အကြံပေးတိုက်တွန်းခဲ့၍ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ သူ့ ကိုယ် သူ့ အခန်းပိုင်ရှင်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား မသိမသာ နှိမ်ချင် သည့် အပြုအမူ အပြောအဆိုများကို မြင်တွေ့ကြားသိ နေရသည်။ ဥပမာ ကျွန်တော့်အား 'ရောဘတ်' ဟူ၍ ခေါ်လိုက်သည့် အသံကပင် သူ့ လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်အား ခေါ်လိုက်သည့် လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

တစ်နေ့သော် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အခန်းဖြစ်သော စာကြည့် ခန်းထဲတွင် စာမူများကိုဖတ်၍ တည်းဖြတ်ရင်း ဘီဘီစီမှ တေးဂီတ အစီအစဉ် ကို အမှတ်မထင်ဖွင့်၍ နားထောင်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် တစ်ဖက်ရှိ ထမင်း စားခန်းထဲတွင် ကေဂျီဘီအတွက် မှတ်တမ်းများရေးနေသော ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့်ဘဲ ဝန်းခနဲ ဝိုင်းခနဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဒေါပွနေကြောင်း အထင်အရှား တွေ့ရသည်။

'ဒီမယ် ရောဘတ်၊ ခင်ဗျားရေဒီယိုကို နည်းနည်းလျှော့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီမှာ ကျုပ် စာရေးလို့ မရတော့ဘူး'

သူသည် စကားဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း ချွာခနဲလှည့်၍ အခန်းထဲမှ ဆောင့် ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ထွက်သွားသည်။ အမှန်စင်စစ် ရေဒီယိုမှာ မူလကပင် ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်ဟု သိရသဖြင့် အသံကို ထပ်၍ လျှော့လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ စောစောကအတိုင်း ဘလိတ်သည် ဝန်းဝိုင်းကြ၍ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လည်း နီရဲနေသည်။

'ဟေ့လူ ရောဘတ်၊ ခင်ဗျာ ရေဒီယိုကို ခုချက်ချင်း ပိတ်လိုက်စမ်း ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်တာနဲ့ ကျုပ်မှာ စာရေးလို့ လုံးလုံးမရတော့ဘူးဗျ'

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထ၍ သူ့အမိန့်အတိုင်း ရေဒီယိုကို ပိတ် လိုက်ရသည်။ သည်အခန်းမှာ သူ့အခန်းပင် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ဇီနောဒါနှင့် ဆိုဖီယာတို့ သားအမိအပေါ်တွင်လည်း မကြာ ခဏပင် အာဏာပြုလေ့ ရှိသည်။ တစ်ခုသော ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော် သည် မီးဖိုခန်းထဲ၌ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် စကားကောင်းနေမိသည်။ ဆို ဖီယာက အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သဖြင့် ကျွန်တော် ပြောသည့် စကားများ ကို သူ့အမေအား ဘာသာပြန်နေခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မီးဖိုခန်း ပွင့်သွားပြီး ဘလိတ် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ 'ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို သတိပေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်' သူက ထိုသို့ ရုတ်တရက် ငြုန်းစားကြီး ပြော လိုက်ပြီးမှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား ရုရှားဘာသာဖြင့် စ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ စကားပြောနေခိုက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာ ပထမတွင် အံ့ အားသင့်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါသထွက်သည့် အမူအရာများဖြစ်ပေါ် လာသည်ကို ကျွန်တော် သတိထား ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်အား ရုရှားလို ပြော၍ အပြီးတွင် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

'အခု ကျုပ် သူတို့ကို ရုရှားဘာသာလို ပြောပြီးပြီ အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပြောမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီအခန်းမှာ စကားပြောသံတွေ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ အသံတွေကို ညဆယ့်တစ်နာရီ နောက်ဆုံး ထားပြီး အားလုံး ရပ်ရမယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်မှာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ ရှိနေတဲ့အတွက် ညဆယ့်တစ်နာရီဆိုရင် အိပ်ရာဝင်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ စကားပြောသံတွေ၊ ဟိုနားဒီနားက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံတွေ ကြားနေရရင် အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ပြောချင်တာကတော့ ဒါပဲ၊ သွားမယ်' သူသည် ထိုသို့ တုံးတံ့ကြီး ပြောလိုက်ပြီး ချွာခနဲလှည့်ကာ သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် သွားခဲ့သည်။

ဇီနောဒါမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ရုရှားလို ပြောလိုက်ရာ ဆိုဖီယာက ကျွန်တော့်အား ဘာသာပြန်ပြောခဲ့သည်။

'အမေက ပြောတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ ဘူး၊ ကျွန်မတို့ အလျင်နေတဲ့ အိမ်မှာပဲ ပြန်နေတော့မယ်တဲ့၊ ကျွန်မလည်း ဒီအ တိုင်းပဲ သဘောရတယ်၊ အမေအနေနဲ့ နေ့လယ်နေ့ခင်းကျရင် ဒီမှာ ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ညဘက် အိမ်ပြန်အိပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်'

သို့သော် သူတို့ သားအမိသည် အခြားသို့ မပြောင်းဘဲ သည်အခန်း မှာပင် ဆက်နေခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ ကေဂျီဘီကို ကြောက်သဖြင့် ကြိတ် မိုတ်ပြီး နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဗစ်တာက ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်အား တောပိုင်းသို့ အပျင်းပြေ အလည်သဘောမျိုး ကားဖြင့် ခေါ်သွားပြီး လျှောက်လည်ကြရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ဗစ်တာ လာခေါ်မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် နံနက် ၉ နာရီခန့်တွင် ရုတ်တ ရက် အမှတ်မထင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘလိတ် သည် လမ်းမှာ စားသွားကြရန် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များလုပ်ရင်း မီးဖိုထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခါ သူသည် ကျွန်တော့် ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒီအသားညှပ်ပေါင်မုန့် လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား သိရဲ့လား' သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ကျွန်တော်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ပြီးတော့ ပေါင်မုန့်က သုံးယောက်စာတောင် လုပ်နေရတာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ကားမောင်း တဲ့ လူကိုလည်း ကျွေးရဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ လုပ်ရတဲ့ လူအတွက် မသက်သာဘူး' 'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်သက်သာပါမလဲ' ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက် အထိုက် ပြန်ပြောရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဤတွင် ဘလိတ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ပေါင်မုန့်လုံးသည် ဓားကို ကိုင်လျက်တန်းလန်းက မျက်နှာကြီး နီရဲသွားပြီး ကျွန်တော့်အား အခြောက် တိုက် ဟောက်ပါလေတော့သည်။

'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဒါကို ရယ်စရာလို့ သဘောထားတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ ရယ်စရာလို့ မပြောပါဘူး' ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့ သော် ဘလိတ်မှာ သူ့ကိုသူ ဒေါသထိန်းနိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင် ယင် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ခင်ဗျားက ဒါကို ရယ်စရာလို့ သဘောထားတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ် လား' သူက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။ 'ဒီလိုဆို ခင်ဗျားသောက်သုံးကျတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး၊ အလကား လူ' သူသည် ပြောရင်းဆိုရင်းက သူ့ဘေးနားတွင်

ကြက်ဥပြုတ်များ ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ရုတ်တရက် ကောက် ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တအား လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ သို့သော် ပလတ်စတစ်အိတ်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ နှစ်ပေသာသာခန့်ကျော်၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များထည့်သည့် ကြောင်အိမ်ထောင့်စွန်းကို သွားမှန်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲကျကာ ကြက်ဥများ အားလုံးလိုလို ကွဲကုန်တော့သည်။ ဘလိတ်သည် ဤမျှဖြင့် မပြီးသေးဘဲ သူ့စိတ်ကိုသူ မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ် ကာ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းသီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကောက်ယူ၍ ပါးစပ်မှ လည်း 'ခင်ဗျား သောက်သုံးမကျဘူး၊ ခင်ဗျား သောက်သုံးမကျဘူး' ဟူ၍ သံကုန်ဟစ်အော်ရင်း ပန်းသီးများဖြင့် အုတ်နံရံကို ဆက်တိုက် ပစ်ပေါက်နေ ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် မီးဖိုထဲမှ သူ့အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ဒိုင်းခနဲ တအား ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က သူ့အပြုအမူ တစ်ခုလုံးမှာ သွေးလေချောက်ချားပြီး စိတ် ဖောက်ပြန်သွားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်မခြား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုဖီယာတို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ရှိနေကြသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ခမျာ များမှာလည်း တစ်ခါမှ မကြုံဖူး မတွေ့ဖူးသဖြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည်ကြားထဲမှာပင် ကျွန်တော့်အား ကြက်ဥပြုတ် များ ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်စဉ်က ဘလိတ် သည် တည့်တည့်မပေါက်ဘဲ တမင်မထိအောင် လွှဲပေါက်ခဲ့သည်ကို စိတ်ထဲက မှတ်မှတ်ထင်ထင် သတိပြုမိအောင် ပြုလိုက်မိသေးသည်။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့က ဘလိတ်သည် အခန်းထဲမှ လုံးဝ ထွက်မလာတော့ သဖြင့် သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်နှင့်ဗစ်တာ နှစ်ယောက်တည်း လျှောက် လည်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် တန်းတူရည်တူ သဘောမထားဘဲ လက် အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်ပမာ အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်နေသော ဘလိတ်၏ အတွင်းအဇ္ဈတ္တ သဏ္ဍာန်သည် တစ်နေ့တွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှာ မော်စကိုသို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး သုံးလခန့်အကြာ တစ် ခုသော ညနေခင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေက ကေဂျီဘီ ထောက်လှမ်း ရေးသမား တစ်ယောက်သည် ဘလိတ်ထံ အလည်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထို

သူမှာ ဘာလင်တွင် ငြိတိသူထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၌ ဘလိတ် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သော မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘလိတ်၏ အခန်းထဲတွင် ရှိမိပိန်တစ်ပုလင်းထောင်ကာ စကားကောင်းနေခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် မီးဖိုခန်းထဲတွင် လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေခိုက်ဖြစ်၍ မီးဖိုခန်းမှာလည်း အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေခဲ့ရာ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည့် စကားများကို ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းထဲမှ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

‘ဒါထက် ရောဘတ်ရဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’ ဘလိတ်၏ မိတ်ဆွေကေဂျီဘီ အရာရှိက ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်း၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဪ သူလား၊ သူ့အခြေအနေ သိပ်မဆိုးပါဘူး’

‘သူ့အနေနဲ့ ဘာတွေ စီစဉ်ထားသလဲ’

‘ဒါလား၊ အင်း’ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမမြင်ရသော်လည်း ဤနေရာတွင် ဘလိတ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ပုံကို မှန်း၍ စိတ်ထဲက မြင်ယောင်မိသည်။ ‘ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ရောဘတ်ဆိုတဲ့လူက ဟိုဗျာ အဲ သူက အိုင်းရစ်လယ်သမား တောသားတစ်ယောက်ပဲ၊ တောသားဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အခုတော့ သူ့ကို ဒီမှာပဲ အခြေချပြီး အမြဲ နေသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြတာပါပဲ’

နောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ဧည့်သည် ကေဂျီဘီအရာရှိ ပြန်သွားခဲ့ရာ သူ ထွက်သွားလျှင်သွားချင်း ဘလိတ်သည် ရှိမိပိန်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်ကို ကိုင်လျက်သား ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ‘အိုင်ဆေး ရောဘတ်၊ ခင်ဗျာအနေနဲ့ ရှိမိပိန်တစ်ခွက်လောက်တော့ မော့ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးများ မရှိဘူးလား’

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က ဘလိတ်နှင့် ကေဂျီဘီ အရာရှိတို့ ပြောသွားကြသည့် စကားများကို လုံးဝ မကြားဟန် မသိဟန်ဆောင်ကာ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်နေခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှ တစ်နေ့တွင် သူ့အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားပြီး သူနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

‘ဒီမယ် ဂျော့၊ ကျွန်တော် မော်စကိုရောက်တာ ဘာလိုလိုနဲ့ သုံးလတောင် ကျော်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီမှာ ခဏယာယီပဲ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုတာ စတန်ကို ထပ်ပြောဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အိုင်ယာလန်ကို ပြန်ချင်ပြီ’

‘ဟင် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား အိုင်ယာလန်ကို ပြန်မလို့လား’ ဘလိတ်က တမင်လုပ်၍ အံ့ဩသည့် လေသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြန်တော့မယ်၊ ကျွန်တော် အိုင်ယာလန်ကို ပြန်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ခင်ဗျားကို ပြောထားပြီးသားပဲ’

‘ဒီလိုဆို ရေးနိုးတို့၊ ပေါ်တာတို့ကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘သူတို့ကို ဘာလုပ်စရာ ရှိလို့လဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျား အိုင်ယာလန် ပြန်သွားရင် သူတို့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်၏ စကားကြောင့် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားမိသဖြင့် မနည်း ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။

‘ဒီမယ် ဂျော့’ ကျွန်တော် ခါတိုင်းထက်ပို၍ အသံကို မြှင့်ပြောလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျား တစ်ခု သိထားရမှာက ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို ဆွေးနွေးနေတာ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော့်နောင်ရေးကို ဆွေးနွေးနေတာ၊ တခြားဘယ်သူ့ကိစ္စ ဘယ်သူ့နောင်ရေးအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ရေးနိုးတို့၊ ပေါ်တာတို့ အနေနဲ့ အခုလောလောဆယ် သူတို့နိုင်ငံ သူတို့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ သွားလာလုပ်ကိုင်နေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့မှာ ဘာမှ ဒုက္ခရောက်စရာ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှလည်း သူတို့ ဒုက္ခရောက်စရာ မရှိဘူး၊ လောလောဆယ် ဒုက္ခရောက်နေတာက ကျွန်တော်ပဲ၊ ကျွန်တော်ဆိုရင် အခု ပြေးလွှားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ မျက်နှာစိမ်းနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှာ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေကြားထဲ ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အားလုံးကိုယ်စား ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူခဲ့တာပဲ၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ပြဿနာမပေါ်ဘူး။’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မနေချင်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ ဒီလို အမဲလိုက်ခံနေရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး နေမသွားနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့’

ကျွန်တော် အိုင်ယာလန်ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ တွေ့တဲ့ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ပြီး သာမန် ရိုးရိုးလူတစ်ယောက် ဘဝနဲ့ ပြန်နေတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘာကောင်မှန်း မသိတဲ့ ရောဘတ်ဂါဗင် အဖြစ်နဲ့ မနေချင်ဘူး။ အိုင်ယာလန်လူမျိုး ရှောင်ဘိုကေး နာမည်နဲ့ပဲ နေချင်တယ်'

'ဒီလိုဆို ကောင်းပြီလေ' ဘလိတ်က မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား ဆန္ဒနဲ့ သဘောထားကို ကျွန်တော် စတန်နဲ့ တွေ့ပြီး တင်ပြပေးပါမယ်'

သို့သော် ဇွန်လသို့ ရောက်လာသည်အထိ ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ အဖြူအမည်း မကွဲသေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော့်မိခင်ကြီးထံ စာနှစ်စောင်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုစာများကို စတန်၏ ပြောပြချက်အရ သံတမန်ချောစာအိတ်များဖြင့် လန်ဒန်သို့ ပို့ပေးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် ထိုစာများတွင် လက်ရှိ ကျွန်တော်၏ မော်စကိုလိပ်စာ ရေးထည့်ခွင့် မရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပြန်စာကို လုံးဝ မမျှော်လင့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပို၍ အေးတိအေးစက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အား "အိုင်းရစ် တောသား" ဟူ၍ နိမ့်ချပြောခဲ့သည်ကို ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အခဲမကျေအောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သည့်ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ ယခု နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ ကေဂျီဘီဌာနချုပ်သို့ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာများ ပုံမှန် ရေးပို့နေခိုက် သူ့အခန်းထဲသို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှာရန် ဝင်သွားရင်း သူ့စားပွဲပေါ်တွင် လက်နှိပ်စက် ရိုက်လက်စတန်းလန်း ဖြစ်နေသော စာရွက်ပေါ်မှ စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းကို အမှတ်တမဲ့ဖတ်မိခဲ့ရာမှ သိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိုင်ယာလန် ပြန်ရေးမှာ ယင်းသို့ မရေမရာ ဖြစ်နေခိုက် ဇူလိုင် ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဘလိတ်၏ မိခင်ကြီးသည် သူ့သားနှင့် တစ်လခန့် အတူနေရန် မော်စကိုသို့ ရောက်လာမည်ဟု သိလိုက်ရသည်။ အဘွားကြီး လာမည်ကို ထိုသို့ ကြိုတင်သိထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အား အဘွားကြီး တွေ့သွားပါက ဗြိတိသျှအစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ ပြဿနာတက်မည်စိုးသဖြင့် စတန်၏ အစီအစဉ်အရ ကျွန်တော့်မှာ ပင်လယ်နက် အပန်းဖြေစခန်းသို့ အလည်အပတ်သွားရင်း ရှောင်နေခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပင်လယ်နက် အပန်းဖြေစခန်းသို့ လိုက်ပါလာသည့် ကေဂျီဘီ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိမှာ "ဗလာဗာ" ဟုခေါ်ကြသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ယခုမှ စတင်၍ တွေ့ရသောကြောင့်လား မသိ။ သူ့ဘက်က တာဝန်မလစ်ဟင်းအောင် အထူးပင် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်နက် အပန်းဖြေစခန်းဖြစ်သော ဆိုချီမြို့တွင် ကျွန်တော် ရှိနေစဉ်အတွင်း သူက ကျွန်တော့်အား တစ်ချိန်လုံး မျက်မှန်အနက် တပ်ထားရန် သတိပေးခဲ့သည်။ 'ခင်ဗျားဓာတ်ပုံက ဥရောပတိုက်မှာရှိတဲ့ သတင်းစာတွေအားလုံးမှာ ပါပြီးသားဆိုတော့ မတော်တဆ တစ်ယောက်ယောက်က မှတ်မိသွားမှာ စိုးရတယ်'ဟု သူက ပြောပြခဲ့သည်။

ဆိုချီမြို့မှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေစခန်း တစ်ခုဖြစ်ရာ တစ်မြို့လုံး တည်းခိုရိပ်သာများဖြင့် ပြည့်ကျပ်ဖြတ်သိပ်လျက် ရှိသည်။ နွေရာသီအားလပ်ရက်များတွင် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးမှ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရုရှားများသည် ဤမြို့ကလေးသို့ လာရောက်၍ အပန်းဖြေ အနားယူလေ့ ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဗလာဗာတို့သည်လည်း အခြားသူများနည်းတူ တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုတွင် တည်းခိုခဲ့ကြသည်။ အမှန်စင်စစ် "ကျန်းမာရေး ဂေဟာများ" ဟု ခေါ်သော အဆိုပါ တည်းခိုရိပ်သာများတွင် ရိုးရိုးသာမန်လူများ တည်းခိုခွင့် မရှိဘဲ အလုပ်သမားများသာ တည်းခိုခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်တို့မှာ ကေဂျီဘီမှ လာသူများဖြစ်၍ အထူးစည်သည်အဖြစ် တည်းခိုခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအပန်းဖြေစခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရုရှားများအလယ်၌ တသီးတခြားဖြစ်နေသော ကျွန်တော်မှာ လူထူးလူဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေပြီး 'ဒီအင်္ဂလိပ်က ဒီနေရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ' ဟူ၍ အများတကာ၏ သင်္ကာမကင်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဗလာဗာက ကျွန်တော့်အတွက် လုံကြပ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ထိုဇာတ်လမ်းအရ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ တောင်အာဖရိကတွင် အမှုထမ်းနေသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဆန်သော အရေးအသား အယူအဆများကို သဘောမကျသဖြင့် တောင်အာဖရိကအစိုးရက ကျွန်တော့်အား ပြည်နှင့်ဒက်

ပေးလိုက်ရာမှ ယခု ကျွန်တော်သည် ဤပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေစခန်းသို့ ဆိုပီယက်အစိုးရ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ လာရောက် အနားယူနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တွေ့သမျှ မေးသမျှ ယူတိုင်းကို ပြောပြခဲ့ရသည်။ ဤဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်တို့စခန်းမှ စခန်းမှူးကိုပါ ပြောပြခဲ့ရာ စခန်းမှူးသည် ကျွန်တော့်အား တကယ့်သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်ဟု ယူဆကာ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးရင်း နှုတ်ဆက်ရင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဗလာဗာသည် ကျွန်တော့်အား ဆိုချိမ့်မြို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်မှ မြို့ကလေးများသို့ မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် နေ့စဉ် ခေါ်သွားပြီး လျှောက်ပြခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ဓေ့စပ်သေချာသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အား မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ခေါ်မသွားမီ ထိုမြို့ရှိ ကေဂျီဘီအရာရှိတစ်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက်၍ နိုင်ငံခြားသံတမန်များနှင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ရောက်နေခြင်း ရှိ မရှိ ကြိုတင်စုံစမ်းပြီး စိတ်ချရမှ သွားလေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆိုချိမ့်မြို့တွင် တစ်ပတ်မျှသာနေ၍ ကျွန်တော့်အား ဤမြို့မှ ကေဂျီဘီ အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် လွဲအပ်ထားခဲ့ပြီး မော်စကိုသို့ ပြန်သွားသည်။

ဤနေရာတွင် တစ်ခုထူးခြားသလောက် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော့်အား ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်လွှဲအပ်ခြင်းခံရသော ဆိုချိမ့်မြို့မှ ကေဂျီဘီ အရာရှိကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်အား တောင်အာဖရိကတိုက်မှ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ဟု တကယ်ပင် ယုံကြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကေဂျီဘီ အချင်းချင်းကိုပင် မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်သွားသော ဗလာဗာအား ပြစ်တင် ရှုတ်ချရမလား သို့မဟုတ် ဆိုးကျူးရမလား ဟူ၍ မဝေခွဲတတ်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် ထိုသို့ အထင်ခံရသည်မှာ ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ယူဆမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “ဗလိုဒယာ” ဆိုသော အဆိုပါ ကေဂျီဘီအရာရှိသည် ကျွန်တော့်အား အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက် ၃၀ ခန့်သာ ရှိသေး၍ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သလောက် အလွန်တရာ အလိုက်သိတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်နေရာသွားလို၍ ဖုန်းဆက်လိုက်လျှင်

ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့တွင် ကားအဆင်သင့်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆိုချိမ့်မြို့ ကေဂျီဘီဌာနခွဲတွင် ရုရှားလုပ် “လင်” အမျိုးအစား ကားနက်ကြီးတစ်စီး ရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနိုင်သူ အလွန်တရာရှားလှသော ဆိုချိမ့်မြို့ကလေးတွင် ဤသို့သော လိမ်ခံကားကြီးမျိုးကို စီးနိုင်သူမှာ အလွန် မျက်နှာပွင့်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဤကားကြီးဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်နေကြသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုချိမ့်မြို့မှ မိန်းမပျိုကလေးများက မျက်စိ အကျကြီး ကျခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗလာဗာက မော်စကိုသို့ ပြန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဗလိုဒယာနှင့် လိမ်ခံကားကြီးကို အကြောင်းပြု၍ မိန်းကလေးတော်တော်များများနှင့် တွဲခဲ့ရသည်။ ၎င်းတို့အနက် “ဆဗက်လာနာ” ဆိုသူကလေးမှာ ကိုယ်ကျွန်ုပ်မှ ဆေးကျောင်းသူကလေးဖြစ်၍ ခပ်တောင့်တောင့် ခပ်ချောချော အသက် ၂၂ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ နောက်တစ်ယောက် “ဆိုနာယာ” မှာ အသားညှိစိမ့်စိမ့်ဖြင့် အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသူကလေး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအား လိုက်လံပြသရသော ဆိုချိမ့်မြို့သူကလေး “နာတာရှာ” မှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် အတော်ပင် ရင်းနှီးခဲ့သည်။

ဗလိုဒယာသည် ကျွန်တော့်အား ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ယောက်ပမာ ထိုသို့ လိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့သော်လည်း ကေဂျီဘီ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့တာဝန် ဝတ္တရားများကိုမူ လုံးဝလစ်ပာင်းမှု မရှိအောင် အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ‘ဒီ မြို့က ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေတဲ့ မြို့ကလေးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်တာဝန်ကလည်း ရာသီအလိုက် အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်ရတာပဲ’ သူက အင်္ဂလိပ်စကားကို အာလုပ်သံကြီးဖြင့် လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောလေ့ရှိသည်။ ‘အဲဒီ နွေရာသီ ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် နိုင်ငံခြား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေက တစ်ပြိုင်ကြီး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း အလုပ်ရှုပ်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်တော့်တာဝန်က အနောက်တိုင်းသား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို ဆိုချိဟိုတယ်က စောင့်ပြီး မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေရတော့တာပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ဆိုချိမ့်မြို့ကလေးတွင် တစ်လ

ခန့် အနားယူပြီး ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မော်စကိုသို့ပြန်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မပြန်မီ တစ်ရက်တွင် မော်စကိုမှ ရောက်လာသော ညွှန်ကြားချက်အရ ကျွန်တော့်မှာ နောက်ထပ်တစ်ပတ် နေရဦးမည် ဟု သိရသည်။ ဧကန္တ ဘလိတ်၏ မိခင်ကြီးသည် မော်စကိုမှ မပြန်သေးဘဲ ရက်ကြာနေပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့၊ ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်တွင်မှ မော်စကိုသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဗလိုဒယာသည် ကျွန်တော့်အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့၍ တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်သို့ အတက် လှေကားတစ်ဝက်တွင် နောက်သို့ အမှတ်မထင် ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ လေယာဉ်ကို မော့ကြည့်ပြီး လေယာဉ်နံပါတ်များကို ရေးမှတ်နေသည့် ဗလိုဒယာအား တွေ့လိုက်ရသည်။ မော်စကိုလေဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗစ်တာက ကျွန်တော့်အား လေဆိပ်သို့ လာကြိုသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဂျော့တစ်ယောက် နေကောင်းရဲ့လား' လေဆိပ်မှ မြို့ထဲသို့ အလာကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်က ဗစ်တာအား မေးလိုက်သည်။

'နေကောင်းပါတယ်' ဗစ်တာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'သူ့အမေလည်း မနေ့ကမှ ပြန်သွားတယ်၊ ဂျော့ကလည်း သူ့အမေနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ အတော်ကလေး ကျေနပ်သွားတယ်'

ကျွန်တော် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဘလိတ်ကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ 'ကောင်းတယ်ဗျို့၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်' ဘလိတ်က အားရပါးရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ 'ပင်လယ်နက်နဲ့ ခင်ဗျား အတော်တည့်ပုံ ရတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျာကို ဒါလောက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ခင်ဗျာ အသားအရေလည်း အတော့်တို စိုပြည် လာတာပဲ'

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒါလောက်စိတ်ချမ်းသာတာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး' ကျွန်တော်ကလည်း အမှန်အတိုင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲဗျာ၊ တကယ်ပါပဲ' ကျွန်တော်က ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေခန်းတွင် နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ပုံများနှင့် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို အားလုံး တစ်ခုမကျန် ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ သည်အထဲတွင် တောင်မလေးတွေနှင့် တွေ့ခဲ့ တွဲခဲ့ ရုပ်များကိုပါ အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

'ဟုတ်လား၊ တယ်စွဲပါလား' ဘလိတ်မှာ ကျွန်တော်ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အတော်ကလေး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေခဲ့သည်။ 'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျာဇာတ်လမ်းတွေက တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်ထဲကအတိုင်း ပါတာလား ဒါမှမဟုတ် ခေတ်မီအောင် ပြောရရင် တကယ့် ဂျိန်းစ်ဘွန်းပဲ'

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဟိုကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရှောင်ဘို့ကေး ပြန်ဖြစ်သွားတာကိုးဗျ' ကျွန်တော်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားကော ကျွန်တော် မရှိတုန်း အခြေအနေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာထူးသေးလဲ'

'ကျွန်တော်လည်း အမေနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ နေရာကျသွားတာပေါ့ဗျာ' သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း ဆွဲလာပြီး ကျွန်တော့်အား ဖန်ခွက်တစ်လုံး လှမ်းပေးလိုက်သည်။ 'ဒါထက် အမေနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုလို့ ခင်ဗျာကို သတင်းထူးတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ဒီ သတင်းကတော့ အမေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသွားလို့ သိရတာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လန်ဒန်မှာရှိတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ် ထောင်က ထွက်ပြေးတဲ့ညမှာပဲ စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်တွေ အမေအိမ်ကို တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာကြတယ် ဆိုပဲ။ သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေကို မေးကြမြန်းကြတာပေါ့ဗျာ၊ အမေကလည်း သိသမျှအားလုံး ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သူ့ဆီလာပြီး ငွေတောင်းတဲ့ အကြောင်းပါ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်နေတော့ စုံထောက်တစ်ယောက် ဘန်ကောက်အထိ လိုက်သွားပြီး ကျွန်တော့်နှမ အက်ဒီလေကို စစ်ကြဆေးကြသေးတယ်၊ အဲဒီမှာလည်း အက်ဒီလေက အမေပြောတဲ့အတိုင်း သူတို့သားအမိနဲ့ ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့တာတွေ အကုန်ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုတော့ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်တွေဟာ ခင်ဗျာနောက်ကို အစတုန်းကတည်းက ခြေရာခံပြီး လိုက်နေကြတာပဲ' ဘလိတ်က ပြောရင်း သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

'ဪ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုကိုး' ဟူ၍ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဘလိတ်ကလည်း ဘရန်ဒီအနည်းငယ် မော့လိုက်သည်။ 'နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားအတွက် သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ရောဘတ်၊

အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ပါပဲ။ စာအုပ်နာမည်က စပိုင်တစ်ယောက်၏ အရိပ်^၁ တဲ့။ အဲဒီ စာအုပ် နောက်ဆုံးအခန်း နှစ်ခန်းမှာ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်ပြေးတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဒီလို ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ခင်ဗျားဆီက စီစဉ်ပေးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ရေးထားတယ်။

‘အဲဒီစာအုပ် ကျွန်တော် ဖတ်ချင်ပါတယ်ဗျာ’

ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား ထိုစာအုပ် ပေးဖတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရင်း ဇီနောဒါတို့ သားအမိကို အလိမ္မော်တော့သဖြင့် ဤအိမ်မှ ပြောင်းပေး ရန် ကေဂျီဘီအား ပြောလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်အား အသိပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ထားရန် ကျွန်တော့်အဝတ်အစား ထည့်သည့်အိတ်ကို ဖွင့်၍ တိုလီမိုလီများကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ဤတွင် အိတ်ထဲမှ အောက်ဆုံးတစ်နေရာတွင် မျက်နှာသုတ် ပဝါကလေးဖြင့် ပတ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများ ထွက်လာသည်။ ထိုဓာတ်ပုံများ မှာ ကျွန်တော် ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေစခန်းသို့ မသွားမီက မော်စကို တွင် ရိုက်ခဲ့သည့် ရှုမျှော်ခင်းပုံများဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ရုရှားဘာသာစကား သင်ပေးရသည့် ရုရှားမလေး “အင်နာ”က ကျွန်တော့်အတွက် ရိုက်ကူးပေးခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှုမျှော်ခင်းများမှာ မော်စကိုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ ခိုးခိုး သာမန်ရှုခင်းများကို ဆောင်းရာသီနှင့် နွေဦးပေါက်ရာသီများအလိုက် အလှ ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်ရာ အချို့ပုံများမှာ ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အား အနေအထား အမျိုးမျိုးဖြင့် ဗစ်တာက ရိုက်ပေးခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံများပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့် အိတ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဓာတ် ပုံများကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖြုန်းခနဲ ကျွန် တော်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာပြီး ‘ဘာပုံတွေလဲဗျာ၊ ပြစမ်းပါဦး။ ဒီပုံတွေ ကျွန်တော် မတွေ့သေးပါဘူး’ ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို ဆွဲယူသွားခဲ့သည်။ သူသည် ဓာတ်ပုံများကို သူ့အခန်းထဲသို့ ယူသွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင်မှ ပြန်ပေးခဲ့သည်။

တနင်္လာနေ့တွင် စတန် ရောက်လာသည်။ စတန်သည် ထုံးစံအတိုင်း

၁ SHADOW OF A SPY

ဘလိတ် အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် စတန်အား မြင် လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့စီစဉ်ထားကြသည် ကို အတိအလင်း ဖွင့်မေးရန် စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော် သည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ရှစ်လပင် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဘလိတ်နှင့် စတန်တို့ နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေခိုက် ကျွန်တော် သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသဖြင့် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ထ လာခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းမှာ ဘလိတ်၏အခန်းနှင့် ကပ်လျက်သားဖြစ်နေရာ မီး ဖိုခန်းထဲရှိ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လှမ်းအယူလိုက်တွင် တစ်ဖက်ခန်းထဲမှ စတန်နှင့် ဘလိတ်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည့် အသံများသည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အား ဘလိတ် ပြောပြခဲ့သည့် “စပိုင်တစ်ယောက်၏ အရိပ်” စာအုပ် အကြောင်း ပြောပြနေကြရာ ထိုအကြောင်း ပြောပြီးသွားကြ၍ အခြား အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆက်ပြောခဲ့ကြသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော့်အကြောင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

‘ရှောင်တစ်ယောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ အတော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား’ စတန်က စ၍ မေးလိုက်သည့် အသံကို ကြားရသည်။

‘ပျော်ခဲ့ပုံ ရပါတယ်’ ဘလိတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘သူ ပြောပုံ အရတော့ အစွမ်းကုန် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပျော်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ ကောင် မလေးတွေ လေး ငါး ခြောက်ယောက်နဲ့အတူ အိပ်ခဲ့ရတယ်လို့တောင် ကျုပ် ကို ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတော့ သက်သက်ဖြိုးတာနဲ့ တူပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်တော့ ဒီလို မထင်ဘူး’ စတန်က ကျွန်တော့်အပေါ် ဘလိတ်၏ ကောက်ချက်ချပုံကို အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ရှောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမဆို လိုတာ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါလို့ ဆိုချီကလူတွေကို ကျွန်တော် ကြိုပြီး မှာထားတာ ပဲ။ ပြီးတော့ တကယ်တော့ ရှောင်အနေနဲ့ မော်စကိုမှာ ခုနစ်လလောက် အခန်းအောင်း နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူ့အတွက် အာရုံအပြောင်း အလဲ ရှိဖို့ လိုတာပေါ့ဗျာ’

စတန်၏ စကားအဆုံးတွင် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ဘလိတ်သည် သူဆင်သည့် အကွက်ထဲသို့ စတန် ဝင်မလာဘဲ ကျွန်တော့်ဘက်မှ ကာကွယ်နေသည့်အတွက် အတော်ကလေး ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ သို့သော် သူက မလျှော့သေးဘဲ ထပ်ပြောလာပြန်သည်။

‘ဒါထက် ခင်ဗျာကို ကျုပ် တစ်ခု သတိပေးရဦးမယ်’ ဘလိတ်၏အသံ မှာ စောစောကထက် အနည်းငယ် တိုးသွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက် မိသည်။ ‘ရှောင်ရဲ့ အဝတ်အစားထည့်တဲ့ အိတ်ထဲက အောက်ဆုံးမှာ ဓာတ်ပုံ တွေ ဝှက်ထားတာ ရှိတယ်။ သူ ဆိုချိန်က ပြန်လာတဲ့နေ့က အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို အိတ်ထဲက အမှတ်တမဲ့ထုတ်ပြီး ပြန်ဝှက်မယ်အလုပ်မှာ ကျုပ်မြင်လိုက်ရလို့ သူ့ဆီက အဲဒီပုံတွေကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဖြစ်နိုင်တာက သူဟာ ဆိုချိန်မှာ အနောက်နိုင်ငံက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ပြီး ဒီပုံတွေကို ကူးပေးလိုက်သလား မသိဘူး။ သူ့ဆီက ပုံတွေဟာ အပိုကူးလာတဲ့ ကော်ပီတွေနဲ့ တူတယ်’

စတန်သည် ဘလိတ်၏စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရ မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ ခေတ္တ ငြိမ်နေပြီးမှ စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြင့် တစ်လုံးချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘အင်း... ကျွန်တော့် အနေနဲ့တော့ ဒီ ဒီလို ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး’

ထိုအခိုက် မီးဖိုပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်အိုးမှာ ဆူလာသဖြင့် ကျွန် တော်သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်လျက်တန်းလန်း ဖြစ်နေသော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်အစုံကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ သွားထားခဲ့ပြီး လက်ဖက်ရည်အိုးကို ယူရန် မီးဖိုထဲသို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာ သည့် အချိန်တွင် စောစောက သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည့်စကားမှာ ပြတ်သွားပြီး ကျွန်တော် ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ပြောနေကြသံ ကြားရသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီအကြံဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တာပါပဲ’ ဘလိတ်၏ ပြောနေသံ ဖြစ်သည်။ ‘အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား အခုပဲ သူ့နဲ့သွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ပါလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ခါတည်း ဆွေးနွေးလိုက်တာပဲ ကောင်းပါ တယ်’ စတန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ပြောနေကြသည်မှာ ကျွန်တော့်အကြောင်းပင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ နောက်ဆုံးစကားအရ ကျွန်တော်သည် စတန် ရောက် မလာမီ မီးဖိုခန်းထဲမှ လက်ဖက်ရည်အိုးကို ဆွဲ၍ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက် လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် ကြွကြွမပျက် ထိုင်နေခဲ့ရသည်။ အချိန် ဘာမျှ မကြာလိုက်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို ပန်းကန်ထဲသို့ ငှဲနေခိုက်မှာပင် စတန် သည် တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ ရှောင်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ နေကောင်းရဲ့လား’ စတန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းရင်း ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘နေကောင်းပါတယ် စတန်၊ ခင်ဗျားကော ဘယ့်နှယ်လဲ’
‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

‘ကဲ ထိုင်ပါဦး’ ကျွန်တော်က စတန်အား ဆိုဖာကို မေးငေါ့ပြလိုက် သည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာ မှာ တစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲ တွေ့နေဟန်ဖြင့် မသာမယာ ဖြစ်နေသည်။

‘ဒီမယ် ရှောင်’ သူက အားတင်း၍ စကားစလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျား အခုဆိုရင် မော်စကို ရောက်လာတာ ရှစ်လတောင် ကြာသွားပြီ၊ နွေရာသီလည်း ကုန်ပြီ၊ အားလပ်ရက်မှာလည်း လျှောက်လည်ပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျာနောင်ရော အတွက် စဉ်းစားဖို့ လိုလာပြီ ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှာ အမြဲ စဉ်းစားနေတာပါပဲ’ ကျွန်တော်က ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

စတန်က ခေတ္တခဏ ငိုင်းသွားသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီကိစ္စအတွက် စဉ်းစားထားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားထားတာတော့ ခင်ဗျား မော်စကိုမှာ နောက်ထပ် အနည်းဆုံး ငါးနှစ်လောက် နေသွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

ရုတ်တရက် စတန်၏ စကားသည် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် မိုးချွန်း လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ကြက်သေ သေသွားခဲ့သည်။ သူ့စကားကို ကြားလိုက် ရသည်မှာ ပါဆယ်ဗုံးအမှုဖြင့် တရားရုံးတွင် အမှုဆိုင်ခွဲရစဉ်က “မောင်မင်း အား ထောင်ဒဏ် ခုနှစ်နှစ် အပြစ်ပေးလိုက်သည်” ဟူသော စီရင်ချက်ကို ကြား လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

'ဝမ်းနည်းပါတယ် ရှောင်' စတန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'သိပ်
ပြီး စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်ပါနဲ့'

'စိတ်မကောင်း မဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ တခြား ဘာများ ဖြစ်စရာ
ရှိသေးလို့လဲဗျ' ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ
အော်ပြောလိုက်မိသည်။

'ဒါပေမဲ့ တခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား ရှောင်'
သူ့အသံမှာ အတော်ပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေဟန် တူသည်။

'တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား' ကျွန်တော်က သူ့ စကား
အတိုင်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာလင်မှာ
ကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ သုံးလေးလ
လောက်ပဲ နေပြီး အိုင်ယာလန်ကို ပြန်မယ်ဆိုတာ အတိအလင်း ပြောခဲ့တာပဲ။
လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်က မော်စကို ရောက်တော့လည်း ရောက်ရောက်ချင်း
ဒီစကားကို ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်ဗျာရှေ့တင် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ရှောင်၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်' စတန်က
မသက်သာသည့် အမူအရာဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဒါပေမဲ့ ဒီကြားထဲမှာ အခြေအနေက အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်၊
အခုဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျားကို လူတိုင်းက မှတ်မိမှာ သေချာ
နေတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လူဆယ်ယောက်လောက်ရဲ့ လုံခြုံရေးနဲ့ လွတ်လပ်
မှုဟာ ခင်ဗျာအပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် တာဝန်ကြီးပါတယ်'
ကျွန်တော်က ဖြုန်းခနဲ သူ့မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် မတော်တဆ အဖမ်းခံသွားရရင် ဒီလူတွေ
အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ပြီး ဖော်ကောင်လုပ်မယ် ထင်လို့လား၊ ဟုတ်လား'

စတန်၏ ကိုယ်မှာ မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ 'မဟုတ်ပါဘူး ရှောင်၊
ဒီလို လုံးဝ မထင်ပါဘူး'

'ခင်ဗျား ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အတော်ကလေး စိတ်
သက်သာသွားတယ်' ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ 'မှန်တာ
ပြောရရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖော်ကောင် မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်
တော့်ကို သတ်ပစ်မယ် ဆိုရင်တောင် အသေခံသွားမယ်၊ ခင်ဗျား ဒါတော့
စိတ်ချ'

အမှန်တော့ စတန်သည် ကျွန်တော့်စကားကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်
သည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ဘလိတ်၏ "ပယောဂ" ဝင်နေ
သဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် သို့လော သို့လော ဖြစ်နေပုံ ရသည်။ ထိုနေ့က
သူ၏ ပြောစကားများအရ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မည်မျှပင် သစ္စာရှိစေကာမူ
ယခုကဲ့သို့ သိပ္ပံပညာ အစွမ်းကုန် တိုးတက်ထွန်းကားနေသော ခေတ်ကြီးတွင်
တရားခံတစ်ယောက်အား နောက်ဆုံးပေါ် ထူးဆန်းသည့် ထိုးဆေး၊ စားဆေး
များဖြင့် တစ်လုံးမကျန် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောအောင် ပြုလုပ်သည့် နည်း
လမ်းများ ရှိနေသည့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး
၌ စတန်က ကျွန်တော့်အား ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချိန်ယူ စဉ်းစားရန်
နှင့် အကယ်၍ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် ဆက်လက်နေထိုင်သွားမည်ဆိုပါက
ပြည်နယ် သမ္မတနိုင်ငံပေါင်း ၁၅ ခု ရှိသည့်အနက် ကြိုက်သည့်ပြည်နယ်၊
ကြိုက်သည့် မြို့တွင် နေနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါမည် ဟူ၍ပင် ပြောကြားသွား
ခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုညက စတန်နှင့် ထိုသို့ "သူမနာ ကိုယ်မနာ" သဘော
မျိုးဖြင့် စကားဝိုင်းကို သိမ်းခဲ့သော်လည်း စတန် ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်
နှင့် ဘလိတ်တို့မှာ ဤပြဿနာကိုပင် အကြောင်းပြု၍ နှစ်ယောက်သား
အကြီးအကျယ် စကားများခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာလည်း ဘလိတ်က ကျွန်တော့်
အား "သွေးတိုးစမ်း" သည့် သဘောမျိုးဖြင့် စတန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေး
ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းကို စကားလာ "တောက်" ကြည့်ရာမှ ပြဿနာ တက်ခဲ့
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အား ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် နောက်ထပ် ငါးနှစ်
ဆက်နေရန် ပြောလာခြင်းသည် ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် စီရင်ချက် ချလိုက်သည်
နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာမှစ၍ 'ခင်ဗျား ဒီလိုမပြောသင့်
ဘူး'၊ 'ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ' စသည်
ဖြင့် အပြန်အလှန် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်
က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားပြီး 'ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်
ဘာတစ်ခုမှ ပြောခွင့်မရ လုပ်ခွင့်မရတဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဇိမ်ကျကျနေမယ်၊ အစား
အင်္ဂလန်နဲ့ အိုင်ယာလန်ပြန်ပြီး ထောင်ကျခံနေမယ်' စသည်ဖြင့် တဆုံးတဆ
ပြောလိုက်ရာမှ ကျွန်တော် တကယ်ပင် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်နေ
သည်ကို သိသွားသော ဘလိတ်က 'ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ' ဟု ဆိုကာ
လက်မြှောက်၍ သူ့အခန်း သူ ပြန်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် စတန်ထံမှ ဖုန်းလာသဖြင့် ဘလိတ်က ဖုန်းကိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့သည်။ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့် ပြောနေကြရာမှ 'ဪ ဘလိတ်က ဘလိတ်က အသံကို ကြားလိုက်ရပြီ၊ ဆုတ်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။' ဝမ်းပင် ရောဘတ်၊ ခင်ဗျားကို စတန်က စကားပြောချင်လို့

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရသည်။
'ဟယ်လို ရှောင်၊ ခင်ဗျားအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ'
'အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ မဆိုးပါဘူး'
'သိပ်များ စိတ်ဓာတ်ကျနေသလား'
'မကျပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ'

'ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ' သူ့အသံမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ 'ဒီလိုဆို ခင်ဗျားနဲ့ နောက်တစ်ပတ်ထဲကျမှပဲ တွေ့တော့မယ်ဗျာ'

'ရပါတယ်' ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

'ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပါပဲ' ကျွန်တော်နှင့် စတန်တို့ တယ်လီဖုန်း ပြောအပြီးတွင် ဘလိတ်က အလန့်တကြား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကေဂျီဘီက ဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လားလို့ မေးသတဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် သူတို့ တကယ်စိတ်ပူနေကြတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား။ အေးဗျာ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ရော အံ့ရော၊ အခြေအနေက တကယ့်ကို ပြောင်းသွားတာပဲ'

ပြောရင်းဆိုရင်း ဘလိတ်၏မျက်နှာမှာ အတော်ပင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်နေခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကေဂျီဘီ အရာရှိများသည် ယခင်ကလို လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ရက်ရက်စက်စက် သဘောမထားတော့ဘဲ လူစိတ်ပေါက်နေကြပါကလားဟု တွေးနေမိပုံ ရသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့လောက်မှ ပြတ်သားမှုမရှိဟူ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေလေသလား မသိ။

ဘလိတ်သည် ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး စပိုင်တစ်ယောက်၏ အရိပ်ကို ဖတ်နေခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်မှာ ယမန်နေ့ညက စတန် ယူလာပြီး ဘလိတ်ကို ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား ထိုစာအုပ်ကို ပေးဖတ်ခဲ့သည်။

ထိုစာအုပ်ကို ရေးသည့် စာရေးဆရာမှာ အီးအိတ်ချ်ကွတ်ရစ် ဆိုသူ ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခါက ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးတွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သူက ဘလိတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဟော်လန်နိုင်ငံ၌ ဘလိတ် ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သည်မှစ၍ နောက်ဆုံး ဆိုဗီယက်စပိုင်အဖြစ် လန်ဒန်မြို့ ဝမ်းပင်ထောင်ကြီးမှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်အထိ အပြည့်အစုံ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုစာအုပ်တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် အကြောင်းအရာများအနက် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးမှာ ဘလိတ်သည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ဘာလင်တွင် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က အမေရိကန်စီအိုင်အေနှင့် ဗြိတိသျှ အစီအစဉ် ၆ တို့ ပူးပေါင်း၍ ဘာလင် မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီး လျှို့ဝှက်ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်ကို ဆိုဗီယက်တို့အား သတင်းပို့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တို့သည် အနောက်ဘာလင်မှနေ၍ အရှေ့ဘာလင်နယ်မြေထဲသို့ မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခု ဖောက်လုပ်ကာ အရှေ့ဘာလင်မှ မော်စကိုသို့ စကားပြောသည့် တယ်လီဖုန်းလိုင်းကို ကြားမှနေ၍ တိတ်တဆိတ် နားထောင်နေခဲ့ကြရာ ထိုအကြောင်းကို ဘလိတ်က ဆိုဗီယက်တို့အား အတိအကျ သတင်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အဆိုပါ စပိုင်တစ်ယောက်၏ အရိပ် ကို ဖတ်ပြီး ဘလိတ်အား ပြန်ပေးခဲ့သည်။ 'တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်' ကျွန်တော်က ဘလိတ်အား ပြောခဲ့သည်။

'ဒီအတိုင်းဆိုရင် အဲဒီ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးအကြောင်း ကေဂျီဘီကို သတင်းပေးခဲ့တာ ခင်ဗျားပဲကိုး'

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပဲပေါ့' ဘလိတ်က အားရပါးရ ပြုံး၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ 'အဲဒီတုန်းက ဒီလိုခေါင်းကြီး တူးဖို့ မြေကြီးကို ပေါက်ပြားနဲ့ ပထမဆုံး တစ်ချက် စ ပေါက်လိုက်ကတည်းက ကေဂျီဘီတွေ သိခဲ့ကြတာပဲ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်လက်ချက်ပေါ့'

'ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား လက်ချက်လား' ကျွန်တော်က တမင်စိတ်ဝင်စားသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ 'ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီတုန်းက အင်္ဂလိပ် ၁။ ဤ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးနှင့် ဂျော့ဘလိတ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် "စပိုင်ဇာတ်လမ်းစုံ" စာအုပ်တွင် "မြေအောက်စပိုင်" ဟူ၍ အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ (စာရေးသူ)

ဒဲ့ အမေရိကန်တွေ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲကနေပြီး ခိုးနားထောင် ခဲ့ကြတဲ့ သတင်းတွေဟာ ကေဂျီဘီက တမင်လုပ်ကြံထားတဲ့ မမှန်သတင်း တွေပေါ့၊ ဟုတ်လား၊

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေါ့' ဘလိတ်က အောင်ပွဲခံသည့်အပြီးမျိုးဖြင့် ပြီး၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သောကြာနေ့တွင် စတန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူသည် ဘလိတ် အခန်းသို့ အလျင်ဝင်၍ နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန် တော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသမျှ သိချင် လွန်းလှသဖြင့် ယခင်ကလိုပင် စတန် ရောက်လာသည်ကို မသိဟန်ဆောင် ကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ အလစ်ဝင်၍ တံခါးကြားမှ ချောင်းနားထောင်ခဲ့ပြန်သည်။

ပထမတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘလိတ်၏ မိခင်ကြီး ဒီဇင်ဘာ လထဲတွင် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်လာမည့် ကိစ္စကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး နေခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ခေတ္တ စကားပြတ်သွားကြပြီး 'ကဲ ဒါဆိုရင် ကျွန် တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီးအကြောင်း ပြောရဦးမယ်' ဟု ဆိုကာ ဘလိတ်ကပင် စကား စခဲ့သည်။ ဘလိတ်က ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာကြောင့် ကျွန် တော် ဆိုဗီယက် ယူနီယံတွင် ဆက်မနေဘဲ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ချင်သည့် အကြောင်းရင်းကို ပထမတွင် လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်မိကြောင်း သို့သော် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နှင့် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခဲ့ရာမှ ကျွန်တော် အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ချင်သည့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဘလိတ် အား ထောင်ထဲမှ ထွက်ပြေးအောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို စာအုပ်တစ်အုပ်ရေး၍ "ဘော်ချက်" လိုသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသည် မှာလည်း စပိုင်တစ်ယောက်၏ အရိပ် ဆိုသော စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးနောက် ထိုသို့ စိတ်ကူးရလာခဲ့ဟန်တူကြောင်း စသည်ဖြင့် စတန်အား စီကဉာပတ်ကုံး ပြောပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ မီးဖိုထဲမှနေ၍ ဘလိတ်၏ စကားများကို နားစွင့်ရင်း ကျွန်တော်အပေါ် အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်အောင် စတန်အား အယုံသွင်း၍ အတွက်ဆင်နေပုံကို အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သာလျှင် မဟုတ်၊ စတန် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘလိတ်၏ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြော

ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သူ့ထံမှ လုံးဝ စကားတုံ့ပြန်သည်ကို မကြားရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဤတွင် ဘလိတ်သည် စတန်ထံမှ စကားပြန်မရဘဲ ဖြစ်နေသည် ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီမယ် စတန်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ တစ်ခုသတိထားဖို့ လိုတာက အခု လောလောဆယ် မှာ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်ပြေးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားတို့ ကေဂျီဘီ ရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ယုံကြည်နေကြတယ်၊ အပြင်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ကပဲ တာဝန်ပေးပြီး အသုံးချ ခဲ့တယ်လို့ လူတွေအားလုံးက ယူဆထားကြတယ်၊ ဒီလို ယုံကြည်ယူဆနေကြ တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့မှာ သိက္ခာအများကြီး တက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့ သူ့ကို ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်လို့ ဟိုကျတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို သူက စာအုပ်ရေးပြီး ဖွင့်ချလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ အကြီးအကျယ် သိက္ခာကျပြီး အရှက်ကွဲမှာ သေချာတယ်'

ဘလိတ်၏ စကားအဆုံးတွင် ထိုင်ရာမှ ထ၍ အခန်းထဲတွင် ခေါက် တဲ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသော စတန်၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စတန်မှာ ဘလိတ်၏ စကားကြောင့် ခိုးလီးခုလုဖြစ်ကာ ဦးနှောက်ခြောက် သွားဟန်တူသည်။ ဘလိတ်၏ ထိုးနှက်ချက်မှာ သည်တစ်ချိတွင် ချက်ကောင်း ထိသွားပုံ ရသည်။ သို့ဖြင့် တစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ စတန်က ပထမဆုံး အကြိမ် စကား စ ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် တစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဒီလောက် အရေးကြီးတယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊' စတန်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောနေသည်။ 'ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှောင်က ဘာတွေပဲရေးရေး၊ ဘယ်လိုပဲရေးရေး လူတွေက ခင်ဗျား ထောင်က ထွက်ပြေးတာဟာ ကျွန်တော်တို့ လက်ချက်ပဲလို့ တထစ်ချ ယူဆပြီးသားပါ။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတာက လန်ဒန်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေ ဒုက္ခရောက်မှာ တစ်ခုပါပဲ'

တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ခေါက်တဲ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသော စတန် ၏ ခြေသံကို ကြားနေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်မှာပင် ဘလိတ်က ချက်ကောင်းယူ၍ သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ ဘွင်းဘွင်းကြီးပြောချလိုက်သည်။

'ကဲ စတန်၊ ဒီလိုဆို လောလောဆယ် ခင်ဗျားမှာ ရွေးစရာ နှစ်လမ်း

ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ပထမ တစ်လမ်းက ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခုချက်ချင်း သူ့နဲ့သွားတွေ့ပြီး သူ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူ့ကို "ဒီနိုင်ငံမှာ ခင်ဗျား အနည်းဆုံး ငါးနှစ်နေရမယ်" လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သွားပြောဖို့ပဲ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မပြောချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားကိုယ်စား သူ့ကို ကျုပ် သွားပြောမယ်။ နောက်တစ်နည်းကတော့ အဲ-

ဘလိတ်၏စကားမှာ ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ သည်နေရာမှာပင် တိုးလိုး တန်းလန်းဖြင့် ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒုတိယနည်းလမ်း အနေဖြင့် ဘလိတ်က ဘာပြောမလဲ... ဘာပြောမလဲဟု နားစွင့်ရင်း ရင်ထဲက တိတ်တိတ် မြန်နေသည်။ သို့သော် ဘလိတ်သည် သူ့စကားကို ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ သည် နေရာမှာပင် ရပ်ထားခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့် အဆုံးစွန်သော စကားကို ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ ရှေ့ဆက်၍ ဘာများ ပြောစရာ ကျန်ပါသေး သနည်း။

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်၏ စကားကြောင့် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိမည် စိုးလာသဖြင့် ကိုယ့် စိတ်ကိုထိန်း၍ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အခန်းထဲ ရောက်သည်အထိ ဒေါသမပြေနိုင်ဘဲ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ စာရေးစားပွဲကို အဓိပ္ပာယ် မရှိ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်စိတ်ကိုသာ လွှတ်ပေး လိုက်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးပြီး လမ်းပေါ်တွင် သံကုန်ဟစ်ကာ အရူးတစ်ယောက်ပမာ ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်ပြေးမိမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် လောလောဆယ် ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ပြေးစရာ မြေမရှိ သည့် ဘဝမျိုး ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်အပေါ်တွင် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် သူ့အပေါ် နစ်နစ် နာနာ ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်ဖူးသည် မဟုတ်။ သူ့အပေါ်သာလျှင် မဟုတ်၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံနှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးအားဖြင့် ကေဂျီဘီနှင့် ပတ်သက်၍ သော် လည်းကောင်း ဘာတစ်ခုမျှ နစ်နာအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါသလဲ။ သူတို့ အားလုံး အပေါ် ထိုသို့ နစ်နာစရာ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ခဲ့ဖူးရုံမက သူတို့အားလုံးအတွက်

သိက္ခာတက်အောင်၊ အထင်ကြီးအောင်၊ လေးစားအောင် ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့အတွက် အထူးသဖြင့် ဘလိတ် အတွက် အဘက်ဘက်မှ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလျက် ယခု ကျွန်တော့်အပေါ် ကလိမ်စေခြင်းဆင်၍ အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်အောင် လှည့်စားနေသော ဘလိတ်၏ သဘောထားကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။ နောက်ဆုံး၌ အဘက်ဘက်မှ လှည့်၍ ကျွန်တော် ဉာဏ်မီသမျှ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်အား ချောက်ချ၍ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်သူရဲကောင်း ဇာတ်လိုက်ကြီးအဖြစ် ကေဂျီဘီရှေ့တွင် "အမှတ်ယူ" နေခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ပင် ယူဆလိုက်မိသည်။

မည်မျှကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည် မသိ၊ အပြင်ဘက် အိမ်ရှေ့ ခန်းမှ ဘလိတ်နှင့် စတန်တို့ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်သံများကို ကြားရတော့ မှ သတိပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ စတန် ထွက်သွား၍ တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်ရပြီး တစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးပွင့်၍ ဘလိတ် ဝင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘလိတ်သည် သူ့ထုံးစံ သူ့လေသံအတိုင်း လက်ထဲ တွင် ရှန်ပီနီတစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်အား ပြီး ၍ ပြောလိုက်သည်။

'အိုင်ဆေး ရောဘတ်၊ ခင်ဗျာအနေနဲ့ ရှန်ပီနီကလေး တစ်ခွက် လောက် မော့ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးများ မရှိဘူးလား'

'တစ်ခွက် တစ်ဖလားလောက်တော့ ရတာပေါ့ဗျာ' ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့' သူက ကျွန်တော့်အား အရက်ငဲ့ ထားသော ဖန်ခွက်တစ်ခွက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကိုင်၍ ပုလင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက် ပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

'ကဲ ရောဘတ်၊ ဒါ ခင်ဗျာအတွက်' သူက ဖန်ခွက်ကို မြှောက်၍ မော့လိုက်သည်။

'ကျေးဇူးပါပဲ' ကျွန်တော်ကလည်း လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို မော့၍ တစ်ငဲ့ ငဲ့လိုက်သည်။ ယနေ့သောက်ရသော ရှန်ပီနီမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ခါးသက်သက် ဖြစ်နေသည်။

'အား အရသာပါပဲ' ဘလိတ်က အရက်တစ်စက်မှ မရှိတော့သည့် သူ့ဖန်ခွက်ကို မြောက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ 'ရှန်ပိန်နဲ့ ရေဒီယိုက ငြိမ်ညောင်းသာယာတဲ့ တေးဂီတနဲ့ ဘယ်လောက် ဖိမိရှိသလဲ၊ ဒါဆို လောကကြီးမှာ ကခြား ဘာလိုသေးလဲဗျာ' သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ပြီးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် သူ့အပြုံးမှာ သရော်သည့် အပြုံးမျှသာ မဟုတ်၊ ရက်စက်သည့် အပြုံး ဟူ၍ သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့်အတူ ဘော်ရှိုင်းဇာတ်ရုံကြီးအနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်သို့ နေ့လယ်စာ သွားစားခဲ့ကြသည်။ ဤစားသောက်ဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာရောက်စားသောက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်အပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြင့် "မျက်နှာမကြည့်ချင်လောက်အောင်" ဖြစ်နေမိသော်လည်း အခြေအနေအရ မလွဲသာ၍ အလိုက်အထိုက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲတွင် သူ့ ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့် စကားများနှင့် ထိုစကားများ နောက်ကွယ်မှ ကျွန်တော့်အပေါ် ကေဂျီဘီ၏ လျှို့ဝှက်သည့် သဘောထားများကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိအောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အဆိုပါ စားသောက်ဆိုင်တွင် ကျော်ဂျီယာပိုင်တစ်လုံးထောင်၍ တစ်နာရီကျော်မျှ စကားပြောနေခဲ့ကြသည်။ စကားပြောသည် ဆိုခြင်းထက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အယူအဆချင်း မတူကြသည်ကို အပြန်အလှန် တင်ပြဆွေးနွေးနေသည်ဟုဆိုက ပို၍ မှန်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟိုညကလို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မဟုတ်ဘဲ "လူကြီးလူကောင်း ဆန်ဆန်" အငြင်းအခုံ ပြောခဲ့ကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသောအခါ မွန်းလွဲ ၃ နာရီခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်ယောက်သား ဇာလင်စကီးရင်ပြင်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ဇာလင်စကီးရင်ပြင်တွင် ကေဂျီဘီဌာနချုပ် ရှိ၍ အလွန်နာမည်ကျော်သည့် နေရာပင် ဖြစ်သည်။ အထပ်ခုနစ်ထပ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကေဂျီဘီဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကြီးမှာ ဇာလင်စကီး ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလျက် ရှိသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကြီး ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရုရှားတို့၏ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို စတင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် "ဖိလစ် အက်ဒမန် ဇာလင်စကီး" (၁၈၇၆-၁၉၂၆) ၏ ရောမ ရုပ်တုကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်ထိုက်

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဆိုပါ ကေဂျီဘီဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကြီး၏ လက်ယာဘက်ထောင့်တွင် ကလေးကစားစရာ ပစ္စည်းများရောင်းသည့် သီးသန့်ဆိုင်ကြီး ရှိသည်။ ထိုဆိုင်ကြီးများ၏ ထိပ်ဖျားတွင် "ကလေးတို့ကမ္ဘာ" ဟူ၍ ရုရှားစာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသည့် ဧရာမ နီယွန်ဆိုင်ဘုတ်ကြီး ရှိသည်။ ဘလိတ်သည် ကေဂျီဘီဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကြီးရှေ့တွင် ရပ်ကာ ကလေးကစားစရာပစ္စည်း ရောင်းသည့် တိုက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း မချီပြုံး ပြုံး၍ ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းလိုက်သည်။ 'တကယ့်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်မှ ဖြစ်တတ်တယ်ဗျာ'

'ဘာလဲဗျ၊ ဘာကို ပြောတာလဲ' ကျွန်တော်က ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

'ကေဂျီဘီဌာနချုပ်နဲ့ ကလေးကစားစရာဆိုင်ကြီး ကပ်လျက်သား ဖြစ်နေတာလေ'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး'

'ဒီလိုလေဗျာ၊ တကယ်တော့ ကေဂျီဘီရဲ့ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးဟာ ကလေးကစားတဲ့ အလုပ်တွေပဲဗျ၊ ကျွန်တော့်လို ကောင်မျိုး အတွက်တော့ ရယ်စရာပေါ့ဗျာ'

'ဒီနေရာမှာတော့ ခင်ဗျား ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတယ်၊ ကလေးတွေ ကစားကြတာ တကယ်ကစားကြတာဗျ၊ ပျော်စရာကောင်း တယ်' ကျွန်တော်က ဝင်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဘလိတ်က ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျ၍ တစ်ချက်အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'လန်ဒန်မှာလည်း ဒီလိုပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ကို ဝင်ဘဲလ်ဒန်ကလပ်^၁ လို့ ခေါ်ကြတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တင်းနစ်ဘောလုံးတွေနဲ့ ဘက်တံတွေချည်းပဲ ရှိလို့ပေါ့ဗျာ' ဘလိတ်သည် စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ချာခနဲ လှည့်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေး၍ ကေဂျီဘီဌာနချုပ် အဆောက်အအုံကြီးရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားခဲ့သည်။

၁။ WIMBLEDON CLUB - လန်ဒန်မြို့မှ ကမ္ဘာကျော် တင်းနစ်ကစားကွင်းဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံ ဝီလ်လျံများ ကျင်းပသည့် ကွင်းဖြစ်သည်။ (မြန်မာပြန်သူ)

ရာပြည့်စာအုပ်ထိုက်

ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်၏ စကားနှင့် ဘလိတ်အပြုအမူကို ထိုနေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ အမှန်စင်စစ် သူသည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းရင်း တစ်ချိန်တည်းတွင် ဆိုဗီယက် ကေဂျီဘီအရာရှိအဖြစ် “နှစ်ဖက်လွှဲ စပိုင်” လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ ဆိုသလို “နှစ်ဖက်လွှဲ” ဆိုသည့် အတိုင်း အင်္ဂလိပ်ကိုရော ရုရှားကိုပါ နှစ်ဖက်စလုံးကို လှီးဖြတ်နေသူပါကလား ဟူ၍ ရုတ်ခြည်း နားလည် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာပင် ကျွန်တော့်အခြေအနေနှင့် အနေအထားကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော့်နောင်ရေးအတွက် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း သို့မဟုတ် ဖြစ်နိုင်ပါက နက်ဖြန်မှာပင် တစ်ခုခု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်မှုဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ တစ်ဖန် ဘလိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်သဘောထားမှာ အပြတ်ရှင်းပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက် မီးတောက်ကလေး တစ်ခုသည် ဘလိတ်၏ အပေါ်တွင် တောက်လောင်စွဲငြိလျက် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် နောက်ဆုံး ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲတွင် အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည် ဆိုပါက လူလူချင်း ကျွန်တော်အပေါ်တွင် စာနာထောက်ထားမှု ရှိကောင်း ရှိလာလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ပါး အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမည် ဆိုပါက သူသည် ကျွန်တော့်ကျေးဇူး မကင်းသူတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဘလိတ်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘလိတ်သည် မှန်ရှေ့တွင် ရပ်၍ ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်နေသည်။ သူက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။ ‘ဘာလဲ ရောဘတ်၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ’

‘ကျွန်တော် အိုင်ယာလန်ကို ပြန်ချင်တယ်’ ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန် ပြောလိုက်သည်။ ‘အဲဒီအတွက် ခင်ဗျာဆီက အကူအညီ လိုနေလို့’

ဘလိတ်သည် နောက်သို့ ရုတ်တရက် ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် နီရဲလျက်ရှိသည်။ ‘ဘာပြောတယ် ကျွန်တော့်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အကူအညီ၊ ဟုတ်လား’ သူက တအားအော်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော် အကူအညီ လိုနေတယ်၊ ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ကျွန်က ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ကူညီရမှာလဲ’ သူ့အသံမှာ ဒေါသနှင့် မထိလေးစားမှုကို အတိုင်းသား ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ‘ကျွန်သဘောအရ ပြောရရင် ခင်ဗျားကို ဆိုဗီယက်ယူနီယံက လုံးဝ ပြန်မလွှတ်သင့်ဘူး၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်သွား ချင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား မသာဖြစ်အောင် လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်ဆီက ဘာအကူအညီမှ လာမတောင်းနဲ့၊ ဒါပဲ’ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခါးကို ဟန်ပါပါထောက်ကာ ကျွန်တော့်အား ရွံရှာစက်ဆုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်၍ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

၁၉၆၈ ခု ဇွန်လတွင် ‘ထောင်ပြေးစပိုင်’ စာအုပ် ပြုစုနေသည့် ရှောင်ဘိုကားကို မော်စကိုရှိ ဂျော့ဘလိတ်၏ အခန်းတွင် တွေ့ရပုံ။

၁၇

သေမင်းနှင့် လောင်းကစားခြင်း

နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲသုံးနာရီတွင် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်အား အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်သွားဦးမည်ဟု ပြောကာ တိုက်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာ ၁၉၆၇ ခု စက်တင်ဘာလ ၄ ရက် တနင်္လာနေ့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကူကီရီဗလမ်းရှိ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ကွန်မြူနစ် ပါတီဌာနချုပ် အဆောက်အအုံရှေ့မှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ဤအဆောက်အအုံကြီးမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနိုင်ငံကြီး တစ်ခုလုံးအား ကြီးကိုင်၍ ရှေ့ဆောင်နေသော အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်၍ ထူးထူးခြားခြား အစိမ်းရောင်နှင့် အဖြူရောင်များ ခြယ်ထားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထိုနေရာမှ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဂျီယူအမ်ဟု ရုရှားဘာသာဖြင့် အတိုကောက် ခေါ်ကြသော ပြည်သူ့ကုန်တိုက်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤကုန်တိုက်ကြီး၏ ကျဉ်းမြောင်းသော စင်္ကြံလမ်းများနှင့် အဆင့်ဆင့်ဆောက်လုပ်ထားသော ဝိသုကာပုံစံတို့ မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်မှာ လန်ဒန်မှ ဝမ်းဝှစ်အကျဉ်းထောင်ကြီးကို ပြောသတိရလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာကျော် “ရက်စ်စကွဲယား” ခေါ် ရင်ပြင်နီနှင့် ကရင်မလင် နန်းတော်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုအချိန်တွင် ကရင်မလင် နန်းတော်မြို့ရိုးကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ရင်ပြင်နီကွက်လပ်တွင် လီနင်၏ အာဇာနည်ဗိမာန်သို့ လာရောက် အလေးပြုရန် တန်းစီနေကြသည့် လူတန်းကြီးမှာ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကရင်မလင်နန်းတော် နာရီမျှော်စင်မှ လေးနာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ရင်ပြင်နီမှ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေကြသော လူတန်းကြီးကို ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်ကြည့်ခဲ့ပြီး စိန့်ဘက်စီလ် ဘုရားကျောင်းကို ကျော်၍ “မော်စကာဗာ” မြစ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကရင်မလင် နန်းတော်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မော်စကာဗာမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှ အဆောက်အအုံမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဗြိတိသျှသံရုံး အဆောက်အအုံပင်တည်း။

ကျွန်တော်သည် မြစ်ကမ်းဘေးမှ လမ်းအတိုင်း ကရင်မလင် နန်းတော်ကြီးဘက်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက် မျှော်ကြည့်ရင်း ဗြိတိသျှသံရုံးရှိရာသို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှသံရုံး အဆောက်အအုံမှာ လမ်း၏ အတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ်ဝင်၍ သံဆူးကြီးများ တင်ထားသည့် အုတ်နံရံဖြင့် ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သံရုံးဝင်းကြီးတွင် ဂိတ်ဝန်ခံခရီးရာ သံရုံးအမှုထမ်းများ၏ ကားများ ဝင်ရန် ထွက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို ဂိတ်နှစ်ခုစလုံးတွင် ဂိတ်စောင့်ရဲသားများအတွက် ရာသီဥတု ဆိုးရွားသည့်အခါ ခိုရန် ကင်းတံနှစ်ခု ရှိသည်။ သာမန် အချိန်များတွင်မူ ရဲသားနှစ်ယောက်သည် ထိုဂိတ်နှစ်ခုတွင် တစ်ယောက်စီ လမ်းလျှောက်ရင်း အဝင်အထွက်ကို စောင့်၍ စစ်ဆေးကြသည်။ ထိုရဲသားနှစ်ယောက်ကို လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားအုပ်ချုပ်နိုင်ရန်အတွက် ရဲအရာရှိ တစ်ဦးလည်း ထိုနေရာတွင် အမြဲ ရှိနေသည်။ ထိုရဲအားလုံးမှာ ရုရှားရဲအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်၍ မော်စကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ချပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သံရုံးအနီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် ဂိတ်မှ အစောင့်ရဲသားသည် တခြားဂိတ်မှ ရဲသားနှင့် သွား၍ စကားပြောနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ထို့ပြင် ရဲအရာရှိကိုယ်တိုင် ထိုရဲသားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုဂိတ်ဝတွင် စကားကောင်းနေကြရာ ကျွန်တော် ပထမတွေ့ရသည့် ဂိတ်ဝမှာ အစောင့်မရှိဘဲ လွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုဂိတ်ဝ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်သည်နှင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တစ်ပြိုင်နက် စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချကာ ဘယ်ဘက်ဂိတ်မှ ရဲသားကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ အဆင်သင့် ပွင့်နေသော သံတံခါးမှနေ၍ သံရုံးဝင်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် သံရုံးအဆောက်အအုံရှေ့မှ အုတ်လှေကားထစ်များ ကို တစ်ထစ်ချင်း ခပ်သွက်သွက် တက်လာခဲ့ပြီး ရှေ့မျက်နှာစာမှ တံခါးမကြီးကို တွန်း၍ အထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် လက်ယာဘက် ထောင့်ခန်း၌ စားပွဲတစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသော ခပ်ရွယ်ရွယ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ရိုရာသို့ တန်းသွားပြီးမှ သူ့ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ထောက်၍ မေးလိုက်သည်။

'ဒါ ဗြိတိသျှသံရုံးပါလား ခင်ဗျာ'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒီလိုဆို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ရှောင်ဘိုကေးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လန်ဒန် ဝမ်းဝှစ်ထောင်ထဲက ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ စပိုင် ဂျော့ဘလိတ်အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ စကော့တလန်ယာ့ဒ်က အလိုရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါ အခု ကျွန်တော် လာပြီး အဖမ်းခံတာပါ'

ထိုလူမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ဟိုဘက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးဌာန ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အဆောက်အအုံကို သွားပါ ခင်ဗျာ'

ကျွန်တော်က တံခါးမကြီးဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး 'ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒီအခန်းထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ အတော်လေး အန္တရာယ်များပါတယ် ခင်ဗျာ'

ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ 'ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားခေါ်ပေးပါမယ်၊ ဟိုအခန်းထဲက ခဏလေးစောင့်ပါ' သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တံခါးပေါက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအခန်းမှာ ဧည့်ခန်းဖြစ်ဟန်တူ၍ ဆိုဖာများ၊ ကုလားထိုင်များနှင့်အတူ စားပွဲကလေး နှစ်ခု တို့ပါ တွေ့ရသည်။ အခန်း၏ တစ်ဖက်တွင် လမ်းမဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍

လိုက်ကာအဖြူကလေးများ ချထားသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရာမှ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သွားပြီး လိုက်ကာအဖြူကို မ၍ အပြင်လမ်းမသို့ မှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အစောင့်ရဲသားနှစ်ယောက်သည် ဂိတ်ဝှစ်ခုသို့ ပြန်ရောက်သွားကြပြီး ရဲအရာရှိမှာမူ တစ်ခုသောဂိတ်ဝှစ်ခု ရပ်လျက် သံရုံးအဆောက်အအုံဘက်သို့ စိုက်၍ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ရာ ခဏအကြာတွင် တံခါးပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ထိုလူမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဝတ်စုံအနက်ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်က ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

'မင်္ဂလာညနေပါ ခင်ဗျာ' သူ့ကို လက်ကမ်းလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီ ပေးရပါမလဲ'

'ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါဦး' ကျွန်တော့်အား ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘာတွေ ကူညီရမလဲ'

'ဒီလိုပါ၊ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ကြီးထဲက ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ ဂျော့ဘလိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ စကော့တလန်ယာ့ဒ်က ရှောင်ဘိုကေး ဆိုတဲ့ လူကို လိုက်ရှာနေပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါပဲ'

'ဪ ခင်ဗျားက ဒီအကြောင်းတွေ သိနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'သိဆို အဲဒီ ရှောင်ဘိုကေးဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲ'

သူသည် တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ 'အို ဒီလိုလား၊ အင်း ဒီလိုဆိုတော့ ဟို ကျွန်တော့်ကို ခဏ ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်'

'ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ ဘယ်လိုမှတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ မကြာပါဘူး၊ ကျွန်တော် အခု ပြန်လာမှာပါ' ပြောပြောဆိုဆို သူအပြင်သို့ ထွက်သွားပြန်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး

စောစောကလူနှင့်မခြား ဝတ်စုံအနက်များကို သားသားနားနား ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တကယ့် အင်္ဂလိပ်ပုံစံ၊ အင်္ဂလိပ်မှန်း သိသာလှသည်။ အသက်ကြီးကြီးလူက စကား စ ပြောသည်။

'ကျွန်တော့်နာမည်က ဒေးဗစ်' ပါ။ သူကတော့ ပေါလ်' လို့ ခေါ်ပါတယ်' ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး ဒေးဗစ် ဆိုသူပင် ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ကဲ အဲဒီတော့ ပြဿနာက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ပြောပါဦး'

'ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဘိုကေးလို့ ခေါ်ပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်သည်။ 'ရှောင် ဘိုကေးပါ။ လန်ဒန်မှာ ထောင်က ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ ဂျော့ဘလိတ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကော့တလန်ယာဒ်က ကျွန်တော့်ကို အလိုရှိနေပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်က လာပြီး အဖမ်းခံတာပါပဲ'

ဒေးဗစ်က ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော ပေါလ်ဆိုသူကလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

'အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ' ဒေးဗစ်က မေးလိုက်သည်။

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ 'ဒီလိုပါ' ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ရသည်။ 'ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလန် ပြန်ရောက်အောင် ကူညီစေချင်တာပါပဲ'

'ခင်ဗျားမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရှိသလား'

'မရှိပါဘူး'

'ဒါဆို ဒီနိုင်ငံကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ'

'နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတူနဲ့ ရောက်လာတာပါ'

'အဲဒီ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတူက အခု ဘယ်မှာလဲ'

'ကေဂျီဘီလက်ထဲ ရောက်သွားပါပြီ'

'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလည်း ဟုတ်ပုံ မရဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အိုင်းရစ်လူမျိုးပါ'

• ထိုနာမည်များကို ကျွန်တော် အတိအကျ မမှတ်မိတော့ပါ။ (စာရေးသူ)

ဤတွင် ဒေးဗစ်က ပေါလ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးနေကြသည်။ ပြီးမှ ဒေးဗစ်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီလိုဆိုတော့ အိုင်းရစ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကူအညီ ပေးရမလဲ'

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို အလိုရှိနေတာက ဗြိတိသျှအစိုးရက အလိုရှိနေတာပဲ' ကျွန်တော်က ပိုရှင်းအောင် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ 'အိုင်းရစ်အစိုးရက အလိုရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဒေးဗစ်က ပခုံးကို တစ်ခါထပ်၍ တွန့်လိုက်ပြန်သည်။ ပေါလ်ဆိုသူကလည်း ပြုံးမြဲ ပြုံးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခြောက်တိုက် တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း သူတို့၏ အေးတိအေးစက် အမူအရာများကြောင့် ငိုချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

'အခု ဂျော့ဘလိတ်က ဘယ်မှာလဲ' ဒေးဗစ်က မေးလိုက်သည်။

'သူ အခု မော်စကိုမှာပဲ ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့ အတူတူပဲ နေပါတယ်'

'လိပ်စာက ဘယ်မှာလဲ'

'ဒါကတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ထင် 'ယ်' ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရပြန်သည်။ 'အဲဒီတိုက်ခန်းက ကေဂျီဘီပိုင်တဲ့ အခန်းပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အခု မော်စကိုမှာပဲ ရှိနေသေးတော့ ပြောဖို့ မလွယ်ပါဘူး'

'အင်း... ဒေးဗစ်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ 'ကဲ- ကျွန်တော့်တို့ကို ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်ရာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

နောက်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဒေးဗစ်သည် အခြားလူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုလူမှာ စောစောက လူအားလုံးထက် အသက်ကြီး၍ ၄၅ နှစ်ခန့် ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အင်္ကျီလက်ရှည် လက်ခေါက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အလုပ်လုပ်နေရာမှ ထ လာခဲ့သည်ဟု ထင်ရသည်။

'သူကတော့ မစ္စတာ ဟဲရစ္စ' ပါ' ဒေးဗစ်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ 'သူက ဒီမှာ သံမှူးဆိုတော့ ခင်ဗျားကိစ္စကို သူ ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

'မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ မစ္စတာ ဘိုကေး' သူက ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။ 'ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါဦး'

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေး၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်နှင့် သံမှူးက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ 'ဒီမယ် မစ္စတာ ဘိုကေး၊ ခင်ဗျားနိုင်ငံကူးလက်မှတ် မရှိဘူးလို့ သိရပါတယ်' သံမှူး၏ အသံနှင့် အမူအရာမှာ စောစောက လူများထက် ပို၍ ပျော့ပျောင်းသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ အိုင်းရစ်အမျိုးသားလို့ သိရတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အိုင်းရစ်လူမျိုးပါ'

သံမှူးသည် ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ငုံ့၍ ကျွန်တော့်အား စာရေးစက္ကူတစ်အုပ်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ 'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အိုင်ယာလန်က နေရပ်လိပ်စာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံ၊ မွေးရာဇာတိကိုပါ ဒီမှာ ရေးပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က သူပြောသည့် အချက်အလက်များကို စာရွက်ပေါ်တွင် အပြည့်အစုံ ရေးလိုက်ပြီး စာရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက စာရွက်ကို ခေတ္တခဏ ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ 'ကောင်းပါပြီ မစ္စတာ ဘိုကေး၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် လာခဲ့ပါ၊ အဲဒီကျတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် တစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သေ သေသွားပြီး သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ 'နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် ပြန်လာခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ အခု ကျွန်တော် ဒီသံမှူးက ပြန်ထွက်တာနဲ့ နောက်နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း သေပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့'

• ဤနာမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် အတိအကျ မမှတ်မိပါ။ (စာရေးသူ)

'ဒါပေမဲ့ ဒီသံမှူးထဲကို ခင်ဗျားသဘောနဲ့ ခင်ဗျား ဝင်လာတာ မဟုတ်လား' ဒေးဗစ်က ဣန္ဒြေရရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့မှာ တခြား ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး မစ္စတာ ဘိုကေး' သံမှူးက ပြောလိုက်ပြန်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့မှာက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနကို လှမ်းပြီး ဆက်သွယ်ရဦးမယ်၊ သူတို့က တစ်ဆင့် အိုင်ယာလန်အစိုးရကို စုံစမ်းခိုင်းရဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ အိုင်ယာလန် အစိုးရက ခင်ဗျားအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပို့ပေးတဲ့အထိ စောင့်ရဦးမယ်'

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခု လာခဲ့တာက ကေဂျီဘီကို စွန့်ခွာပြီး လာခဲ့ရတာပဲ' ကျွန်တော့်မှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ 'အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် မပေးနိုင်ဘူးလား'

'မစ္စတာ ဘိုကေး၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့် မပေးနိုင်ပါဘူး' သံမှူး၏အသံမှာ ယခုအထိ ပျော့ပျောင်း တည်ငြိမ်လျက်ပင် ရှိနေသည်။

'ခင်ဗျားက အိုင်းရစ်လူမျိုး ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရုရှားတွေကို သွားပြောရင် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဟားလွတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမှာ ဝင်မရွပ်ပါနဲ့လို့ ပြောမှာ သေချာတယ်'

'ဒါဖြင့် ဒီမော်စကိုမှာ အိုင်ယာလန်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမယ့် နိုင်ငံခြားသံမှူးရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးလား'

သံမှူးက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ 'မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘယ် ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံမှာမှ အိုင်ယာလန်သံမှူး မရှိပါဘူး'

ကျွန်တော်သည် သူ့အား သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ခေတ္တစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းကာ နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကို ပြောင်ကျကျပင် မေးလိုက်ရတော့သည်။ 'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် ပုန်းစရာ နေရာတစ်ခု စီစဉ်ပေးနိုင်ဘူးလား'

သူက ကျွန်တော့်အား စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ 'မဖြစ်ဘူး မစ္စတာ ဘိုကေး၊ ခင်ဗျားအတွက် ပုန်းစရာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊ ဒီနိုင်ငံမှာ လုံးဝ မရှိဘူး'

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထ လိုက်မိသည်။ ပြီး

ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ကန့်လန့်ကာကို မ ချွဲ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် အစောင့်ရဲသားနှစ်ယောက်သည် ဂိတ်ဝ နှစ်ခုတွင် အလယ်တည့်တည့်မှ မတ်မတ်ကြီးရပ်ကာ မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ခုသော ဂိတ်ဝတွင် ရဲအရာရှိကိုပါ မြင်ရသည်။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးသည် သံရုံးအဆောက်အအုံဘက်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ကန့်လန့်ကာကို ပြန်ချလိုက်ပြီး သံတမန် အရာရှိနှစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

'ကဲ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ' ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်သံပေါက်နေအောင် တမင်ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး တွေ့ချင်မှ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အခုလို ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ခွင့်ရတုန်း ကျွန်တော် တစ်ခုပြောခဲ့ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောမယ့် စကားတွေကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ တစ်ဆင့် ပြောပေးကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်' ကျွန်တော့်အသံကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လေးလေးမှန်မှန် ဖြစ်အောင် သတိထား ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်ဟာ ဂျော့ဘလိတ်ကို ထောင်က ထွက်ပြေးနိုင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကေဂျီဘီနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး။ ဘလိတ်ဟာ ထောင်က ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော် စောစောက ကြိုတင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတုနဲ့ ဘာလင်ကတစ်ဆင့် မော်စကိုကို ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ မော်စကိုကို လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မူလကတည်းက ရုရှားမှာ သုံး လေးလ လောက်ပဲ နေဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်မပြုဘဲ ဇွတ်အဓမ္မ တားမြစ်ထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော် သိရသလောက် ဘလိတ်ဆိုတဲ့လူဟာ အင်္ဂလိပ်ထောက်လှမ်းရေးသမား လေးဆယ့်နှစ်ယောက်ကို အသတ်ခံရအောင် လုပ်ခဲ့တယ်လို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်မမှန်ပါဘူးလို့ ဘလိတ်က တခြားလူတွေရော ကျွန်တော့်ကိုပါ ရှင်းပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စ ဟာ အမှန်ပဲလို့ ယူဆပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ အခန်း၏ အလယ်သို့ လျှောက်လာ၍ သူတို့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'လွန်

ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က တစ်ညမှာ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ကေဂျီဘီ တစ်ယောက်ကို ဘလိတ်က တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရပါတယ်'

ဒေးဗစ်က ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြီး သံမှူ လုပ်သူက ခေါင်းပုသွားပြီး ခပ်တိုးတိုး လေချွန်လိုက်သည်။

'တကယ်တော့ ဘလိတ်ဟာ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ လူပါ။ အခု ဆိုရင် သူဟာ ကျွန်တော့်ကို သူကိုယ်တိုင်တောင် သတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါ်နေပါတယ်' ကျွန်တော်က ခေတ္တ စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်စကားမှာ သည်နေရာတွင်ပင် ပြီးဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။ 'အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာမှ လက်ယာဘက် အဝင်မှ အုတ်တိုင်ဘေးတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ 'ဒီအခန်းထဲမှာ အသံဖမ်းစက် တပ်ထားတယ် ထင်တယ်'

ဒေးဗစ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ 'ဟုတ်ပါဘယ်' သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုပ်ထားရပါတယ်'

'ကောင်းပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီအတိုင်းဆိုရင် အခု ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာတွေကို ဘလိတ်ဟာ သူကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး ကြားကောင်း ကြားရမှာပေါ့။ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ ကျေနပ်စရာပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူတို့ကို လုံးဝ မကြည့်တော့ဘဲ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် သံရုံးဂိတ်ဝ နှစ်ခုအနက်မှ ရုရှားရဲအရာရှိနှင့် ရဲသားတစ်ယောက် ရပ်နေသော လက်ယာဘက်ဂိတ်ဝသို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရဲအရာရှိသည် ကျွန်တော် လျှောက်လာနေသည်ကို မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်မဟာ စိုက်ကြည့်နေပြီး သံရုံးဂိတ်ဝမှ အပြင်လမ်းမပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ပိတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ပခုံးမှ ကြယ်တံဆိပ်ကြီးကိုကြည့်၍ ရဲမှူးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူက ကျွန်တော့်အား ရုရှားဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်မှာ "နိုင်ငံကူးလက်မှတ်" ဆိုသော စကား

တစ်လုံးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် တတ်ထားသမျှ ရုရှားဘာသာစကား မတောက်တခေါက်ဖြင့် 'နားမလည်ဘူး' ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ရုရှားလို ထပ်ပြောနေပြန်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း 'အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်' ဆိုသော စကားနှစ်လုံးကိုသာ ရုရှားလို ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ သူက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဆိုသော စကားကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေခဲ့ရာ ကျွန်တော်က အကြိတ်ခုံရလာသည်နှင့် လီနင်ဂရက်ဟိုတယ် ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်၊ လီနင်ဂရက်ဟိုတယ်' ဟူ၍ ပြန်ပြောရသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း မော်စကိုတွင် နိုင်ငံခြားသားမှန်သမျှ မိမိတို့တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်တွင် မိမိတို့၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အပ်ထားခဲ့ကြရသည်။

ထိုသို့ ရုရှားရဲမှူးနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဗြိတိသျှသံရုံးဂိတ်ဝဘေးနားတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူ့ ကိုယ်နားမလည်၊ ကိုယ့်သူနားမလည် ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ရဲမှူးသည် ကျွန်တော်စကားကို ပင် နားလည်သွား၍လော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်အတွက် ဦးနှောက်အခြောက်မခံချင်၍လော မသိ၊ ကျွန်တော်အား တစ်ချက် တွေ့၍ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သွားခွင့်ပြုလိုက်သည့် အနေဖြင့် အလေးပြုကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဤနေရာတွင် တစ်ခုဖြစ်နိုင်သည်မှာ သူတို့အလစ်တွင် သံရုံးထဲသို့ ဝင်သွားသော ကျွန်တော်အား ဖမ်းဆီး၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ပါက သူတို့၏ ပေါ့လျော့မှုအတွက် တာဝန်ရှိလာမည် စိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်အား ယခုလို ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင် စရာရှိသည်ဟု တွေးမိသည်။

ကျွန်တော်သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ဘဝတွင် ယခုတစ်ခါလောက် အထီးကျန်နိုင်သော ခံစားမှုမျိုး တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အဖြစ်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဗြိတိသျှ သံရုံးထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်ဘဝ တစ်ခုလုံး အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟူသော စောစောက ကျွန်တော်အတွေးနှင့် ကျွန်တော်အထင်မှာ လက်တွေ့တွင် "ပါစင်အောင်" လွဲခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်လာရင်း ဗြိတိသျှသံရုံးထဲမှ အင်္ဂလိပ်ဆန်လွန်းလှသော သံရုံးအရာရှိများ၏ မျက်နှာများကို မျက်စိထဲမှ ဖျောက်မရအောင် ရှိနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကေဂျီဘီသည် ကျွန်တော် အကြောင်းကို သိပြီးလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သည်မျှမက ဗြိတိသျှသံအရာရှိများအား ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့် စကားများနှင့် ကျွန်တော်အသံကိုပင် သူတို့ ကြားကောင်း ကြားပြီးလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ "ပြေးစရာ မြေမရှိ" ဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ယခုမှ ကျွန်တော် "ဒက်ထီ" နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသလို ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာခဲ့ရင်း စောစောက ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော မောစကာဗာမြစ်ကို ဖြတ်သည့် ခုံးတံတားပေါ်သို့ ရောက်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ကာ တံတားပေါင်မှ တသွင်သွင် စီးနေသော မြစ်ရေကို အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ဤအခိုက်အတန့်ကလေးတွင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလားဟူ၍ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မတွေးစဖူး တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ဤနေရာတွင် ကြာကြာနေလျှင် အဘက်ဘက်က အခြေအနေ ပိုဆိုးလာနိုင်သည် ဟူသော အသိ ဝင်လာသည်နှင့် ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် "ဘူဂါရက်" ဟိုတယ် အဆောက်အအုံကြီးနှင့် ဟိုတယ်ရှေ့တွင် အစီအရီ ရပ်ထားသောကားများကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကားများ ရပ်ထားသည့် နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးထဲတွင် ထိုကားများထဲမှ နိုင်ငံခြားသားများကို အနည်းနှင့်အများ မုချတွေ့ရမည်။ တွေ့လျှင် အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇွတ်အဝေ့ မိတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြမည်ဟု ကြံစည်ထားခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ၌ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေ စခန်းသို့ သွားခဲ့စဉ်က ဆိုချိမြို့မှ ကေဂျီဘီအရာရှိ ဗလီဒရာပြောလိုက်သော စကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေရာမှ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်မိသည်။ ဗလီဒယာ၏ ပြောကြားချက်အရ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် ဟိုတယ်များ၌ ဝင်ထွက်သွားလာကြသည့် နိုင်ငံခြားသား မှန်သမျှကို မိမိတို့ကေဂျီဘီက အမြဲ စောင့်ကြည့်နေကြရသည်ဟူ၍ သိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အရူးတစ်ယောက်ပမာ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက် လာခဲ့ပြန်သည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် “စိန့်ဘက်စီလ်” ဘုရားကျောင်းကြီး နောက်မှပတ်၍ ရင်ပြင်နီထဲသို့ တစ်ကျော့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ လီနင်ဗီမာန်ရှေ့တွင် တန်းစီနေသော လူအချို့ ရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုလူတန်းထဲတွင် ကျွန်တော်အတွက် တစ်နည်းနည်းဖြင့် အကူအညီပေးနိုင်မည့် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်တလေများ တွေ့ရလေမလားဟု မယောင်မလည် ခေတ္တ အကဲခတ် ကြည့်နေမိသေးသည်။ သို့သော် ထိုလူစုထဲတွင် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ ပါဟန်မရဘဲ ဂျာမန်နှင့် ပြင်သစ်လူမျိုးများကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုအခိုက် ကရင်မလင် နာရီစင်မှ ၆ နာရီထိုးသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။ ယခုဆိုလျှင် ဗြိတိသျှသံရုံးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီတိတိ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်အကြောင်းကို ကေဂျီဘီ သိသွားပြီဆိုပါက ကျွန်တော်အား မော်စကိုတစ်မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်၍ အပူတပြင်း လိုက်ရှာကြမည်ဖြစ်ရာ သူတို့ ပထမဦးဆုံးဦးစားပေး၍ ရှာကြမည့် နေရာများထဲတွင် နိုင်ငံခြားသားများ သွားတတ်သည့် ဤရင်ပြင်နီသည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါမည် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ တွေးမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် လီနင်ဗီမာန်ကို ကျောခိုင်းကာ ရင်ပြင်နီ၏ တစ်ဖက်စွန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်သည် ဘော်လရှိုင်းဇာတ်ရုံကြီး ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ပွတ်ရှိုက်လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာရင်း ဤအနီးအနားတွင် ဆိုဗီယက်သတင်းစာဆရာနှင့် အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်တလေကို တွေ့နိုင်စရာ ရှိသည်ဟု စဉ်းစားကာ ထိုနေရာသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဤနေရာတွင်လည်း ကျွန်တော်မှာ မျှော်လင့်ချက်နှင့် လွဲခဲ့ရပြန်သည်။ ဆိုဗီယက် သတင်းစာဆရာကလပ်တွင် နိုင်ငံခြားသား သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ရရုံမက ကလပ်အဝင်ဝမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်အား ရုရှားဘာသာဖြင့် တတွတ်တွတ်ပြောကာ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို ငွတ်တောင်းနေသဖြင့် မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်၍ မယောင်မလည် ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ခြေဦးတည်ရာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဆက်၍ လာခဲ့ပြီးနောက် “အာရ်ဘက်” ပန်းခြံသို့ ရောက်

သွားသောအခါ ည ၇ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကေဂျီဘီသည် ကျွန်တော်သတင်းကို မုချသိသွားကြပြီမှာ သေချာသည် သိဖြစ်ရာ ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည့် တရားခံအစစ်မှာ ဘလိတ်ပင် ဖြစ်သည်ဟူသော အတွေးဖြင့် သူ့အပေါ် အခဲမကျေ ဖြစ်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် သည်အခြေအနေ ရောက်မှတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ ဘလိတ်ထံ ဖုန်းဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အာရ်ဘက် မြေအောက်ဘူတာရုံ အပြင်ဘက်ရှိ တယ်လီဖုန်းရုံကလေးမှနေ၍ ကိုပက် နှစ်ပြားစေ့တစ်စေ့ ထည့်ကာ ဒိုင်ခွက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို’ ထိုအသံမှာ ဘလိတ်၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။

‘ဟဲလို အခု စကားပြောနေတာ ရှောင်ပါ’

‘ဪ ဟုတ်လား၊ ဆိုပါဦး’

‘အခု ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ပါ’ ကျွန်တော်က စကားပလ္လင် ခံလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျာကို အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် အခု ဗြိတိသျှသံရုံးကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလူတွေကို ကျွန်တော် အိုင်ယာလန် ပြန်ဖို့ အကူအညီ တောင်းခဲ့တယ်’

တစ်ဖက်မှ ရုတ်တရက် အသံမကြားရဘဲ ငြိမ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ဘလိတ်၏ အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်လုပ်လာခဲ့တာလဲ’ ဘလိတ်၏ အသံမှာ စကားပြောခွက်ထဲတွင် ဟိန်းသွားသည်။

‘ကျွန်တော် ဗြိတိသျှသံရုံးကို ရောက်ခဲ့တယ်လေ’ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဗြိတိသျှသံရုံးကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’ ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးပင် ဖြေလိုက်သည်။

ဘလိတ်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းလှသဖြင့် စကားမပြောမီ တံတွေးသီးနေလိုက်သေးသည်။ ‘ခင်ဗျား အဗူးပဲ၊ ခင်ဗျား တကယ့်ကို ရူးနေတဲ့ အဗူးတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ’

ကျွန်တော်မှာ သူ ဒေါသပုန်ထနေသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်း

သာလုံးဆိုသွားသည်။ 'ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကိုရော၊ ကေဂျီဘီကိုရော၊
 ပြီးတော့ အထိတ်တလန့် နေရတဲ့ ဘဝကိုရော ငြီးငွေ့လှပြီ' ကျွန်တော် ပြန်
 အော်ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော် အားလုံးကို ငြီးငွေ့ပြီဗျာ၊ အိုင်ယာလန်
 ကို ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် အိုင်ယာလန်ကို
 တရားဝင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ ကျွန်တော့် နာမည်ဟောင်းနဲ့ ပြန်ပြီး ဘဝ
 ဟောင်းမှာပဲ နေချင်တယ်'

'ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ' သူ့လေသံ
 မှာ သရော်သံ ပါလာသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

'ဗြိတိသျှသံမှူးက နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် ကျွန်တော့်အတွက် နိုင်ငံ
 ကူးလက်မှတ် လာယူပါလို့ ပြောလိုက်တယ်လေ' ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်
 ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီလက်မှတ်ရရင် ကျွန်တော် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံခြားရေး
 ရုံး သွားပြီး ဒီနိုင်ငံက ပြန်ထွက်ခွင့်လက်မှတ် တောင်းမယ်၊ အဲဒီတော့ ခု
 အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ရော ကေဂျီဘီနဲ့ရော ဘာမှ မပတ်
 သက်တော့ဘူး၊ ရှေ့လျှောက် ဘာမှ ဆက်လုပ်စရာလည်း မလိုတော့ဘူး'

'နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒီလိုနည်းနဲ့ ထွက်ပြေးလို့ရမယ် ထင်လို့လား'
 သူက ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

'ဒါတော့ ကျွန်တော် ကြိုးစားရမှာပေါ့'

'ခင်ဗျားဟာ တကယ့် တကယ်ကျတော့ ကျွန်တော် ထင်ထား
 တာထက် ပိုပြီး မိုက်နေပါလား'

'ခင်ဗျား ထင်ချင်သလို ထင်ပါ'

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီလို လုပ်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ပါလား'
 အမှန်စင်စစ် ဘလိတ်သည် ဤစကားကို တမင်ပြောလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အခန်းမှ
 တယ်လီဖုန်းမှာ လျှို့ဝှက်အသံဖမ်းထားသည်ဖြစ်ရာ သူစကားကို ကေဂျီဘီ
 ကြားအောင် တမင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ'

'ခင်ဗျား လူမိုက်' သူက သံကုန်အော်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား
 တကယ့်ကို မိုက်တဲ့လူမိုက်၊ လုံးဝ သုံးမရတဲ့ လူမိုက်'

ဘလိတ်မှာ သူ့စိတ်သူ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ
 ဒေါသထွက်လေလေ ကျွန်တော်က ငြိမ်လေလေ၊ သူက ပို၍ ဒေါသထွက်လေ
 လေ ဖြစ်နေသည်။

သူသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်နေပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ
 သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်ဟန် တူသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် သူ့အသံမှာ အ
 တော်ကလေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်သွားသည်။

'နေပါဦး၊ ခင်ဗျား အခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ'

'ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုပဲ တစ်ပတ်လုံးလုံး လမ်းပေါ်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ
 လျှောက်သွားနေပြီး နောက်တစ်ပတ်ကျတော့မှ ဗြိတိသျှသံရုံး တစ်ခေါက် သွား
 ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တောင်းမှာပေါ့'

'ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ရဲက ခင်ဗျားကို ဆွဲသွားမှာပေါ့'
 ဘလိတ်သည် ကျွန်တော် စကားပြောနေသည်ကို တမင်အချိန်ဆွဲပြီး ကေဂျီ
 ဘီကို ခြေရာခံနိုင်အောင် ပရိယာယ်ဆင်နေပြီ ဟု တွက်လိုက်သည်။

'ဒါတော့ ရဲနဲ့လွတ်အောင် ရှောင်ရမှာပေါ့' ကျွန်တော်က ပြန်ပြော
 ရှိလိုက်သည်။

'ဒီလိုဆိုလည်း ခင်ဗျား ဒီကိုပြန်လာပြီး နောက်တစ်ပတ် သံရုံးသွား
 မယ့် အချိန်အထိ ဒီက လာစောင့်ပါလား' သည်တစ်ခါတော့ ဘလိတ်က
 ကျွန်တော့်အား တကယ်ပင် လူမိုက်တစ်ယောက်ဟု ထင်လိုက်ပုံ ရသည်။
 ဒါမှမဟုတ် ကေဂျီဘီက သူ့အပေါ် သံသယကင်းအောင် ရည်ရွယ်ပြီး တမင်
 ပြောနေသလား မသိ။

'ခင်ဗျား ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်
 အတွေးနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်'

'ဪ ဒီလိုလား၊ ဒါထက် ခင်ဗျားအခု ဘယ်နေရာက လှမ်းဆက်
 နေတာလဲ' သူက အလောသုံးဆယ် မေးလိုက်သည်။

'မော်စကိုမြို့တွင်း တစ်နေရာကပေါ့ဗျာ' ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်
 တော်သည် ဖုန်းကို ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းရုံထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် မြေအောက်ရထားစီး၍ မော်စကို အ
 နောက်ပိုင်းဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ကိုသွား၍ ဘယ်
 လာရမှန်း မသိ။ ကျွန်တော် သိသည်မှာ မော်စကို မြို့လယ်ကောင်နှင့် ထေးနိုင်

သမျှ ခပ်ဝေးဝေးသွားရန်ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ မြို့အနောက်ပိုင်း အစွန်
 ဖျားသို့ ရောက်သွားသောအခါ ည ၈ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်း
 ဆိုလျှင် ညသန်းခေါင်မတိုင်မီ တစ်နေရာရာတွင် ပုန်းနေမှဖြစ်မည်။ ညဘက်
 လူခြေတိတ်၍ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ရှင်းနေသည့် အချိန်မျိုးတွင် ဟိုဟို
 ဒီဒီ လမ်းသလားနေပါက ဘလိတ်ပြောသလို ရဲက မုချ ဆွဲသွားမည်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် နေရာသီတွင် မကြာခဏ လမ်း
 လျှောက်ရင်း ရောက်ခဲ့ဖူးသော မြို့ပြင်မှ တောအုပ်တစ်ခုကို သွားသတိရမိ
 သည်။ သို့ဖြင့် အငှားကားတစ်စီးကို ငှားကာ နာရီဝက်ခန့်စီး၍ အဆိုပါ တော
 အုပ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် “အဖေပေလိုဝီ” ပန်းခြံရှေ့တွင် ဆင်းခဲ့သည်။ ထို
 မှတစ်ဖန် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ပြီး မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော တောအုပ်
 ထဲသို့ မမြင်မကမ်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်နာရီခန့်
 လျှောက်မိသောအခါ လူသံ၊ ကားသံများကို သဲ့သဲ့သာလျှင် ကြားရသည့်
 တကယ့် တောနက်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည်
 မှောင်ထဲတွင် မျက်စိကျင့်သားရလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် သစ်ကိုင်းများကို
 ချိုး၍ လူသွားလမ်းနှင့် လွတ်ကင်းသည့် ချုံပုတ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုအောက်
 တွင် သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများ ခင်းကာ ဝင်အိပ်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ထိုညက ချုံပုတ်အောက်တွင် တစ်ည
 လုံးလိုလို အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဟိုတွေးသည်တွေး တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်
 ငယ်ငယ်က လင်းမားရစ်မြို့ကလေးတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး
 နေခဲ့ရသည်မှစ၍ ပေပေတေတေဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး ပါဆယ်ဗုံးအမှုဖြင့်
 ထောင်ကျခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး ဘလိတ်နှင့် ထောင်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရပုံ၊ ဘလိတ်
 အတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ရပုံ၊ ယခုနောက်ဆုံး မော်စကိုရောက်လာပြီး ပြဿနာ
 ဖြစ်ခဲ့ရပုံများကို တသိတတန်းကြီး မဆုံးနိုင်အောင် တွေးနေမိသည်။ ကျွန်
 တော် အဝတ်အစားများမှာ ထူထူထဲထဲမဟုတ်ဘဲ ခိုးခိုးသာမန် ဝတ်စုံများသာ
 ဖြစ်ရာ ထိုညက ညဉ့်နက်လေလေ အအေးဓာတ် ပိုလေလေဖြင့် တစ်ညလုံး
 ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ အိပ်မရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီလာ၍ တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင် သမ်းလာ
 သောအခါ ကျွန်တော်သည် ချုံပုတ်ထဲတွင် ဆက်၍ ကွေးမနေတော့ဘဲ အိပ်
 ရာမှ ထ ၍ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းများကို ၁၅

မိနစ်ခန့် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ အတော်ကလေး နေသာထိုင်သာရှိလာပြီး မိုး
 လည်း လင်းလာသဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်၍ တောအုပ်ထဲမှာပင် အတော်
 ကြာအောင် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ဤတွင် ဤတောအုပ်ထဲတွင် ကျွန်
 တော် ထင်သလို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ လူအတော်များများ
 ရောက်နေကြသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသည်။ အမှန်စင်စစ် ဤလူ
 များမှာ လေးယောက်တစ်ဖွဲ့၊ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ စသည်ဖြင့် အုပ်စုလိုက်ဖွဲ့၍
 နံနက်စောစော ဤတောအုပ်ထဲတွင် မှီရှာထွက်လာကြသည့် အနီးအနားမှ
 လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားများဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်တော်သည် တောအုပ်ထဲမှာပင် သုံးနာရီနီးပါးမျှ လှည့်ပတ်
 သွားလာ နေခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး ဝမ်းဟာလာ၍ ဗိုက်ဆာလာတော့မှ တစ်ခုခု
 စားရန် သတိရလာသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ခုသော လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း
 တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာခဲ့မှ တောအုပ်၏ အပြင်ဘက် လမ်းမကြီးရှိရာ
 သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် လမ်းဘေးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်မှ နွားနို့
 တစ်ပုလင်းနှင့် အသားမုန့်များကို ဝယ်၍ တောအုပ်ထဲသို့ပင် ပြန်လာခဲ့သည်။
 ကျွန်တော်သည် စားစရာများအပြင် “ပရာဒါ” သတင်းစာတစ်စောင်လည်း
 ဝယ်လာခဲ့သည်။ ရုရှားစာ မဖတ်တတ်သော ကျွန်တော်အတွက် ထိုသတင်း
 စာမှာ တောအုပ်ထဲတွင် ဖင်ခဲထိုင်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

တောအုပ်ထဲမှာပင် နံနက်စာ စားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် နံနက်
 ခင်း တစ်ချိန်လုံးလိုလို ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားရင်း တောအုပ်ထဲတွင် အချိန်
 ဖြန်းနေခဲ့သည်။ မွန်းတည့်ချိန် လွန်သောအခါ ကျွန်တော်သည် တခြား
 လုပ်စရာလည်း မရှိသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းထူးလိုထူးငြား ဘလိတ်ထံ
 ဖုန်းဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တောအုပ်ထဲမှ
 ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်တွင် ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် ဓာတ်ရထားကို စီး
 ကာ မြို့၏ တောင်ဘက်အစွန်ဖျားသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရည်
 ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော်သည် ညအိပ်ခဲ့သည့် အရပ်ဒေသနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ
 ဝေးသည့် တစ်နေရာမှ ဖုန်းဆက်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အနီးဆုံး ဖုန်းရုံထဲသို့ဝင်၍ လှည့်လိုက်သည်။ တစ်
 ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်သူမှာ ဘလိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ဟဲလို၊ အခု ရှောင် စကားပြောနေပါတယ်’

လင်းယုန်မောင်မောင်

‘အို ဟုတ်လား ရှောင်၊ နေကောင်းရဲ့လား’ သူ့တိုက်ခန်းသို့ ရောက်ပြီးချိန်မှစ၍ ပထမဆုံး “ရှောင်” ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး သူ့အသံမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် သူက ပျာပျာသလဲဖြင့် ကျွန်တော်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိကြောင်း ပြောကြားကာ ကျွန်တော် ဘယ်မှာအိပ်၍ ဘယ်မှာ စားသောက်နေသည်များကို ဆက်တိုက် မေးခွန်းများ မေးနေသည်။ နောက်ဆုံး ယမန်နေ့က လေသံအတိုင်း သူ့ထံ ပြန်လာရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ရသည်။

‘ဒီမယ် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ လူအ တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်ပညာတတ်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ အခု ခင်ဗျား ပြောနေတဲ့ ဖုန်းဟာ တစ်ဖက်မှာ အသံသွင်းထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ရော သိပြီး သားပဲ၊ အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရှိတဲ့နေရာကို ကားတစ်စီး လာနေရောပေါ့၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် သွားမယ် ဒါပဲ’

ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ ဘလိတ်၏ ဖျာယီးဖျာယာပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျား နောက်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ဦးမှာလား’

‘ဆက်မယ်လေ၊ နက်ဖြန် ကျွန်တော် ထပ်ခေါ်မယ်’

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ရထားတစ်စင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုညတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် ယခင် တောအုပ်ထဲသို့ ပင် ပြန်၍ အိပ်ခဲ့သည်။ ပထမညကထက် ပို၍ အေးသဖြင့် သန်းခေါင်ကျော် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်မှာ နာရီဝက်တစ်ကြိမ် ထ ၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၆ နာရီထိုးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ချုံပုတ်ထဲမှထွက်လာပြီး မှီရွာသည့်လူအုပ်နှင့် ရောယောင်ကာ တောအုပ်ထဲမှာပင် အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ ယမန်နေ့ ညနေပိုင်းက ဝယ်လာခဲ့သော ဝက်အူချောင်းများကို နံနက်စာအဖြစ် စားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယမန်နေ့ကအတိုင်း တောအုပ်ထဲတွင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။

နေ့ခင်း ၂ နာရီခန့်တွင် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်၍ နွားနို့ပုလင်းများ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ညဘက်တွင် အိပ်ရာခင်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ မြို့စရာ စောင်အဖြစ် လည်းကောင်း အသုံးပြုရန် ဆိုဗီယက်သတင်းစာနှင့် စာစောင်မဂ္ဂဇင်းများကို ရသလောက် စုဝယ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တောအုပ်ထဲ

သို့ပင် ပြန်လာခဲ့ပြီး နေရာကောင်းကောင်းတစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီ၍ ဝက်အူချောင်းများကို ဝါးရင်း နွားနို့ပုလင်းကို မော့နေခဲ့သည်။

သည်ပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေသွားနိုင်မလဲ၊ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးလှသည့် ရာသီဥတုဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရင်း ချုံပုတ်ထဲမှာ ဘယ်နှညဆက်ပြီး အိပ်နေရဦးမှာလဲ၊ အခု ကျွန်တော်အိတ်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ ရုဘယ်တစ်ပြားနဲ့ နက်ဖြန် ဘာသွားဝယ်စားရမှာလဲ၊ သည်လို အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဘဝဟာ လုံးပါး ပါးရတော့မှာလား၊ ငတ်ပြတ်ပြီး တာရှည် ဒုက္ခခံနေမယ့်အစား “လာမယ်ဘေး ပြေးတွေ့” ငြိမကေဂျီဘီရဲ့ သေနတ်ပြောင်းဝမှာ အသေခံလိုက်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်တော်သည် တစ်မိမိမိမိ တွေးနေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဝက်အူချောင်းများကို မြေကြီးပေါ်သို့ တအား လွှဲပေါက်ချလိုက်သည်။ ပြီး တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အလွမေလို ဗိုဘူတာမှ မြေအောက်ရထားစီး၍ ဘလိတ်နေသည့် တိုက်ခန်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ကပ်စိဘူတာတွင် ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုတိုက်ခန်းရှိသည့် လမ်းထိပ်သို့ လျှောက်သွားပြီး လမ်းဘေး တယ်လီဖုန်းရုံထဲသို့ ဝင်၍ ဒိုင်ခွက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို’ ဘလိတ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟဲလို၊ အခု စကားပြောနေတာ ရှောင်ပါ’

‘ဟဲလို ရှောင်၊ နေကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ်’

‘ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် အတော် စိုးရိမ်နေမိတယ်၊ အခု ခင်ဗျား ဘာမှ မစားရဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါလောက်လည်း အခြေအနေ မဆိုးသေးပါဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ ညဘက်ကျရင် သိပ်အေးတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ဒီအတိုင်း နေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အအေးမိပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် ဒါလောက်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်’

‘ဒါတော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်ကျတော့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ဒါ သက်သက် မိုက်မွှေးရဲ လုပ်တာပဲ’ ကျွန်တော် ဖုန်းထဲမှ ကြားနေရသော ဘလိတ်၏အသံကို နားထောင်

ရင်း တစ်ခါက ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်မြို့ ဝမ်းဝမ်းထောင်ကြီး၏ အတွင်းနှင့်အပြင် ရေဒီယိုကလေးနှင့် စကားပြောခဲ့ကြသည်များကို ရုတ်တရက် ပြေးသတိရမိလိုက်သည်။ 'ဒီမယ် ရှောင် ၊ ခင်ဗျား ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ၊ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ဒီလို ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ပြန်လာဖို့ ကောင်းပြီ'

'ကျွန်တော် စဉ်းစားနေပါတယ်'
'ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျား ပြန်လာမယ် ဟုတ်လား'
'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ ခင်ဗျားအတွက် ဒါ အမှန်ဆုံးပဲ' ဘလိတ်၏ အသံမှာ တကယ်ပင် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်နေသည်။

'ကျွန်တော် အခု နာရီဝက်အတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့ပါမယ်' ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

အမှန်က ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်၏ တိုက်ခန်းသို့ လမ်းလျှောက်သွားရာ၌ သုံးမိနစ်သာလျှင် ကြာခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခု ရှိနေသဖြင့် ဘလိတ်အား တမင် လိမ်ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တိုက်ခန်းရှေ့သို့ သုံးမိနစ်အတွင်း ရောက်သွားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးနားသို့ ခြေသံမကြားအောင် သတိထား၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးမှ တံခါးရွက်နှစ်ခုကြားတွင် ကပ်၍ အတွင်းဘက်သို့ နားစွင့်လိုက်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တယ်လီဖုန်း ပြောနေသော ဘလိတ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

'ဟုတ်တယ် စတန်၊ သူ အခုပဲ လာလိမ့်မယ်၊ နောက် မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက် ဆိုရင် သူ ရောက်လာမှာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ကဲ့။ ဒါထက် သူ ဒီကိုရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက် စောင့်ကြည့်ဖို့ စီစဉ်ပေးစေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့နောက်က နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတဲ့လူ ပါလာသလားဆိုတာ သိရအောင်ပါ။ ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ စတန်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သူ ရောက်လာရင် ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်'

ကျွန်တော်က တံခါးဝတွင် ငါးမိနစ်ခန့် တမင်စောင့်နေပြီးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဘလိတ်က တံခါးကို ချက်ချင်းပင် လာဖွင့်သည်။

'ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါပဲ၊ ခင်ဗျား အခုလို ပြန်လာတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ခင်ဗျား ရောက်လာတာ မြန်သားပဲ'

'ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားနဲ့ လာခဲ့တယ်လေ'
'ကဲ လာဗျာ၊ အထဲလာ။ ကြည့်ပါဦး။ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရနေတာပဲ၊ ဒီလိုဆို ခင်ဗျား ရေချိုးပစ်လိုက်ဦး၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားစားဖို့ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ဦးမယ်'

ထိုအခိုက် ထမင်းစားခန်းမှ တံခါးပွင့်ပြီး ဗစ်တာ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဟဲလို ရှောင်'
'ဟဲလို ဗစ်တာ'

'ဗစ်တာ အခု ဒီအိမ်မှာ လာအိပ်တာ နှစ်ညတောင် ရှိသွားပြီ' ဘလိတ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ 'ကျုပ်တို့မှာက ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်း မသိရ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိရ၊ ဘယ်သူတွေကများ လာဆွဲသွားတာလဲလို့ စိတ်ပူပြီး ခင်ဗျာဆီက ဖုန်းလည်း ဆက်လိုက်ရော ဗစ်တာလည်း ဒီမှာ လာအိပ်ဖို့ ရောက်လာတာပဲ'

'ကဲ ကျွန်တော် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုကြပါဦး'

ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးနောက် ဘလိတ် အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားသော နေ့လယ်စာကို စားသောက်ကြရင်း သုံးယောက်သား စကားပြောခဲ့ကြသည်။ ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား ဤနှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညအတွင်း ဘယ်ရောက်ခဲ့၍ ဘာလုပ်ခဲ့သည်များကို ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးရင်း နောက်ပြောင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့် အဖြစ်အပျက်ကို အတော်ကလေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှသံရုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် အဖြစ်အပျက်ကိုမူ အသေးစိတ်မပြောဘဲ အချို့အချက်အလက်များကို ချန်၍ ပြောပြခဲ့သည်။ ဗစ်တာသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ဘလိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည်ကိုသာ ငြိမ်၍ နားထောင်နေခဲ့သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်အား 'ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ဦးမှ ကောင်းမယ်' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားခန်းထဲမှ ကျွန်တော် ယခင် နေခဲ့သည့် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ထ လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မလှဲမီ

ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများအားလုံး တစ်ခုမျှ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မော်စကိုတွင် ကျွန်တော် ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများနှင့် ဖလင် လိပ်များသာမက ကျွန်တော့် ရေးလက်စ စာမူများပါ မတွေ့ရတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်အား ထောင်မှ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့ရုံမျှနှင့် မော်စကိုသို့ လျှို့ဝှက်စွာ လာခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် မှတ်တမ်းများ ရေးသားနေခဲ့ရာ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ထဲမှ ဖြစ်ရပ်များကို ပထမပိုင်း အနေဖြင့် ရေးပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲ ဝင်၍ အိပ်ပျော်သွားဟန် ဆောင်ရင်း ဘလိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို နားစွင့်နေခဲ့သည်။ ဘလိတ်က စတန် အား ဖုန်းဆက်၍ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသည့် အသံကို ကြားရသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် စတန် ရောက်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်နေဟန်ဆောင်၍ အိပ်ရာထဲတွင် အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဤအတောအတွင်း ဘလိတ်နှင့် စတန်တို့ စကားပြောနေ ခဲ့ကြရာ ဘလိတ်က စတန်အား ကျွန်တော်ရေးထားသည့် စာမူအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ဘလိတ်က ကျွန်တော့်စာမူမှာ ယခုအထိ ဝမ်းဝှစ်ထောင်ထဲ မှ အဖြစ်အပျက်များသာလျှင် ရောက်သေး၍ မည်သူ့ကိုမျှ ထိခိုက်စေမည့် အချက်အလက်များကို မတွေ့ရကြောင်း ပြောပြနေသည်ကို ကြားလိုက် ရသည်။

နှစ်နာရီခန့် ကြာသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲမှ ထ၍ အဝတ်အစားများ လဲလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော် နိုးလာပြီဖြစ် ကြောင်း သူတို့သိသာအောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံများကို တမင်လုပ်ပြခဲ့ သည်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည့်အတိုင်း ခဏအကြာတွင် သူတို့ သုံးယောက် စလုံး ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

'ဟဲလို ရှောင်' စတန်က အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်သည်။ ထိုမျှ မက ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲ၍ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ကျွန် တော့်မှာ အတော်ကလေး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ ဗစ်တာကလည်း သူ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲ မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။

'ကဲ စတန်၊ ကျွန်တော့်အမှုကို ဘယ်တော့ စ စစ်မှာလဲ' ကျွန်တော် က စ၍ မေးလိုက်သည်။

'ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမယ် ရှောင်၊ ကျွန် တော် အခု လာတာက ခင်ဗျားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် လာတာပါ။ ခင်ဗျားကို အမှုလည်း မလုပ်ပါဘူး၊ လုပ်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ ဘာမှ စစ်ဆေးစရာလည်း မရှိပါဘူး' စတန်က မပြုံးမရယ်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အသံမှာ ပွင့်လင်းမှုနှင့် ဖော်ရွေမှု ရှိလှသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ပြုမိသည်။

မှန်သည်။ ထိုညက စတန်နှင့် ဆွေးနွေးလိုက်ရသည်မှာ ကျွန်တော့် အတွက် မော်စကိုတွင် နေခဲ့စဉ်တစ်လျှောက်လုံး တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေခဲ့သည့် သံသယစိတ်များ လုံးဝ နီးပါး ပျောက်ကွယ်လွင့်စဉ်သွားခဲ့သည်။ စတန်က ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ ဘလိတ်၏ အခန်းမှ ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ ထွက် သွားခဲ့သည်မှာ အားလုံးအတွက် ပြဿနာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာနိုင်ကြောင်း၊ ပြီး တော့ ကျွန်တော့်အား ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် နောက်ထပ်ငါးနှစ် ဆက်၍နေရန် ပြောခဲ့သည်မှာလည်း အပြီးအပြတ် ပြောခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်အနေ ဖြင့် ထိုသို့ နေနိုင် မနေနိုင် စဉ်းစားရန် ပြောခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့ သို့ အလောသုံးဆယ် အိုင်ယာလန်ပြန်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေပါက မိမိတို့အနေ ဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို ပြော ပြောပြစ်ပြစ် ပြောခဲ့သည်။

'ဒီမယ် ရှောင်၊ ဒီပြဿနာဟာ ခင်ဗျာ ပြဿနာပါ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျာပြဿနာကို ခင်ဗျားပဲ ဆုံးဖြတ်ရင် ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်ရ မှာပေါ့' စတန်က ထိုသို့ နောက်ဆုံးစကား ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာ မှ ပြန်ပြောစရာ မလိုတော့ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့သည့် အဖြစ် အပျက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောဆိုကြရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်နှင့် ဗစ်တာတို့အား မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောပြ လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်တော် က အပြည့်အစုံ ပြောမပြုသည့်တိုင်အောင် ဗြိတိသျှသံရုံးထဲတွင် လျှို့ဝှက် တပ်ဆင်ထားသည့် အသံဖမ်းစက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ပြောခဲ့သမျှ တစ်လုံး

တော့နံ့ သိပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း တွေးမိပြန်သည်။ ယုတ်စွာအဆုံး တစ်ခါက ဗြိတိသျှတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ဖြစ်သော အမ်အိုင် ၆ တွင် ဒုတိယ အကြီးအကဲဖြစ်သော ကင်ဖစ်လ်ဘီ ကိုယ်တိုင် ယခုအခါ ကေဂျီဘီ တွင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ မော်စကိုရှိ ဗြိတိသျှသံရုံးတွင် သူတို့လူတစ်ယောက် ရှိကောင်း ရှိနေမည် မဟုတ်ပါလော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗြိတိသျှသံရုံးတွင် သံမှူးက ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့ နေထိုင်သည့် လိပ်စာကို မေးမြန်းရာ၌ ကျွန်တော်က လုံးဝမပြောဘဲ နေခဲ့သည်ကို စတန်က အကြီးအကျယ် ကျေနပ်လျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံး၌ အိုင်ယာလန်သို့ မဖြစ်မနေ ပြန်မည်ဟူသော ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြမှုကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသော စတန်က အိုင်ယာလန်သို့ မုချပြန်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း သို့သော် လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန်နှင့် နိုင်ငံအချင်းချင်း ပြဿနာမဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်၍ နောက် နှစ်လ သုံးလခန့် စောင့်ရန် စတန်က ပြောလာခဲ့ရာ သူ့အပေါ်တွင် လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်က စတန်၏ ကတိစကားနှင့် အစီအစဉ်များကို ခြင်းချက်မရှိ လက်ခံလိုက်သည်။

ထိုမျှမက စတန်က ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ အခြားအစီစဉ် တစ်ခုကိုပါ တင်ပြခဲ့သည်။ ယင်း အစီအစဉ်မှာ အခြားမဟုတ်၊ လောလောဆယ် မော်စကိုတွင် ကျွန်တော် ရှိနေပါက ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အမ်အိုင် ၆ နှင့် အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေး စီအိုင်အေတို့၏ အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖွယ် ရှိနေသဖြင့် မော်စကိုမှ ခေတ္တ ရှောင်တိမ်းကာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ တစ်ဝန်းလုံးသို့ အနည်းဆုံး တစ်လခန့် ခရီးထွက်၍ လျှောက်လည်ရန် အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။

'အဲဒီ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတစ်ခုလုံး လျှောက်လည်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုအပ်သမျှအားလုံး စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ ဒီခရီးကို ခင်ဗျားလည်း သဘောကျမှာပါ။ အလုပ်သဘောလည်း ဖြစ်၊ အပျော်ခရီးလည်း ဖြစ်သလို အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

၁။ KIM PHILBY - ဂျော့ဘလိတ်ကဲ့သို့ နှစ်ဖက်လွှ ဝပိုင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တင်ဖစ်လ်ဘီ ၏ ဇနီးကိုယ်တိုင် သူ့အကြောင်းကို ရေးသားထားသည့် "ကျွန်မ ချစ်သော ဝပိုင်" (THE SPY I LOVE) စာအုပ်ကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ (မြန်မာပြန်သူ)

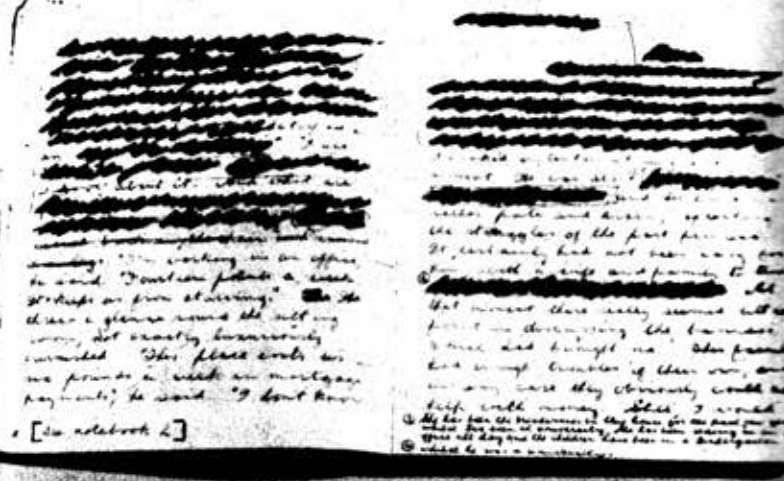
ရာပြည့်စာအုပ်ထိုက်

'သိပ် နေရာကျတာပေါ့ဗျာ' စတန်၏ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော်က အားတက်သရော လက်ခံ သဘောတူလိုက်သည်။

'သိပ်ပြီးတော့လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်' ထိုညက ထိုသို့ ကျွန်တော်အား ဆိုဗီယက်ယူနီယံတစ်ဝန်းလုံး ခရီးလှည့်လည်ရန် စီစဉ်ပေးမည်ဆိုသော အချက်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် စတန်တို့နှစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘဲ ချောချောမောမော ရှေးရှေးရှုရှု ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို လည်းကောင်း ခိုးလိုးခုလုဖြင့် အခဲရခက်နေခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် သူ့ဆရာ စတန်၏ စကားများနှင့် အစီအစဉ်များကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစား၍ ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အားလုံး သိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဂျော့ဘလိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

မော်စကို အာဏာပိုင်များ တည်းဖြတ်ထားသော ရှောင်ဘိုကေး၏ လက်ရေးစာမူ။

[See notebook 2]

၁၈

အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ

စတန်၏ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့သည် ဆိုဗီယက် ယူနီယံ တစ်ဝန်းလုံးသို့ စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ အထိ နှစ်လနီးပါးမျှ (ရက်ပေါင်း ၅၂ ရက်တိတိ) လျှောက်လည်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးအဆင့်ရှိသော “ဗလာဒီဆလပ်” ဆိုသူ ကေဂျီဘီ အရာရှိတစ်ဦး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေစခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ပါခဲ့သည့် “ဗလာဗာ” ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက် စနေနေ့ညတွင် မော်စကိုမှ လီနင်ဂရက်သို့ အမြန်ရထားဖြင့် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် မော်စကိုဘူတာသို့ ရောက်လာကြပြီး လီနင်ဂရက်သို့ ထွက်မည့် ရထားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည့် အချိန်မှာ ပင် ကျွန်တော့်အား ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော် အော်လီလေဆိပ်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ဟူသော သတင်းကို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ဦးက လန်ဒန်မြို့ စကော့တလန်ယာ့ဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးသို့ ကြီးမဲ့ကြေးနန်း

ဖြင့် ပို့လိုက်သည်ဟု နောင်တွင် သိခဲ့ရသည်။ ပြန်းစားကြီး ရောက်လာသော ထိုသတင်းအရ ဗြိတိသျှစုံထောက်များနှင့် ပြင်သစ်စုံထောက်များ နှစ်နိုင်ငံ နယ်စပ် အဝင်အထွက် ဂိတ်များ၌ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်၍ စောင့်ကြည့်နေသည့် အချိန်တွင် ကျော့ဘလိတ်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကေဂျီဘီ အရာရှိ ဗလာဗာ တို့ သုံးယောက်မှာ မော်စကို- လီနင်ဂရက် အမြန်ရထားကြီးပေါ်မှ အထက်တန်းတွဲ ထဲတွင် အိပ်မောကျ ပါလာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လီနင်ဂရက်မြို့ အောက်တိုဘာဟိုတယ်တွင် တစ်ပတ်တိတိ တည်းခို၍ အနှံ့အပြား လျှောက်လည်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သက်ဆိုင်ရာမှ အကူအညီ လမ်းပြနှစ်ယောက် ပေးထားခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့၏ ဝါသနာနှင့် စိတ်ဓာတ်ချင်း မတူကွဲပြားနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဥပမာ ဘလိတ်က လီနင်ဂရက်ပြတိုက်၊ ဆောင်းရာသီ နန်းတော် စသည့် အဆောက်အအုံများသို့ သွားရောက်လေ့လာလို၍ ကျွန်တော်က အရက်ချက်စက်ရုံနှင့် ရှန်ပီနီထုတ်လုပ်သည့် ဌာနများသို့ အလည်သွားချင်သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ကွဲစီဖြစ်ကာ စကားပြန် နှစ်ယောက် အသုံးပြုခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်နှင့်တွဲရသည့် စကားပြန်မှာ “ဗလင်တီနာ” အမည်ရှိ အမျိုးသမီးဖြစ်၍ ခပ်ချောချော ခပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဖင်လန် ပင်လယ်ကွေ့ကို လှမ်းမြင်ရသည့် ရှုခင်းစခန်းမှ အပြန် ဗလင်တီနာက ကျွန်တော့်အား သူမ၏ အခန်းသို့ လိုက်လည်ရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သူမနှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုညက ဟိုတယ်သို့ မပြန်ဘဲ သူမ၏ အခန်းမှာပင် အိပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘလိတ်နှင့် ဗလာဗာတို့ စိုးရိမ်နေကြမည် စိုးသဖြင့် ဟိုတယ်သို့ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ကျွန်တော် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်၏ “စွန့်စားခန်း” ကို မနာလိုသည့် မျက်နှာဖြင့် ‘အေးပေါ့ဗျာ၊ ဒီနေရာမှာတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ခြေတစ်လှမ်း ပိုသွက်သွားတာပေါ့’ ဟူ၍ မချီသွားဖြီ ပြောလိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လီနင်ဂရက်မှ လစ်သူန်းယားပြည်နယ်၏ မြို့တော် ဝီလ်နီးယပ်စ်မြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမြို့တွင် လေးရက်နေ၍ လျှောက်လည်ခဲ့ကြသည်။ ဝီလ်နီးယပ်စ်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဒုတိယနေ့တွင်

အနားယူ အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုမှအပြန် လမ်းခုလတ်တစ်နေရာမှ စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့က ထိုဆိုင်တွင် ဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်း ဆက်တိုက် အတောမသတ်နိုင်အောင် သောက် ခဲ့ကြရာမှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အတော်ကလေး ရေချိန်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ထဲတွင် အများဆုံး သောက်၍ အများ ဆုံး မူးသူမှာ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ရာ "ထန်းရည်မူး ကျွဲခိုးပေါ်" ဆိုသလို ကျွန် တော်သည် မူးမူးနှင့် ဘလိတ်အား အတော်ကလေး ချဲ့ပစ်လိုက်သည်။ အထူး သဖြင့် ဘလိတ်က ကျွန်တော်အား 'အိုင်းရစ် တောသား၊ ဘာမှ နားမလည် ဘူး' ဟူ၍ ပြောခဲ့သော စကားကို လုံးဝ မကျေနပ်ကြောင်း ထိုနေ့က ရင်ဖွင့် ခဲ့သည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘလိတ်မှာ သူ့စကားနှင့် သူ မည်သို့မျှ မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံရသလိုဖြစ်ပြီး ထိုဆိုင်မှ အထွက် ကားပေါ်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန် တော်မှာ ထိုအချိန်တွင် အမူးပြေလာ၍လား မသိ၊ ဘလိတ်၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး သူ့အား သနားသလိုလိုပင် ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လစ်သူနီးယားမှ တစ်ဆင့် အိုဒက်ဆာ ပင်လယ် ကမ်းခြေမြို့သို့ လေကြောင်းဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အိုဒက်ဆာသို့ စ ရောက်သည့်နေ့တွင် ရှန်ပီန်အရက်ချက်စက်ရုံသို့ သွားရောက် လေ့လာခဲ့ကြ သည်။ စက်ရုံတွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကျွန်တော်တို့အား ရှန်ပီန်ဖြင့် အလှံပယ် ဧည့်ခံလိုက်သည်။ တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်သို့ မှောင်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်အခန်းဝတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် အိန္ဒိယအမျိုးသားလေးယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေမိသည်။ သူတို့သည် အိန္ဒိယအစိုးရ ကုန်သွယ်ရေး ရေကြောင်းဌာနမှ အရာရှိလောင်းများ ဖြစ်၍ အိုဒက်ဆာသို့ သင်တန်းလာတက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ထွေထွေဖြင့် အိုင်ယာလန်နှင့် အိန္ဒိယသည် တစ်ချိန်က အင်္ဂလိပ် လက်အောက်မှ တော်လှန်ခဲ့ကြ၍ ဘဝတူများ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လေ့ရှည်နေခဲ့ရာ၊ ဗလာဟာသည် စကြိုကျွေ့ရှိ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်အား စကားအလွန်အကျွံ မပြောမိစေရန် မသိမသာ ဝင်ထိန်း ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အိန္ဒိယအမျိုးသားများ သူတို့အခန်းရှိရာသို့ ပြန်သွားကြ

ရာ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်အခန်းကို ဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် ဗလာဟာသည် ကျွန်တော်အခန်းထဲသို့ လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်အား နိုင်ငံ ခြားသားများနှင့် စကားပြောရကောင်းလားဟူ၍ ဝေဖန်ပြစ်တင်ကာ နောင် တွင် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး မည်သည့် နိုင်ငံခြားသားနှင့်မျှ အဆက်အဆံ မလုပ်ရန် အလေးအနက် သတိပေးခဲ့သည်။

အိုဒက်ဆာတွင် သုံးရက်နေခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုချီမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤမြို့တွင် ကျွန်တော် ယခင်တစ်ခေါက်က တွေ့ခဲ့ရသော ကေဂျီဘီမိတ်ဆွေဟောင်း ဗလီဒယာကို ထပ်မံ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခင်တစ် ခေါက်က ကျွန်တော်အား အာဖရိကတိုက်မှ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာဆရာဟူ၍ သိထားသော ဗလီဒယာသည် ယခုတစ်ခေါက်တွင် အမှန်အတိုင်း သိသွား ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်အား ယခင်ကထက် ပို၍ ဂရုစိုက် ပြုစုခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အာမေးနီးယားပြည်နယ် ယီရီဇန် မြို့တော်သို့လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် ဥဒဘက်ပြည်နယ်မြို့တော် တပ်ရွဲ ကင့်သို့လည်းကောင်း နောက်ဆုံး ကီစလိုဗော့အမည်ရှိ အနားယူစခန်းတွင် သုံးလေးရက်ခန့် အပန်းဖြေခဲ့ကြပြီး ကီစလိုဗော့မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့ တွင် ရထားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ နောက်တစ်နေ့ နိုဝင်ဘာ ၁၅ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည ၉ နာရီအချိန်တွင် မော်စကိုသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

စတန်သည် ကျွန်တော်တို့အား ဘူတာရုံသို့ ကားဖြင့် လာကြိုပြီး ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ဗလာဟာမှာ ဘူတာရုံမှပင် လမ်း ခွဲ၍ အငှားကားဖြင့် သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ စတန်ကမူ ချက်ချင်း မပြန် သေးဘဲ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့လာခဲ့ကြသည့် ခရီးစဉ်နှင့် အတွေ့အကြုံများကို မေးနေခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်နေခိုက် မော်စကိုရှိ ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ အိုင်ယာလန်မှ ကျွန်တော်ညီ ကီပင်က ဖုန်းဆက်၍ ကျွန်တော်အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့ကြောင်း စတန် က ကျွန်တော်အား ပြောပြခဲ့သည်။

'ဒါထက် အဲဒီတုန်းက ဖုန်းနဲ့ စကားပြောနေတုန်း သူ့အနားက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အသံလည်း ကြားရတယ်လို့ ပြောတယ်'

'သူ့မိန်းမ ဖြစ်မှာပေါ့' ကျွန်တော်က အမှတ်မထင် ပြန်ပြောလိုက် သည်။ သို့သော် ဤမျှလောက် သတင်းအတိအကျ ဘယ်ကရသလဲ ဆိုသည် ကိုမူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အံ့ဩနေမိသည်။

နောက် တနင်္လာနေ့တွင် စတန်သည် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ယူလာသည်။ ထိုသတင်းစာများတွင် ကျွန်တော်သည် မော်စကိုရှိ ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ သွားရောက်ခဲ့သည့် သတင်းကို အသားပေး နေသား ထားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်၏ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့သော သတင်းစာ များတွင်မူ ထိုသို့ ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ သွားရောက်ခဲ့သည့်အတွက် ယခုအခါ မော်စကိုတွင် ဒုက္ခရောက်နေပြီ ဟူ၍ပင် ရေးသားထားကြသည်။

'ဒါ့ထက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ သတင်း တစ်ခု ပြောရဦးမယ်' စတန်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန် တော်က ရုတ်တရက် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

'တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ၊ ခင်ဗျားအမေ ဆုံးသွားတဲ့ သတင်း ပါပဲ' သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားအမေ ဆုံးတာကတော့ မတ်လ တတည်းကပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီသတင်းစာတွေ ဖတ်မှပဲ သိရပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး စတန်၊ ဒါအတွက်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး၊ အမေဟာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် နေသွား ရတာပဲ၊ သေပျော်ပါပြီ'

နီဝင်ဘာလထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ မော်စကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဒီဇင်ဘာလတွင် ဘလိတ်၏မိခင်ကြီး မော်စကိုသို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက် လာမည် ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း ကေဂျီဘီက ကျွန်တော့်အား အဘွားကြီးနှင့် မတွေ့သင့်ဟု သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ထို့ မြင် သူမသည် ယခုတစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့လျှင် လန်ဒန်သို့ မပြန်တော့ ဘဲ သားဖြစ်သူ ဘလိတ်နှင့် အတူနေရန် စီစဉ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘလိတ်အခန်းမှ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့ရမည့် အခန်းမှာ အနည်းငယ် ပြင်ဆင်ရဦးမည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ် သုံးပတ်ခန့် ဝါဆော့ဟိုတယ်သို့ ခေတ္တပြောင်း နေခဲ့ရသည်။

ဝါဆော့ဟိုတယ်တွင် ကျွန်တော်နေခဲ့ရသော အခန်းမှာလည်း အခန်း နံပါတ် ၂၀၇ ဖြစ်သည်။ ဤဟိုတယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပြီးနောက်

ကျွန်တော့်အတွက် ဟိုဟိုသည်သည် သွားရာလာရာ၌ လည်းကောင်း၊ အခြား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ရာ၌ လည်းကောင်း အဆင် ပြေစေရန်အတွက် စတန်က "လာရစ်ဆာ" အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကို စကားပြန်နှင့် လမ်းပြအဖြစ် ပေးထားခဲ့သည်။

လာရစ်ဆာမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေး၍ မော်စကို တက္ကသိုလ်တွင် ဘာသာဗေဒပညာကို တက်ရောက်သင်ကြားနေသူကလေး ဖြစ်သည်။ သူမသည် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်နှင့် နော်ဝေဘာသာစကား များကို လေ့လာလျက်ရှိပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို အတော်ကလေး ရေ ရေလည်လည် ပြောတတ်သည်။ သူမအား ဗလာတက ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရာ အစိမ်းရင့် ရောင် ဂါဝန်တိုကလေးနှင့် ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော သူမ အား ကြည့်၍ ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေကျ ရုရှားအမျိုးသမီးများနှင့် မတူဘဲ အနောက်တိုင်းဆန်သူကလေး၏ အလှကို ချက်ချင်းပင် သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူမ၏ ဇာတိမှာ ယူရယ်လ်တောင်တန်းဒေသမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်၍ သူမ၏ မိခင်မှာ ထိုမြို့တွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ သူမ၏ ဖခင်မှာမူ ဇနီးနှင့် ကွဲနေပြီး အခြားမြို့တစ်မြို့မှ တက္ကသိုလ်တစ်ခု တွင် သမိုင်းကထိကအဖြစ် အလုပ်လုပ်နေသည်။

'ကဲ လာရစ်ဆာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို အခုလိုလာပြီး ကူညီတာကို သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီမှာက ရုရှားလို မတတ်ရင် ပွဲကြည့်ဖို့ လက်မှတ် ဝယ်ရတာတောင် မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်' လာရစ်ဆာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်မ လည်း ရှင့်ကို ဒီလို အသေးအဖွဲလေးတွေကအစ လိုတဲ့အကူအညီပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ပြီးတော့လည်း မှန်တာပြောရရင် ရှင်နဲ့ အခုလို တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရတော့ ကျွန်မအတွက် အင်္ဂလိပ်လို ပိုပြီး ပြောတတ်လာမှာ သေချာပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က ဗလာတပြန်သွားပြီး လာရစ်ဆာနှင့် တစ် နာရီကျော်ကျော် နှစ်နာရီနီးပါးမျှ စကားပြောနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းသို့သွား၍ နှစ်ယောက်အတူ ညစာစားခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော့် အခန်းသို့ ပြန်လာကာ စကားပြောနေခဲ့ကြသည်မှာ ညသန်းခေါင်အထိပင်

ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ သူမအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် သူမ နေသည့် မော်စကိုတက္ကသိုလ် အမျိုးသမီးဆောင်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် အရေးကြီးသည့် အလုပ်နှစ်ခုကို လုပ်ခဲ့သည်။ ပထမအလုပ်မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ စကော့တလန်ပြည်နယ်ရှိ ကျွန်တော့်ညီဖြစ်သူ ကိပ်ငယ် စာတစ်စောင်ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယမှာ နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ ဝန်ကြီးဖြစ်သူထံ တိုက်ရိုက် စာတစ်စောင် ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယစာထဲတွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အား ဆိုဝီယက်အစိုးရက ယခုကဲ့သို့ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း၊ သို့သော် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အိုင်ယာလန် သို့ ပြန်ရန် စိတ်စောနေပါသဖြင့် လာမည့် ဇူလိုင်လတွင် နောက်ဆုံးထား၍ ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။

ဤစာနှစ်စောင်ကို စတန်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ပထမ စာအတွက် မည်သို့မျှ မဖြစ်သော်လည်း ဒုတိယစာကို ဖတ်ပြီးနောက် စတန်သည် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူက တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက် ဆွေးနွေးခြင်းမပြုဘဲ ထိုစာနှစ်စောင်စလုံးကို သက်ဆိုင်ရာသို့ ပို့ပေးပါမည် ဟုဆိုကာ ယူသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စတန်သည် သူ့စကားအတိုင်း ထိုစာများကို ရောက်အောင်ပို့ပေးလိမ့်မည်ဟု လုံးဝယုံကြည်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံတော်၏ လုံခြုံရေးဝန်ကြီးသည် ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ရပါက ကျွန်တော့်ကိစ္စကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်ဟုလည်း တထစ်ချ ယုံကြည်နေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေး ဝန်ကြီးဖြစ်သူ အင်ဒရီပေါ * သည် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်းပြောတတ် ဖတ်တတ်သည်ဟု သိထားသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် ပို၍ အားရှိမိသည်။

ကျွန်တော်သည် လာရစ်ဆာနှင့် နေ့စဉ်တွေ့နေရပြီး ဈေးဝယ်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်များ ကြည့်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ မော်စကို မြို့ထဲသို့ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်လည်ကြရာ၌ လည်းကောင်း သွားလေရာ လာလေရာ တတွဲတွဲ ရှိနေခဲ့ကြရာမှ တစ်နေ့တခြား ရင်းနှီးမှု ပို၍ များလာခဲ့

* အင်ဒရီပေါသည် ၁၉၆၇ ခုမှ ၁၉၈၂ ခုနှစ်အထိ ကေဂျီဘီ အကြီးအကဲ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့၍ ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ သမ္မတဖြစ်လာပြီး ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည်။ (မြန်မာပြန်သူ)

သည်။ သို့ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် သူကလေးအား အရှည်အား ဖြင့် လှည့်စား၍ ဖုံးကွယ်ထားရန် မသင့်ဟု ယူဆကာ ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ကျွန်တော့် အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဘလီတီနှင့် ဗလာဟာတို့၊ စတန်တို့ အကြောင်းကိုပါ ပြောပြခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဤကိစ္စမှာ လျှို့ဝှက်ချက် မဟုတ်တော့ဘဲ ဗလာဟာနှင့် စတန်တို့ ကိုယ် တိုင်ကလည်း လာရစ်ဆာအား ကျွန်တော်က အားလုံးဖွင့်ပြောပြီးဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှ ပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ ဘာသိဘာသာပင် နေခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်အား အခြား တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် မိတ်ဆက်မပေးရန်နှင့် ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ၎င်းတို့အား ဖွင့်မပြောရန် စတန်နှင့် ဗလာဟာတို့က လာရစ် ဆာအား သတိပေးထားကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။

ခရစ္စမတ် မတိုင်မီ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့်အလိုတွင် ဆိုဗီယက်အစိုးရ က ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်သူ ကင်ဖစ်လ်ဘီသည် ကေဂျီဘီ စပိုင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယခု သူသည် မော်စကိုသို့ ရောက်ရှိ နေပြီဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ကြေငြာလိုက်ရာ ထိုသတင်းမှာ တစ်ကမ္ဘာ လုံးသို့ ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့ထိုရက်တွင် ဆိုဗီယက် လျှို့ဝှက်ထောက် လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီး ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် နှစ် ၅၀ မြောက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကင်ဖစ်လ်ဘီ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုပါ ဆိုဗီယက် စာနယ် ဇင်းများက တခမ်းတနား ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ခရစ္စမတ်နေ့တွင် စတန်သည် ကျွန်တော့်အား ဟိုတယ် တစ်ခုတွင် ညစာကျွေးခဲ့သည်။ ထိုညက သူသည် ကျွန်တော့်အား ညစာကျွေး ဖို့ထက် တစ်စုံတစ်ခု ဆွေးနွေးလိုသည့် အမူအရာ လက္ခဏာများ တွေ့နေရ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အား ပြောရခက်နေဟန်ဖြင့် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေခဲ့ရာ ကျွန်တော်ကပင် အလိုက်သိစွာဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးကြည့်လိုက်ရသည်။ ဤတွင်မှ သူက ယခုလောလောဆယ် ကင်ဖစ်လ်ဘီ ကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ လုပ်လုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေခိုက် မတော်တဆ ကျွန် တော်က ယခင်တစ်ခါ ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ သွားတွေ့သည့်ကိစ္စမျိုးလို တစ်ခုခု စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ထ လုပ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်မိကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်အရ လေးစား၍ ကျွန်တော့်အပေါ် အစစအရာရာ စေတနာ

ကောင်းခဲ့သည့် စတန်အား ထိခိုက်နှစ်နာစေမည့် အလုပ်မျိုးကို လုံးဝပြုလုပ် မည် မဟုတ်ကြောင်း အလေးအနက်ပင် ကတိပေးလိုက်သည်။

ထိုညက ညစာစားပွဲပြီး၍ စတန် ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော် သည် လာရစ်ဆာကို ဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်၍ နှစ်ယောက်သား ပြဇာတ် သွား ကြည့်ကြသည်။ ထိုညကပြဇာတ်မှာ ကမ္ဘာကျော် "ငန်းတို့ပျော်ရာ ရေကန်သာ" ဖြစ်၍ ဘဲလေးအကများမှာ လက်ဖျားခါလောက်အောင် ကောင်းလှသည်။

၁၉၆၈ ခု ဇန်နဝါရီလလယ်အထိ ကျွန်တော့်မှာ တိုက်ခန်းသစ် သို့ မပြောင်းရသေးဘဲ ဝါဆောဟိုတယ်မှာပင် ရှိနေသေးသည်။

တစ်နေ့တွင် လာရစ်ဆာက ကျွန်တော့်အား ဟိုတယ်တွင် နေလာ ခဲ့ရသည်မှာ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလောက်ပြီဟုဆိုကာ သူမနှင့်အတူ တောမြို့ လေး တစ်မြို့သို့ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ခန့် သွားနေပြီး ရေခဲလျှောစီးကြရန် အကြံ ပေးလာသည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏ အကြံကို အားရပါးရ မဆိုင်းမတွ ထောက်ခံလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် စတန်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့ကြ ပြီး စတန်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာတို့ တော ပိုင်းသို့ အပျော်ခရီး ရေခဲလျှောစီးရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လာရစ်ဆာ၏ စီစဉ်ချက်အရ ကျွန်တော်တို့သည် မော်စကိုမှ မိုင် ၅၀ ခန့်ဝေးသော စခန်းမှ ဧည့်ဂေဟာကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုဧည့်ဂေဟာကလေးမှာ မော်စကိုတက္ကသိုလ်မှ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား သောအခါ ထိုစခန်းရှိ ဧည့်ဂေဟာအားလုံးမှာ မော်စကိုတက္ကသိုလ်မှကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၊ ဆရာ ဆရာမများ၊ အမှုထမ်းများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာသည် ဧည့်ဂေဟာမှ အခန်း နှစ်ခန်း တွင် တစ်ယောက် တစ်ခန်းစီ နေရာရခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ရုရှားတွေကြားထဲတွင် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သော ကျွန်တော့် မှာ ထူးထူးခြားခြားဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရာ လာရစ်ဆာက ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ ရုရှားဘာသာစကား သင်ကြားရန် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြထားရသည်။

ကျွန်တော် သတိထားမိသလောက် ဤဧည့်ဂေဟာများသို့ ရောက် ရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးအားလုံးတွင် လာရစ်ဆာသည် အချောဆုံး၊ အလှ

ဆုံး ဖြစ်နေခဲ့ရာ ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ၊ ဘဝင်မြင့်စရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ စုပေါင်းစားသောက်ကြရသည့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွဲ၍ ဝင်သွားကြသည့်အခါ ဘလောက်စ်အင်္ကျီအနီ၊ လှင်းဘောင်းဘီအနီဖြင့် လည်တိုင်ကလေးကို မော့ကာ ကြော့ကြော့ကလေး လျှောက်လာသော လာရစ် ဆာအား တစ်ခန်းလုံးက ငေးကြည့်နေကြပြီး 'တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေး' ဟူ၍ ရုရှားလို တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

လာရစ်ဆာသည် စန္ဒရား ကောင်းကောင်းတီးတတ်သူကလေး ဖြစ် သည်။ ထိုစခန်းတွင် နေခဲ့ကြစဉ်အတွင်း လာရစ်ဆာသည် ဧည့်ခန်းဆောင် ၌ စန္ဒရားကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့် ဆိုတီး တီးခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခဏ ချင်းမှာပင် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ၌ လူများ ပြည့်ကျပ်သွားပြီး လာရစ်ဆာ၏ အဆိုနှင့် အတီးကိုနားထောင်ရင်း တမေ့တမော ကြီးဖြစ်နေကြသည်။ သည် လူအုပ်ထဲတွင် လူငယ်လူရွယ် ယောက်ျားကလေးများက အများစုဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ လာရစ်ဆာ စန္ဒရားတီးပြီးသွားသောအခါ အဆို ပါ လူရွယ်များသည် လာရစ်ဆာအား ချီးကျူးစကားပြောရင်း အလှအယက် မိတ်ဆက်ကြသည်။ သို့သော် လာရစ်ဆာသည် သူတို့အား ဝတ်ကျေတန်း ကျေ လူမှုရေးမပျက်ရုံမျှသာ လက်ခံပြောဆိုပြီး အခန်းထောင့် တစ်နေရာ တွင် ရပ်ကြည့်နေသော ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ခပ်ပြီးပြီးကလေး လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ချိတ်ကာ 'ဒါ ကျွန်မလူပေါ့' ဆိုသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် နှစ်ယောက်တွဲ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် မှာ ပီတိတွေဖုံး၍ သူကလေးအား ကျေးဇူးတင်မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ညနေတိုင်း မလှမ်းမကမ်းမှ ရေခဲ နေသည့် ကန်ထဲတွင် ရေခဲလျှောစီးခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အသံချဲ့စက် မှနေ၍ ဘီသိုဗင်၏ တီးလုံးများကို ဖွင့်ပေးနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ လာ ရစ်ဆာနှင့် တွဲ၍ ရေခဲလျှောစီးရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် လေဟာပြင် ထဲတွင် လွင့်မျောနေသလားဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ညနေစောင်းတွင် ကျွန် တော်နှင့် လာရစ်ဆာသည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားမှောက်ရင်း အနောက် ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ အနီရောင် ဘောလုံးကြီးတစ်လုံး တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်ပမာ မသိမသာ ဝင်သွားသော နေလုံးကြီးအား ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ဘေးနားမှ လာရစ်ဆာ၏ သာယာငြိမ့်ညောင်းသည့် သီချင်းသံ

ကလေးကို ကြားနေရသည်မှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် မဟုတ်ဘဲ အိပ်မက် လေလား ဟူ၍ ထင်ယောင်မှားခဲ့ရသည်။

ထိုခခန်းတွင် တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်ခန့် နေခဲ့ရစဉ်အတွင်း လာရစ်ဆာ အပေါ် ရစ်ပတ်နှောင်ပွဲလာခဲ့မိသော ကျွန်တော်သံယောဇဉ်အဖွဲ့ကလေး သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပို၍ပို၍သာ မြဲမြံခိုင်မာ လာခဲ့ရာ ကျွန်တော်မှာ တစ်နေ့နေ့တွင် လာရစ်ဆာနှင့် အပြီးအပိုင် ခွဲခွာရ မည့် အရေးကို တွေး၍ ဆွေးနေမိသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာသည် မော်စကိုသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ ပြီး လာရစ်ဆာက မော်စကိုမှ တဆက်တည်း သူမ၏ မိခင်ရှိရာ ယူရယ်လ် တောင်တန်းဒေသသို့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ရာ ကျွန်တော်သည်လည်း ကျွန်တော်ဂေဟာ ဝါဆော့ဟိုတယ်သို့ တစ်ကိုယ်တော် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် လာရစ်ဆာ မရှိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ပို၍ အထီး ကျန်ဖြစ်ကာ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံးလိုလို ဟိုတယ်မှ စား သောက်ခန်းထဲသို့ သွား၍ စားလိုက်သောက်လိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် မော်စကိုသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့၍ လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် နေ့ခင်း ဘက်၌ ကျွန်တော်သည် စားသောက်ခန်းထဲ၌ နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် ကျွန်တော်အခန်းသို့ မပြန်ဘဲ တစ်နေ့လုံး ထိုင်၍ အရက်သောက်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘရမ်ဒီ တစ်ပုလင်းနှင့် ပိုင် သုံးပုလင်းကုန်အောင် သောက် ခဲ့ပြီးနောက် ည ၁၀ နာရီထိုးမှ ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအ ချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ အတော်ကလေး ထွေနေပြီဖြစ်ရာ စကော့တလန်ရှိ ကျွန်တော်ညီ ကီဗင်ကို ယခုညတွင်းချင်း ဖုန်းဆက်၍ စကားပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားသို့ပြောမည့် ဆက်သွယ် ရေး ဌာနသို့ ခေါ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့' တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ပေးသူက ရုရှားလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ပါ' ကျွန်တော်ကလည်း ရုရှားလို မတောက်တခေါက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'အို ဟုတ်လား၊ ရှင်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလား' ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံ အမျိုးသမီးက ယခုမှ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဗြိတိန်နိုင်ငံကို ဖုန်းပြောချင်

လို့ပါ။ စကော့တလန်ပြည်နယ်က အေယာမြို့ကလေးကို ပြောချင်ပါတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ ၆၅၄၁၀ ပါ'

'ဒါဆိုရင် နာရီဝက်လောက်တော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ခေါ်လို့ရရင် ပြန်ဆက်ပါမယ်ရှင်'

ကျွန်တော်မှာ နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် ကေဂျီဘီတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြီး ကျွန်တော်အား အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ် သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နေ့လုံး သောက်ထား သည့် ယမကာ တန်ခိုးကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု စိတ်ထဲက သဘောထား နေမိသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင် ဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ချက်ချင်း ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

'အေယာမြို့ကို ခေါ်လို့ရပါပြီရှင်၊ ပြောနိုင်ပါပြီ' စောစောက အသံ ရှင်ပင် ဖြစ်သည်။

'ဟဲလို၊ အခုပြောနေတာ အေယာ ၆၅၄၁၀ ကလား' ကျွန်တော်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အခုပြောနေတာ ကီဗင်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကီဗင်ပါ။ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ'

'ဟေး ကီဗင်၊ ငါပါကွ၊ ရှောင်ပါ။ ငါ အခု မော်စကိုက ပြောနေ တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား'

'နေကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားအသံကို ကြားလိုက်ရတာ ကျွန်တော် ဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲဗျာ'

'ငါလည်း ဝမ်းသာတာပါပဲ'

'အေးဗျာ၊ တကယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားအသံကို မမျှော်လင့် ဘဲ ဖြုန်းခနဲ ကြားလိုက်ရတာ အတော်ကို စိတ်ချမ်းသာသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော် တို့က ခင်ဗျားတော့ အသတ်ခံရပြီလို့တောင် ထင်နေကြတာ'

'ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ထင်ရတာလဲ'

'ဒီလိုလေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဗြိတိသျှသံရုံးကို သွားတဲ့အကြောင်း သတင်း စာတွေထဲမှာ အကြီးအကျယ် ရေးထားကြတာပဲ၊ ဒီကိစ္စကြောင့် ခင်ဗျား သေချာပေါက် အသတ်ခံရပြီလို့ ပြောနေကြတာကိုး၊ တချို့ကတော့လည်း

ကေဂျီဘီက ခင်ဗျားကို ဖမ်းပြီး ချွေးတပ်စခန်းကို ပို့လိုက်ပြီလို့ ပြောတဲ့လူက ပြောနေကြတယ်'

'ဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး ကီဗင်ရာ၊ အဲဒီလို မဖြစ်တဲ့ အပြင် ငါ့ကို ကေဂျီဘီက ဆိုဗီယက်ယူနီယံတစ်ခွင် ပြုပြင်စင်အောင်တောင် လိုက်ပို့ ခဲ့ကြသေးတယ်၊ တကယ့်လက်တွေ့ကတော့ အခု ငါ့အနေနဲ့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေရပါတယ်၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲနဲ့ တစ်ပတ်ကို ပေါင်သုံးဆယ် ရနေတာပဲ'

'ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီကို ပြန်လာဦးမှာလား'

'လာမှာပေါ့ကွ၊ ပြန်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ငါဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ'

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စကော့တလန်ယာဒ်က စုံထောက်တွေနဲ့ တွေ့တုန်းက ဒီပြန်လာရင် အနည်းဆုံး ထောင်ဆယ်ငါးနှစ်တော့ ကျမှာ သေချာတယ်လို့ ပြောနေကြပါလား'

'ငါ အိုင်ယာလန်ပြန်လာလို့ အမှုဖြစ်ရင် ဘလိတ်ဟာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားပါဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ထုချေဖို့ စီစဉ်ထားတယ်'

'ဒါပေမဲ့ ဘလိတ်ဆိုတဲ့ လူက စပိုင်ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျား ပြောသလို အကြောင်းပြလို့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်'

'ဒါတော့ ကြီးစားကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် ကြားရ သလောက် ခင်ဗျားကို သတိပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပြောတာပါ'

'အေးပါကွာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ အဲဒါတွေ အသာထားလိုက် ဦး၊ ငါ မင်းနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်စရာ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါက နှစ်ယောက်ချင်း အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း အခုလာမယ့် နွေရာသီမှာ မော်စကိုကို မလာနိုင်ဘူးလား'

'လာလို့ရရင် လာချင်တာပေါ့ဗျာ၊ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော် လည်း အခု အဲဒီအတွက် အစီစဉ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ'

'ဒါဖြင့် အတော်ပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ကို ဘယ် လမ်းက လာရမယ်ဆိုတာ ငါ စာရေးလိုက်မယ်၊ မင်းလည်း ငါ့ဆီ စာရေးပါ။ ငါ လိပ်စာကတော့ လောလောဆယ် အခန်း ၂၀၇၊ ဝါဆောဟိုတယ်၊ မော်စကို ဆိုရင် ရောက်တယ်၊ မကြာခင် ငါ တိုက်ခန်း တစ်ခန်းကို ပြောင်းရလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ လက်ရှိလိပ်စာနဲ့ပဲ ပို့ပါ၊ စာတွေ ငါ့ဆီ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ ဒါပဲ ကီဗင်၊ မင်း ပြောစရာ ရှိသေးလား'

'မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ ရှောင်'

ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ် ပျော်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တွေ ချင်သည် ကီဗင်နှင့် တွေ့၍ ကျွန်တော် ပြောချင်သည့် စကားကို ပြောလိုက် ရသဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ ယခု အချိန်ကျမှ ကေဂျီဘီ တစ်ယောက်ယောက် တံခါးလာခေါက်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားလျှင်လည်း ခပ်တည် တည် လိုက်သွားရုံသာ ရှိသည်။ သို့သော် ယနေ့ စနေနေ့ဖြစ်နေသဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်သည်အတွက် တနင်္လာနေ့တွင်မှ လာခေါ်ကောင်း ခေါ်မည် ဟု ယူဆရသည်။

သို့သော် တနင်္လာနေ့အထိ ဘယ်သူမှမလာ၊ ဘာမှလည်း အကြောင်း မထူးဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အင်္ဂါနေ့တွင် ဗလာဗာ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော် နှင့် နေ့လယ်စာ သွားစားကြသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် စားသောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အခန်းတွင် နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် ကြာအောင် စကားပြောသွားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ညီထံ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သည့်ကိစ္စကို သူက တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မေးလည်း မမေး၊ ပြောလည်း မပြောဘဲ ထ ပြန်သွားသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံသည်က တစ်ကြောင်း၊ သူတို့သိပြီး ဖြစ်နေ လျှင်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က သွေးရိုးသားရိုး ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေရန် လည်းကောင်း ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်အရှိဆုံး ဖြစ်သော ကေဂျီဘီအရာရှိ စတန်အား အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် စတန်၏ ရုံးဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

'ဟဲလို စတန်'

'ဟဲလို ရှောင်လား၊ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား'

'ကောင်းပါတယ်၊ နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် စတန်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စနေ နေ့ ညက စကော့တလန်မှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ညီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး စကားပြောခဲ့တယ်၊ ဒီသတင်းကို ကြားလိုက်ရတာ ခင်ဗျား အံ့ဩသွားမလား မသိဘူး'

တစ်ဖက်မှ ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ ခဏကြာမှ စတန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဟုတ်တယ် ရှောင်၊ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်လည်း အတော်ညစ်သွားတယ်'

'ဒါပေါ့ စတန်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ညီနဲ့ ပြောခဲ့ကြတဲ့ စကားတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် စာနဲ့ ပြန်ရေးပြီး မှတ်ထားပါတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျာကို ပေးဖို့ပါပဲ'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျာဆီကို တစ်နာရီအတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်'

တကယ်တော့ စတန်သည် နာရီဝက် အတွင်းမှာပင် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အတော်ကလေး သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်မှာ သိသာလှသည်။

'ပြဿနာတစ်ခုတော့ ထပ်ရှုပ်လာပြန်တာပေါ့ဗျာ' သူက ညည်းညည်း ပြောလိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ ဘာထပ်ရှုပ်လာတာလဲ'

'ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ထွက်သွားပြီလို့ ထင်အောင် ဗြိတိသျှအစိုးရကို တစ်ပတ်ရိုက်ထားခဲ့တာ ကြာပြီဗျ၊ လေးငါးခြောက်လ ရှိပြီ။ ခင်ဗျား နောက်ဆုံး ရေးလိုက်တဲ့စာကိုလည်း ဗီယင်နာက တစ်ဆင့် ထည့်ပြီး သူတို့ကို မျက်စိလှည့်ထားခဲ့ရတာ၊ အခု ခင်ဗျားညီဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တော့ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိသွားကြပြီပေါ့၊ အဲဒီတော့ သူတို့က ခင်ဗျာကို ဗြိတိန် ပြန်ပို့ပေးပါဆိုပြီး အရေးဆိုလာမှာ စိုးရတယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးအနေနဲ့ ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ဖြစ်ဦးတော့မှာပဲ'

ကျွန်တော့်မှာ ယခုမှ အကြောင်းစုံသိရ၍ စတန်အား အနူးအညွတ်တောင်းပန်ရတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ မိခင်ကြီးနှင့်တကွ ညီအစ်ကို မောင်နှမ များနှင့် တစ်နှစ်ကျော် ကွဲနေခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူမနေကြရန် ယခုလို ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း အပြေအလည် ရှင်းပြခဲ့ရသည်။ စတန်မှာ အတော်ကလေး စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့ဟန် တူသည်။ ယခုကိစ္စတွင် သူတို့ကို မတိုင်ပင်ရကောင်းလား၊ ကြိုတင်၍ အသိမပေးရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် "သူတို့"

ဟုဆိုရာ၌ စတန်က ဘလိတ်၏ အမည်ကိုပါ ထည့်ပြောလာခဲ့ရာ ကျွန်တော်က စတန်နှင့်တကွ ဗလာဗာ စသူတို့ကိုမူ မိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားနိုင်သော်လည်း ဘလိတ်ကိုမူ မိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောမထားနိုင်ကြောင်း အတိအလင်း ပြောလိုက်ရာ 'အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘလိတ်နဲ့ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားနေရတာ ကြာပါပြီ၊ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ' ဟူ၍ သူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ စတန်က ကျွန်တော် မော်စကိုတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ပေါက်ကြားသွားပြီဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာများက ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရန် ကြိုးစားလာကြမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အား ဝါဆောဟိုတယ်မှ တိုက်ခန်းသစ်သို့ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ပြောင်းရွှေ့နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်၍ ဘာဖြစ်နေသည်ကို အနောက်နိုင်ငံမှ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များအား အသိပေးလိုက်ရသည့် အတွက် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကျေနပ်ခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော့်အား စတန် အပါအဝင် ကေဂျီဘီ အရာရှိများက ယခင်ကထက် ပို၍ ဂရုစိုက်ကာ အခွင့်အရေး ပေးလာသည်နှင့်အမျှ ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်အပေါ် ယခင်ကထက် ပို၍ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော် ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ သွားစဉ်က လည်းကောင်း၊ ယခုတစ်ဖန် ကျွန်တော့်ညီထံ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ကေဂျီဘီက ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သော ဘလိတ်သည် သူထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ကေဂျီဘီက ကျွန်တော့်အား ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆက်ဆံခဲ့သည်ကို တွေ့လာရသည့် အတွက်လည်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

ဘလိတ်သည် ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းသစ်သို့ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ခန့် မှန်မှန် အလည်အပတ် လာလေ့ရှိသည့်ပြင် လာသည့်အခါတိုင်းလည်း ရှန်ပီန်၊ ဝိုင်၊ ဝီစစ် စသည့် အရက်ပုလင်းများနှင့် အခြားစားစရာများကို လတ်ဆောင်အဖြစ် ယူလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ဘလိတ်သည် ကေဂျီဘီက ကျွန်တော့်အား မုချ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ခွင့်ပေးတော့မည်တို့ သိနေပြီဖြစ်ရာ အကယ်၍ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါက သူနှင့် ပတ်

သက်သည့် မကောင်းသတင်းများကို ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြားများမှ တစ်ဆင့် သော်လည်းကောင်း၊ စာနယ်ဇင်းများမှ တစ်ဆင့်သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ချမည်ကို အထူးစိုးရိမ်ပူပန်နေသည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိသွားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူသည် ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်အား အတတ်နိုင်ဆုံး ချဉ်းကပ်စည်းရုံးလျက်ရှိ၍၊ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တစ်လုံးတစ်ပါးမှ ဝန်ခံကတိပေးခြင်း မပြုလုပ်ဘဲ မသိကျိုးကျွန် ပြုနေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး မအောင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသော ဘလိတ်သည် တစ်ညသည့် မိထရိုပို ဟိုတယ်၌ ညစာစားရင်း ကျွန်တော်အား ထိုကိစ္စကို ဖြောင့်ဖွင့်ပြောလာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်သား ဝိုင်တစ်ပုလင်း ကုန်သွားခဲ့ကြပြီးနောက် ဘလိတ်က စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုယမ်း၍ ညည်းလိုက်သည်။

'ဒီမယ် ရှောင်၊ ကျုပ် တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အထင်လွဲ အမြင်လွဲဖြစ်ပြီး ကျုပ်အပေါ်မှာ မကောင်းထင်နေတယ်လို့ပဲ ယူဆမိတယ်' သူက ခေါင်းငုံ့၍ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ဒီလို ယူဆရတာလဲ'

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ထဲက အလိုလို ယူဆမိတဲ့ သဘောပါပဲ'

'ဒီမယ် ဂျော့' ကျွန်တော်က လေးနက်သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ လက်သီးပုန်းထိုးတတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်လို့ပဲ ယူဆတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုဗီယက်အစိုးရနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော၊ ဧကဂျီဘီနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ခင်ဗျားဟာ...'

ကျွန်တော်သည် ပြောစရာရှိလျှင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောတတ်သည့် ကျွန်တော့်အကျင့်အတိုင်း ထိုနေ့က ဘလိတ်အား စိတ်ထဲရှိသမျှ တစ်စမကျန် ဘွင်းဘွင်းနှင့် ရှင်းရှင်းပင် ပြောပစ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဘလိတ်သည် ကျွန်တော်ပြောသမျှ စကားများကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ အတိုက်အခံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်မပြောတော့ဘဲ စိတ်မချမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့်

'အေးဗျာ... ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဒီလို ထင်နေတာကိုတော့ မထင်ပါနဲ့လို့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဇွတ်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီလို စိတ်သဘောမျိုး မရှိဘူး ဆိုတာတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျား နားလည်လာပါလိမ့်မယ်' ဟူ၍သာ မသိမသာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

သည်ကြားထဲမှာပင် ဘလိတ်သည် ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းလိုပြောင်းငြား ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာတို့၏ အခြေအနေကို သိထားပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် ရံဖန်ရံခါ လာရစ်ဆာမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်အား သွယ်ဝိုက်၍ သူ့အပေါ် အထင်မမှားစေရန် ပြောလာသေးသည်။ ဘလိတ်သည် ကျွန်တော်၊ လာရစ်ဆာတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော့်အခန်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အရက်လာသောက်လေ့ရှိရာ ထိုအခါမျိုးတွင် 'ဒီမယ် လာရစ်ဆာ၊ ကိုယ်တော် ရှောင်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ အထင်လွဲမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ' ဟူ၍ ပြောရင်း ကျွန်တော့်ထံမှ စကားခေါ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စကား အသွားအလာကို သိပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် သူ ကျေနပ်လောက်သည့်စကားမျိုး မပြောမိအောင် တမင် ရှောင်နေခဲ့သည်။ 'လာရစ်ဆာ၊ မင်း သူပြောတာ ယုံရဲ့လား၊ တကယ်တော့ သူဟာ ကမ္ဘာကျော် စပိုင်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဂျော့ဘလိတ်ဆိုတာ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲကွာ၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူက ဘာကြီးထင်နေနေ ဘာအရေးစိုက်စရာ လိုသလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား' ဟူသော စကားမျိုးသာ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘလိတ်၏ အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုမှာ ယခင်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ သနားစရာ ကောင်းနေသည်။

ယခု ကျွန်တော် နေသော တိုက်ခန်းသစ်မှာ အတော်ကလေး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၍ အခန်းသုံးခန်းနှင့် မီးဖိုခန်း၊ ရေချိုးခန်း စသည်ဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ မော်စကို ဂူနေမှုစနစ်အရ ဤအခန်းမျိုး တစ်ခန်းလျှင် မိသားစုခြောက်ယောက် နေလေ့ရှိကြသည်။ မိသားစု လေးယောက်ရှိသည့် အိမ်ထောင်စုသည်ပင်လျှင် အခန်းနှစ်ခန်းဖြင့်သာ နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရသည့် ဧကဂျီဘီ ဝိုက်မှူးအဆင့်ရှိသော စတန်ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်မရှိသည့်အတွက် အများနှင့်ရော၍ အခန်းတစ်ခန်းဖြင့်သာ နေခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ဤတိုက်ခန်းမှာပင် ရေးသားခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံး စာရေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး ညနေဘက်တွင် လည်းကောင်း

နဲ့ပိတ်ရက်များတွင် လည်းကောင်း လာရစ်ဆာနှင့်အတူ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်လည်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဤစာအုပ် ရေးနေသည်ကို စတန်နှင့် အခြား ကေဂျီဘီ အရာရှိများအား လုံးဝ အသိမပေးဘဲ ထားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ စတန် နှင့် ဗလာဗာတို့ ကျွန်တော်အခန်းသို့ လာသည်အခါတိုင်း ကျွန်တော်မှာ ရေး လက်စ ကော်ပီစာအုပ်များကို အဝတ်အစား သေတ္တာထဲသို့ ထည့်၍ ဝှက်ထား ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ထဲတွင် ဘလိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ကောင်း၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံအစိုးရ ကေဂျီဘီ စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ကောင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ရှိသလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရေးသားထားသည် ဖြစ်ရာ သူတို့အား ဤစာအုပ် ရေးနေသည်ကို လုံးဝ အသိမပေးဘဲ အပြည့် အစုံ အစအဆုံး ရေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤစာမူကို ဆိုဗီယက်ယူနီယံ နိုင်ငံမှ အပြင်သို့ ခိုးထုတ်ရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် စကော့တလန်မှ ကျွန်တော်ညီ ကီဗင် နှင့် ပုံမှန် စာအဆက်အသွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်စာများကို ဗလာ ဗာက တာဝန်ယူ၍ ပို့ပေးလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် စာအိတ် တော်မကပ်ဘဲ အိတ်ဖွင့်၍ပင် ပေးခဲ့သည်။ အကယ်၍ စာအိတ်ကို ကော်ကပ်ပြီး ပိတ်ပေး ပါက ကေဂျီဘီ အရာရှိများအတွက် အတွင်းမှ စာကိုဖတ်ရန် စာအိတ်ကို ဖွင့်နေရသဖြင့် အချိန်ကုန်ပြီး နှောင့်နှေးနေမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးရောက်လာသော စာများအရ ကီဗင်သည် ဩဂုတ်လအတွင်း မော် စကိုသို့ ရောက်ရန် စီစဉ်နေပြီဟု သိရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကီဗင် အတွက် လိုအပ်သော ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ အစစ်အဆေး မရှိဘဲ အမြန် ထုတ်ပေးရန် မော်စကို ကေဂျီဘီဌာနချုပ်မှ လန်ဒန်ရှိ ဆိုဗီ ယက်သံရုံးသို့ အကြောင်းကြားထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

လာရစ်ဆာသည် စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွားလိုစိတ် သိပ် မရှိလှ ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်ထွက်လျှင် ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဇာတ်ရုံများသို့သာ သွားလေ့ရှိပြီး ရံဖန်ရံခါ ပန်းခြံများထဲတွင် လမ်းလျှောက် လေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာတို့ သည် တိုက်ခန်းထဲမှာပင် အနေများခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် အရင်းရှင်ဝါဒများအကြောင်း ဆွေးနွေး ကြရင်း မကြာခဏ အပြင်းအထန် ငြင်းခုံကြရသည်။

လာရစ်ဆာသည် ဆိုဗီယက်အစိုးရကို လည်းကောင်း ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒများကို လည်းကောင်း ကျွန်တော်က ဝေဖန်သည့်အခါ တိုင်း ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘဲ ပြန်လည်ချေပလေ့ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ထံမှအတိုင်း ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှလူနေမှုစနစ်ကို ရုရှာ မရှိအောင် ရင့်ရင့်သီးသီး ပုတ်ခတ်ဝေဖန်ခဲ့ရာမှ လာရစ်ဆာမှာ မှတ်ရည် များပင် ကျခဲ့ရရှာသည်။ 'ဒီမယ် ရှောင်ရယ်၊ ကျွန်မ တစ်ခု ပြောပါရစေ' သူမက ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ပြောရှာသည်။ 'ကျွန်မတို့နိုင်ငံနဲ့ ကျွန်တို့ လူမျိုးရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းကိုသာ မောင် သိထားရင် မောင် ဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တော်လှန်ရေး မတိုင်ခင်က ကျွန်မတို့ပြည်သူတွေ ဘယ်လောက် အလူးအလဲ ခံခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ မောင် သိရင် မောင် ဒီလို စကားမျိုး ပြောရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိဘဘိုးဘွားတွေ အိပ်မက်တောင်မမက်ဖူးခဲ့တဲ့ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားနေကြရပါပြီ။ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံအ တွက် အမြဲဂုဏ်ယူနေတာပဲ။ တကယ်လို့ လိုအပ်ရင် ဒီနိုင်ငံအတွက် အသက် တောင် အသေခံရဲပါတယ်'

ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာမှာ ရံဖန်ရံခါ ထိုသို့ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချစ်ခင်မှုနှင့် ကြင်နာမှု လျော့မသွားဘဲ သံယောဇဉ် ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားလာခဲ့ကြသည်။ မကြာ မီ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည် ယူရယ်လ်တောင်တန်းဒေသသို့ အပျော်ခရီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန် တော်နှင့် လာရစ်ဆာသည် ဗလာဗာ၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ ဘိုင်လိုရပ်ရွာ ပြည်နယ်အတွင်း ရေကန်ကြီး တစ်ကန်၏ ဘေးမှ သစ်လုံးအိမ်ကလေး တစ် ခုတွင် နှစ်ယောက်တည်းနေ၍ ရေကူးလိုက်ကြ၊ ငါးဖျားလိုက်ကြ၊ လမ်း လျှောက်လိုက်ကြ၊ သစ်လုံးအိမ်ကလေးထဲတွင် ချက်ပြုတ်စားလိုက်ကြ စ သည်ဖြင့် တနင်္ဂနွေ ငါးပတ်လုံးလုံး ပျော်တဖြိုးပြီး ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

သို့သော် တချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်တဏှာ ကလေးမှာ အိပ်မက်ပမာ ယာယီသာဖြစ်၍၊ မကြာမီ မလွဲသာ ခွဲခွာကြရမည် ကို သိနေကြသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရင်ထဲက မချီအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာသည် သစ်လုံးအိမ်ကလေး

နှင့် မနီးမဝေး ရေကန်ဘေးမှ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ နှစ်ယောက်သား နေစာလှူရင်း စကားပြောနေကြရာမှ ကျွန်တော် အိုင်ယာလန် ပြန်မည့်အကြောင်းကို ပြောမိသည်။ လာရစ်ဆာသည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားရင်းက သူမ၏ အာရုံထဲတွင် မြင်ယောင်လာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'မောင်ရယ် တကယ်လို့ မောင် ဟိုရောက်သွားရင် မောင်ကို ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲ ထည့်ထားကြမှာပဲနော်၊ အဲဒီကျရင် သူတို့က မောင်ကို ရိုက်လား နှက်လားနဲ့ နှိပ်စက်ကြမှာပဲ ထင်တယ်၊ အို ကျွန်မတော့ ဒီအကြောင်းကို တွေးတောင် မတွေးရဲပါဘူး မောင်ရယ်'

'မဟုတ်သေးဘူးလေ လာရစ်ဆာရဲ့၊ မောင် ပြောထားပြီးသားပဲ၊ မောင် အိုင်ယာလန်မှာပဲ နေခွင့်ရမှာပါ၊ တကယ်လို့ ဗြိတိန်နိုင်ငံ ပြန်ရောက်သွားရင်လည်း အဲဒီမှာ ဒီလို ရိုက်တာ နှက်တာတွေ မရှိပါဘူး'

သူမသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပက်လက်အိပ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ စောင်း၍ တံတောင်ဆစ်ထောက်ထားသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို အလိုက်သင့် မှေးတင်လိုက်သည်။

'မောင်ရယ် မောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ မနေနိုင်တာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ မောင်သာ ဒီမှာဆက်ပြီး နေသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ မောင်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီနိုင်ငံက သွားချင်တာလဲဟင်'

'လွတ်လပ်ချင်လို့ပေါ့ လာရစ်ဆာရယ်'

'အခုလည်း မောင် ဒီမှာ လွတ်လပ်နေတာပဲ မောင်ရဲ့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မောင်ကို ဒီမှာ ဘယ်သူက ဘာများ ချုပ်ချယ်ထားလို့လဲ ပြောပါဦး'

'ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ လာရစ်ဆာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်စိတ်ထဲမှာ အိုင်ယာလန်ကို ပြန်ရောက်မှပဲ လူရောစိတ်ပါ လွတ်လပ်လိမ့်မယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံနေမိလို့ပါ'

လာရစ်ဆာက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာမ၍ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သူမ၏ ဦးခေါင်းကို အလိုက်သင့် တင်ထားလိုက်သည်။

'တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် မောင်တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ ပြန်တွေ့ကြဦးမှာပါ လာရစ်ဆာရယ်၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးသွားရင် ပြန်တွေ့ကြမှာပါ' ကျွန်တော်က သူမ၏ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ညှင်သာစွာ ပွတ်ရင်း ပြောလိုက်ရာ လာရစ်ဆာ၏ ကိုယ်ကလေးမှာ တသိန်သိန် ဖြစ်လာပြီး...

'မောင်ရယ် မောင်၊ ကျွန်မလေ ကျွန်မ... ' လာရစ်ဆာမှာ စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုကြွေးနေရှာသည်။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ နှစ်လတိတိ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ညီ ကီဗင် ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ ဘိုင်လိုရပ်ရှားပြည်နယ် ရေကန်ကြီးဘေးရှိ သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှ ဇူလိုင်လမကုန်မီ လာရစ်ဆာနှင့်အတူ မော်စကိုသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အား စတန်က လေဆိပ်သို့ ကားဖြင့်လာကြိုပြီး ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းသို့ အရောက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်သည် လာရစ်ဆာအား ကာဇန်ဘူတာ သို့လိုက်ပို့ပြီး ယူရယ်လ်တောင်တန်းဒေသ အမြန်ရထားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ မော်စကိုမှနေ၍ သူမ၏ ဇာတိမြို့ကလေးသို့ မီးရထားဖြင့် ၄၈ နာရီကြာအောင် သွားရမည် ဖြစ်သည်။

ကီဗင်သည် မော်စကိုသို့ သြဂုတ်လ ၁၂ ရက် တနင်္လာနေ့တွင် ဆိုက်ရောက်လာမည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့မတိုင်မီ သောကြာနေ့တွင် ဘလိတ်က ကျွန်တော့်အား မော်စကိုဟိုတယ်တွင် အရက်တိုက်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့ကခန်းတွင် ညစာကျွေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က သူ့မိခင်ကြီးမှာ ဟော်လန်နိုင်ငံသို့ တစ်လကြာမျှ အလည်အပတ် သွားနေသည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသလောက် ဘလိတ်သည် ကျွန်တော့်ညီ မော်စကို ရောက်လာမည့်အရေးကို အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စားနေဟန် တူသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ညီ ရောက်လာခြင်းသည် သူ့အတွက် ကောင်းသောလာခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့အကြောင်း အနောက်နိုင်ငံမှလူများ သိကုန်ကြတော့မည်ကို ရိပ်မိနေပြီး ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော့်ညီ မော်စကို သွားမည် သတင်းသည် အနောက်တိုင်း စာနယ်ဇင်းများအတွက် ရောမ သတင်းထူး သတင်းဦး ဖြစ်နေခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော့်ညီအတွက် ခရီးစရိတ်နှင့် အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ်များကိုပင် "ကမ္ဘာ့သတင်းဂျာနယ်" က စိုက်ထုတ်ပေးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ထိုညက ဘလိတ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် ဘလိတ်အား ထိုညက နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကီဗင်သည် သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မော်စကိုသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လေဆိပ်သို့ စတန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သွားကြိုကြသည်။ စတန်က လေဆိပ်တွင် နိုင်ငံခြား သတင်းစာ ဆရာများနှင့် တွေ့ကောင်းတွေ့နေမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်အား နေကာမျက်မှန်အနက်ကြီး တပ်ပေးခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်တလေမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှော့ရှော့ရှုရှုဖြင့် ကီဗင်အား လေဆိပ်မှ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ စတန်က အလိုက်သိစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကီဗင်နှင့် ထိုညက နှစ်နာရီခန့် စကားပြောခဲ့ရသည်။ ဝမ်းဝှစ်ထောင်မှ ဘလိတ် ထွက်ပြေးခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့် မော်စကိုသို့ လာခဲ့ကြသည့် ခရီးစဉ် အတွေ့အကြုံများကို ကီဗင်အား အသေးစိတ် ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ကီဗင်ကလည်း ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ့ထံသို့ စကော့တလန်ယာဒ်မှ လာရောက် စုံစမ်းခဲ့ကြပုံများနှင့် သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ ကျွန်တော် မသိရသေးသည့် အခြားဖြစ်ရပ်များကို ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထ၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မှတ်စုစာအုပ်တိုးအုပ်ဖြင့် ရေးသားထားသည့် စာမူများကို ယူလာခဲ့သည်။

'ကိုင်း ကီဗင်၊ အခု မင်းကို မော်စကိုအရောက် ခေါ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဟောဒီစာမူတွေကို မင်း အပြန်မှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံ ယူသွားဖို့ပဲ' ကျွန်တော်က လိုရင်းတိုရှင်း ပြောလိုက်သည်။ 'မင်း မော်စကို ရောက်လာတဲ့အတွက် ငါ အိုင်ယာလန်ပြန်ဖို့ ကိစ္စက သေချာသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာမူတွေကို ငါပြန်မရောက်ခင် မင်းနဲ့အတူ ပေးလိုက်တာက ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ။ ဒီစာမူကို ဖတ်ရတဲ့ လူတိုင်း အမှန်တရားကို သိသွားကြမှာပဲ'

'ဘာပြောတယ်၊ အမှန်တရားဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ' 'ဂျော့ဘလိတ် အကြောင်းပေါ့ကွာ'

ကျွန်တော်က မော်စကိုတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘလိတ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေများနှင့် ကျွန်တော့်အပေါ် ဘလိတ်၏ သဘောထား မမှန်ပုံများ၊ မကောင်းကြံပုံများကို အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့ရာ ကီဗင်မှာ အတော်ကလေး အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

'ကဲ ထားပါတော့ ဒီစာမူတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ယူသွားရမှာလဲ' ကီဗင်က မေးလိုက်သည်။

'ဒါအတွက် မပူပါနဲ့ကွာ၊ ကေဂျီဘီတွေ ရှိပါတယ်' ကျွန်တော်က ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။ 'အခု မင်း ဒီကိုလာတာ ဖိုးဖိုးလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ကေဂျီဘီရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ လာတဲ့ အထူးဧည့်သည် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ မင်း အပြန်ကျရင် ကေဂျီဘီအရာရှိ စတန်ကိုယ်တိုင် လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့မှာဆိုတော့ မင်းကို ဘယ်သူကမှ စစ်ဆေးမေးမြန်းတာတွေ၊ ရွာတာ ဖွေတာတွေ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီစာအုပ်တွေကို မင်း အဝတ်အစား သေတ္တာထဲမှာ အောက်ဆုံးက ထည့်သွားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ'

'ဒီလိုဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒါတွေ ယူသွားပါမယ်၊ ဒါထက် အခု ဘလိတ်ကော ဘယ်မှာလဲ'

'လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတော့ ငါနဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောက်ဆိုရင် ကေဂျီဘီက သူ့ကို တခြားတစ်နေရာ ပို့ထားလိုက်ရောပေါ့ကွာ'

မှန်သည်။ ဘယ်နိုင်ငံမဆို လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ စောင့်ကြည့်နေသည့် လူတစ်ယောက် မိမိနိုင်ငံသို့ ရောက်လာပါက ထိုလူနှင့် မတွေ့သင့်သည့် မိမိနိုင်ငံမှ လူများကို ဝေးရာသို့ ခေတ္တ ပို့ထားတတ်ကြသည်မှာ သူတို့သာတာဝန် ဖြစ်သည်။

ကီဗင်သည် မော်စကိုတွင် တစ်ပတ်နေသွားခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း စတန်ကလည်း ကီဗင်အား ဂရုတစိုက်ဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ တကူးတကန့် သွားရောက်ကြည့်ရှုတတ်ကြသည့် နေရာဌာန အဆောက်အအုံများကို ပို့ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ကမ်းနားလမ်း စားသောက်ဆိုင်၌ ကျွန်တော်နှင့် ကီဗင်တို့အား စတန်က နေ့လယ်စာကျွေးခဲ့သည်။ ထိုနေ့က နေ့လယ်စာမှာ စားရရာရော သောက်

စရာပါ စုံလှသည်။ တန်ဖိုးကြီး၍ ရှားပါးလှသည့် ငါးဥများ၊ ငါးကင်များ၊ ကြက်ကြော်များနှင့် ဘရန်ဒီ၊ ဗော်ဒကာ၊ ရှမ်ပိန် စသည့် အရက်မျိုးစုံဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလှသည်။

ကီပင်မှာ အားရပါးရ စားရင်းသောက်ရင်း ဒီလိုအစားအသောက်မျိုး တွေ စားသောက်နေရလျက်သားနဲ့များ အစ်ကိုက ဒီနိုင်ငံမှာ မနေချင်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူးဗျာ' ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် စတန်ကလည်း 'ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲ အံ့ဩနေတာပဲ' ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'တကယ်လို့များ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက သူ ဒီမှာပဲ ဆက်နေသွားတော့မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က လက်ခံဦးမှာလား'

'လက်ခံတာထက် ဟိုဘက်ကမ်းတောင် လွန်သေးတာပေါ့ဗျာ' စတန်က အားရပါးရ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ်တော့ ရှောင်ဟာ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် မဟုတ်ရုံတင် မကဘူး၊ ကွန်မြူနစ်ပါဒနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူနေမှုစနစ်ကိုပါ သဘောမကျဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါအတွက် ဘယ်သူကမှ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ပါဘူး၊ ဒါက တခြားပဲ။ သူသာ ဒီမှာ ဆက်နေသွားရင် ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုဘဲ ခုလို တစ်ပတ်ကို ပေါင် ၃၀ မှန်မှန်ရသွားမှာပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်နဲ့ နှိုင်းယှဉ် ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီနေ့အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေကြည့်ပါလား၊ နက်မြန် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ ခြူးတစ်ပြားတစ်ချပ် လာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမယ့်လူက သူ ပါပဲ၊ သူက ဒီမှာ မနေချင်ဘူး၊ ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဖို့ပဲ ရှိပါတယ်'

သို့ဖြင့် ကီပင် ပြန်မည့်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် စတန်တို့က ကီပင်အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြမည် ဖြစ်ပြီး လေဆိပ်အကောက်ခွန်ဌာနတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းများ ရှည်ရှည် ဝေးဝေး ပြုလုပ်မနေရန် စတန်က စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် စတန်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကီပင်တို့အား ဟိုတယ်သို့ ခပ်စောစောပင် လာခေါ်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာနှင့် အတူ လေဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လေဆိပ်သို့ သွား

သည့် မြို့ပြင်လမ်းမကြီးသို့ မရောက်မီ လမ်းဆုံတစ်ခုတွင် အချက်ပြင်း ဖုတ်နေသဖြင့် တခြားကားများနှင့်အတူ အတော်ကြာအောင် ရပ်စောင့်ခဲ့ကြရသေးသည်။

ထိုနေရာမှ ထွက်လာကြသောအခါ ကီပင်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော် စီးရမယ့် လေယာဉ်က ခြောက်နာရီ ထွက်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ရ ဆေးရဦးမှာဆိုတော့ ခရီးသည်တွေကို ငါးနာရီ အရောက်လာဖို့ မှာထားတယ်၊ အခု လေးနာရီခွဲနေပြီ'

ကားရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့် အတူထိုင်၍ လိုက်လာသော စတန်က နောက်သို့လှည့်၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'အို ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကီပင်၊ ဖိပါတယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ရှေ့မှာ ဖြတ်လမ်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လမ်းကပဲ သွားကြမယ်လေ' ထို့နောက် စတန်က သူ့ဘေးမှ ဒရိုင်ဘာအား ရုရှားစကားဖြင့် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

နောက် ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မြို့ပြင်လမ်းမကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့် မောင်းလာခဲ့ကြပြီး လမ်းမကြီးမှ လက်ဝဲဘက် လမ်းခွဲတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကားရှေ့စက်ခေါင်းထဲမှ စက်သံမှာ စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ အသံတစ်မျိုး ဖြစ်လာခဲ့ရာ စတန်က ဒရိုင်ဘာ၏ မျက်နှာအား "ဘယ်လိုလဲ" ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ မောင်းလိုက်ရ၍ ကားမှာ ရုတ်တရက် စက်ရပ်သွားတော့သည်။

ဒရိုင်ဘာက စက်ကို အကြိမ်ကြိမ် နှိုးကြည့်သည်။ သို့သော် 'ဇီးပီး' ဟူ၍ မြည်ရုံသာ မြည်ပြီး စက်မှာ လုံးဝနှိုးမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ကားရှေ့ စက်ခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ခေတ္တမျှ တို့နှိုက် သည်နှိုက် လုပ်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ စတန်အား ရုရှားဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ရာ စတန်က ကျွန်တော်တို့ရှိရာ နောက်ခန်းသို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။ 'ကဲ ကိုယ့်ဆရာတို့၊ ဓာတ်ဆီပိုက်ခေါင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့တဲ့၊ အောက် ခထ ဆင်းကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကီပင်က နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ 'ငါး နာရီတောင် ထိုး

သွားပြီ' သူက စိုးရိမ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'ခုလောက်ဆိုရင် ခရီးသည်တွေ စစ်ဆေးနေပြီ ထင်တယ်၊ တကယ်လို့ ဒီည ကျွန်တော် လန်ဒန် ပြန်မရောက်ရင် ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ အရမ်း စိတ်ပူနေတော့မှာပဲ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ကီပင်ရယ်' ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။ 'ငါးနာရီအရောက် လာရမယ်ဆိုတာ ထုံးစံအတိုင်း ကြိုပြီး ချိန်းထားတာပါ။ ငါးနာရီခွဲလောက် ရောက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း မိပါတယ်ကွ၊ လေယာဉ်က ခြောက်နာရီမှ ထွက်မှာပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှောင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်' စတန်က ကျွန်တော့် စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာသည် ဓာတ်ဆီပိုက်ခေါင်းမှ အဖုံးကို ဖြုတ်၍ ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်လိုက်စုပ်လိုက်၊ ပြီး ပြန်တပ်လိုက် စသည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သို့သော် ငါးနာရီ ဆယ်မိနစ် ရှိလာသည်အထိ ပြင်၍ မပြီးနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကီပင်မှာ ဂနာမငြိမ်တော့ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် လက်ပတ်နာရီ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။

'ဒီကနေ လေဆိပ်ကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် မောင်းရသလဲ စတန်' ကျွန်တော်က မနေနိုင်၍ ဝင်မေးလိုက်သည်။

'မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက်ပါပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကားပေါ်က ရေဒီယိုနဲ့ လေဆိပ်ကို လှမ်းပြောထားရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ ခင်ဗျာလူတွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောထားရတာပေါ့'

'မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဒီကားမှာ ရေဒီယို မပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် အငှားကားတစ်စီးကို တားပြီး စီးသွားကြမယ်ဗျာ'

'ဒါလည်း မလွယ်ဘူးဗျ၊ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်တို့က ဖြတ်လမ်းက လာမိနေတယ်၊ လမ်းမကြီးမှာလို အငှားကား ရုတ်တရက်ရဖို့ မလွယ်ဘူး' ကီပင်မှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ 'ကျွန်တော် ဒီည လန်ဒန်ကို ဆက်ဆက်ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ် စတန်'

'ခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကီပင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာမှာတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်ဗျာ'

စတန်၏ လေသံမှာ တကယ်ပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေသည်။ ယခုဆိုလျှင် ၅ နာရီ မိနစ် ၂၀ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဒရိုင်ဘာသည် စက်ခေါင်းထဲသို့ ကုန်းနှိုက်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ စတန် ကိုယ်တိုင်က စိတ်မရွည်တော့ဘဲ ဒရိုင်ဘာအနီးသို့ သွား၍ ရုရှားလို ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ လုပ်စရာ ရှိသည်ကိုသာ လုပ်မြဲ လုပ်နေခဲ့သည်။

ကီပင်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ 'ငါးနာရီ မိနစ် နှစ်ဆယ်တောင် ရှိသွားပြီ' သူ့အသံမှာ ဒေါသသံ ပါနေကြောင်း သိသာလှသည်။ 'အခုနေ ကားပြန်ကောင်းသွားလို့ မောင်းသွားရင်တောင် ခြောက်နာရီ ထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှ ရောက်သွားတော့မယ်'

'နောက် ငါးမိနစ်အတွင်း ပြန်ကောင်းသွားရင် မဆိုးပါဘူး' ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။ 'ဒါဆို မင်း ခြောက်နာရီမထိုးခင် ဆယ်မိနစ် ရောက်သွားမှာပဲ၊ စတန် လုပ်ပေးရင် ဆယ်မိနစ်လောက်နဲ့ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်နိုင်ပါတယ်'

ဤတွင် ကီပင်က ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေသော ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ရပ်နေသည့် စတန်ရှိရာသို့ မေးငေါ့ပြရင်း ကျွန်တော့်အား အသံခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တော့ ဒါဟာ တမင် အကွက်ဆင်ထားတယ် ထင်တာပဲ'

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ 'ဟာ မင့်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလို အရမ်းပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ'

'အေး ကိုယ့်လူတို့' စတန်၏ အသံကို 'ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ စတန်သည် မြို့ထဲဘက်မှလာသော လမ်းမကြီးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့အား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ 'အငှားကားတစ်စီး လာနေတယ်၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ'

သူပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ အငှားကားတစ်စီး စက်ကုန်မောင်းလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ စတန်က လမ်းမအလယ်တည့်တည့်သို့သွား၍ ရပ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်ရာ အငှားကားသည် စက်ရှိန်လျော့သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နားတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

'တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကံကောင်းလို့' စတန်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဖြင့် အငှားကား ဒရိုင်ဘာထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ဒရိုင်ဘာနှင့် စကားပြော ရင်း ကားထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့အနားသို့ ရောက်သွားသော ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

'နေရာကတော့ တစ်နေရာပဲ ရမယ်တဲ့ဗျို့၊ အဲဒီတော့ လေဆိပ် ကို ကီပင် တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားရလိမ့်မယ်'

ကီပင်ခမျာ ယခုမှ မျက်နှာ ကြည်လာသည်။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စော စောကနဲ့ စာရင် အခြေအနေ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့၊ ရပါတယ်'

ကျွန်တော်က အငှားကားထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စတန် ပြော သည့်အတိုင်း ကားထဲတွင် လူတစ်ယောက်စာ တစ်နေရာသာ လပ်နေသည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ ခရီးသည်တစ်ယောက် ထိုင်နေပြီး နောက်ခန်းတွင် ခရီးသည်နှစ်ယောက် တွေ့ရသည်။ သုံးယောက်ထိုင်ရမည့် နောက်ခန်းတွင် တစ်ယောက်လိုနေသည်။ ဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်မှ ခပ်သွက် သွက်ဆင်း၍ ကီပင်၏ သားရေသေတ္တာကို ကားနောက်ခြီးထဲတွင် ထည့် လိုက်သည်။ ကီပင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား တစ်လှည့်စီ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

'ချွဲရီးယို ကီပင်' စတန်က ကီပင်အား လှမ်းနှုတ်ဆက်နေသည်။

'ခင်ဗျား လေယာဉ်မီပါလိမ့်မယ်'

'ကဲ ကီပင်၊ ငါ အိုင်ယာလန်ပြန်ရောက်မှ တွေ့မယ်ကွာ' ကျွန်တော် ကလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အငှားကားသည် အရှိန်ဖြင့် ဝှူးခနဲ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ 'ငါးနာရီခွဲပြီ၊ မိမှ မီပါဦးမလား စတန်'

'မိနိုင်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခြောက်နာရီ မထိုးခင် ဆယ်မိနစ် မှာ ရောက်သွားမှာပဲ' စတန်က ကျွန်တော်ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ လမ်းဘေး တွင် ရပ်နေဆဲဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့စီးလာသည့် ကားကြီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ 'အေးဗျာ၊ ကီပင်ကို လေဆိပ်အထိ လိုက်မပို့လိုက်ရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လေဆိပ်မှာ လုပ်စရာရှိတာ သူ့အတွက် အားလုံး လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာ ခုတော့ အားလုံး ကိုးရီးကားရား ဖြစ် တုန်တာပေါ့ဗျာ'

စတန်က ကားစက်ခေါင်းကို နှိုက်နေဆဲဖြစ်သော ဒရိုင်ဘာထံသို့ လျှောက်သွားပြီး စကားအနည်းငယ် ပြောနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော် နှစ်ဦး သို့ ပြန်လာပြီး ကားကို စောစောက ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးခြင်း မပြုခဲ့သည့် အတွက် ဒရိုင်ဘာအား အပြစ်တင်စကားများ ပြောနေသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ကားကို ပြင်ပြီးသွားခဲ့သည်။ ကားကို စစ် နှိုးကြည့်ပြီး စိတ်ချရပြီဆိုမှ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ၆ နာရီတိတိ နှိ နေပြီ ဖြစ်သည်။

'ကဲ ဒီအချိန်မှာတော့ လေဆိပ်ကို လိုက်သွားလို့ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး' စတန်က ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီတော့ မြို့ထဲကိုပဲ ပြန် ကြမယ်ဗျာ၊ ဟိုရောက်မှ လေဆိပ်ကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး အကန့် အကြောင်း ခင်ဗျာဆီကို လှမ်းပြောလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ည ၇နာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် စတန် ထံမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။ 'ဟဲလို ရှောင်၊ ကျွန်တော် လေဆိပ်ကို ဖုန်းဆက် ကြည့်တယ်၊ ကီပင်တစ်ယောက် လေယာဉ်မီပါတယ်၊ အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ပဲ လိုက် သွားပြီလို့ ပြောတယ်'

'ကောင်းပါလေဗျာ' ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလိုက် မိသည်။ 'ဘာများ ပြဿနာ ပေါ်သေးလဲ'

'ဘာမှ ပြဿနာမပေါ်ပါဘူး၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ အခု ဒီညပဲ သူ လန်ဒန် ရောက်သွားမှာပါ'

'အေးဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ' ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်သည်။ 'ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးပဲဟေ့' ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းသာလွန်းလှသဖြင့် ထ အော်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်စာမူတွေ ပါသွားပြီ မဟုတ်ပါလား၊ ကျွန် တော်သည် တကယ့် လူသစ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် မော်စကိုသို့ လာရစ်ဆာ ရောက်လာ သည်။ ကျွန်တော်အတွက် ယူရယ်လ်တောင်တန်းမှ ပျားရည်အကောင်းစား နှင့် မှိုများ ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော်အခန်းမှာပင် ရှန်ပီနိုပွဲကလေး လုပ်ခဲ့ကြ သည်။ လာရစ်ဆာက ယူရယ်လ်ဒေသမှ ဟင်းများဖြင့် ကျွန်တော်အား စပါယ်ရယ် ချက်ကျွေးခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း စတန်က ကျွန်တော့်ထံ အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ဗလာဗာကလည်း "တိုင်း" သတင်းစာများ လာပေးရင်း ကျွန်တော်အိုင်ယာလန် ပြန်ဖို့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ပတ်အတွင်း ဘလိတ်ထံ ဖုန်းခြောက်ကြိမ်ခန့် ဆက်ကြည့်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်း ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ စကန္ဒသူသည် တခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်နေပုံ ရသည်။ အားလုံး သူတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေကြဟန် တူသည်။

ကီပင် ပြန်သွားပြီး ၁၅ ရက်တိတိကြာသည့် စက်တင်ဘာ ၃ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် စတန်က ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

'ဟဲလို စတန်လား'

'ဟဲလို ရှောင်' စတန်က ခေတ္တခဏ ငြိမ်နေသည်။ 'တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်ဗျာ၊ အကြောင်းကတော့ ခင်ဗျားစာမူတွေ လေဆိပ်မှာ အသိမ်းခံလိုက်ရတယ်' သူ့အသံမှာ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ 'ခင်ဗျားကလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှ ဖွင့်မပြောဘဲကိုး၊ တကယ်လို့ စောစောက ဖွင့်ပြောထားရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကူညီနိုင်တာပေါ့'

'အေးပေါ့ဗျာ'

'ပြီးတော့ တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ဂျော့နဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ထင်ထားတာတွေ လုံးဝ မှားနေတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကတော့ ခင်ဗျားအယူအဆ နဲ့ ခင်ဗျား ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့'

'အေးပေါ့ဗျာ' ကျွန်တော့်မှာ ဒါပဲ ပြန်ပြောနိုင်သည်။

'အေးဗျာ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးဖို့ ဒီနေ့ည ခင်ဗျားဆီကို ဗလာဗာ လာလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ စတန်'

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး အတန်ကြာအောင် ငိုငိုနေမိသည်။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းကြောင့် ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်သွားခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကီပင် ပြန်သည့်နေ့က ကီပင်ပေးစပ်မှု အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည့် စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာမိသည်။ "ဒါဟာ တမင် အကွက်ဆင်တယ် ထင်တာပဲ" ထိုစဉ်က

ထိုစကားကို လက်မခံခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုလက်ခံရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

မှန်သည်။ ကားပျက်သည်မှာ တမင် အကွက်ဆင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကေဂျီဘီ ကားပေါ်တွင် ရေဒီယို မပါလာသည်မှာ တမင် အကွက်ဆင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လမ်းမကြီးမှ မမောင်းဘဲ ဖြတ်လမ်းမှ မောင်းခဲ့သည်မှာ တမင် အကွက်ဆင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံး အငှားကားပေါ်တွင် ခရီးသည် သုံးယောက် ပါလာပြီး တစ်ယောက်စာ နေရာသာ ကျန်တော့သည်မှအစ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ကားကို ၆ နာရီထိုးမှ ပြင်ပြီးခဲ့သည်အထိ အားလုံး အားလုံးသော အဖြစ်အပျက်များမှာ အကွက်ဆင်ထားခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ညနေ ၆ နာရီတွင် ဗလာဗာ ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ညီ ကီပင်ထံမှ စာတစ်စောင် ပါလာသည်။ ထိုစာမှာ သူ လန်ဒန် ပြန်ရောက်မှ ထည့်လိုက်သည့်စာ ဖြစ်သည်။ နေ့စွဲကို ကြည့်လိုက်ရာ ခါတိုင်း သူ့ထံမှစာသည် လမ်းတွင် ၁၀ ရက်သာ ကြာသော်လည်း ယခုစာမှာ ၁၄ ရက် ကြာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာထဲတွင် ကျွန်တော့်စာမူများကို မော်စကို လေဆိပ်တွင် အသိမ်းခံလိုက်ရကြောင်း တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရသည်။

"ကျွန်တော် အဲဒီစာမူကို တစ်လုံးမကျန် အကုန်ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ဘလိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အစ်ကို ရေးထားတာတွေလည်း အားလုံး ဖတ်ရပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက အစ်ကို အိုင်ယာလန်ကို အမြန်ဆုံးပြန်လာဖို့နဲ့ နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းတွေ ထပ်မရေးဖို့ပါဘဲ၊ ဘလိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အားလုံးကို မေ့လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒါတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါမယ်။"

ကျွန်တော်က ကီပင်၏စာကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ သူက စာကို ယူဖတ်ကြည့်သည်။ 'အင်း သူ့စာကို ကြည့်ရတာ စာမူအသိမ်းခံရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားအတွက် အတော် စိတ်ပူနေပုံ ရတယ်'

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ သူ စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကို အမြန်ဆုံး အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတဲ့အကြောင်း ပြောရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်'

'ဒီလိုဆို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပါလား' ဗလာဗာက အကြံပေးလိုက်သည်။ 'အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ နတ်ဖြန်ကျရင် နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေးက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ကျွန်တော် ရှာပေးမယ်၊ အဲဒီနံပါတ်ကတစ်ဆင့် ကီပင်ကို နတ်ဖြန်ည ခင်ဗျား ဆက်ကြည့်ပေါ့'

ဗလာဗာသည် စတန်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်စာမူနှင့် ပတ်သက်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ပြောကြားခြင်း မပြုဘဲ နေခဲ့သည်။ 'အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျာစိတ်ထဲမှာ ဒီလိုသဘောမျိုး ရှိနေတာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပါဘဲ၊ ပြီးတော့ ဘလိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ တရားလွန် ရေးထားတာလည်း သိပ်မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ' ဗလာဗာက ဤမျှသာ ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော်စာမူကို ပြန်လိုချင်ကြောင်းနှင့် ထိုစာမူ ယခု ဘယ်ရောက်နေသည်ကို မေးကြည့်သောအခါ ဗလာဗာက လေဆိပ် အကောက်ခွန်ဌာနမှတစ်ဆင့် ပုံနှိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကော်မတီသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဥပဒေ ရှိတယ်ဗျ' သူက ဆက်၍ ရှင်းပြခဲ့သည်။ 'ဆိုဗီယက်ယူနီယံက တခြားနိုင်ငံကို ယူသွားမယ့် စာမူမှန်သမျှ ပုံနှိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကော်မတီက စစ်ဆေးရတယ်။ ဒီကိစ္စက ကေဂျီဘီနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ အဲဒီ ပုံနှိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကော်မတီက အဲဒီစာမူကို ဖတ်ပြီးလို့ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ပြန်ရမှာပါ'

ဗလာဗာက ထိုသို့ ပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ကမူ ထိုစာမူသည် ကေဂျီဘီ ဌာနချုပ်မှာပင် ရှိနေသည်ဟု တထစ်ချ ယူဆလိုက်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက စတန်နှင့် ဗလာဗာတို့သည် စာမူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖတ်ခဲ့ကြပါသနည်း။

ဗလာဗာ၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ နောက်တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်တော် ကီပင်ထံ ဖုန်းဆက်၍ စကားပြောခဲ့ရသည်။

'ဟဲလို ကီပင်၊ အခု စကားပြောနေတာ ရှောင်ပါ'

'ဟုတ်လား၊ အံ့မယ်လေး ကျွန်တော်ဖြင့် အစ်ကိုတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပြီလို့ ထင်နေတာ'

'ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့အသံကို မင်း ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ငါဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'စာမူကိစ္စတော့ အကုန် သိပြီးရောပေါ့'

'သိပါတယ်၊ မနေ့ကပဲ စတန်က ဖုန်းဆက်ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ မင်း ရေးလိုက်တဲ့ စာလည်း ဖတ်ရပါတယ်'

'အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီစာမူအတွက် အစ်ကိုနဲ့ ထောင့်ဘီနဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်နေကြပြီလို့ ထင်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒီက စိတ်ပူနေကြတာ'

'ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူးကွာ'

'နေဦးဗျ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောဦးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လေဆိပ်တို့ လာတဲ့နေ့က လမ်းမှာ ကားပျက်တာ တမင်အကွက်ဆင်ထားတာဗျ၊ ဒါတော့ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ အငှားကား ရောက်လာတာလည်း အကွက်ဆင်ထားတာ'

'မင်း ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ'

'ဟာ ဒါကတော့ အရှင်းကြီးပါဗျာ၊ သိသာလွန်းပါတယ်'

'ဒါပေမဲ့ အကောက်ခွန်ဌာနက အဲဒီစာမူတွေကို သိမ်းပြီး ပုံနှိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကော်မတီကို ပို့လိုက်ရတယ်၊ ဒါ သူတို့ ဥပဒေအရ လုပ်ဦးလုပ်စဉ်ပဲ'

'ဘာပြောတယ်ဗျ၊ အကောက်ခွန်ဌာန ဟုတ်လား၊ ဒီ စာမူတွေ သိမ်းလိုက်တာ အကောက်ခွန်ဌာနက မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကေဂျီဘီတွေကိုယ်တိုင် လေဆိပ်မှာ တမင်စောင့်ပြီး သိမ်းလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီနေ့က လေဆိပ်ရောက်လို့ အကောက်ခွန်ဌာန ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော့် သေတ္တာလည်း တင်လိုက်ရော၊ အကောက်ခွန်အရာရှိရဲ့ နောက်နားမှာ ရပ်နေတဲ့ အရပ်ဝတ် အရပ်စားခပ်ရွယ်ရွယ် လူတစ်ယောက်က "တစ်ဆိတ် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ ခင်ဗျားအတွက် သီးသန့်အခန်း ရှိပါတယ်" ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အကောက်ခွန်ဌာနရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားတာပဲ၊ အဲဒီ အခန်းထဲလည်း ရောက်ရော၊ ကျွန်တော့်သေတ္တာတစ်ခုလုံး မှောက်ပြီး အထဲက ပါသမျှ ပစ္စည်းဗျာ၊ စစ်တော့တာပါပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကိုလည်း ရှာသေးတယ်၊ အဲဒီအိတ်တွေရော၊ ဘောင်းဘီအိတ်တွေရော အကုန်နှိုက်ရှာတာပဲ၊ ဝိုက်အိတ်တောင် မချန်ဘူး။ အဲဒီလို မွေနှောက်ပြီးမှ အစ်ကိုစာမူ ရေးထားမှတ်စုစာအုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့် မှတ်စုစာအုပ်ကို တစ်ဖက်က အခန်းထဲ

ယူသွားတယ်။ ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့မှ အဲဒီလူ ပြန်ထွက်လာပြီး “ကဲ
 ရော့၊ ဟောဒါ ခင်ဗျား မှတ်စုစာအုပ်” ဆိုပြီး ပြန်ပေးတယ်။ ကျန်တဲ့ အစ်ကို
 စာမူတွေတော့ ပြန်မပေးတော့ဘူး သိမ်းထားလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ အစ်ကို
 စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီစာမူအကြောင်း သူတို့ ကြိုပြီး သိထားလို့ပေါ့။ ဒါကြောင့်
 ဒီစာမူကို မဲပြီး ရှာတာပေါ့။ ကျွန်တော့် မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ အစ်ကိုစာမူတွေ
 သွားပြတဲ့ ဟိုဘက်ခန်းထဲက လူဟာ ဧကန္တ အစ်ကိုကို သိတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။
 အစ်ကိုလက်ရေးကိုလည်း သိထားတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ အိုဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို
 သိတဲ့လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်မှ လွဲရော။ အဲဒီလူဟာ ဗလာဗာလား၊ ဗစ်တာ
 လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘလိတ် ကိုယ်တိုင်တောင် ဖြစ်နေမလား မသိဘူး’

‘ဪ... ဒီလိုလား။ ဒီလိုဆို အခု မင်းပြောတာတွေအားလုံး ငါ
 စတန်ကို ပြန်ပြောလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီက လေသံ ဘယ်လို ထွက်လာ
 မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်မယ်လေ’

‘အဲဒါ ကောင်းတယ်။ ဒီအတိုင်း လုပ်ကြည့်ပေါ့။ ဪ... ဒါထက်
 သူတို့ အစ်ကိုကို အိုင်ယာလန် ပြန်ပို့ဦးမှာလား’

‘ပို့မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မပို့ရမှာလဲ’

‘အစ်ကိုပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုအပေါ်မှာ သူတို့ ဒါ
 လောက် လေးလေးစားစား ရှိနေမှတော့ ဒီလိုလှည့်ကွက်မျိုး သူတို့ ဘယ်လုပ်
 ပါ့မလဲ’

‘ဒါဟာ လှည့်ကွက်ပဲလို့တော့ မင်းအနေနဲ့ သေချာပေါက် မပြော
 နိုင်သေးဘူး ထင်တယ်’

‘ဟာ မဟုတ်တာ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်က အဏ္ဏမှ မဟုတ်တာ။
 ပြီးတော့ သူတို့လုပ်ပုံက တကယ့် ကလေးကလား ဆန်တာပဲ။ ဒီမယ် အစ်ကို၊
 ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်၊ ကျွန်တော် တစ်ခု
 ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ တကယ်လို့သာ နိုဝင်ဘာလ ကုန်တဲ့အထိ နောက်ဆုံးထားပြီး
 အစ်ကို အိုင်ယာလန်ကို ပြန်မရောက်လာဘူးဆိုရင် ကေဂျီဘီနဲ့ ဆိုဗီယက်
 နိုင်ငံခြားရေးဌာနတော့ အကြီးအကျယ် ချောက်ကျပြီသာ မှတ်လိုက်တော့။
 အဲဒီကျရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အသေးစိတ် စီစဉ်ထားပြီးသား ရှိတယ်။
 အဲဒီကျရင် ကြေညာချက်တွေ ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး လူထုထဲမှာ ပလူပျံ
 အောင် ဝေပစ်မယ်။ ပြီးတော့ လန်ဒန်က ဆိုဗီယက်သံရုံးကို လူစုလူဝေးနဲ့

ဆက်တိုက် သပိတ်တားမယ်ဗျာ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး ထင်နဲ့
 ကျွန်တော်က တကယ် လုပ်မှာ။ အဲဒါတွေ စတန်ကို ပြောဖြစ်အောင် ပြော
 လိုက်စမ်းပါ’

ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြသည့် စကားများကို တစ်လုံးမကျန် ထေ
 ရာဂျီဘီက အသံဖမ်းနေကြောင်း ကျွန်တော်ရော ကီဗင်ပါ သိထားကြသည်ဖြစ်
 ရာ ကီဗင်သည် အထက်ပါ စကားများကို တမင် ကေဂျီဘီကြားရန် ရည်ရွယ်
 ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် တွက်လိုက်သည်။

‘အိုကွာ၊ တကယ်တော့ ဒါတွေ လုံးဝ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး’
 ကျွန်တော်ကလည်း ကေဂျီဘီ ကြားစေရန် ရည်ရွယ်ပြောလိုက်သည်။ ‘အမှန်
 ပြောရရင် စတန်တို့ ဗလာဗာတို့ကို ငါက တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလို့
 ယူဆ ထားတာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါ အိုင်ယာလန် ပြန်ဖို့အတွက် သူတို့ မဖြစ်မနေ
 စီစဉ်ပေးမယ် ဆိုတာ ငါ ဘာမှ သံသယ မရှိပါဘူး’

‘အစ်ကို ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒီအတိုင်း
 ဖြစ်ဖို့လည်း များပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ အိုင်ယာလန်
 သံရုံးကို ကျွန်တော် မေးကြည့်တော့ အစ်ကိုအတွက် ခရီးသွားဖို့ လာဖို့ လိုအပ်
 တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို အခု တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း အစ်ကိုဆီ ပို့ပေး
 မယ်လို့ ပြောတယ်’

‘ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကျေးဇူးပါပဲကွာ’

‘အစ်ကိုဆီကို အဲဒီစာရွက်တွေ ရောက်လာရင် ကျွန်တော် စောစော
 က ပြောခဲ့တာတွေ စတန်ကို ပြန်ပြောဖို့လည်း မမေ့ပါနဲ့’

‘အေးပါကွာ၊ မမေ့ပါဘူး စိတ်ချပါ’

ကီဗင် မှာသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကီဗင်တို့
 ပြောခဲ့ကြသည့် အထက်ပါစကားများကို စာဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားပြီး ဗလာ
 ဗာထံသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ဗလာဗာနှင့် စတန်တို့က ကီဗင်အား လေဆိပ်သို့
 လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည့်နေ့က အဖြစ်အပျက်များသည် တမင်အကွက်ဆင်ထားသည်
 ဟူသော အချက်ကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်
 အိုင်ယာလန် ပြန်ခွင့်မရလျှင် ဘာလုပ်မည်၊ ညာလုပ်မည်ဆိုသော ကီဗင်၏
 အစီအစဉ်များမှာလည်း ကလေးကလား နိုင်လွန်းလှသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။
 ထို့နောက် တစ်လ ကြာသွားခဲ့သည်အထိ ကျွန်တော်၏ စာမူများ

ပြန်ရရေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားသေးဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ သို့သော် အမှန် ပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် စာမူကိစ္စကို ပြောပလောက်အောင် စိတ်ပါဝင် စားခြင်း မရှိတော့ဘဲ အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရန်သာ စိတ်စောနေခဲ့သည်။ ထို စာမူကို အချိန်မရွေး ကျွန်တော် ပြန်ရေးနိုင်သည်ဟု သဘောထားခဲ့သည်။ စတန်နှင့် ဗလာဗာတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ဂရုစိုက် လာကြသည်။ ကျွန်တော့်ထံ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်၍ ဘာလိုသေးလဲ၊ ဘာ ကူညီရမလဲ ဟူသော မေးခွန်းများကို တဖွဖွ မေးနေကြသည်။ ကျွန်တော့်အား အပြင်သို့ ခေါ်၍ အမြဲလိုလို ညစာကျွေးခဲ့ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ မက်ထရို ဟို တယ်ကြီး၊ ဗရာဂါဟိုတယ် စသော နာမည်ကျော် ဟိုတယ်ကြီးများမှ သီးသန့် ခန်းများတွင် အထူးဖိတ်၍ ညစာများကို တခမ်းတနား ကျွေးလေ့ရှိကြသည်။

ထိုသို့ သီးသန့်ညစာစားပွဲများတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော့် စာမူအကြောင်း စကားစပ်မိ၍ ဆွေးနွေးခဲ့ကြရာ၌ ဘလိတ်နှင့် ပတ်သက် သည့် ကျွန်တော့် သုံးသပ်ချက်များကို ကျွန်တော်က အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေကြကြောင်း သူတို့က ပြေပြေလည်လည် ရှင်းပြခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်၍ ရသလောက် စတန်နှင့် ဗလာဗာတို့သည် ဘလိတ်အပေါ် ကျွန်တော်က နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်နေခြင်းကို အတော်ပင် စိတ်မချမ်း မသာ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သည့် ခရီးသွား စာရွက်စာတမ်းများသည် အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုစာရွက်များမှာလည်း လန်ဒန်ရှိ အိုင်းရစ်သံရုံးမှ ထုတ်ပေး ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တစ်လအတွင်း တစ်ကြိမ်သာ ခရီးသွားလာခွင့်ရှိသည့် စာရွက် စာတမ်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုခရီးမှာလည်း မော်စကိုနှင့် အိုင်ယာလန်သို့သာ သွားနိုင်ခွင့် ရှိ၍ “အဖြစ်နိုင်ဆုံး တိုက်ရိုက်ခရီးစဉ်ဖြင့် သွားရမည်” ဟု ဖော် ပြထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ထိုစာရွက်စာတမ်းများ၏ အလိုအရ ကျွန်တော်သည် လာမည့် အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက် တနင်္လာနေ့တွင် မော်စကိုမှ ဒပ်ဗလင် (အိုင်ယာလန်) သို့ အမ်စတာဒမ် (ဟော်လန်) မှ တစ်ဆင့် သွားရန် စီစဉ် လိုက်ရသည်။ ထိုနေ့မတိုင်မီ အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက် ကြာသပတေးနေ့ တွင် စတန်က ကျွန်တော့်အား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ခေါ်၍ နေ့လယ်

စာ ကျွေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နေ့လယ် ၂ နာရီမှစ၍ စာကြေသောက် ကြရင်း စကားကောင်းနေခဲ့ကြသည်မှာ ည ၁၀ နာရီအထိပင် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် ရုရှားတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တစ်ခုကို တောင်း ကောင်းကြီး နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှာ အခြားမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စိတ်မကောင်းစရာ၊ သို့မဟုတ် ရုတ်တရက် ဖုန်းကနေ အသိပေးရန် ဝန်လေးနေသည့် အကြောင်းအရာတစ် ခုကို ပြောရတော့မည်ဆိုပါက ယခုကဲ့သို့ နေ့လယ်စာ သို့မဟုတ် ညစာ ကျွေး ၍ အချိန်ကြာမြင့်စွာ “ပျိုး” လေ့ရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ကျွန် တော်သည် စတန်၏ ပါးစပ်မှ ဘာများ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်း ကြားရ ဦးမည်လဲ ဟူ၍ ရင်တထိတ်ထိတ် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ည ၉ နာရီ ခန့်တွင် စတန်က ပြောလာခဲ့သည်။

‘ဒီမယ် ရှောင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာမူကို လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲ ထားခဲ့တာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား အိုင်ယာလန်ကို ချောချော မော မော ရောက်သွားမှ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ အဲဒါတွေကို ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်၊ အခု တစ်ခါတည်း ခင်ဗျားနဲ့ ယူသွားမယ်ဆိုရင် တကယ်လို့ ဒပ်ဗလင်မှာ ခင်ဗျား အဖမ်းခံရတာနဲ့ အဲဒီစာမူတွေလည်း တစ်ပါတည်း အသိမ်းခံရမှာ စိုးရတယ်’

သို့ဖြင့် ထိုကိစ္စမှာ ထိုမျှဖြင့် တစ်ခန်း ရပ်ခဲ့သည်။

အောက်တိုဘာ ၂၀ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် လာရစ် ဆာတို့က အိမ်ရှင်အဖြစ် စတန်နှင့် ဗလာဗာတို့ နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက် ညစာစားပွဲ တည်ခင်းကျွေးမွေးခဲ့သည်။ ထိုညစာစားပွဲသို့ လာရင်း ဗလာဗာ သည် ကျွန်တော့်အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ကို တစ်ပါတည်း ယူလာပေး ခဲ့သည်။ လက်မှတ်နှင့်အတူ ဆိုဗီယက် ယူနီယံမှ ထွက်ခွာခွင့် ဝီဇာနှင့် အမေ ရိကန် ဒေါ်လာ ၄၀ ကိုပါ ကျွန်တော့်အား ပေးခဲ့သည်။ ‘ခင်ဗျား ဒီကနေ အမ်စတာဒမ်ကို လေယာဉ်စီးရမယ်’ ဗလာဗာက ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့ သည်။ ‘အမ်စတာဒမ် လေဆိပ်မှာ နှစ်နာရီလောက် စောင့်ပြီးမှ ဒပ်ဗလင် ကို တိုက်ရိုက်သွားမယ့် လေယာဉ်ကို ပြောင်းစီးရမယ်၊ ခင်ဗျား အမ်စတာ ဒမ်မှာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနကို သတင်းပို့စရာ မလိုတဲ့အတွက် ဘာမှ အခက်အခဲတွေ့စရာ မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ ဒေါ်လာ လေးဆယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် လုံလောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

'ပိုတောင် ပိုပါသေးတယ် စတန်၊ ကျေးဇူးပါပဲ'

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်း မြည်သံ ကြားရသဖြင့် သွား၍ နားထောင် လိုက်ရာ စကော့တလန်မှ ကျွန်တော်ညီ ကီဗင် ဖြစ်နေသည်။

'ဟဲလို ရှောင်၊ ဘယ်နှယ်လဲ နက်ဖြန်လာဖို့ သေချာပြီလား'

'အေး သေချာပါပြီ၊ အားလုံးအဆင်သင့် ပြင်ပြီးပြီ၊ ငါ နက်ဖြန် နေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် အမ်စတာဒမ်ကို ရောက်မယ်'

'ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒပ်ဗလင်ကပဲ စောင့် နေတော့မယ်၊ ခင်ဗျား ရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သတင်းစာတိုက်တွေကို အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ ဒီသတင်းကို လူများများသိလေ၊ အစ်ကိုအတွက် ပိုပြီး ကောင်းလေပဲ'

'အေးပါကွာ၊ မင့် စိတ်ကူး မဆိုးပါဘူး၊ ကျေးဇူးပါပဲ'

'ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဂရင်နာဒါ ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့ကိုလည်း အမ်စ တာဒမ်လေဆိပ်မှာ အစ်ကိုကို လာတွေ့ဖို့ ပြောထားတယ်၊ အဲဒီမှာ အစ်ကို ကို လာတွေ့မယ့်လူက "လှုပ်ရှားနေသော ကမ္ဘာ" အခန်းမှာ တာဝန်ယူနေရ တဲ့ သတင်းထောက် တစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုဟာ ပရာဗဒါ သတင်းစာတစ်စောင် ကိုင်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောထားတယ်'

'အေး ကောင်းတယ်၊ အဲဒါလည်း ငါ မှတ်ထားပါမယ်'

'ကဲ ဒပ်ဗလင်ကျမှ တွေ့ကြဦးစို့'

'ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေါ့'

စတန်က နောက်တစ်နေ့နံနက် လေဆိပ်သို့ သွားရန်အတွက် လာ ရစ်ဆာနှင့် ကျွန်တော်အား ကားဖြင့် လာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ဗလာဗာနှင့်မူ နက်ဖြန်တွင် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်သဖြင့် ယခုညမှာပင် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

'ကဲ သွားမယ် ရှောင်၊ အစစအရာရာ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်' ဗလာဗာက ကျွန်တော်လက်ကို အားရပါးရ ဆွဲ၍ လှိုက်လှဲစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ဗျာ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ကဲ သွားပေးဦးတော့ ဗလာဗာ'

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာသည် စတန်

အလာကို စောင့်နေခဲ့ကြသည်။ စတန် ရောက်မလာမီ ၁၀ မိနစ်ခန့်အလိုတွင် လာရစ်ဆာက သူမ၏ လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်၍ ရွှေလက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ 'ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြသေးတာပေါ့ ရှောင် သူမက ရွှေလက်စွပ် ပြောင်ချောကလေးကို ကျွန်တော် လက်ခလယ်တွင် ဝတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်ရှာသည်။ ကျွန်တော်သည် လာရစ်ဆာ ဝတ်ပေးသော ကျွန်တော်လက်မှ ရွှေလက်စွပ်ကလေးကို ငုံ့၍ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မကြာမီ စတန် ရောက်လာသဖြင့် သူ့ကားနှင့် လေဆိပ်သို့ ကျွန် တော်တို့သုံးယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ထွေ ထွေထူးထူး မပါဘဲ လက်ဆွဲအိတ်ကလေး တစ်လုံးသာ ပါသည်။ ထိုလက်ဆွဲ အိတ်ကလေးထဲတွင် ရုပ်အင်္ကျီ အပိုတစ်ထည်၊ ခြေအိတ် တစ်စုံ၊ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတစ်ထည်နှင့် ပါဆော့ဟိုတယ်တွင် ရှိစဉ်က လက်ဆောင်အဖြစ် လာရစ်ဆာ ဝယ်ပေးခဲ့သော ခွေးရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်သာ ပါခဲ့သည်။ အခြား ကျွန်တော်ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာပင် ထားပစ်ခဲ့သည်။

လေဆိပ်အဆောက်အအုံကို လှမ်းမြင်ရသည့် နေရာသို့ ကျွန်တော် တို့ စီးလာသောကား ရောက်သွားသောအခါ ရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့် အတူ ထိုင်နေသော စတန်က နောက်ခန်းသို့ လှည့်၍ ကျွန်တော်နှင့် လာရစ်ဆာအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ကားကို လေဆိပ်အဝင်ဝန် ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သတင်း ထောက်တွေ ရှိချင်ရှိနေလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ ရိုက်နေမယ် ဆိုရင် လာရစ်ဆာနဲ့ ကျွန်တော်ပုံတွေ ပါသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ မှ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ခရီးသည် အခန်းထဲမှာ ထပ်တွေ့ကြမယ်၊ ဒါပေ မဲ့ အဲဒီကျတော့လည်း ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို မသိဟန်ဆောင်နေရင် စို ကောင်းမယ်'

သို့ဖြင့် လေယာဉ်ဂိတ်ဝနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အကွာသို့ ရောက်သော အခါ ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်း လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် စတန်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ကဲ သွားမယ် စတန်'

'သွားပေးဦးတော့ ရှောင်၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ လေယာဉ် စထွက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား လွတ်လပ်ပြီလို့သာ မှတ်လို့က် ပေတော့'

'ကျေးဇူးပါပဲဗျာ' ကျွန်တော်က လာရစ်ဆာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'မောင် စီးတဲ့ လေယာဉ် ထွက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ အပေါ်ထပ်လသာဆောင်က လှမ်းကြည့်နေမယ်နော်' လာရစ်ဆာက ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူမအား အားရပါးရ မွှေးမွှေးပေးလိုက်ပြီး ခရီးသည်များရှိရာ အခန်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အကောက်ခွန်ဌာနရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က အမျိုးသမီး အရာရှိအား ကျွန်တော့်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ထွေထွေထူးထူး မပါကြောင်း ပြော၍ ပုံစံစာရွက်ကို ဖြည့်ရေးပေးလိုက်သည်။

'ရှင်မှာ ငွေမပါဘူးလား' အမျိုးသမီး အကောက်အရာရှိက မေးလိုက်သည်။

'ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်လာ လေးဆယ်တော့ ပါပါတယ်'

'ဒါကို ရှင် စောစောက ဘာလို့ မပြောတာလဲ' သူမက ကျွန်တော့်အား ခပ်တည်တည် ဟောက်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်...'

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမီ သူမ၏ ဘေးနားမှ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ပုံစံနှင့် ခရီးသွား စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးအရာရှိ နားနားကပ်၍ ရုရှားလို တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောလိုက်ရာ အမျိုးသမီးက ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အား စာရွက်စာတမ်းများကို မြန်ပေးလိုက်သည်။

လေယာဉ်ထွက်ခွာချိန်မှာ နာရီဝက်ခန့် လိုသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် လေဆိပ်မှ ယမကာဆိုင်ထဲသို့ ဝင်၍ ဝီစကီနှစ်ပက် မှာသောက်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဘားထဲသို့ စတန် ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အရက် မှာသောက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်က သူ့ကို လုံးဝ မမြင်ဟန် ဆောင်နေခဲ့သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်အား လုံးဝ မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းတွင် သူသည် ဘားထဲမှ လူများကို မသိမသာ အကဲခတ်နေကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် အသံချဲ့စက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် စီးရမည့် လေ

ယာဉ် ထွက်ခွာချိန်နီးပြီဖြစ်၍ ခရီးသည်များ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ထတံ့နန် နှီးဆော်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ လေယာဉ်ကွင်းထဲ ဝင်သည့် ဂိတ်ဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင်မှ စတန်လည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာပြီး အနားသို့ ရောက်လာသော အခါ ကျွန်တော့်အား မကြည့်ဘဲ တိုးတိုးကလေး နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောလိုက်သည်။

'ဝွတ်ဘိုင် ရှောင်၊ ကံကောင်းပါစေ'

'ဝွတ်ဘိုင် စတန်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ မဝင်မီ နိုင်ငံတူးလက်မှတ် စစ်သည့်နေရာတွင် ယူနီဖောင်းဝတ် နယ်ခြားအရာရှိတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော် အပါအဝင် ကျွန်တော်နှင့် လေယာဉ်တစ်စင်းတည်း အတူစီးနင်းလိုက်ပါကြမည့် ခရီးသည်အားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် အတိအလင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလျက် ရှိသည်။ ခရီးသည်များအား ဤသို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်မှာ လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် မဟုတ်သည်ကို သိနေသော ကျွန်တော့်မှာ ကေဂျီဘီ၏ ဓဝေပံ သေချာမှုကို စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် လေဆိပ်အဆောက်အအုံ၏ အပြင်ဘက် လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ အခြားခရီးသည်များနှင့်အတူ လျှောက်လာခဲ့ရာမှ နောက်ပြန်လှည့်၍ လေဆိပ် လသာဆောင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ လသာဆောင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသော လာရစ်ဆာကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရသည်။ မသိမသာ ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး တိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းဦးပေါက် နံနက်ခင်း၏ လေပြည်လေညှင်းနှင့်အတူ သူမ၏ နီကြင်ကြင်ဆံပင်များမှာ ခပ်ဖွာဖွာကလေး လွင့်ဝဲလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အား လက်ကလေးပြု၍ နှုတ်ဆက်နေရာသော လာရစ်ဆာအား ပြန်၍ လက်ပြရင်း ကျွန်တော်သည် အခြားခရီးသည်များ၏ နောက်မှ ချန်ကာ လာရစ်ဆာကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ခရီးသည် အားလုံး လေယာဉ်ပေါ် ရောက်သွားကြမှ ကျွန်တော်လည်း လေယာဉ်ဘေးမှ လှေကားကလေးဖြင့် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လေဆိပ်လသာဆောင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်နေဆဲ ဖြစ်သော လာရစ်ဆာအား နောက်ဆုံး တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်း၍ လက်ပြလိုက်ပြီး လေယာဉ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပါလာသည့် ခရီးသည်များမှာ များသောအားဖြင့် အမေရိကန် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များသာဖြစ်၍ လေယာဉ်မထွက်မီကပင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် သူတို့၏ စွန့်စားခန်းများကို ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ဖြင့် ပြောနေကြသည်။ ခဏကြာမှ လေယာဉ်မယ်၏ သတိပေးကြေငြာချက်အရ အသက်ကယ် ခါးပတ်များကို ပတ်လိုက်ကြသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို အီလူးရှင်း ဂျက်လေယာဉ်ကြီးသည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း စက်ကုန်ဖွင့်၍ အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာခဲ့ပြီး ဆိုဗီယက် မြေပြင်ပေါ်မှ ပျံတက်ကာ အနောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်း လာခဲ့တော့သည်။

အမ်စတာဒမ်လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၍ အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ခပ်ပါးပါးဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး မေးလိုက်သည်။

'တစ်ဆိတ်ခင်ဗျာ၊ မစ္စတာဘိုကေးဆိုတာ ခင်ဗျားလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ'

'ဟာ အတော်ပါပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဂရင်းနာဒါ ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီကပါ။ ခင်ဗျာညီက ပြောထားလို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လာစောင့်နေတာပါ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ'

'အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဆုံခန်းကလေးတစ်ခုကို ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဟိုတယ်ကို ခဏ မလိုက်နိုင်ဘူးလား ခင်ဗျား'

'ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်'

နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စစ်ဆေးသည့် အရာရှိက ကျွန်တော်၏ အရေးပါတ် ခရီးသွားလာခွင့်နှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို အပေါ်ယံ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ဟော်လန်နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဟော်လန်နိုင်ငံသို့ ဝင်ခွင့်လက်မှတ် မပါ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်းလည်း မရှိ။ အနောက်နိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။

ဟိုတယ်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီမှ အခြားအမှုထမ်းများနှင့် တစ်ဆက်ပေးခြင်း ခံရသည်။ ပြီးနောက် ရုပ်မြင်သံကြားကင်မရာများ ထောင်ထွေဆုံခန်းကို ရိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းခေါ်သံတစ်ခု ရောက်လာခဲ့သည်။ ဖုန်းခေါ်သူမှာ ကီဗင်ပင် ဖြစ်သည်။

'ဒီမယ် ရှောင်၊ အခု ဒပ်ဗလင်လေဆိပ်မှာ မြူတွေ အရင်းကျနေတယ်။ ဘယ်လေယာဉ်မှ ဆင်းလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ အခု အစစ်စီးလာမယ့် လေယာဉ်လည်း ဒပ်ဗလင်မှာ မဆင်းနိုင်လို့ ခရီးစဉ်ပြောင်းပြီး လန်ဒန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဲလ်ဖတ်စ် ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်လား၊ အေးကွာ၊ ခုလို လှမ်းပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မူလ စီစဉ်ထားသည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ပြီး အမ်စတာဒမ်တွင် တစ်ည အိပ်နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့နှင့် အတူ ဒပ်ဆဲလ်ဒေါ့ (ဂျာမနီ) သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ဒပ်ဆဲလ်ဒေါ့တွင် နှစ်နာရီခန့် နေပြီးမှ ပဲန့်အမ်အမေရိကန်လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ဖြင့် အိုင်ယာလန်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ လေးနာရီခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော် စီးလာသော လေယာဉ်ပေါ်မှ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ရှန်နွန်လေဆိပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ကလံယားတောင်ကုန်းများကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်ရသည်။ ဤတောင်ကုန်းများမှာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ကျောင်းပြေးရင်း ပုန်းခဲ့ အိပ်ခဲ့သည့် နေရာများ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် လေယာဉ်သည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီး တဖြည်းဖြည်း အရှိန်သတ်ကာ လေဆိပ်အဆောက်အအုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပါလာသော ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့က လေယာဉ်ပေါ်မှ ပထမဆုံး ဆင်းခဲ့ကြပြီး ကင်မရာများကို အသင့်ပြင်၍ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို ရိုက်ကူးခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် လေဆိပ်အဆောက်အအုံဆီသို့ တခြားခရီးသည်များနှင့်အတူ လျှောက်လာခဲ့ရာ လေဆိပ် လသာဆောင်ပေါ်မှ အသင့်စောင့်နေသော ဧရာမ သတင်းထောက်အုပ်ကြီးသည် လက်ဖျားဝှေ့ယမ်းကာ အော်ဟစ်ကြရင်း ကျွန်တော့်အား တဖျတ်ဖျတ် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတော့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိုင်ယာလန်မြေပေါ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်၍ ခြေချခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ

လင်းယုန်မောင်မောင်

သတိရလိုက်သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့ဖြစ်သော ဤနေ့ ဤရက်သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝမ်းဝမ်း ထောင်ကြီးထဲမှ ဂျော့ဘလိတ် ထွက်ပြေးခဲ့သည့် နှစ်နှစ်မြောက်နေ့ ဖြစ်နေခြင်း ပင်တည်း။

လင်းယုန်မောင်မောင်

၁၉၈၄၊ ဇွန် ၁၁ ရက်
၁၃၄၆၊ နယုန်လဆန်း ၁၃ ရက်။